

Trùng Sinh Cao Môn Đích Nữ

Contents

Trùng Sinh Cao Môn Đích Nữ	2
1. Chương 1: Đời Người Hoang Đường Kiếp Trước	2
2. Chương 2: Trùng Sinh Mười Hai Tuổi	6
3. Chương 3: Trùng Trị Ác Nha Đầu	8
4. Chương 4: Đệ Đệ Không Thể Chết Được!	11
5. Chương 5: Đến Lúc Đó Hãy Nói Công Đạo!	13
6. Chương 6: Bất Động Thanh Sắc Giao Phong	15
7. Chương 7: Dọn Sạch Những Thứ Dơ Bẩn!	17
8. Chương 8: Quấy Đục Hồn Loạn!	19
9. Chương 9: Đại Tiểu Thư Là Quả Hồng Cứng Rắn!	21
10. Chương 10: Lâm Thị Phản Kích	23
11. Chương 11: Không Có Kẻ Thù Ta Liên Tạo Cho Các Người Một Kẻ Thù	25
12. Chương 12: Biểu Ca, Biểu Muội Một Nhà Thân Nhau	30
13. Chương 13: Lý Di Nương Từ Trên Trời Rơi Xuống	32
14. Chương 14: Giả Bệnh Thật Không Dễ Dàng	34
15. Chương 15: Nghệ Thuật Đoạt Quyền	36
16. Chương 16: Tựa Lưng Vào Đại Thụ Hóng Mát	38
17. Chương 17: Tiếp Nhận Khoai Lang Nóng Bỏng Tay	40
18. Chương 18: Tỷ Muội Hòa Thuận Chỉ Là Truyền Thuyết	43
19. Chương 19: Vu Oan Hãm Hại Là Việc Tốn Sức	45
20. Chương 20: Khổ Chủ Thực Nghẹn Khuất	47
21. Chương 21: Nhị Tiểu Thư! Biết Sai Có Thể Sửa	49
22. Chương 22: Kẻ Mẫu Là Hạ Tam Lạm	51
23. Chương 23: Trong Viện Có Tiểu Đào Thật Đáng Ghét!	54
24. Chương 24: Trả Đũa Rất Trọng Yếu	56
25. Chương 25: Phản Bội Chủ Tử Thì Không Có Kết Cục Tốt	58
26. Chương 26: Tới Cửa Khởi Binh Vắn Tội	60
27. Chương 27: Cầu Đại Tiểu Thư Cứ Mạng	62
28. Chương 28: Nhất Trường Phong Ba Chợt Khởi	64
29. Chương 29: Âm Thầm Trợ Giúp	66
30. Chương 30: Di Nương Cáo Trạng Chủ Mẫu	68
31. Chương 31: Chỉ Đợi Sóng Gió Nổi Lên	69
32. Chương 32: Núi Lớn Đánh Úp Gió Mãn Lâu	71
33. Chương 33: Không Sinh Được Con Là Đại Sai	74
34. Chương 34: Ai Cũng Đừng Nghĩ Toàn Thân Trở Ra	75
35. Chương 35: Phong Tư Tuyệt Thế Không Ai Sánh Bằng	77
36. Chương 36: Bất Ngờ Gặp Gỡ Người Trong Hoàng Tộc	79
37. Chương 37: Có Qua Có Lại Mới Toại Lòng Nhau	82
38. Chương 38: Kẻ Mẫu Trù Tính	84
39. Chương 39: Sợ Tội Tự Sát Hay Vắn Là Lấy Tử Minh Chí	86
40. Chương 40: Đại Tiểu Thư Đen Tối Từ Khi Còn Nhỏ	88
41. Chương 41: Phong Ba Trấn Quốc Hầu Phủ	90

42. Chương 42: Các Cửu Cửu Là Đang Xem Thường Lão Hồ	92
43. Chương 43: Kế Mẫu Khuất Nhục Liên Hoàn Độc Kế	94
44. Chương 44: Kế Mẫu Khuất Nhục Liên Hoàn Độc Kế 2	95
45. Chương 45: Kế Mẫu Khuất Nhục Liên Hoàn Độc Kế 3	98
46. Chương 46: Kế Mẫu Khuất Nhục Liên Hoàn Độc Kế 4	102
47. Chương 47: Kế Mẫu Khuất Nhục Liên Hoàn Độc Kế 5	107
48. Chương 48: Trong Bụng Mẹ Kế Là Thiên Sát Cô Tinh	113
49. Chương 49: Trong Bụng Mẹ Kế Là Thiên Sát Cô Tinh 2	118
50. Chương 50: Phương Pháp Đối Phó Với Nha Đầu Điều Ngoa	123

Trùng Sinh Cao Môn Đích Nữ

Giới thiệu

Những người đó, bức chết ngoại tổ mẫu nàng, mưu sát đệ đệ nàng, giẫm lên tình yêu của nàng, ngay

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trung-sinh-cao-mon-dich-nu>

1. Chương 1: Đời Người Hoang Đường Kiếp Trước

Âu Dương Noãn bị đưa trên đường cái.

Nàng còn nhớ rõ lần đầu tiên đi trên con đường này, nó tràn ngập màu sắc, đó là lúc nàng xuất giá, trước mắt đều là một màu hồng chói mắt, đi theo sau kiệu hoa là một đồng đồ cưới không thể nào đếm được, hàng gánh đồ cưới, đều sơn son thiếp vàng, rực rỡ lóa mắt, bên ngoài đám đông chen chúc, người người đi lại tấp nập, ai mà không hâm mộ mười dặm trang sức đỏ lộng lẫy này chứ...

Hôm nay, ba năm sau, nàng lại đến đây trên con đường này, ngoảnh mặt nhìn lại, không khỏi cảm thấy ghê người. Trên đường qua lại đông đúc. Hơn nữa, người người đều kích động, mỗi người đều hưng phấn. Bọn họ mang theo rất nhiều cái sọt, bên trong đều đựng đồ ăn đã hư hỏng bốc mùi hôi thối, còn có rất nhiều oa bát biểu bần, còn có rất nhiều người cầm cái chổi, cái ki, cây gậy, mái ngói...

Ha ha, nàng như thế nào đã quên, nay nàng đã không phải là Âu Dương đại tiểu thư cao cao tại thượng, mà là “Nữ nhân hạ lưu” mà người người khinh bỉ.

Người của Tô gia cũng đều đến hết, không riêng gì phụ mẫu chồng, phu quân, ngay cả nha đầu, gã sai vặt... cũng đều đến đây.

“Không cần, tiểu thư...” Hồng Ngọc hét lên, hướng đến chỗ đám người đang mang Âu Dương Noãn đi mà nói: “Không được đụng đến tiểu thư của chúng ta!” Nàng cầu xin khản cả giọng: “Lão gia, phu nhân, cô gia, cầu xin các người, buông tha tiểu thư đi!”

Âu Dương Noãn không nghe được Hồng Ngọc nói chuyện, nàng đã bị những âm thanh chửi rủa của đám người kia cắn nuốt. Phương ma ma liều mạng vọt tới bên người Âu Dương Noãn, bật khóc kêu to: “Tiểu

thư! Đây là một cái bẫy, bọn họ đều hãm hại người a...”

Âu Dương Noãn nhìn mái tóc hoa râm, bộ dáng điên cuồng của Phương ma ma, trong đầu lại nhớ lại lúc trước khi xuất giá, lúc nàng hát chi ca ——

“Mười dặm trang sức lộng lẫy mười dặm dài, kiêu hoa lung linh mười dặm tung bay, kẹo mừng mười dặm ngọt, rượu ngon mười dặm thơm. Được nên đôi lứa với người con gái trong mộng, nguyện yêu đến thiên trường địa cửu, tình trường ý trường tương tư trường, mới có trang sức màu đỏ mười dặm trường”

Tình trường ý trường tương tư trường, mới có trang sức màu đỏ mười dặm trường” ... Nay toàn thành chê cười.

“Còn không nhận tội, ” Tô phu nhân lạnh lùng nói: “Đây là chính người không biết xấu hổ, đã làm mất mặt Âu Dương gia, bôi nhọ gia phong Tô gia!”

Lúc này, trong đám người có một người nam nhân kêu lớn lên: “Nhìn xem! Đây chính là Âu Dương Noãn, nữ nhân không biết xấu hổ, thừa dịp trưng phu ra ngoài vụng trộm với nam nhân khác...”

“Nữ nhân hư hỏng! ...”

“Nữ nhân hạ lưu dê tiện! Đánh nàng! Đánh nàng! Đánh chết nàng...”

Cùng với những lời lẽ nhục mạ đó, nào là rau quả hư hỏng, nào là gạch, mái ngói... tất cả đều hướng trên người Âu Dương Noãn mà ném. Âu Dương Noãn vẻ mặt vẫn như lúc đầu, trên người trúng thật nhiều hòn đá, nàng đã không biết đau đớn là gì, trong lòng mơ hồ nghĩ, cái gọi là “Địa ngục”, chính là thế này đây!

Không bao lâu, đầu tóc nàng cũng đã lộn xộn, trên mặt đều là nước bẩn, mồ hôi hòa cùng nước mắt. Hồng Ngọc liều mạng muốn xông lên phía trước, người Tô gia gắt gao giữ chặt lấy nàng, Hồng Ngọc đối với đám người không ngừng kêu thét:

“Tiểu thư chúng ta bị oan! Là người Tô gia đã hãm hại nàng!” Nàng thê lương hét lớn, điên cuồng giãy dụa, thoát được 1 bên, liền bị người ta chặn ngang 1 cước đá văng ra ngoài chết ngất tại chỗ.

Hồng Ngọc... Âu Dương Noãn nhìn, hốc mắt ẩm ướt.

“A...” Một khối gạch ném trúng thái dương Âu Dương Noãn, nàng không khỏi đau đớn thét lên, máu tươi từ vết thương liền chảy ra.

Bởi vì bị mạnh mẽ trói chặt áp chế quỳ trên mặt đất, Âu Dương Noãn chỉ có thể trở mắt nhìn rau quả thói hướng nàng mà ném tới.

Phương ma ma vẫn liều mạng che chở trên người nàng, Hồng Ngọc tỉnh lại thì la hét, xé rách cả tiếng người huyền áo, liều mạng đánh ngã người Tô gia, vọt lên chắn trước người Âu Dương Noãn.

Hồng Ngọc hướng đám người quỳ xuống, thất thanh kêu to: “Tiểu thư vô tội! Nàng bị người ta oan uổng!” Rồi lại hướng mọi người phía dưới cầu xin: “Ta dập đầu cầu xin các người giơ cao đánh khẽ! Van cầu các người đừng đánh tiểu thư nữa...”

Nàng hết dập đầu bên trái, lại hướng qua bên phải, vừa dập đầu vừa cầu xin: “Buông tha cho tiểu thư chúng ta đi!”

Đám người cũng không vì vậy mà dừng lại, vẫn không ngừng ném đồ lên người Âu Dương Noãn, nàng vẫn không có phản ứng gì, giờ phút này nàng chỉ nhìn Hồng Ngọc đang không ngừng hướng đám người mà dập đầu, đập đến đầu rơi máu chảy! Nước mắt, trong phút chốc theo hốc mắt Âu Dương Noãn cuộn cuộn chảy xuống, nàng ngẹn ngào, thấp giọng kêu: “Hồng Ngọc! Đứng lên! Không cần quỳ trước bọn họ! Đứng lên!”

Một mảnh hỗn loạn, Âu Dương Noãn nâng ánh mắt đã muốn mơ hồ lên, nàng thật sự muốn nhìn rõ mỗi người ở đây, nhất là người Tô gia đang đứng ở phía đằng xa.

Tô lão gia uy nghiêm, Tô phu nhân từ ái, còn có phu quân tuần mỹ luôn ôn nhu săn sóc nàng — Tô Ngọc Lâu, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở nữ tử nhu nhược nép bên người phu quân, Âu Dương Khả.

Ký ức về cái ngày khuất nhục ấy hiện lên rõ ràng trong tâm trí nàng

Lúc ấy nàng bị tiếng người nháo động đánh thức, đẩy chần ngồi dậy, mở 2 mắt nhập nhèm. Trước giường, thật nhiều người vây quanh, trong đó có phụ mẫu thân từng từng lửa giận, phu quân sắc mặt xanh mét, hạ nhân xì xào bàn tán, còn có vẻ mặt đồng tình của muội muội Âu Dương Khả.

Cùng đắp chăn nằm trên giường với nàng là 1 nam nhân trần trụi

Âu Dương Noãn còn chưa kịp phản ứng, thì nam nhân kia chui từ trong chăn ra, quỳ trước mặt bọ họ, lớn tiếng kêu lên: “Chủ nhân tha mạng, tiểu nhân về sau không dám nữa !”

Một câu, đã xác định tội danh hồng hạnh xuất tường cho nàng

Phụ mẫu chồng ánh mắt như phóng hỏa, muốn đem Âu Dương Noãn đang cố che đậy hai vai đốt thành tro tàn.

Tô Ngọc Lâu thân mình lay động, hấn chán ghét nhắm chặt mắt lại, cũng không thèm liếc nhìn Âu Dương Noãn một lần.

Âu Dương Noãn nghĩ mãi không ra, vì sao khi tỉnh giấc lại cùng với nam nhân kia ngủ trên giường.

Nhưng là nàng liền hiểu được, ly trà kia_chính là ly trà mà muội muội tự tay bưng tới!

Vì sao? Âu Dương Khả, ta đối với muội không tốt sao, mẹ ruột ta sớm mất đi, mẫu thân người dì ruột của ta, ta đối với bà ấy như mẫu thân ruột thịt thập phần kính trọng, đối với người như cùng một người sinh ra, người bị người quyền quý trong triều bức hèn, ta không để ý đắc tội với họ bất chấp hậu quả để ngăn cản, bảo vệ người.

Vì sao người lại đối xử với ta như vậy?

Âu Dương Noãn dung hết toàn bộ khí lực kêu tên phu quân:”Ngọc Lâu!Ngọc Lâu!”

Ngọc Lâu, chàng vì sao không tin ta!Chàng từng nói mặc kệ phát sinh chuyện gì, chàng đều tin ta, trân trọng ta. Ta thực sự bị oan.

Bị giam lại một ngày một đêm, Âu Dương Noãn đem hết những lời này hết nói ra, hết hô rồi lại kêu lên, kêu đến yết hầu muốn chảy máu, nhưng vẫn là không có ai tin tưởng nàng.

Người khác nói thế nào Âu Dương Noãn đều mặc kệ, nàng chỉ hy vọng nhìn phu quân, có thể chính miệng nói với hấn: Ngọc Lâu, thiếp thực sự trong sạch, chàng hãy tin ta!

Nhưng là, Tô Ngọc Lâu vẫn không chịu nhìn nàng, ngay cả khi Ngọc Lâu quỳ ở bên ngoài liều mạng đập đầu cầu xin một ngày một đêm, hấn vẫn như cũ không để ý tới, thẳng đến khi Âu Dương Noãn bị trói lại lôi đi, như là 1 “dâm_phụ” bị bắt đi diễu hành trên phố, hấn mới xuất hiện, nhưng là hấn lại đứng trong đám người lạnh mắt nhìn nàng, dựa sát bên người là muội muội dung mạo như hoa, Âu Dương Khả.

Kỳ thật,nàng đã sớm suy nghĩ cẩn thận.Nàng gả vào Tô gia đã ba năm, lại không chịu thay phu quân nạp thiếp, sớm đã thành cái gai trong mắt mẹ chồng, nửa tháng trước bà từng muốn nạp muội muội nàng vào làm bình thiếp, lại bị nàng cự tuyệt.

Mà Âu Dương Khả vẫn luôn thăm mền Ngọc Lâu, Hồng Ngọc thậm chí chứng kiến họ hẹn hò mấy lần, chỉ là lúc đó bản thân thể nhưng ngu ngốc lại không tin, còn trừng phạt người tận tâm và trung thành như nàng.

Chỉ có đổ oan cho Âu Dương Noãn là dâm phụ thì Âu Dương Khả mới quang minh chính đại bước vào Tô gia.

Như vậy, hăm hại nàng không chỉ có một mình Âu Dương Khả. Việc này, có phải hay không còn có sự tham gia của phu quân.. Phu quân hấn...

Không! Sẽ không, Nàng không tin!

Lúc này, nàng đã bị người ta đưa đến bờ sông, trước mặt chính là nước sông cuộn cuộn chảy

Phương ma ma cùng Hồng Ngọc canh giữ bên người nàng, thế nào cũng không chịu đi.

Mặt Tô lão gia lập tức xanh mét, hấn vung tay lên, năm sáu người cùng đi về phía nàng, Phương ma ma cùng Hồng Ngọc bị bọn họ mạnh mẽ mang đi, gát gao áp chặt một bên, một chút cũng không thể động đậy.

Âu Dương Noãn ngửa mặt lên trời mà cười “Ông trời ơi, người mở mắt ra đi!”

Gió bỗng nhiên nổi lên, mưa bắt đầu rơi, Âu Dương Noãn cười đến khản cả giọng: “Nhìn xem, ông trời cũng đã mở mắt, người cũng biết là ta bị oan uổng”.

Mọi người hỗn loạn, mặt Tô lão gia càng thêm đen lại, hấn gầm lên: “Trầm xuống”

“Cha! Đợi một chút!”

Trong đám người, Tô Ngọc Lâu chậm rãi bước tới, gương mặt tuấn mỹ vô cùng có vài phần tiêu tụy, thân hình cao to dường như đứng không vững. Có người vừa phủ thêm áo choàng cho hắn, Âu Dương Noãn hai mắt nhắm lại nhìn tới, chính là Âu Dương Khả, tư thái nhàn nhã trầm tĩnh đứng sau phu quân.

Nhiều lời cũng vô dụng, ánh mắt Âu Dương Noãn nhìn Ngọc Lâu, giống như ánh mắt mà mỗi ngày nàng đều nhìn hắn, nhẹ giọng nói: “Ngọc Lâu! Thiếp trong sạch! Chàng phải tin thiếp!”

Tô Ngọc Lâu trầm mặc hồi lâu, ở trong tay áo lấy ra một tờ giấy, quăng đến trước mặt Âu Dương Noãn, thanh âm kịch liệt đau đớn, ánh mắt lại rất bình tĩnh: “Cho tới hôm nay ngươi vẫn còn nói dối, ta nên sớm đưa cho ngươi mới phải! Nữ nhân như ngươi nên chết đi, nhất định phải đoạn tuyệt với Tô gia một cách sạch sẽ!”

Hưu thư... dĩ nhiên là hưu thư...

Âu Dương Khả bước đến bên cạnh, nhặt tờ hưu thư lên, dung nhan xinh đẹp vạn phần, đoan trang cao quý, vẻ mặt nàng tựa hồ thập phần bi thương, nhìn Âu Dương Noãn ôn nhu nói: “Tỷ tỷ, tỷ không nên trách Ngọc Lâu, đều tại tỷ làm sai chuyện, tỷ yên tâm đi, ta sẽ thay tỷ chăm sóc chàng ấy thật tốt...” Nàng ta im lặng không nói tiếp nữa, khuôn mặt lại nổi lên một tầng ửng đỏ.

Âu Dương Noãn nhìn gương mặt quen thuộc này, thì thào nói: “Khả nhi, vì sao...”

Âu Dương Khả tiến lại gần nàng, tựa hồ như muốn nói lời cáo biệt với nàng, hạ thấp âm thanh nói với Âu Dương Noãn: “Ngươi có biết lúc trước vì sao lại không cẩn thận để bị thương ở trán, sau đó để lại sẹo, là vì nương ta động tay động chân. Đệ đệ bảo bối của ngươi, thật là một đứa trẻ đáng yêu, vốn có thể kế thừa hết thảy Âu Dương Phủ, đáng tiếc lại bị rơi xuống nước chết đuối, trên thực tế lúc đó ta và nương ta đều ở đây, chúng ta nhìn hắn bị hạ nhân chìm xuống nước, sau đó liều mạng kêu cứu, nước một chút lại một chút tràn đầy, tràn vào miệng, mắt, mũi.. hắn. Rõ ràng là bị chìm chết, lại chỉ có thể nói mạng hắn không tốt, mẫu thân sớm mất đi, lại có một tỷ tỷ vụng về ngu xuẩn!”

Vẻ mặt Âu Dương Noãn cứng lại, ngẩng đầu nhìn Âu Dương Khả, ánh mắt dần trở nên bi thương tàn khốc, cuối cùng là điên cuồng dữ tợn, đệ đệ chết, nàng bị người ta đưa hưu thư, vẫn không nghĩ rằng mẫu thân cùng muội muội tốt nguyên lai lại là đồ lòng muông dạ thú.

Ha ha... ha ha ha... Lâm thị, ngươi lúc trước đứng trước giường bệnh đã đáp ứng với mẫu thân ta rằng sẽ chiếu cố thật tốt tới tỷ đệ chúng ta, nhưng ngươi đã làm những gì? Ngươi đã làm như thế này sao!

Âu Dương Noãn chậm rãi nhắm mắt lại, rồi lại chậm chậm mở ra, hướng Âu Dương Khả cười một chút, bộ dáng tươi cười dịu dàng như nước: “Muội muội, tỷ tỷ đã làm sai, muội lại đây, tỷ có câu cuối cùng muốn nói với muội”

Âu Dương Khả nhìn nàng, không tin tỷ tỷ có thể ở trước mặt bao nhiêu người dám làm gì nàng, liền từng bước bước đến.

Âu Dương Noãn thấp giọng nói: “Lúc trước sau khi mẫu thân ta đi, còn lưu lại một lượng lớn gia sản, hiện tại ta sắp chết, muốn đem những thứ đó cho muội, bất quá xin ngươi thiện tâm, lưu một ít cho Phương ma ma cùng Hồng Ngọc...”

Mắt Âu Dương Khả sáng lên, nàng ta xác thực có nghe nói năm đó Âu Dương phu nhân có lưu lại một khối tài sản kinh người, sau này Âu Dương Noãn xuất giá lại không cánh mà bay, xem ra chúng thật sự nằm trong tay nàng...

“Muội lại gần đây, ta nói cho muội biết...”

Nếu Âu Dương Khả không tham lam thì sẽ không có khả năng bị mắc mưu, nhưng là nàng ta đã quá mức tự tin, thật sự ghé tai lại gần miệng Âu Dương Noãn.

Đám người phía sau không biết sự tình, đột nhiên nghe Âu Dương Khả thét lên chói tai, liền nhìn thấy nàng ta giống như phát điên té trên mặt đất lăn lộn đau đớn...

Trên mặt đất, Âu Dương Khả ôm một lỗ tai đầm đìa máu tươi...

Thấy một màn như vậy, dân chúng đều khinh thường, dùng những lời độc ác mắng Âu Dương Noãn, nàng không muốn cúi đầu khất phục, mặc cho hai mắt chua xót, cũng không cho nước mắt rơi xuống. Ánh mắt nàng chọc giận bọn họ, có người hắt nước phân lên người Âu Dương Noãn.

Âu Dương Noãn dung đầu lưỡi liếm nước phân trên môi, khàn giọng cười to. Cười xong, Âu Dương Noãn nhìn bọn họ, nghiêng răng nghiêng lợi gần từng tiếng:”Nhật nguyệt ở trên, quỷ thần ở dưới, Âu Dương Noãn ta bị chết oan uổng, hóa thành lệ quỷ cũng không tha cho các người!”

“Đim xuống! Nhanh!” Tô lão gia rống lên, Âu Dương Noãn ngửa mặt lên trời cười to, trời đất trong nháy mắt xoay tròn.

Nước sông lạnh lẽo, sâu không thấy đáy.

2. Chương 2: Trùng Sinh Mười Hai Tuổi

Ánh sáng mặt trời ấm áp xuyên cả lớp giấy thật dày trên khung cửa sổ chiếu vào phòng, làm cho gian phòng trở nên thật phần ấm áp...

“Tiểu thư tốt của ta, tính là tốt rồi, tính là tốt rồi!”

Âu Dương Noãn mở to hai mắt, nhìn đến khung cảnh không thể quen thuộc hơn, chính là cùng một khuôn mặt nhưng lại trẻ hơn không biết bao nhiêu, Âu Dương Noãn theo bản năng nhìn chăm chăm Phương ma ma, giọng điệu thêu thào:”Ma ma..Là ta đã sai, ta đã sai lắm rồi”

Phương ma ma hoảng sợ, ánh mắt thân thiết mà lo lắng, ngạc nhiên nói:”Đại tiểu thư, người nói gì vậy, đều là vì Nhị tiểu thư gây họa, nếu không phải vì giúp nàng ấy thì sao cái trán của người lại bị thương được chứ!”

Nhị tiểu thư? Cái trán bị thương?

Không đúng, hình như có cái gì không đúng!

Đây là chuyện gì, Phương ma ma ở Tô phủ ngày đêm vất vả thay nàng làm việc, sớm đã không còn trẻ nữa, nhưng bây giờ, mama như thế nào lại thay đổi. Trái tim Âu Dương Noãn kinh hoàng, nàng néo mạnh vào cổ tay mình, rất đau, đây không phải là mơ!

Chẳng lẽ ông trời nghe được lời cầu xin của nàng? Nàng không dám tin, không nói được một lời, chỉ chăm chăm nhìn vào người trước mặt, nàng sợ đây chỉ là một giấc mộng đẹp mà thôi.

Phương ma ma dùng khăn lụa cẩn thận lau mồ hôi lạnh cho Âu Dương Noãn, chỉ sợ đụng vào vết thương, thở dài nói:”Đại tiểu thư, tâm địa của người thật lương thiện, chỉ sợ đem những người lấy oán trả ơn xem là mẫu thân, muội muội ruột... haizz!”

Trước đây, những lời này Phương ma ma đã tận tình khuyên nàng không biết bao nhiêu lần nhưng là bản thân lại nói với mama như thế nào? Chính mình như một con ngựa thay hai người kia biện giải ‘Ma ma, kế mẫu là muội muội ruột thịt của mẫu thân ta, là di nương của ta, người ở trước giường mẫu thân ta đã thề sẽ chăm sóc bảo vệ tỷ đệ ta thật tốt, làm sao có thể tổn thương ta được chứ? Người quá đa tâm rồi’ Lúc đó, Phương ma ma còn muốn nói thêm, lại bị Âu Dương Noãn đuổi qua một bên, hoàn toàn không thèm để ý đến ánh mắt thương tâm thất vọng của đối phương

Nàng thật ngốc, là người ngốc nhất trên đời này, Phương ma ma là thật tâm lo lắng cho nàng, nàng lại đem nỗi khổ tâm của ma ma thành ra không có lý lẽ, mẫu thân nàng là nữ nhi của trấn quốc Hầu phủ Trữ lão thái quân, nàng là cháu ngoại của hầu phủ, phụ thân Âu Dương Tri là Lại Bộ Thị Lang, Tô gia bất quá chỉ là thương hộ, kinh đô hào môn thế gia không để bọn họ vào mắt, vậy mà bản thân nàng lại tràn đầy mến mộ dung mạo tuấn dật của Tô Ngọc Lâu, ngưỡng mộ hắn, yêu thương hắn say đắm, hướng về mẫu muốn thành đôi với hắn, mặc kệ ngoại tổ mẫu kiên quyết phản đối, dứt khoát gả cho hắn.

Lúc trước, chính mình còn suy nghĩ mặc dù kế mẫu chỉ là thứ nữ Hầu phủ, nhưng từ nhỏ lại được ngoại tổ mẫu nuôi lớn, quan hệ với mẫu thân nàng rất tốt, thân thể mẫu thân nhiều bệnh, tự biết không thể chống đỡ được, sợ phu quân nạp thê mới không tốt liền hướng mẫu thân mình đưa muối muối đoạn trang hiền thực ôn nhu lương thiện vào Âu Dương gia, nhưng mẫu thân nàng làm sao biết được, người mà bà đưa đến thực chất không phải là thân hộ mệnh mà là người lấy oán báo ân.

Sau này Lâm thị hạ sinh Âu Dương Khả, thân phận đương nhiên kém xa Âu Dương Noãn, vốn là nàng sẽ có tương lai sáng lạn ở phía trước, vậy mà Âu Dương Khả từ nhỏ lại cố tính lưu lại một cái sẹo trên trán của nàng, từ đó trong lòng nàng sinh ra một loại tự ti, các yến hội trong kinh đô đều không được tham dự, ngược lại muối muối Âu Dương Khả thay thế nàng cùng với Lâm thị cùng mọi người kết giao, thế cho nên trong kinh đô ai ai cũng đều biết Âu Dương nhị tiểu thư còn đại tiểu thư là nàng thì hoàn toàn bị lãng quên. Càng đáng sợ hơn là, bản thân còn trẻ tình cờ gặp Tô Ngọc Lâu lại nhất kiến chung tình... Hiện tại nhớ lại, ngẫu nhiên sao? Ha ha, sao trên đời này lại có sự trùng hợp như vậy, dung mạo của nàng có tí vết, Tô Ngọc Lâu sao có thể đối với mình nhất kiến chung tình được chứ, chỉ sợ là có âm mưu mà thôi, nhân duyên nàng ngỡ như là do ông trời sắp đặt thì ra lại do chính kế mẫu ôn nhu cao quý kia bày ra mà thôi.

Nhưng mà, bản thân lại tự tay hủy đi tương lai chỉ vì tin tưởng nàng ta, khiến cho ngoại tổ mẫu thương tâm thất vọng, rõ ràng là bị bệnh cũng không chịu dung thuốc, mãi cho tới khi chết đi cũng không chịu nhìn mặt nàng lần cuối. Nàng biết tất cả đều là lỗi của mình, chỉ vì hành động của mình khiến cho ngoại tổ mẫu hoàn toàn tuyệt vọng về bản thân, cuối cùng cũng đoạn tuyệt hết thảy quan hệ của Hầu phủ với nàng, tận đến lúc nàng bị chìm xuống sông cũng không có ai đến ngăn cản.

Nàng mở to hai mắt, nhìn Phương ma ma, tất cả đều quay trở lại. Nàng, hiện tại là ngoại tôn nữ của Hầu phủ trấn quốc kinh đô, Âu Dương đại tiểu thư, không phải là Âu Dương Noãn, tiện phụ Tô gia.

”Nhật nguyệt ở trên, quỷ thần ở dưới, Âu Dương Noãn ta bị chết oan uổng, hóa thành lệ quỷ cũng không tha cho các người!” Là ông trời thương hại nàng, cho nàng thêm một cơ hội sống, kiếp trước nàng đã hạ lời thề, tất sẽ có một ngày nàng thực hiện tất cả!

“Đại tiểu thư, miệng vết thương còn đau không?” Phương ma ma thấy bàn tay nhỏ nhắn của nàng nắm chặt lại, bên trên nổi toàn gân xanh, nhanh chóng gỡ từng ngón tay nàng ra, xoa xoa lòng bàn tay đầy máu móng tay hồng hồng, lo lắng hỏi:” Tiểu thư, ta đi gọi đại phu vào xem vết thương của người một chút”

Bất quá chỉ là vết thương nhỏ, sẽ không thể sinh ra đau đớn cùng hối hận không thể kiềm chế được mà kiếp trước bản thân phải chịu, Âu Dương Noãn im lặng gối đầu lên vai Phương mama, bên môi còn hiện lên chút ý cười, Phương mama nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn quen thuộc của Âu Dương Noãn cười thì ngáy ngẩn cả người, không giống như bình thường ôn nhu hiền lành, ngược lại giống như hoa hồng có gai cứng cỏi, Phương mama có chút giật mình, không phải là nhìn lầm rồi chứ?

Âu Dương Noãn kéo Phương mama qua, ngả đầu vào lòng bà:”Mama, cảm ơn người!” Cảm ơn người vẫn luôn bên ta, một chút cũng không rời.

Âu Dương Noãn âm thầm thề, những người mà nàng yêu quý, nàng sẽ vĩnh viễn che chở, làm cho bọn họ hưởng hết một đời tôn vinh. Còn với những người làm hại nàng, tính kế nàng, nàng sẽ bắt họ trả lại gấp trăm gấp ngàn lần.

Phương mama đầu tiên là kinh ngạc, sau rồi chậm rãi thả lỏng, khẽ vuốt tóc Âu Dương Noãn, bên môi mang theo ý cười, từ khi phu nhân mới vào cửa đại tiểu thư đã lâu chưa từng thân cận như vậy...

“Mama, Hồng Ngọc đâu?” Nếu hết thảy đã quay trở lại, Hồng Ngọc năm nay cũng chỉ có 12 tuổi thôi.

“Nha đầu kia đang đi sắc thuốc”

“Ân” Vòng tay Phương mama ấm áp là vậy, tại sao từ trước tới nay nàng chưa từng phát hiện, Âu Dương Noãn chậm rãi nhắm mắt lại.

....

“Đại tiểu thư, uống thuốc đi”

“Đại tiểu thư đang ngủ, đừng quấy rầy người”

“Hong Ngọc tỷ, lời này của tỷ là như thế nào? Ta đâu dám làm phiền tiểu thư nghỉ ngơi? Người đối với đại tiểu thư trung tâm, còn ta là người xấu sao? Ta là toàn tâm toàn ý nghĩ cho đại tiểu thư, nếu người uống thuốc trễ ảnh hưởng đến miệng vết thương, người gánh được trách nhiệm này sao?”

“Tiểu Đào... Người...”

Là tiếng của Hồng Ngọc, Âu Dương Noãn mở mắt, lập tức ngồi dậy, trước mặt nàng là khuôn mặt tươi cười trong suốt của Tiểu Đào cùng dáng vẻ xấu hổ của Hồng Ngọc

“Tiểu Đào, cãi nhau như vậy còn ra thể thống gì nữa?” Phương mama nhẹ giọng trách cứ, thấy Âu Dương Noãn bị thức tỉnh, lại càng mất hứng.

“Sao mama lại nói như vậy, ta cũng là vì tiểu thư thôi!” Tiểu Đào không để ý đến, cười khanh khách nói.

Tiểu Đào là kẻ mẫu mực, ngũ quan thập phần xinh đẹp, tuổi còn nhỏ mà lại ăn nói khéo léo, nói chuyện khiến cho Âu Dương Noãn rất thích, làm việc chưa đến nửa năm đã được phong lên làm nha đầu nhất đẳng. So với Hồng Ngọc trầm tĩnh ôn nhu, Âu Dương Noãn năm đó càng yêu thích nha đầu này, đêm nàng ta thành nha đầu hồi môn không nói, lại càng tin tưởng nàng hơn. Vào cái đêm khuất nhục vạn phần đó, trực đêm chính là nàng ta...Sau khi gặp chuyện không may ít lâu, nàng ta lại trở thành đại nha đầu của Âu Dương Khả, nói như vậy, chuyện này với nàng không thoát khỏi liên quan.

Tiểu Đào giống như ngày thường, vẻ mặt tươi cười sáng lạn, trong tay bưng một chén thuốc nóng hổi: “Tiểu thư, uống đi”

Nhìn thấy chén thuốc nồng đậm kia, ánh mắt Âu Dương Noãn lạnh lùng quát: “Quỳ xuống”

“Tiểu thư, người làm sao vậy...” đến đây chưa lâu, nàng ta rất được Âu Dương Noãn yêu thích, mặc kệ là trước mặt chống đối Phương mama hay sau lưng khi dễ nha đầu cũng chưa từng bị trách cứ, Tiểu Đào nhất thời ngẩn người, cũng không nghĩ đến phải biện giải ra sao.

Âu Dương Noãn cười lạnh 1 tiếng, thuận tay cầm lấy ly trà trên bàn, thẳng hướng Tiểu Đào ném tới. Tiểu Đào hoảng sợ, theo bản năng tránh đi, mặc dù không ném trúng Tiểu Đào, nhưng lại bay về phía bàn trà, làm cho bình hoa trên bàn vỡ nát. Tiếng động lớn như vậy, khiến cho mọi người đều sợ ngây người.

3. Chương 3: Trừng Trị Ác Nha Đầu

Tiểu Đào lặng người sửng sốt, cảm thấy Âu Dương Noãn không giống trước kia: “Đại tiểu thư, nô tỳ...”

“Im miệng.” Âu Dương Noãn quát, không thèm nhìn đến Tiểu Đào đang lộ nụ cười mà ngày xưa nàng thích nhất

“Bảo người quỳ xuống, người không nghe thấy sao?”

Âu Dương Noãn đối đãi với mọi người luôn ôn nhu lương thiện, chưa bao giờ giận dữ như thế, thần sắc nghiêm nghị, Tiểu Đào nức nở một tiếng rồi quỳ xuống, nước mắt sớm đã dâng đầy: “Đại tiểu thư, nô tỳ là nóng vội lo lắng thuốc nguội, sợ người uống vào sẽ không thoải mái, tuyệt đối không có ý quấy rầy tiểu thư nghỉ ngơi”

Trong phòng có Phương mama, Hồng Ngọc cùng Tiểu Đào, còn lại hai nô tài nhất đẳng, bốn người nhị đẳng, tám người tam đẳng, bốn mama, lúc này toàn bộ đều cúi đầu đứng bên ngoài cửa, bọn họ đều có chút kinh ngạc nhìn Âu Dương Noãn, không biết nàng muốn làm cái gì.

Thanh âm Âu Dương Noãn lạnh lùng: "Không có lệnh của ta, ai dám xông vào phòng của ta, Tiểu Đào, người từ đâu học được loại quy cũ này! Người đâu!"

"Xin đại tiểu thư phân phó"

Tóc Âu Dương Noãn như thác nước rơi tung lên, trên mặt tuy vẫn bình tĩnh, đáy mắt lại có vài phần sắc lạnh tàn nhẫn nói không nên lời.

"Tự tiện xông vào phòng của tiểu thư, chống đối mama, còn dám xảo ngôn, lôi ra ngoài đánh năm mươi bản tự"

Hồng Ngọc cũng hoảng sợ, chạy lên vì Tiểu Đào cầu tình: "Đại tiểu thư, Tiểu Đào chỉ là nhất thời lỗ mãng nên mới chọc giận người, nếu như bị đánh năm mươi bản tự có thể sẽ bị mất mạng a!"

Mất mạng?

Âu Dương Khả nở ra 1 nụ cười lạnh, giữ Tiểu Đào lại còn có chỗ hữu dụng: "Nếu Hồng Ngọc đã vì người mà cầu tình, vậy trước hết đánh 30 bản, còn lại 20 bản ráng mà nhớ cho kỹ, đánh xong, trong vòng 3 ngày chỉ cho nước uống, không được ăn cơm"

"Đại tiểu thư..." Tiểu Đào hoàn toàn kinh hoảng mở to 2 mắt vô lực nhìn mấy mama túm lấy bản thân lôi ra ngoài. Xa xa chỉ nghe thấy tiếng kêu rên của nàng ta, "Tiểu thư! Tiểu thư, nô tỳ sai rồi...nô tỳ sai rồi...xin tiểu thư tha mạng...tha mạng..."

Hồng Ngọc nghe thấy không đành lòng, còn muốn nói gì nữa liền nghe Âu Dương Noãn nói: "Ta mệt rồi"

Phương mama tuy rằng thấy Âu Dương Noãn xử trí như vậy thì kinh ngạc nhưng cũng thật vừa lòng, nha đầu kia quả thật là không biết quy củ, nếu như cứ vậy mãi thì ai còn nghe tiểu thư dạy bảo đây! Cho nên nhanh chóng đến dìu Âu Dương Noãn nằm xuống, Hồng Ngọc nhìn khuôn mặt lạnh lùng của nàng, liền nuốt lại những lời cầu tình kia xuống xoay người đi thu dọn các mảnh vỡ.

Âu Dương Noãn nhìn thoáng qua Hồng Ngọc, đáy lòng thở dài, Tiểu Đào luôn ý vào mình được sủng ái, sau lưng không biết có bao nhiêu khi dễ với nàng, vậy mà Hồng Ngọc còn nói giúp cho nàng ta, đúng là tâm địa lương thiện. Nhưng muốn đối phó với những người đó, nàng đúng là quá mềm yếu rồi.

Không đến nửa canh giờ sau, nha đầu bên ngoài đã bẩm báo: "Phu nhân đã tới"

Lâm thị_Âu Dương Noãn khoe miệng cong lên, tin tức truyền thật là nhanh, nàng vừa mới đóng cửa đánh cầu, cầu chủ nhân liền tới, xem ra trong viện này phải được dọn dẹp sạch sẽ rồi

Hồng Ngọc tự mình vén màn lên, một mỹ nhân hoa phục bước tới, tóc được búi cao lên, một thân vải tơ dệt kim màu hồng, ống tay áo lại nhiều màu sắc, phía dưới thân váy rất nhiều họa tiết, nhất là đôi mắt rất giống lưu ly, khoe môi mang theo nụ cười ấm áp. Âu Dương Noãn nheo mắt lại nhìn người đang bước tới, trong lòng đột nhiên ngăn ngại, mẫu thân nàng mất sớm Lâm thị cùng người lại có năm phần giống nhau, chính vì thế mà bản thân vừa mới gặp thị cũng liền thấy thích.

Âu Dương Noãn mỉm cười muốn ngồi dậy hành lễ, Lâm thị nhanh chóng ngăn lại, trong mắt mang theo lo lắng nồng đậm thân mật kéo tay nàng, hoàn toàn không giống giả bộ: "Hài tử ngọc, đứng lên đi, để mẫu thân xem trán của con nào"

Nghe được bà ta xưng hô như vậy, Âu Dương Noãn thật sự thấy ghê tởm, bà ta đúng là nữ nhân giả dối, giả bộ làm mẫu thân từ ái lâu như vậy nàng thật sự không thể không bội phục.

Lâm thị cẩn thận xem vết thương nửa ngày, trên mặt mới yên tâm tươi cười, bà ta không nhận thấy ánh mắt Âu Dương Noãn rét lạnh, mang theo nụ cười thân thiết ôn nhu an ủi: "Cũng may không bị thương nặng. Noãn nhi, khổ cho con rồi. Mẫu thân vừa mới đi thăm ngoại tổ mẫu con thì nghe được tin tức, trà cũng chưa kịp uống liền chạy nhanh về đây, nha đầu kia thật bướng bỉnh, ta quay về sẽ nghiêm khắc dạy dỗ nó!"

“Mẫu thân, không nên trách muội muội, muội ấy tuổi còn nhỏ.” Là tuổi còn nhỏ nhưng cũng thật độc ác, Âu Dương Noãn cười thật phần ôn nhu.

“Nó như thế nào cũng không so được với con lúc còn nhỏ, chính vì vậy mẫu thân mới thương con. Noãn nhi, trán con tuy rằng bị thương không nặng, nhưng vẫn có khả năng bị lưu lại sẹo, phải làm sao cho tốt đây!” Ánh mắt Lâm thị tràn ngập trĩu mến nhìn trán nàng mãi không chịu rời, rút cuộc nói: “Đúng rồi, mẫu thân có một hộp thuốc mỡ tiêu sưng lưu thông máu thượng đẳng, để ta cho người quay về lấy cho con.”

Phương mama đứng 1 bên lo lắng, chỉ sợ tiểu thư bị người khẩu phạt tâm xà này lừa, lại ngại thân phận của mình nên không dám nói ra.

Trong lòng Âu Dương Noãn cười lạnh, nguyên bản vết thương trên trán mình chỉ là 1 vết thương nhỏ, cái gọi là thuốc tốt Lâm thị đưa sau khi dùng ngoài mặt thì miệng vết thương khép lại rất nhanh, vậy mà lại lưu lại 1 vết sẹo cả đời khó quên, nàng chỉ có thể dùng mái tóc thật dài che khuất, thậm chí ánh mắt cũng bị che khuất, nàng vĩnh viễn không quên được ánh mắt thương hại cùng cười nhạo của mọi người, quên không được đáy mắt kinh ngạc không dám tin của các thiên kim quý tộc khi nàng ngẫu nhiên tham gia một yến hội.

Vì nữ nhi thân sinh Âu Dương Khả của mình mà bà ta dụng tâm hãm hại nàng, nhưng mà bản thân nàng đã làm sai chuyện gì? Trong lòng Âu Dương Noãn cuối cùng cũng nghĩ ra, lỗi lớn nhất của nàng chính là ngoại tôn nữ thân quý của quốc Hầu phủ, lại là Đại tiểu thư Âu Dương gia, nếu bản thân còn tồn tại trên đời thì với thân phận đó Âu Dương Khả vĩnh viễn cũng bị ném ra xa.

Âu Dương Khả trời sinh mỹ mạo, tinh thông cầm kỳ thi họa, nhưng chỉ cần Âu Dương Noãn còn ở đây, nàng có tài sắc bao nhiêu thì cũng chỉ là Âu Dương nhị tiểu thư. Quan trọng hơn là, mẫu thân nàng ta chỉ là thứ nữ Hầu phủ, ở nơi này lại cực kỳ phân biệt dòng dõi đích thứ các đời thì xuất thân của Âu Dương Khả chính là 1 vết thương chí mạng. Cho nên kiếp trước, Âu Dương Khả tài sắc vẹn toàn này hào môn thế gia chân chính lại cũng không đến cầu cưới, chính vì vậy nàng ta mới chú ý đến Tô gia phú hộ thượng đẳng nhất.

“Tiểu Đào, thuốc ta đưa đến về sau nhớ bôi cho tiểu thư 1 ngày 3 lượt, rất nhanh sẽ hồi phục. Di, nha đầu kia đi đâu rồi? Tại sao không ở đây hầu hạ...”

Quả nhiên đã đến Âu Dương Noãn cố ý lộ ra biểu tình tức giận: “Mẫu thân, người đừng nhắc đến nàng ta nữa, lúc này con đang nghỉ ngơi, nàng một câu cũng không hỏi liền xông vào phòng, ta nhớ nàng mới rời chỗ Khả nhi không lâu, lại quên hết phép tắc mà muội muội đã dạy, thật đúng là cái đầu gỗ. Cho nên con mới cho người ta đánh nàng mấy bản tự, phải nhắc cho nàng nhớ, lần sau gặp loại tình huống này cũng biết ai là chủ tử ai là nô tài.”

Lời này nửa giả nửa thật, tránh nặng tìm nhẹ, ngay cả Lâm thị cũng chỉ là có đôi chút hoài nghi cũng không nghĩ nhiều, lập tức vỗ vỗ tay nàng nhẹ giọng nói: “Nha đầu ngốc, cũng là tỷ muội thân tình, con cùng Khả nhi tình cảm tốt như vậy, mẫu thân nhìn đến cũng yên tâm.” Quả nhiên, bà ta cũng không chắc đến chuyện của Tiểu Đào nữa, chỉ một lòng dặn dò Hồng Ngọc đắp thuốc cho tiểu thư đúng hẹn.

Bà ta luôn tâm niệm, dung mạo bị hủy Âu Dương Noãn sẽ không muốn mang bộ dáng này ra ngoài, trong lòng lại một trận cười lạnh. Lâm thị, người nên biết tiểu cô nương mười hai tuổi trước mặt người đã sớm thay đổi, hận người tận xương tận tủy, người nên biết tương lai sẽ có kết cục như thế nào đang chờ người.

Ngồi lải nhải suốt một canh giờ mới tiễn được mẫu thân từ ái Lâm thị đi, Âu Dương Noãn tựa đầu vào gối lắng lặng suy nghĩ

Chuyện báo thù còn nhiều thời gian, hiện tại quan trọng nhất không phải cái này, nàng tựa hồ đã quên đi một chuyện cực kỳ quan trọng, là cái gì? Rốt cuộc là cái gì?

Là Tước nhi! Là đệ đệ ruột của nàng!

Nàng trùng sinh lại năm 12 tuổi, là năm mà trán nàng bị thương, cũng là năm mà Tước nhi bị rơi xuống nước mất mạng! Âu Dương Noãn lập tức nhảy xuống giường, cầm lấy cánh tay Hồng Ngọc: “Tước nhi, hắn đang ở đâu?”

4. Chương 4: Đệ Đệ Không Thể Chết Được!

“Đại thiếu gia? Hiện tại người đang học...” Hồng Ngọc vừa mới nói xong, lại thấy Âu Dương Noãn thần sắc đại biến lao nhanh ra ngoài.

Bởi vì nàng bị thương nên đóng cửa nghỉ ngơi, Tước nhi đi học qua hoa viên ngoài ý muốn gặp nạn.

Là hôm nay!

Nàng nhớ rõ, ngày đệ đệ chết đuối chính là hôm nay!

Lúc trước, nàng nghĩ tất cả chỉ là ngoài ý muốn nhưng căn bản không phải như vậy! Trong hoa viên trước nay đều có người qua lại, tại sao thời điểm phát sinh sự việc lại không có 1 bóng người? Đệ đệ rõ ràng là có gã sai vặt hộ thân, vì sao bên người lúc đó lại không có ai?

“Đại tiểu thư!” Phương mama hoảng sợ la lớn “Còn thất thần làm gì, đuổi theo tuổi thơ mau!”

Một phòng tất cả mama, nha đầu cùng chạy ra ngoài.

Âu Dương Noãn chưa từng gặp như vậy, tựa hồ như trái tim cũng muốn nhảy ra ngoài.

Tước nhi, đệ trăm ngàn lần không được xảy ra chuyện.

Vừa tới hoa viên, chợt nghe “Bùm” một tiếng, lòng nàng bỗng trầm xuống! Hồ nước nhân tạo trong hoa viên nhìn rất cạn, trên thực tế, đừng nói là tiểu hài tử mới mười tuổi, ngay cả một người trưởng thành rơi xuống cũng có thể bị chết đuối.

“Tước Nhi!” Âu Dương Noãn la to một tiếng!

Một bóng người đằng sau núi giả đột nhiên nhảy ra ngăn cản nàng lại: “Đại tiểu thư, thân phận người tôn quý, vẫn là để tiểu nhân xuống cứu đại thiếu gia!”

Âu Dương Noãn mạnh mẽ giáng xuống một cái tát: “Cút ngay!”

Người kia bị đánh đến lệch cả mặt, nhất thời ngơ ngẩn, đến khi lấy lại phản ứng vẫn muốn ngăn cản, Âu Dương Noãn nghiêm mặt quát lớn bốn mama đang đuổi theo phía sau: “Bắt lấy hắn!”

Bốn mama kinh hãi, nhất thời bị lãnh khí tỏa ra trên người Âu Dương Noãn làm kinh sợ, theo lệnh đi lên chế trụ gã sai vặt còn muốn giãy dụa kia.

Đúng lúc này, cả người Tước nhi đã chìm hẳn xuống nước, Âu Dương Noãn nghĩ cũng không dám nghĩ nhảy nhanh vào trong hồ.

“Đại tiểu thư” Phía sau một mảnh thét chói tai.

Hồ nước lạnh lẽo sâu không thấy đáy, ký ức thê thảm của kiếp trước lại hiện về. Hiện tại không phải là thời điểm để phân tâm! Âu Dương Noãn dùng sức lắc đầu, dứt bỏ toàn bộ tạp niệm, cái gì cũng không nghĩ đến liều mạng tìm kiếm Âu Dương Tước.

Nhưng là, trong hồ ngoại trừ lục bình đang trôi lơ lửng thì cũng chỉ là một khoảng nước trắng mênh mông, cái gì cũng không thấy.

Rốt cuộc là ở nơi nào?

Đột nhiên, nàng nhìn thấy một mảnh góc áo! Trong lòng lập tức dấy lên hy vọng mãnh liệt... Là Tước nhi! Thật là hắn!

Âu Dương Noãn hiện tại chỉ là đứa nhỏ mười mười hai tuổi, lại còn phải cố kéo Tước nhi còn đang hôn mê lên bờ, cơ hồ như mất hết sức lực. Các mama, nô tỳ trên bờ lúc này đều xông lên, giúp Âu Dương Noãn đưa người lên bờ. Trên người nàng toàn là vết bẩn lại căn bản không quan tâm đến vôi vàng đem nước trong bụng Tước nhi đẩy ra ngoài. Qua một hồi lâu, Tước nhi mê man mở to hai mắt, thấy người bên cạnh sắc mặt trắng bệch, theo bản năng kêu một tiếng: “Tỷ tỷ...”

Âu Dương Noãn vui sướng ôm cổ hắn: “Cám ơn trời đất!”

“Đại tiểu thư, người có sao không?” Hồng Ngọc vì đuổi theo Âu Dương Noãn mà thở hồng hộc, thời điểm thấy tiểu thư nhảy xuống nước trái tim nàng tựa hồ như ngừng đập, lúc này thấy người đều bình an vô sự mới yên lòng, nàng lấy khăn từ trong tay áo cẩn thận lau bọt nước trên mặt Âu Dương Noãn.

Nhìn Âu Dương Tước tỉnh lại, tâm tình Âu Dương Noãn mới được thả lỏng, vừa ngẩng đầu lên muốn nói với Hồng Ngọc mình không sao, đột nhiên trước mặt tối sầm ngất đi, trong hoa viên nhất thời rối loạn cả lên.

Trước mắt Âu Dương Noãn tối đen, tay chân không thể động đậy, dường như toàn bộ cơ thể chỉ còn lại miệng cùng lỗ tai.

Tuy rằng không thể nói chuyện, lại cảm nhận được nước canh cùng thuốc không ngừng được đưa vào miệng nàng, nàng thật sự không biết chính nàng làm sao lại chịu đựng được dưới nước. Khoảnh khắc bị chìm vào nước sông thảnh thơi lại hiện lên trong đầu nàng, cũng may từng âm thanh bên ngoài kéo nàng ra khỏi ác mộng.

“Tỷ tỷ, người tỉnh lại đi!”

“Tỷ tỷ đừng bỏ lại đệ một mình..”

“Đệ sẽ không bao giờ buông bình nữa, tỷ bảo đệ làm cái gì cũng đều được”

“Phượng mama, đều là lỗi của ta, nếu không phải vì cứu ta, tỷ tỷ cũng sẽ không bị thương thành như vậy...”

“Ta đã không còn mẫu thân, tỷ tỷ đừng bỏ lại đệ một mình!”

Một tiếng lại một tiếng thật thân thiết, Âu Dương Noãn nghe được âm thanh quen thuộc lại xa xôi ấy chính là đệ đệ của mình. Tước nhi, đã nhiều năm rồi nàng không thấy rõ mặt hắn, nàng thật sự muốn nhìn hắn một chút.

Lần đầu tiên cảm giác động đậy được các đầu ngón tay lại mất nhiều sức lực như vậy, Âu Dương Noãn không do dự cố gắng mở to hai mắt, vặn vẹo cổ. Dần dần, thân thể từng chút từng chút cũng chịu sự điều khiển của nàng, nháy mắt nhìn đến bóng dáng kia, nàng kim lòng không đậu phát ra một tiếng thở nhẹ.

Trước mắt là một nam hài tử, long mi đen đậm, ánh mắt đen láy, khóe miệng cong cong, kinh ngạc tươi cười, vẫn là dáng vẻ mà nàng khắc sâu trong trí nhớ, chính là đệ đệ cùng chung huyết mạch của nàng.

“Tỷ tỷ, người đã tỉnh lại”

Âu Dương Tước vừa mừng vừa sợ, lập tức cao hứng lao đến bên giường gắt gao ôm lấy cổ Âu Dương Noãn, vừa khóc vừa cười nói: “Đệ biết tỷ sẽ không có việc gì, chắc chắn sẽ không có việc gì...”

Ồn ào một hồi, hắn liền quay đầu hét lớn: “Đều ngây ngốc đứng đó làm gì? Còn không mau mang trà nóng đến”

Lúc này, trời đã khuya.

Âu Dương Tước vì tỷ tỷ tỉnh lại mà cao hứng, Phượng mama cầu trời khẩn phật nửa ngày cũng vui mừng rưng rưng nước mắt. Hồng Ngọc ở một bên nhắc nhở: “Đại tiểu thư, lão phu nhân sai người đến hỏi thăm hai lần, lão gia tự mình đến thăm một hồi, vẫn là phu nhân khuyên bảo về nghỉ ngơi, lúc rời đi có nói chờ người tỉnh lại sẽ đến thăm”

Tổ mẫu phái người đến hỏi thăm cũng là bình thường, nhưng phụ thân có thể bớt chút thời gian tự mình đến thăm mình, quả thật sự việc lần này đúng là náo loạn lớn. Bất quá, lúc này người đang phần nộ hẳn là Lâm thị, bà ta trăm phương nghìn kế muốn hại chết Tước nhi lại bị mình một bước phá hoại, bản thân hận mình muốn chết. Thật là làm khó cho bà ta phải giả bộ mẫu thân từ ái tức tặc tới nửa đêm mới rời đi, thật là không dễ dàng, Âu Dương Noãn cười xòa một tiếng, miễn cưỡng không nói một lời nào, Âu Dương Tước lại nhanh nhẹn miệng nói: “Bảo với bà ta làm gì, đúng là mèo khóc chuột giả bộ từ bi!”

Âu Dương Noãn nghe vậy, trong lòng nổi lên một trận ầm ập, đứa nhỏ này đúng là không thay đổi, đều giống như trước đây chán ghét Lâm thị, mặc kệ Lâm thị có làm bao nhiêu đi nữa, cũng theo trực giác chán ghét nữ nhân thay thế vị trí mẫu thân hắn, ở góc độ này mà nói, bản thân xem ra đúng là tri độn, không biết suy nghĩ còn thua cả tiểu hài tử là đệ đệ nàng.

Nàng vỗ vỗ tay Tước nhi trấn an, không chút để ý nói với Hồng Ngọc: "Lúc này đã khuya, đừng quấy rầy mọi người nghỉ ngơi, sáng mai rồi nói sau"

Sau đó, Âu Dương Noãn ôm lấy gối, nửa nằm trên giường, nghe Âu Dương Tước cao hứng hưởng một phòng mama, nha đầu kể lại chiến tích tỷ tỷ anh dũng nhảy xuống hồ cứu hân, không khỏi bật cười.

Nàng nhẹ nhàng ho khan một tiếng, "Tước Nhi, đệ lại đây."

Âu Dương Tước lập tức ngừng nói, chạy đến bên giường, ánh mắt vụt sáng, giống như con chó nhỏ lấy lòng nhìn nàng.

"Tỷ hỏi đệ, có thấy rõ người nào đẩy đệ xuống không?"

5. Chương 5: Đèn Lúc Đó Hãy Nói Công Đạo!

"Đệ không thấy rõ! Hừ, nếu để ta bắt được sẽ lột da của ngươi!" Âu Dương Tước căm hận nói, ánh mắt đen lấy tràn ngập phần nộ.

Âu Dương Noãn suy nghĩ một lát, lại hỏi: "Hộ vệ bên người đệ đâu?"

"Hôm nay bên người đệ chỉ mang theo Thanh Phong cùng hai hộ vệ, nhưng dọc đường đi lại nhớ ra để quên đồ ở học viện, liền phái Thanh Phong quay lại lấy, trên đường trở về gặp phải một kẻ say xin dám nói đệ đụng trúng hân rồi quẩn lấy không cho đi, đệ liền để lại một tên hộ vệ, còn mình cùng một người nữa vòng qua đường khác để đi." Âu Dương Tước nói đến đây, thấy sắc mặt tỷ tỷ càng ngày càng khó coi, "Tỷ tỷ, tỷ làm sao vậy?"

Âu Dương Noãn không trả lời, ngược lại hỏi Hồng Ngọc một bên: "Gã sai vật áo xám mà hồi nãy bắt lại đâu?"

Hồng Ngọc sững sốt một chút, chạy nhanh trả lời: "Đại tiểu thư, phu nhân hồi nãy rồi đi đã đem người đi luôn, nói là sẽ giáo huấn hân một chút."

Giáo huấn, chỉ sợ giết người giết khẩu thì có! Bất quá cũng không sao, Lâm thị nếu đã dám ra tay tất nhiên cũng đã hủy hết chứng cứ, kiếp trước đệ đệ đột nhiên rơi xuống nước bỏ mình, tổ mẫu cũng phái người oanh oanh liệt liệt tra xét một phen, cuối cùng kết quả cũng chỉ là việc ngoài ý muốn, có thể thấy được Lâm thị xử lý khá sạch sẽ, lần này nếu không phải bị mình giữa đường đột nhiên xuất hiện, gã sai vật kia cũng không vì vậy mà lộ ra dấu vết để mình nắm được. Cứ như nói này sắp xếp không cho người qua lại, không có ai tận mắt chứng kiến càng không có chứng cứ xác thực, căn bản là không thể ảnh hưởng đến Lâm thị.

Nghe được người bị Lâm thị dẫn đi, Âu Dương Tước hừ lạnh một tiếng, Âu Dương Noãn bật cười: "Đệ làm sao vậy?"

"Hừ! Bà ta cùng mẫu thân không có cách nào so sánh được, đúng là xui xẻo làm khí chất gia đình ta giảm đi một nửa, không che dấu được bản chất nhà giàu mới nổi, đệ nhìn thấy liền chán ghét! Tỷ, trăm ngàn lần đừng để bà ta lừa!"

Khí chất gia đình kém đi 1 nửa, dấu không được bản chất của nhà giàu mới nổi, ha, lời này rất hình tượng, bất quá nơi này nhiều nha đầu, mama như vậy, trong đó còn có tai mắt của Lâm thị, bây giờ không phải là thời điểm nói chuyện không kiêng nể Âu Dương Noãn nhẹ giọng trách cứ: "Đừng nói như vậy, đệ cùng một mối cả ngày rồi, nhanh về nghỉ ngơi đi!"

"Không cần! Đệ muốn ở lại đây với tỷ, đệ sợ vừa mở mắt lại không thấy tỷ" Âu Dương Tước kiên trì, mắt to hân lên những tia máu, lại hàm chứa ý tứ không muốn rời xa. Âu Dương Noãn đau lòng, nắm lấy tay hân nói: "Hài tử ngốc, tỷ vẫn ở đây, vẫn che chở cho đệ, về sau_cái gì cũng không cần sợ!"

Những lời này đầy thâm ý, nhưng Âu Dương Tước còn nhỏ, nghe không ra bên trong cất giấu những thâm tình hậu ý gì.

“Hong Ngọc, người dẫn hai mama thấp đèn lồng đưa đại thiếu gia trở về, đưa tới cửa rồi mới được quay lại!”
Âu Dương Noãn chậm rãi nói, Âu Dương Tước nghe vậy lập tức kháng nghị: “Tỷ tỷ, đệ đã trưởng thành, không cần xem đệ như tiểu hài tử! Về sau ta sẽ bảo vệ tỷ”

Âu Dương Noãn mỉm cười, sờ sờ đầu hần nhẹ giọng nói: “Được, tỷ tỷ sẽ chờ đến ngày đó.”

Nhìn Hong Ngọc đưa Âu Dương Tước rời đi, Phương mama nhẹ giọng khuyên nhủ: “Đại tiểu thư, trời còn chưa sáng, tiểu thư nghỉ thêm chút nữa đi ak!”

Âu Dương Noãn lắc đầu, vẫn nửa nằm ở trên giường, ánh mắt nặng nề nhìn ra ngoài cửa, không biết đang đợi cái gì. Thẳng đến nửa canh giờ sau, Hong Ngọc trở về bẩm báo với nàng đã đưa thiếu gia về Tùng trúc viện, Âu Dương Noãn mới thuận thể nằm xuống.

Âu Dương Noãn nằm ở trên giường, trên người phủ một cái chăn gấm, ánh mắt thất thần nhìn chằm chằm trên đỉnh màn thêu hoa. Đầu tiên là xử lý Tiểu Đào, tiếp đến lại cứu Tước nhi, trước mắt Âu thị sẽ hoài nghi nàng, chính bản thân nàng cũng hoài nghi, cũng không nghĩ đến mình lại được sống lại một lần nữa.

Trời tờ mờ sáng, gian ngoài liền truyền đến tiếng bước chân cùng âm thanh trò chuyện, giống như có một đoàn người đang bước vào. Âu Dương Noãn nhìn thoáng qua Hong Ngọc đang ngủ gà ngủ gật trên chiếc ghế con bên giường, vốn định mở miệng cuối cùng lại không lên tiếng. Chốc lát sau, nàng thấy rèm cửa được vén lên, tiếp đến là một tiếng ho khan, vì thế nàng nhắm hai mắt giả bộ ngủ.

“A, phu nhân”

Hong Ngọc nghe được âm thanh, giật mình tỉnh dậy, nhìn thấy người mới tới nhất thời hoảng sợ kêu lên một tiếng liền cuống quýt hành lễ nhất thời đụng ngã chiếc nhỏ làm nó ngã lăn ra, bối rối đứng nép qua một bên. Lâm thị không mở miệng, tâm phúc Vương mama đứng bên cạnh tức giận quát: “Kêu người trông coi đại tiểu thư, kết quả người lại vụng trộm nằm ngủ, tay chân vụng về như vậy, làm sao hầu hạ tiểu thư tốt được đây!”

Nghe thấy âm thanh càng ngày càng cao, Âu Dương Noãn lật nhẹ thân mình liền nghe thấy một âm thanh thập phần lo lắng: “Vương mama, muốn dạy bảo nha đầu cũng đừng đứng ở trong phòng, nếu làm phiền đến Noãn nhi, ngay cả người ta cũng sẽ hỏi tội”

“Dạ, phu nhân nói phải ak”

Âu Dương Noãn mở to mắt, nhìn đến người trước mặt quả là Lâm thị. Lâm thị thấy nàng mở mắt, trên mặt liền lộ ra sự vui mừng tiến lên cẩn thận đem nàng nâng dậy, sau đó lấy một cái gối dựa vào sau lưng nàng.

Vương mama cười nói: “Đại tiểu thư, trời còn chưa sáng phu nhân đã muốn qua thăm người, lão nô phải khuyên người tiểu thư còn chưa tỉnh ngủ người mới chịu hoãn lại”

Trên cổ tay Vương mama mang vòng vàng, trên tóc cài châu sa, chỉ sợ tơ lụa trên người không đủ trắng, đúng là bày ra bộ dáng đoan trang khí phái, Âu Dương Noãn không khỏi nghĩ đến câu nói ngày hôm qua của Tước nhi “Làm kém đi một nửa khí chất thể gia, dẫu không nổi bộ dáng nhà giàu mới nổi”, quả nhiên là chủ tử ra sao nô tài liền như thế. Nụ cười trên mặt nàng thêm vài phần ôn nhu, ngoài mặt đúng là đã bị Lâm thị làm cho cảm động.

“Noãn nhi, con đỡ nhiều chưa?”

“Dạ, đã đỡ hơn nhiều rồi”

“Sao sắc mặt vẫn còn tái nhợt như vậy?” Sắc mặt Lâm thị trầm xuống, lập tức quay đầu hung hăng trừng mắt liếc Hong Ngọc vừa cùng Phương mama từ bên ngoài bước vào: “Lão phu nhân nhiều lần phái người tới hỏi thăm như vậy, không phải các người nói đại phu đều bảo là không sao, tại sao sắc mặt tiểu thư vẫn còn tái nhợt như vậy? Đại thiếu gia tuổi còn nhỏ thì không nói làm gì, chẳng lẽ các người cũng hồ đồ rồi sao? Cho dù là các người hồ đồ nhưng còn có Phương mama, ta phái người đến thăm hỏi mấy lần, các người lại còn không bẩm báo, tại sao lại chậm trễ như vậy?”

Bắt đầu chỉ trích mama bên người mình, xem ra Lâm thị là muốn ra uy ở viện này, Âu Dương Noãn ôn nhu cười cười, làm ra bộ dáng yếu đuối nói: “Mẫu thân đừng trách bọn họ, thực ra Hong Ngọc đã muốn đi bẩm

báo nhưng là con đã ngăn nó lại, sợ quấy rầy người nghỉ ngơi. Phương mama dù sao tuổi cũng đã lớn, con đã cho về nghỉ ngơi trước. Nhưng, Hồng Ngọc, ngày thường ta đã dạy người như thế nào, tại sao lại học thói hư không hiểu quy củ của Tiểu Đào, mẫu thân ta tới thời gian lâu như vậy cũng không biết mời người ngồi sao?”

Hồng Ngọc vội vàng mang ghế lót đệm gấm cho Lâm thị, một bên đại nha đầu Tú Văn đã mang trà tiến vào. Lâm thị ngẩn người, trong lòng cả kinh, trên mặt lại không lộ ra biểu cảm bất thường nào mà thay vào đó là vẻ mặt thân thiết, bà ta dịu dàng nhìn Âu Dương Noãn trong chốc lát, liền thở dài:”Noãn nhi, mẫu thân biết con nóng vội muốn cứu Tước nhi, nhưng mà con cũng không thể liều cả tính mạng như vậy, nhìn con bị thương thế này mẫu thân thật đau lòng, hận không thể thay con chịu đựng, nếu con không may xảy ra chuyện gì, ta làm sao ăn nói với tỷ tỷ đây?”

Âu Dương Noãn tươi cười càng thêm chân thành:”Mẫu thân, người đối với Noãn nhi thật tốt!”

Ăn nói? Sớm muộn gì cũng có ngày ta tự tay đưa người đi gặp mẫu thân ta, đến lúc đó hãy nói lời công đạo đi!

6. Chương 6: Bất Động Thanh Sắc Giao Phong

Việc Âu Dương Noãn bị thương vì rơi xuống nước gây huyên náo khá lớn, không riêng gì Lâm thị, ngay cả Âu Dương Trì cũng đến xem một hồi. Đối với phụ thân này, tâm tình của Âu Dương Noãn thập phần phức tạp, lúc trước Phương mama tìm mọi cách cầu cứu, hẳn đối với nữ nhi thân sinh lại chẳng quan tâm, ở trong lòng hẳn nữ nhi này đối với Âu Dương gia là sỉ nhục, hận không thể làm nàng lập tức biến mất. Bất quá điều này cũng không kỳ quái, Lâm thị không dấu vết tìm mọi cách ly gián, bản thân chưa từng thân cận phụ thân, nếu có cũng chỉ là bất hòa cùng sợ hãi.

“Phụ thân, nữ nhi bất hiếu, lại để người phải tự mình đến thăm!” Âu Dương Noãn mỉm cười, bộ dáng nhu thuận đáng yêu.

Âu Dương Trì nhìn đại nữ nhi, chỉ thấy mặt nàng cùng mẫu thân nàng giống nhau như đúc, mắt trong như nước trên núi cao, lơ mơ qua nàng nhìn thấy thê tử trước khi mất. Bỗng nhiên nhớ tới lúc trước, khi nàng mới ra đời, chính mình cũng từng ôm lấy nàng vỗ về, nhưng từ sau khi thê tử qua đời, phu nhân mới vào cửa, nữ nhi này lại cùng mình không quá thân thiết, lớn lên liền xa lánh thậm chí cảm thấy nàng còn không bằng Khả nhi hoạt bát lanh lợi. Nay thấy Âu Dương Noãn đổ bệnh, thân thể yếu ớt đáng thương, rốt cục cũng là cốt nhục thân sinh, lại cứu trưởng tử của mình, trong lòng sinh ra một cỗ yêu thương, liền hòa ái mỉm cười:”Nha đầu ngọc này, biết con nóng vội cứu Tước nhi, nhưng cũng phải quan tâm đến bản thân mình, con bị bệnh, mẫu thân con lo lắng đến phát cuồng luôn rồi.”

Âu Dương Noãn cười càng dịu dàng:”Là do nữ nhi lỗ mãng, khi đó con vốn không suy nghĩ nhiều, chỉ một lòng muốn cứu đệ đệ. Không biết lại làm nháo loạn lớn như vậy, mời đại phu đến xem, còn để phụ thân phí công...”

Âu Dương Trì nghe xong lời này nhất thời cảm thấy nàng rất hiểu chuyện, giọng điệu càng thêm ôn hòa:”Còn đau đầu không?”

Âu Dương Noãn hít hít mũi, thanh âm bất tri bất giác còn mang theo chút làm nũng:”Đau”. Dừng một chút, nước mắt liền rơi xuống.

Âu Dương Trì đau lòng đem nàng ôm vào trong ngực, dỗ nói:”Về sau đừng lỗ mãng như vậy, mạng đệ đệ con là quý giá, nhưng nếu con xảy ra chuyện gì, phụ thân cũng đau lòng, hiểu chưa?”

Âu Dương Noãn vui mặt vào lòng phụ thân, dùng sức gật đầu:”Vâng ak!”

Mười phần nhu thuận, mười phần đáng yêu, mười phần làm cho người ta yêu thích, Âu Dương Trì sau khi được làm từ phụ, cảm thấy mỹ mãn rồi đi, nữ nhi tình duyên ở nơi này cũng tốt, thê tử lại còn vì nữ nhi mà lo lắng, thân làm phụ thân hẳn cũng phải an ủi một chút mới tốt.

Nhìn bóng lưng ông rời đi, khóe miệng Âu Dương Noãn gợi lên rất nhanh, nàng sẽ làm cho ông cùng Lâm thị trở mặt thành thù.

Nghỉ ngơi ở trong phòng 3 ngày, thuốc bổ nhiều như nước được Lâm thị mang đến bên ngoài đều nói Lâm thị rộng lượng, đối xử tốt với con phu nhân trước, Phương mama đối với chuyện này thập phần tức giận nói với Âu Dương Noãn, nàng đều mỉm cười không để ý.

Ngày thứ tư, Âu Dương Noãn đã có thể xuống giường, nàng chỉ ăn mặc đơn giản, liền nói: "Nên đến vấn an tổ mẫu rồi"

Hồng Ngọc có chút chần chừ, khuyên nhủ: "Tiểu thư vẫn chưa khỏi hẳn, lão thái thái đã nói có thể không đi vấn an"

Âu Dương Noãn nhẹ nhàng cười, tổ mẫu Lý thị này là nước cờ rất quan trọng, không thể xem nhẹ.

"Nha đầu người đứng là không hiểu chuyện, đại tiểu thư nên tới chỗ lão phu nhân nhiều hơn, không được để cho mấy người tiểu nhân kia..." Phương mama nói được một nửa, nghỉ lại liền im lặng. Bà nhìn Âu Dương Noãn một thân thanh nhã, liền đổi đề tài: "Đại tiểu thư, người có muốn khoác áo lông cáo màu đỏ kia không?"

Âu Dương Noãn nghĩ nghĩ, đáp bằng quơ: "Đem áo choàng tổ mẫu thưởng năm ngoái ra đây!"

Phương mama rất đồng tình gật đầu, lập tức đi tới ngăn tủ cẩn thận lấy ra, áo choàng thêu hoa hồng, bên ngoài còn dùng chỉ kim tuyến thêu lên hoa mẫu đơn phú quý, mũ áo mềm mại, càng làm gương mặt nàng thêm trong suốt như ngọc, may mắn thanh lệ, đúng là rất dễ nhìn.

Lâm thị, trận chiến sẽ rất nhanh được bắt đầu, ta thực sự chờ mong. Âu Dương Noãn nhìn chính mình trong gương, mỉm cười.

Tổ mẫu Lý thị ngụ tại An thọ đường, các nha đầu đến vấn an được dẫn xuống phòng phía sau. Ngồi ở trên ghế là lão phu nhân mặc áo màu thiên thanh thêu ngũ phúc, trên đầu quần khăn khảm viên ngọc phi thúy ở giữa, đang cùng mọi người nói chuyện, thấy Âu Dương Noãn nhẹ nhàng tiến vào hành lễ liền lộ ra tươi cười.

Âu Dương Noãn vừa quỳ một gối xuống liền bị người ta kéo lên. Lâm thị thập phần ôn nhu cười cười, kéo nàng đến trước mặt Lý thị, cười nói: "Lão phu nhân, người xem, Noãn nhi đã tới rồi!"

"Noãn nhi, mẫu thân con vừa nói với ta, con mới vừa xuống giường được, giờ lại đến đây, sao không nghỉ ngơi thêm vài ngày?" Lý thị khó có lúc ôn hòa như vậy nói

Nàng bắt quá vừa mới đi lại được, Lâm thị liền chạy tới đây chăm chọc, hiển nhiên mục đích của bà ta là muốn cho lão phu nhân biết mình đã có thể xuống giường, vừa hay khiến cho người biết nếu nàng đã có thể đi lại sao không đến thỉnh an tổ mẫu người. Trong lòng Âu Dương Noãn nghĩ cũng may nàng không cho Lâm thị có cơ hội ly gián.

"Nghĩ tới tổ mẫu luôn phái người đến thăm hỏi, trong lòng Noãn nhi rất cảm động, đương nhiên muốn tới cảm ơn người đã quan tâm con"

Lâm thị kéo Âu Dương Noãn lại ngồi gần mình, nhìn Lý thị nói: "Lão phu nhân, nười nhìn xem, khí sắc của Noãn nhi đã tốt lên rất nhiều, đây chính là trong họa có phúc đấy!"

"Cũng không phải là do sơn hào hải vị, được liệu quý mà người đưa đến sao? Có được mẫu thân như người che chở ta cũng yên tâm!" Lý thị cũng đánh giá Âu Dương Noãn một phen, gật gù đầu mỉm cười nói.

Trong trí nhớ, Âu Dương Noãn đối với tổ mẫu Lý thị này chỉ có kính sợ cùng không thân cận, Lý thị đôi với người cháu gái này cũng chỉ bình thường. Nay Lý thị lại ôn hòa với nàng như vậy, tất nhiên cũng là do mình không để ý bản thân liệu mình cứu Tước nhi, đối với Lý thị mà nói đích tôn nữ cũng không tính là gì, quan trọng là trưởng tôn không có việc gì, trong lòng Âu Dương Noãn rất hiểu điều này.

"Noãn nhi còn phải tạ ơn mẫu thân!"

Nghĩ đến đây, liền không thể hiện gì mà cười cười: "Đáng tiếc đại phu nói thân thể con quá hư nhược nên không thể dùng thuốc bổ, phần lớn đều không dùng đến, thật sự là đáng tiếc. Trong đó, có cử nhân sâm ngàn năm hiếm gặp, thường nghe người ta nói có công dụng kéo dài tuổi thọ, con lại không thể dùng được, buổi chiều liền đưa qua cho tổ mẫu."

Lý thị hòa ái kéo tay Âu Dương Noãn vỗ vỗ: "Trong nhà khó có người muốn lão thái thái này sống thọ, cũng là nha đầu con có tâm" Nói xong, bà liếc qua Lâm thị một cái, tươi cười mang theo lạnh nhạt.

Lâm thị tươi cười có chút cứng lại, Âu Dương Noãn này từ khi bị thương vì sao lại thay đổi như vậy, mềm mại nhưng lại có gai, trong bông có kim, nói chuyện bất động thanh sắc nhưng lại đầy sắc bén, mình cố ý đem nhân sâm ngàn năm ban cho Âu Dương Noãn, nếu nàng ăn cũng không có tác dụng ngược lại sẽ gây hại đến thân thể, khi đó bản thân cũng được mang danh hiền lành rộng rãi. Ai ngờ, nha đầu kia lại nhân cơ hội mượn hoa hiến phật dâng lên cho lão phu nhân, cứ như vậy bản thân không phải thành người cố ý giấu đồ tốt không dâng lên lão thái thái hay sao? Tay Lâm thị gắt gao nắm chặt, một lát sau mới khôi phục lại bình thường.

"Trong này thật là náo nhiệt nha!" Mành vừa động, một nữ hài tử liền bước đến, nàng ta mặc váy tơ sam nhiều màu, bên ngoài khoác áo lông hồ ly tuyết trắng, trên tóc cài trâm ngọc lưu ly hồ điệp rực rỡ nhiều màu sắc, kết lên dây châu ngọc thật dài lay động đung đưa, vẻ đẹp ngọc tuyết đáng yêu, người còn chưa tới, âm thanh ôn nhu như nước đã truyền tới, nàng ta chính là Âu Dương Khả.

Sâu trong đáy lòng, Âu Dương Noãn hận không thể một đao chém chết người trước mặt, thế nhưng nàng chỉ nâng ánh mắt lên cười hết sức ôn nhu.

Hồng Ngọc vẫn luôn đứng cạnh Âu Dương Noãn, nhìn đến khuôn mặt tươi cười của nàng không tự chủ được rung mình một cái.

7. Chương 7: Dọn Sạch Những Thứ Dơ Bẩn!

Chỉ nhìn thấy Âu Dương Khả mỉm cười thản nhiên bước lên, từ cái khay trong tay của nha hoàn bên cạnh, mười ngón tay như cánh hoa sen ngọc ngà đón lấy chén trà, cười nói: "Tổ mẫu, đây là nước trên núi Vân sơn do mây mù kết thành, trơn bóng, rất tốt cho yết hầu của người!" Nói xong liền dâng lên Lý thị, Trương mama bên người lão phu nhân liền đón lấy.

Nàng ta vô cùng tự nhiên đi tới bên người Âu Dương Noãn ngồi xuống, cười thật chân thành: "Tách trà này được dùng nước suối từ Ngọc Sơn Tuyền mới được chuyển tới ngày hôm qua, được đun trên lửa nhỏ, bên trong cho thêm hoa lài, trộn lẫn vào nhau trong một chung trà, vừa có hương trà lại có hương hoa. Tỷ tỷ, lát nữa muối cũng sẽ mang qua cho tỷ một ít, tỷ muối ta cùng nhau thưởng thức!"

Thấy nàng ta làm như vậy, Âu Dương Noãn mỉm cười, gật đầu nói: "Muối muối thật là có tâm!". Nếu là trước đây, nàng nhất định cảm thấy Âu Dương Khả là thật tâm kính trọng tỷ tỷ, chuyện gì cũng suy nghĩ cho nàng. Hiện tại đã qua một đời, nàng mới phát hiện người ta căn bản là dụng tâm kín đáo, vừa lấy lòng được Lý thị, lại ở trước mặt mọi người thể hiện tình cảm tỷ muội thân thiết giả dối, tuổi còn nhỏ nhưng lòng dạ cũng giống Lâm thị, tâm tư sâu xa.

Quả nhiên, Lý thị uống một ngụm trà, mỉm cười nói: "Xem con kia, ta nói không cần, con không nên đi, trời lạnh như vậy, đáng thương cho tấm lòng hiếu thuận của con!"

Trương mama đứng bên cạnh cũng cười nói: "Đúng vậy, nhị tiểu thư thật là hiếu thuận, lão phu nhân chỉ ho một tiếng liền đến vỗ lưng, lão phu nhân cháu này tiểu thư liền dâng trà, nô tỳ hầu hạ lão phu nhân cũng đã nửa đời người, cũng không được cần thận tí mảy may như vậy!"

Lâm thị vui mừng nói: "Có thể được hầu hạ lão phu nhân là phúc của nó, chung quy cũng là cháu gái, một thì tính là gì. Khả nhi, con phải cố gắng hầu hạ lão phu nhân thật tốt mới được!"

Âu Dương Khả mỉm cười đáp vâng, nụ cười thân thiết động lòng người, Âu Dương Noãn cũng mỉm cười: "Nói cũng phải, Khả nhi muối muối thông minh lanh lợi, thật biết cách làm cho người khác yêu thích, không giống như tiểu tử ngốc Tước nhi kia, suốt ngày chỉ biết đọc sách!"

Lý thị lập tức buông ly trà, trên mặt lộ ra tươi cười, lại làm ra vẻ mặt tức giận: "Không được nói tôn tử ngoan của ta như vậy, hần học tập tiến bộ, chăm chỉ đèn sách, mặc dù không đến thăm ta nhưng trong lòng ta luôn luôn thương nhớ hần, tương lai Âu Dương gia còn phải trông cậy vào hần."

Âu Dương Noãn cười đáp vâng, quả nhiên thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Âu Dương Khả trắng bệch, nàng muốn cho bọn họ biết, trong lòng lão phu nhân đệ đệ mình mới là quan trọng nhất, những người khác tiếp tục ân cần cũng chỉ là uống công.

Âu Dương Khả nghĩ nghĩ, cười nói: "Trong hoa viên của tổ mẫu đều là cây tùng, nếu trồng thêm một ít hồng mai, tuyết trắng xen hồng mai chẳng phải là rất đẹp sao! Ở chỗ con có một gốc hồng mai rất tốt, để lát nữa con sai người mang tới cho lão phu nhân."

"Muội muội nói phải, trước đây lão phu nhân toàn dắt tay tỷ cùng Tước nhi đi xem hồng mai, hiện giờ bày trí trong viện hẳn đều theo sự chỉ dẫn của lão phu nhân lúc trước. Nhất là cây vạn tuế kia, lúc đệ đệ sinh được một năm, là tổ mẫu tự mình ra lệnh cho người trồng. Hiện tại đã qua mười năm, mùa đông năm nay là mùa đầu tiên hoa nở." Âu Dương Noãn thần nhiên tiếp lời, trong giọng nói mang đầy vẻ hoài niệm.

Trong mắt Lý thị lập tức tràn đầy ảm áp: "Con vừa hay nói đến, hiện tại ta cũng muốn thưởng thức!"

Âu Dương Khả dù sao tuổi cũng còn nhỏ, tức thở không ra hơi, thực sự là tức chết rồi, nguyên lai nàng ta muốn lấy lòng lão phu nhân lại bị Âu Dương Noãn giành trước. Mẫu thân Lâm thị trước mắt cũng chỉ sinh ra được một nữ tử là nàng, cũng chưa có nam hài tử, lão phu nhân vẫn luôn phê bình kín đáo. Hôm nay Âu Dương Noãn câu nào cũng nhắc tới Tước nhi, nàng ta nghe đến đều cảm thấy chói tai, càng không cần nói đến Lâm thị có bao nhiêu ghen ghét. Đại tỷ này không phải nói thường ngày đều rất ngốc, thập phần tin tưởng mẫu thân nàng sao? Hôm nay như thế nào lại trở nên như vậy?

Âu Dương Noãn mỉm cười: "Tổ mẫu, nếu người không ngại đi xem, không bằng..."

"Noãn nhi, con thật là không hiểu chuyện, như thế nào lại để tổ mẫu đến nơi ở của tôn tử, huống hồ Tước nhi bây giờ còn đang đọc sách không ở trong viện, ngày mai con cùng với Tước nhi đến thỉnh an lão phu nhân là được rồi." Lâm thị vội vàng tiếp lời.

Âu Dương Noãn cười càng thêm ôn hòa: "Mẫu thân, muội muội tự mình đưa trà tốt đến, nhưng thưởng trà cũng phải có phong cảnh cùng tâm tình, họa sĩ tiền triều Đình đại sư đã vẽ bức Ngọc xuyên pha trà đồ—trà thất ngay tại đình viện, có bóng râm của rừng trúc, trên bàn để trà cụ tinh xảo, trên lò lửa nấu một ấm trà. Chỉ là nhìn bức họa thôi mà vẫn thấy có hương trà bay đến trước mặt. Nhìn trong nhà chúng ta, cũng chỉ có Tùng trúc viện của Tước nhi cùng với phong cảnh trong bức họa kia có vài phần giống nhau, nếu tổ mẫu nguyện ý dời bước, chẳng phải là rất cao hứng sao?"

Lâm thị đánh ánh mắt qua Âu Dương Khả, Âu Dương Khả tuy không biết tại sao mẫu thân lại không muốn lão phu nhân đến Tùng trúc viện nhưng lập tức hiểu ý. Vừa định nói gì đó, lão thái thái đã lên tiếng: "Ta còn chưa đến nỗi không đi nổi. Được! Cùng nhau đi xem cây vạn tuế kia thôi!"

Lý thị nghĩ, Cây vạn tuế thích khí hậu ẩm ướt ẩm áp, không chịu nổi giá lạnh, mùa đông tuyết đối sẽ không nở hoa, cảnh lạ như vậy nói không chừng là có điềm tốt.

Thấy chủ ý của Lý thị đã định, Lâm thị nháy mắt với tâm phúc Vương mama.

Tước nhi, tỷ tỷ sẽ thay người thanh lý hết những thứ dơ bẩn trong viện. Âu Dương Noãn nghĩ vậy liền mỉm cười tiến lên nắm lấy cánh tay Lâm thị, không dấu vết chắn ngang giữa bà ta và Vương mama, trong lúc đó liền nói: "Mẫu thân, mình đi nhanh thôi!"

Trương mama bên người lão phu nhân luôn làm việc rất thỏa đáng, bà đã đến Tùng trúc viện trước để thông báo với nha hoàn trong viện rằng lão phu nhân muốn tới, muốn bọn họ chuẩn bị sẵn sàng, nhưng vừa mới bước vào cửa vài bước, liền thấy một nha hoàn đang lười nhác quét sân, Trương mama thấy nàng ta lạ mặt liền muốn nhìn thêm vài lần, ai ngờ nàng ta ngẩng cao đầu, hừ lạnh một tiếng, bộ dáng cao ngạo. Trương mama lập tức nhíu mày, nghĩ rằng tại sao trong Tùng trúc viện lại có hạ nhân không hiểu quy củ như vậy? Nghĩ vậy, bà liền trách cứ một tiếng, ai ngờ nha đầu kia không để vào mắt, uốn éo người buông chối xuống rồi đi vào nhà, Trương mama là tâm phúc bên người lão phu nhân, chưa từng có ai không nể mặt mũi bà như vậy, sắc mặt nhất thời biến đổi.

Bà đi tiếp vào trong viện lý, chỉ thấy một nha hoàn mỹ mạo như liễu trong gió đang dựa vào trụ hành lang nhẹ nhàng ngâm thơ, còn gã sai vặt đang đứng một bên thì dùng sức gật đầu nói: "Tỷ tỷ ngâm thơ thật hay!"

Vừa nghe được, hóa ra lại là ‘Ta muốn đem tâm cho mặt trăng’, Trương mama nhíu mày cao giọng khiển trách: “Đã không làm tốt việc, lại còn ở đây ngâm thơ cái gì?”

Nha hoàn kia sắc mặt nhất thời trắng bệch, tập tễnh trở về phòng, gã sai vặt một bên thấy người vừa tới là Trương mama, nhất thời hậm hực, ha ha cười gượng hai tiếng, liền chạy lên nói: “Mama tới, nhưng hôm nay công tử đến trường không có trong viện, không biết mama có thể lần sau...”

“Lão phu nhân sắp tới, đi thông báo với quản sự các người, dọn dẹp trong viện một chút, nếu có cái gì không tốt, cẩn thận da của người!”

Hôm nay vừa khéo là người lần trước cùng Tước nhi xuất môn đang trực, hần nhất thời sửng sốt, sắc mặt biến đổi, quay đầu chạy đi chuẩn bị. Chuẩn bị? Người trong viện này ai cũng chây lười, ngay cả tiểu nha đầu chăm lo trà nước cũng không biết chạy đi nơi nào, lúc này lại nghe nói lão phu nhân đang tới, nhất thời luống cuống chân tay...

8. Chương 8: Quấy Đục Hồn Loạn!

Lý thị rất nhanh đã cùng mọi người bước tới, bà đi vào trong phòng ngồi xuống. Thanh phong trong chốc lát đã dâng trà cùng điểm tâm lên, quản sự viện Tín mama đứng một bên xấu hổ cười lấy lòng. Trương mama không phụ sự tín nhiệm, nhanh chóng đem hết những tình huống mình đã thấy nói rất rõ ràng, Lâm thị nghe xong nhất thời trên người đổ mồ hôi lạnh. Âu Dương Tước bất quá chỉ là một tiểu hài tử, Âu Dương Noãn trước nay đều nghe lời Lâm thị, hiện nay đa số người trong Tùng trúc viện là người của bà ta, hơn nữa còn cố ý hạ lệnh nên những hạ nhân ở đây không chỉ có chậm trễ cùng chây lười mà còn rất vênh váo, tự đắc. Ngày thường, lão phu nhân ở trong viện căn bản không biết được, hôm nay nếu không phải tại nha đầu Âu Dương Noãn chết tiệt kia...

Thần sắc Lý thị hiện lên vẻ bất ngờ, đem ly trà trên bàn ném xuống thật mạnh, trầm giọng nói: “Nha đầu trong viện này chết hết ở đâu rồi, sao lại để một gã sai vặt ở đây dâng trà!”

Việc này càng lúc càng loạn, Tín mama là người phu nhân trước để lại hầu hạ cho con mình, thực sự cũng rất trung thành và tận tâm, nhưng nay tuổi đã lớn, lại bị Lâm thị cố ý chèn ép, đại tiểu thư nhu nhược lại tín nhiệm kẻ phu nhân, đại thiếu gia lại là đứa trẻ nghịch ngợm, bà căn bản cũng không quản được, nản lòng thoái chí quyết định mặc kệ, phần lớn thời gian chỉ mất nhăm nhăm mắt, Tùng trúc viện nhất thời không có quy củ, phía dưới các tiểu nha hoàn học theo, không phải đi chơi thì cũng đến viện tán gẫu. Tín mama nhìn thấy lão phu nhân tức giận cũng hoảng, vội vàng chạy ra ngoài kêu: “Liễu nhi, Thúy nhi, sao còn chưa lên hầu hạ!”

Lúc này, nha đầu hồi nãy ngâm thơ nhẹ nhàng bước từng bước mềm mại lên bậc tam cấp tiến đến, tiếp theo là nha đầu vẽ mang vẽ mặt kiều ngạo kia cũng bước vào, nàng ta không ngờ mama mà mình đụng mặt ngoài kia lại là tâm phúc bên người lão phu nhân, lúc này biết việc đã hỏng rồi, sợ tới mức sắc mặt trắng bệch.

Lý thị nhìn đến mỹ mạo của hai người kia, căn bản nửa điểm cũng không giống một nha hoàn, nhất thời trong lòng tức giận, Lâm thị tốt lắm, ta xem người thường ngày ra dáng mẫu thân từ bi rộng lượng, nhất thời không quản vậy mà người lại dám để hai nha đầu kia đến dụ dỗ tôn tử của ta, người bảo ta yên tâm cái gì!

Lâm thị nhận thấy ánh mắt sắc bén như dao của lão phu nhân, trong lòng hận Âu Dương Noãn thấu xương.

“Tín mama, người quản lý nơi này thế nào, lại làm cho lão phu nhân không thoải mái!” Âu Dương Noãn đương nhiên biết bây giờ Lâm thị khẳng định là rất hận mình, nàng chỉ nhẹ nhàng buông ly trà xuống, ôn nhu nói.

Tín mama thường ngày nhìn cũng không ưa hai nha đầu yêu mị đó, đã sớm muốn dạy dỗ, nhưng lúc này cũng không dám mở miệng cãi lại, chỉ cúi đầu lung túng nói không ra lời.

Lý thị tức giận ném vỡ ly trà, quát lớn: “Đi mời lão gia đến đây!”

Lâm thị cùng Âu Dương Khả liếc mắt nhìn nhau, Âu Dương Khả lập tức chạy đến bên người Lý thị: "Tổ mẫu, bọn hạ nhân không hiểu chuyện, tùy tiện giáo huấn là được, không cần làm lớn chuyện, người đừng tức giận kéo hại đến thân thể!"

Lý thị đang tức giận, liền đẩy tay Âu Dương Khả, quay đầu phân phó hạ nhân: "Đi nhanh!"

Âu Dương Noãn liếc nhìn gương mặt trắng bệch của Âu Dương Khả một cái, hơi hơi gợi khéo miệng lên một nụ cười không dễ phát hiện.

Âu Dương Trì vừa mới tiễn khách nhân về, bên này lão phu nhân phái người đến mời, hắn liền chạy nhanh đến Tùng trúc viện, vừa bước vào cửa liền thấy sắc mặt lão phu nhân không tốt, lập tức thật cẩn thận nói: "Lão phu nhân làm sao vậy? Là ai dám chọc người tức giận?" Nói xong, ánh mắt trách cứ nhìn thê tử cùng hai nữ nhi.

Lý thị chỉ hai nha đầu đang quỳ gối đằng kia, không hồn không giận nói: "Người hỏi phu nhân tốt của người đi, Tùng trúc viện này đã bị đám hạ nhân không có quy củ kia nháo loạn, nó là chủ mẫu trong nhà, cũng không quản lý tốt!"

Âu Dương Trì lắp bắp kinh hãi: "Đây là như thế nào? Uyển nhi, nàng nói xem sao lại thế này?"

Lâm thị lập tức lấy khăn tay che mặt, bộ dáng như hoa lê trong gió, chân tình thật ý, bộ dáng thập phần tự trách: "Lão gia, đều là do thiếp không tốt, gần đây Noãn nhi bị thương, bên Tước nhi không chăm sóc cẩn thận, hạ nhân trong viện bất cẩn đã làm lão phu nhân tức giận!"

Âu Dương Noãn không cần mở miệng, bên này Lý thị đã nổi giận trước: "Ý của người là Noãn nhi không cần cứu Tước nhi sao? Chỉ vì việc này mà người cũng không quản nổi nội viện sao?"

Trương mama nhìn lão phu nhân tức giận mặt không chút huyết sắc, lập tức nói: "Lão gia, cũng chẳng trách lão phu nhân tức giận như vậy, hôm nay khó có dịp tới đây thưởng cảnh, đều bị bọn hạ nhân kia làm mất hứng. Tín mama, người còn không mau nói hết sự thật!"

Tín mama vốn chán ghét những nha hoàn, gia nô này, dù sao trách nhiệm của mình cũng không thể thoát, liền đem hết những tội trạng của bọn họ nói ra, còn thêm mắm dặm muối: "Lão gia, những nha đầu kia thường ngày việc gì cũng không làm, chỉ lo chơi đùa trong vườn hoa. Sân thì không lo quét dọn, phòng ốc cũng không lau chùi, chuyện lớn chuyện nhỏ đều không động tay động chân, còn tụ tập nói chuyện thị phi, nô tỳ có nói các nàng vài câu lại bị các nàng cãi lại."

Âu Dương Trì có chút hoài nghi liếc nhìn Lâm thị, Âu Dương Noãn ở bên cạnh liền cười nói: "Tín mama, người không được nói vậy, mẫu thân nhất định lựa chọn những người tốt nhất để hầu hạ đệ đệ, bọn họ trở nên như vậy chắc chắn là do người quản lý không tốt!"

Tín mama bắt đầu gạt nước mắt nói: "Đại tiểu thư, nô tỳ không có nói vậy, trong viện này từ nha hoàn tới những gã sai vặt ai cũng nhàn tản. Đại thiếu gia tuổi còn nhỏ, hai nha đầu kia ai cũng kiêu ngạo, ánh mắt cao hơn trời, lại dám dùng dung mạo quyến rũ chủ tử! Nhất là Liễu nhi, lúc trước không biết là ai nói với nàng sẽ cho phép nàng lên làm di nương của thiếu gia, nên càng ngày càng xem bản thân mình cao quý..."

Lý thị vừa nghe liền tức giận đến đỏ cả mắt, thiếu chút nữa là ngắt xiu: "Cái gì? Tước nhi mới bao nhiêu tuổi, đến cả chuyện đó mà bọn người cũng nghĩ ra được!"

"Lại có chuyện như vậy sao?" Âu Dương Trì kinh ngạc.

Lâm thị hung hăng nhìn chằm chằm Tín mama, hận không thể làm thịt bà ta, nhưng tình hình bây giờ bản thân có nói gì cũng sai, ngón tay không khỏi nắm chặt thành ghế, như là muốn đào một cái lỗ để chui xuống.

Âu Dương Khả một bên âm thầm sốt ruột, lại miễn cưỡng cười nói: "Phụ thân đừng nóng vội, bất quá chỉ là chuyện nhỏ, giáo huấn bọn nha đầu không hiểu chuyện này là được, người đừng tức giận! Tín mama cũng thật là, người là mama quản sự ở đây, muốn đánh muốn mắng chỉ cần một câu, chỉ tại người mềm lòng để bọn nha đầu khi dễ bừa bãi!"

Nhẹ nhàng nói mấy câu, liền đem chuyện này bỏ qua, Âu Dương Noãn đứng một bên cười lạnh, nàng ta vượt mong ngựa nhưng lại chụp đến đuôi, tổ mẫu chỉ có duy nhất một tôn tử, là tâm can bảo bối của người, làm sao để bọn nha đầu kia dám mơ tưởng vị trí di nương, càng không cần nói đến đệ đệ mới mười tuổi nha

đầu hầu hạ đã có loại tư tưởng xấu xa kia, điều đó tương đương với việc trước mặt tổ mẫu cho một bạt tai, bà làm sao bỏ qua cho loại ý đồ kia được!

Lý thị quả nhiên giận dữ, bàn tay đánh thật mạnh xuống bàn, nâng cao giọng nói: "Người nói cái gì mà chuyện nhỏ? Điều nô khinh chủ, chẳng lẽ gia phong Âu Dương gia đã bị phá hỏng đến tình trạng này rồi sao?"

Âu Dương Trì nhất thời nhú mày, chất vấn Lâm thị: "Người xem việc tốt của người đi! Viện của Tước nhi lại nháo loạn lớn như vậy, người cũng chẳng quan tâm?"

Lâm thị ủy khuất nói: "Thiếp nghĩ Tước nhi đã lớn, không thể chuyện gì cũng nhúng tay..."

Lời còn chưa nói xong đã bị Âu Dương Trì lớn tiếng chặn ngang: "Cái gì mà đã lớn? Tước nhi mới mười tuổi, người đã không giúp quản lý bọn nô tài, chỉ đứng một bên xem sao?"

Bên kia phát hỏa, Âu Dương Noãn chỉ lẳng lặng đứng nhìn, không biểu lộ ra bất cứ tâm tư nào.

9. Chương 9: Đại Tiểu Thư Là Quả Hồng Cứng Rắn!

Sắc mặt Lâm thị thập phần khó coi, trong lòng thầm hận không thôi, lúc này Âu Dương Noãn mới chậm rãi đứng lên, thấp giọng nói: "Phụ thân đừng trách mẫu thân, nói cho cùng mẫu thân cũng thể quản hết mọi việc trong nhà, Tước nhi hẳn... haizzzzzz, nói đến chuyện này cũng tại hạ nhân trong viện đệ đệ không tốt, lần trước đệ ấy gặp chuyện không may cũng do không có người trông coi, hiện tại lại chậm trễ hầu hạ lão phu nhân, thân làm trưởng tử con đây cũng không tránh được tội..."

Lời này là có ba tầng ý tứ: Thứ nhất, Tước nhi không phải Lâm thị sinh ra làm sao có thể chăm sóc tốt? Thứ hai, Âu Dương Tước lần trước gặp chuyện cũng là do hạ nhân trong viện sơ sót, Lâm thị tội càng thêm tội, nói chính xác hơn là người dụng tâm kín đáo. Thứ ba, Âu Dương Noãn thân là tỷ tỷ ruột của Tước nhi, Lâm thị cũng không lưu tâm hơn lại còn bất đồng với nàng.

Âu Dương Trì liền liên tưởng, nhất thời nổi lên nghi ngờ, hung hăng trừng mắt với Lâm thị, Lý thị ngồi ở trên liếc nhìn con dâu, khóe miệng hiện lên một tia cười lạnh, cuối cùng lên tiếng: "Noãn nhi nay cũng đã lớn rồi, bắt đầu từ hôm nay mọi việc trong viện này giao cho nó đi. Nó cũng phải học cách quản lý gia đình một chút."

Âu Dương Trì lập tức phụ họa: "Mẫu thân nói phải!"

Thời điểm rời đi, Lâm thị lão đảo bước không vững thiếu chút nữa là ngã sấp xuống, Âu Dương Noãn liền tiến lên đỡ lấy: "Mẫu thân, cẩn thận chút!"

Mặt Âu Dương Khả biến sắc nhìn chằm chằm Âu Dương Noãn, nhìn đến vẻ mặt càng cười càng thêm khiêm tốn ôn nhu đó trong lòng càng thấy tức giận, hận không thể đi lên xé nát khuôn mặt tươi cười đó.

Một câu mẫu thân này nàng kêu thật thân thiết, không hiểu sao khi Lâm thị nhìn thấy vẻ mặt ôn nhu đáng yêu của nàng sau lưng nổi hết da gà, chỉ cảm thấy nữ nhi này thập phần đáng sợ, thầm nghĩ thường ngày thật sự là đã quá coi thường nàng, lập tức thu tay về, mặt không chút thay đổi dắt tay Âu Dương Khả rời đi.

....

Âu Dương Noãn không có lập tức xử lý bọn gia nô trong viện, mà chờ Âu Dương Tước đi học về để cho hắn ở một bên ngồi xem.

Phương mama cùng Hồng Ngọc đều ở bên cạnh hầu hạ, trong viện hết sức yên tĩnh, tất cả gia nô đều ở trong sân chờ xử lý.

Âu Dương Noãn ngồi ở vị trí chủ tọa, Tín mama cẩn thận dâng trà lên. Âu Dương Noãn thản nhiên nhìn lá trà chìm nổi trong nước, một lời cũng không nói.

Một đám hạ nhân nghe nói từ nay về sau, đại tiểu thư sẽ quản lý Tùng trúc viện nhất thời liền thở phào nhẹ nhõm. Nếu là lão phu nhân đích thân xử lý thì mới đáng sợ còn đại tiểu thư sao? Cái gì cũng đều nghe lời phu nhân. Còn nghe nói là người dịu dàng nhu nhược, cũng không phải vô duyên vô cớ mà trách phạt người khác. Nhưng hiện tại nhìn thấy nàng ngồi ở trên kia không nói một lời, trong lòng không hiểu vì sao lại thấy hoảng sợ.

Âu Dương Noãn uống xong ly trà, nhìn lướt qua Âu Dương Tước, mỉm cười, tiểu tử ngốc này, trông thật hiền lành.

Ánh mắt của nàng đảo qua đám nô gia trong sân, bọn nô tài cùng nha đầu tuy rằng thường ngày náo loạn, nhưng cũng biết hôm nay không tốt, mọi người so vai cúi đầu, nín thở mà đứng.

“Ta đã tin tưởng các ngươi, giao Tước nhi cho các ngươi chăm sóc. Không nghĩ rằng các ngươi lại khi dễ hắn còn nhỏ tuổi, một lần lại hai lần leo lên đầu hắn! Lá gan các ngươi đúng là thật lớn!” Âm thanh của Âu Dương Noãn không lớn, nhưng lại rất uy nghiêm.

“Người nào là Thanh Phong? Nhanh bước ra đây!”

Thanh Phong vội rút cổ lại, lập tức quỳ rạp xuống đất, Âu Dương Noãn lạnh lùng nói: “Đại thiếu gia ngày đó để quên đồ ở trường học, ngươi liền để hắn về một mình mà quay lại lấy. Vật đó có giá trị như thế sao? Ra bên ngoài lĩnh năm mươi bản tự, đuổi ra khỏi phủ!”

Thanh Phong vừa nghe nhất thời sợ tới mức cả người phát run, quỳ rạp xuống đất cầu xin tha thứ. Được làm việc ở Âu Dương gia là một chuyện tốt, hắn không nghĩ là đã bị đánh lại còn bị đuổi đi. Nhưng bất kể hắn có dập đầu như thế nào, dù có dập đến chảy cả máu Âu Dương Noãn cũng không động tâm, ngày ngốc bị người ta kéo xuống.

Chuyện lần trước, mặc dù không phải là hắn đồng lõa nhưng cũng là người không dành bao nhiêu tâm tư trên người Tước nhi, nô tài như vậy không thể lưu lại. Âu Dương Noãn liếc nhìn ánh mắt muốn cầu tình của Tước nhi một cái, tiểu hài tử liền rút cổ lại, ánh mắt đen láy lóe lên sự đồng tình lập tức biến thành lầy lòng.

“Liễu nhi, Thúy nhi! Bước ra đây!”

Hai nha đầu nhu nhược kiêu mỹ, diễm đạm đáng yêu, Âu Dương Noãn nhìn các nàng, cười lạnh một tiếng: “Ta thấy bộ dáng của các ngươi, đúng là muốn thấy người sang bắt quàng làm họ mà. Đáng tiếc Tước nhi không chịu nổi! Thôi, cho các ngươi xuống phụ bếp, từ nay làm ở phòng bếp đi!”

Sắc mặt Liễu nhi cùng Thúy nhi nhất thời trắng bệch, còn muốn cầu xin tha thứ, Âu Dương Noãn liền khoát tay ý bảo bọn họ nhanh chóng thu thập đồ đạc rời đi.

Liễu nhi lập tức la lớn: “Đại tiểu thư thật là bất công, nô tỳ không phục! Nô tỳ thường ngày không có phạm lỗi làm gì lớn, hôm nay cũng chỉ là không ở trong sân trông coi mà thôi! Người dựa vào cái gì mà liền đuổi ta đi chỉ vì vài câu nói linh tinh không có căn cứ! Nô tỳ là do phu nhân đưa đến, cũng không phải là người của tiểu thư!”

Trong mắt Âu Dương Noãn phát ra tia sáng lạnh, nàng mỉm cười: “Tín mama, ngươi thử nói xem!”

Tín mama lập tức tiến lên, nhanh tay cho Liễu nhi một cái tát vang dội, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng như ngọc của nàng ta lập tức sưng lên, Tín mama lại mắng to: “Tiện nhân! Bất kể ngươi là do ai đưa đến, đã làm việc trong viện này thì dù chủ tử có giết ngươi cũng được! Như thế nào lại không biết quy củ, người dám cãi lại ta liền đánh nát cái miệng của ngươi!”

Âu Dương Tước ngày thường cũng không thích nha đầu kiêu mị kia, nàng ta luôn đối với hắn nháy mắt ra hiệu, phiền chết đi được. Bây giờ nhìn thấy nàng ta bất kính với tỷ tỷ mình thì lập tức lớn tiếng nói: “Đem nàng ta kéo ra ngoài đánh ba mươi bản tự!”

Liễu nhi rốt cục không chống đỡ được, khuôn mặt đầy nước mắt, bị mấy mama làm việc nặng mạnh mẽ kéo ra ngoài, Âu Dương Noãn đột nhiên nói: “Chậm đã!”

Liễu nhi vẻ mặt chờ đợi, đại tiểu thư vẫn là cố kỵ đại phu nhân, muốn sửa lại chủ ý sao? Âu Dương Noãn chậm rãi liếc nhìn nàng ta một cái, lập tức đem hy vọng của nàng ta đánh gãy: “Người còn quên_tạ ơn!”

Khuôn mặt Liễu nhi lần nữa rơi đầy lệ, môi run run, đột nhiên tỉnh ngộ ra, sinh tử của nàng ta đều nằm trong tay Âu Dương Noãn nên liền nhanh chóng quỳ xuống dập đầu: "Tạ đại tiểu thư...Tạ đại tiểu thư trách phạt..."

Nói xong liền có người lôi Liễu nhi đang xui lơ đi xuống, Âu Dương Noãn nâng tách trà lên nhẹ nhàng đứng đưa, động tác kiêu ngạo mà khinh thường, nhìn người phía dưới nói: "Liễu nhi đã chịu phục, Thúy nhi người nói xem, hay là ta đưa người về chỗ đại phu nhân?"

Đưa về chỗ đại phu nhân, không phải sẽ không có hoa quả ngon để ăn sao? Nói không chừng còn không bằng làm ở phòng bếp nữa, Thúy nhi thăm hận Liễu nhi nhiều chuyện kéo cả mình vào, sợ tới mức lạnh run, hai đầu gối mềm nhũn liền quỳ xuống, Âu Dương Noãn thản nhiên nói: "Bắt đầu từ hôm nay, người đến từ đâu thì trở lại chỗ đó đi!"

Thúy nhi cảm giác được trong lời nói mang hàn ý, sợ tới mức liên tục dập đầu, lại nói không ra lời, Tín mama trên mặt lộ ra vẻ cười nhạt, gọi người tới kéo đi.

Âu Dương Noãn liếc mắt nhìn Tín mama, nhất thời không còn vẻ khí thế như vừa rồi nữa, Âu Dương Noãn dịu giọng cười nói: "Tín mama, trong viện này người là người của lão phu nhân, ta vẫn luôn kính trọng người. Đáng tiếc lần này người lại làm cho tổ mẫu thất vọng rồi, nếu ta không xử trí người, những người phía dưới sẽ không phục, Người..."

Tín mama mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, Âu Dương Noãn lại nói tiếp một câu khiến cho lòng bà cũng được thả lỏng: "Vẫn là khẩu trừ nửa năm tiền tiêu vật hàng tháng đi!"

Tín mama lau mồ hôi, tuy rằng xử phạt nửa năm không thể nói là không nặng, nhưng so với hai nha đầu cũng già nô tài kia thì còn tốt hơn nhiều, việc bà lúc này ra sức giúp đại tiểu thư xử lý hai nha đầu kia quả nhiên hữu dụng.

"Chính là về sau..."

"Đại tiểu thư yên tâm, về sau lão nô nhất định liều mạng giúp đại tiểu thư quản lý tốt viện này!" Tín mama cười làm lành.

Ánh mắt đen láy của Âu Dương Tước chớp chớp, lông mi thật dài lúc ẩn lúc hiện, lấy lòng nói: "Tỷ tỷ, bên ngoài rất lạnh, chúng ta vào nhà đi!"

Âu Dương Noãn mỉm cười liếc mắt nhìn người trong sân một cái, xử lý vài con chim đầu đàn, Tùng trúc viện bỗng nhiên yên lặng giống như mộ địa. Nàng hài lòng nói: "Được!"

10. Chương 10: Lâm Thị Phản Kích

Lâm thị trở lại Phúc thụ viện của mình, không đợi khuôn mặt xanh mét của Âu Dương Trì phát tác, Vương mama đã mang tất cả gia nô trong phòng đều đuổi ra ngoài, Lâm thị tức nổi một tiếng liền quỳ xuống trước mặt hân, sắc mặt kiên quyết: "Lão gia, hôm nay là lỗi của thiếp, thiếp đã chọc giận lão phu nhân!"

Âu Dương Trì bất chấp có Âu Dương Khả ở đây, quát lạnh nói: "Người cũng biết sai rồi sao? Thường ngày không lo quản thúc bọn hạ nhân, bây giờ nói những lời này thì có ích gì!"

Lâm thị nước mắt như mưa, thất thanh nói: "Trì lang, người muốn trách thiếp, thiếp nhận!" Thanh âm bà ta buồn bã.

Âu Dương Trì nhẹ chấn động, nhưng ánh mắt vẫn còn oán hận: "Người có cái gì tốt mà nhận? Chẳng lẽ tất cả hạ nhân trong viện Tước nhi đều oan uổng người sao?" Hiện tại nghĩ lại, ngày đó Tước nhi xảy ra chuyện ở hoa viên, Lâm thị đúng là không có khả năng thoát được liên quan.

Lâm thị nhẹ nhàng lau nước mắt, vừa than thở vừa nói: "Lão phu nhân làm việc, thiếp không dám xen vào, nhưng chàng cũng phải cho thiếp giải thích chứ! Mấy năm trước, khi thiếp mới bước chân vào Âu Dương gia, các nha đầu mama trong phủ đều xô xao nghị luận sau lưng, nói thiếp chỉ là một thứ nữ lại dám thay thế tỷ tỷ, chiếm đoạt vị trí vốn thuộc về tỷ ấy. Tước nhi không biết là đã nghe được những lời này ở đâu, vẫn thường đối xử lạnh nhạt với thiếp, bất quá thiếp chỉ nghĩ là do một vài hạ nhân không hiểu chuyện nên

nói linh tinh vài câu. Tước nhi chỉ là tiểu hài tử, chờ nó trưởng thành thì sẽ hiểu nỗi khổ tâm của thiếp nên không dám vì những việc vặt này mà phiền nhiễu đến lão gia. Thiếp âm thầm nhẫn nhịn nghĩ rằng thanh giả tự thanh, chỉ cần qua một thời gian thì lời đồn tự nhiên sẽ hết, nhưng thật không ngờ... không ngờ đến cả lão gia mà cùng hoài nghi thiếp như vậy!”

Nói xong liền không nén được bi thương, nước mắt như mưa rơi xuống, ngón tay như bạch ngọc gạt qua gò má, thê lương nói: “Lão gia, Tước nhi trong lòng sớm đã oán hận người kế mẫu này! Dù thiếp có vì nó mà làm nhiều hơn nữa thì nó cũng không nghĩ thiếp là xuất phát từ tận đáy lòng. Năm ấy vì làm đôi giày cho nó mà thiếp thức liền ba đêm, không ngờ nó nhìn cũng không nhìn mà lập tức quăng ngay xuống hồ, lão phu nhân về sau biết chuyện còn nói thiếp sau này ít quan đến việc của nó đi. Thiếp từ đó về sau liền không dám can thiệp vào chuyện của Tùng trúc viện, sợ làm Tước nhi hiểu lầm thiếp dụng tâm kín đáo! Ai ngờ bọn tiểu nhân lại lợi dụng cơ hội gây chuyện, làm náo loạn cả viện, Tín mama kia là người của lão phu nhân mười mấy năm, lại là người mà tỷ tỷ lưu lại hầu hạ Tước nhi, thiếp nghĩ giao việc của Tùng trúc viện cho bà ấy quản thì cũng yên tâm, ai biết bà ta lại dụng túng cho đám hạ nhân kia phá hỏng hết quy củ, xáy ra sự cố liền đổ hết trách nhiệm lên người thiếp!”

Lâm thị nói xong liền òa ra khóc rống lên.

“Cho dù là như thế, chẳng lẽ một chút sai lầm người cũng chưa từng có?” Âu Dương Trì hừ lạnh, trong thanh âm đã không có sự tức giận ngập trời như vừa rồi.

Lâm thị lết lên mấy bước, quỳ trước mặt người Âu Dương Trì, gương mặt khả ái tràn đầy nước mắt, nghẹn ngào chậm rãi kể ra: “Nếu nói thiếp một chút sai lầm cũng không có, điều này tất nhiên không phải. Thiếp sợ quan hệ với Tước nhi ngày càng căng thẳng nên không dám ôm việc vào người, nếu thiếp có thể quyết tâm hơn để quản lý việc gia đình, có lẽ sự việc hôm nay đã không đến bước này...Thiếp bắt quá là sợ người ta nói kế mẫu thiếp đây khoa chân múa tay, nhúng tay vào việc trong viện của con riêng mà thôi. Thiếp thật sự sai lầm rồi, nhưng nếu nói thiếp có lòng dụng túng bọn hạ nhân tổn thương Tước nhi, thiếp chỉ có thể đi gặp Diêm Vương để chứng minh! Dù sao thiếp cũng là di của nó, chẳng lẽ nửa điểm thật lòng cũng không có sao?”

Âu Dương Trì nghe xong, dần dần cũng có điểm động tâm, trầm mặc ngồi đó. Âu Dương Khả ở một bên nhìn, lộ ra tươi cười, theo lý mà nói, dù phụ thân có nghi ngờ mẫu thân thì cũng không có bằng chứng, mẫu thân căn bản không cần quỳ xuống khóc lóc kể lể như vậy, nhưng bà lại làm như thế, lại thành công xóa bỏ hoài nghi trong lòng phụ thân.

Lâm thị lại tiếp tục nức nở, âm thanh réo rắt thảm thiết, run giọng nói: “Lão gia, thiếp vốn chỉ là thứ nữ Hầu gia, cả đời này chỉ có thể dựa vào lão gia mà sống, nếu lão gia chán ghét thiếp thì không bằng bây giờ thiếp lập tức chết đi. Thiếp biết rằng mình đã chọc giận lão phu nhân, làm cho lão phu nhân không được vui, người oán ghét thiếp, thiếp đều hiểu được, cũng không dám biện hộ...Chỉ hy vọng có một ngày thiếp có thể sinh được cho Âu Dương gia một nam tử, lão phu nhân mới có thể tha thứ cho thiếp!”

Âu Dương Trì vẫn biết mẫu thân luôn bất mãn với Lâm thị chính là do đến nay nàng vẫn không sinh được con trai, nghe đến đây liền hiểu được lão phu nhân mượn chuyện lần này để cảnh cáo mình, đem chuyện Tước nhi bị thương cùng với sự tình bọn hạ nhân không có phép tắc đổ hết lên người Lâm thị. Như vậy quả thật là Lâm thị vô tội, trong lòng hần tê rần, vội vàng nâng Lâm thị lên: “Đang êm đẹp, nàng làm cái gì vậy?”

Lâm thị ngẩng đầu lên, hai mắt đầm lệ nhìn hần, muôn vàn nhu tình cùng ủy khuất, hần thật sự không đành lòng, thở dài: “Quên đi, việc lần này ai cũng không được phép nhắc lại!”

Âu Dương Trì đi rồi, Lâm thị trở vào buồng trong, nha đầu Lê Hương đã sớm bày trên bàn ấm trà nóng bốc khói nghi ngút, Lâm thị lại một cốc đá ngã lẫn ra, nước trà nhất thời bắn ra.

Lê Hương hoảng sợ, lập tức quỳ xuống, Vương mama đập nàng ta một cái thật mạnh: “Còn không mau thu dọn rồi cút ra ngoài! Đóng cửa lại!”

Trong phòng hiện tại chỉ còn Lâm thị, Âu Dương Khả cùng Vương mama, Lâm thị tức giận nói: “Các người nói xem, Âu Dương Noon kia có phải bị dụng đến hồng đầu rồi không? Vì sao lại đối nghịch với ta khắp nơi như vậy?”

Âu Dương Khả lắc đầu, nếu nói đến thay đổi, ánh mắt kia của đại tỷ đúng là không giống trước, quá mức yên lặng trong suốt, tươi cười trên mặt lại thập phần nhiệt tình, nhưng trong lời nói lại rất sắc bén ngoan độc, tỷ ấy đã thay đổi, trở nên làm cho người ta không thể nắm bắt được.

“Chủ tử, đại tiểu thư có lẽ chỉ đánh bậy đánh bạ, nàng ta chỉ là phế vật vô dụng, đời này đều không thể thoát khỏi lòng bàn tay của người!” Vương mama nịnh nọt, bà ta là tâm phúc của Lâm thị, cùng Lâm thị từ một thứ nữ nhỏ nhoi từng bước đi lên. Cho tới hôm nay khi Lâm thị trở thành phu nhân của Âu Dương gia, mọi sự đều có bàn tay giúp đỡ của bà ta, cũng là người hiểu rõ tâm tư của Lâm thị: “Nói không chừng là có người chỉ điểm sau lưng nàng ta, nô tỳ thấy Phương mama kia chính là cáo già, có nên hay không nghĩ biện pháp...”

Lâm thị trách cứ: “Hồ đồ, nay Âu Dương Tước mới xảy ra chuyện, nếu ngay sau đó Âu Dương Noãn có chuyện gì lão phu nhân khẳng định sẽ hoài nghi ta! Điều là do người làm việc không đến nơi đến chốn, không thể trừ bỏ tận gốc, nếu lúc ấy ở hoa viên...”

Âu Dương Khả bước lên phía trước vài bước: “Mẫu thân, nói chuyện cẩn thận chút.”

Vương mama cười cười: “Tiểu thư của ta, viện này từ trên xuống dưới đều là người của phu nhân, tiểu thư không cần để tâm”

Lâm thị thở dài, sắc mặt âm trầm nói: “Ban đầu ta xem nó chỉ là đứa vụng về, ai ngờ lại là mất ta vụng về, bị nha đầu kia lừa mấy năm trời!” Bà ta kéo Âu Dương Khả đến bên người: “Con gái, mẫu thân trước kia ở nhà mẹ để chỉ là một thứ nữ không được sủng ái, toàn bộ hào quang đều là của đại tỷ, cho dù ta có nhan sắc cũng chỉ làm nền cho tỷ ấy mà thôi. Ngày đó khi được gả vào đây ta liền thể, tương lai nữ nhi của ta nhất quyết không để cho Âu Dương Noãn đè ép!”

Đáy mắt Lâm thị xẹt qua tia oán hận, cười khê: “Thật là làm khó cho con thường ngày xuất sắc như vậy, cầm kỳ thi họa mọi thứ đều tinh thông. Khả nhi của ta là phượng hoàng trong trăm điều, Âu Dương Noãn kia bất quá chỉ là chim sẻ bình thường, ngoại trừ thân phận đại tiểu thư thì cái gì cũng không so được với con! Trước kia nó thành thật nghe lời thì thôi, bây giờ lại dám đối phó với ta! Hừ, mẫu thân sẽ triệt để hủy hoại nó hoàn toàn.”

“Mẫu thân, nói là như thế, nhưng người không cảm thấy ánh mắt đại tỷ nhìn con...nó cứ là lạ sao?” Âu Dương Khả nghĩ lại, nhưng không biết nên hình dung như thế nào. Tươi cười của Âu Dương Noãn nhìn thập phần ôn nhu cùng thân thiết đáng yêu, thế nhưng lại làm cho người ta cảm thấy có một cỗ khí lạnh theo bàn chân chạy thẳng lên đầu.

11. Chương 11: Không Có Kẻ Thù Ta Liền Tạo Cho Các Người Một Kẻ Thù

Âu Dương Noãn nhẹ nhàng mở cửa sổ ra, nhìn bên ngoài, chỉ thấy cây vạn tuế trong viện nở hoa rất ngạo nghễ, hoa có hình trụ tròn, giống như tim đèn bình thường, đóa hoa tầng tầng lớp lớp, vàng tươi trông rất đẹp mắt. Hôm nay nàng mượn cây vạn tuế này đưa tổ mẫu tới, là vì muốn có được một chút quyền lực từ trong tay người, đồng thời làm cho tổ mẫu cùng phụ thân đối với Lâm thị sinh ra bất mãn, bây giờ xem ra là cũng đã có được hiệu quả tốt.

Âu Dương Tước từ xa đã chạy tới, nói: “Tỷ tỷ không cần tức giận, vì bọn tiểu nhân này thật không đáng!”

Âu Dương Noãn mỉm cười: “Tỷ cho tới bây giờ cũng không vì bọn họ mà phải tức giận. Trước nhĩ, tỷ tỷ hôm nay xử trí những người này là để cho đệ xem, chính là hy vọng đệ hiểu được, mặc kệ bọn hạ nhân có làm càn như thế nào thì cũng chỉ là nô tài, chỉ cần chủ tử nói một câu là có thể quyết định sinh tử của bọn họ. Trong tay đệ có quyền lực, ai cũng đều phải sợ hãi, nhưng nếu đệ quá mức khoan dung cùng lương thiện, sẽ làm cho những người này đều được nước leo lên đầu, dần dần đệ từ chủ tử liền biến thành nô tài, bất tri bất giác sẽ bị bọn họ dắt mũi!”

“Vâng!” Âu Dương Tước chăm chú nghe, cái hiểu cái không.

Dùng thủ đoạn như vậy để xử lý mấy hạ nhân kia là do kiếp trước Âu Dương Noãn không làm được. Năm xưa nàng đôn hậu lương thiện, thương hại bọn họ sống cũng không dễ, nhưng đến khi nàng gặp chuyện,

ngoại trừ Phương mama cùng Hồng Ngọc, những người này không ai là không nhân dịp bỏ đá xuống giếng, không hề vì nàng mà nói giúp một câu.

Âu Dương Noãn mỉm cười: "Từ nay về sau, viện này làm cái gì cũng phải có nguyên tắc, bọn nha đầu nên làm cái gì làm như thế nào đều dựa theo quy củ, hiểu chưa?"

Âu Dương Tước nhìn Hồng Ngọc lấy giấy Tuyên thành ra, bên trên viết điều trần, quy củ từng việc lớn việc nhỏ, nhất thời mở to hai mắt: "Tỷ, hôm nay không phải là nhất thời nổi hứng, mà là sớm đã có chuẩn bị sao?"

Âu Dương Noãn vươn ngón tay, chọc chọc đầu hắn: "Tiểu tử ngốc!"

Hôm nay nàng làm như vậy, tương đương với việc gây chiến với Lâm thị, Lâm thị tâm cơ thâm trầm, ắt sẽ không từ bỏ ý đồ, tuy rằng phụ thân nhất thời tức giận, nhưng rất nhanh sẽ bị lời ngon tiếng ngọt của bà ta xoa dịu. Nhưng mà không sao, đây chỉ mới là bắt đầu mà thôi.

Nếu nàng nhớ không lầm, rất nhanh Âu Dương phủ sẽ nghênh đón một vị cô cô, đối với Lâm thị mà nói đây chính là tin tức xấu...

....

Từ ngày đó trở đi, Âu Dương Noãn mỗi ngày đều đứng giờ đi thỉnh an lão phu nhân, một ngày cũng không quên. Hôm nay, tổ mẫu Lý thị rất nhiệt tình tiếp đón Âu Dương Noãn: "Mau qua đây, lại chào cô cô của con đi!"

Âu Dương Noãn nhìn kỹ, đang ngồi bên người Lý thị là một vị tiểu mỹ nhân, cùng lắm mới chỉ mười bảy mười tám tuổi. Nàng ta khéo léo ngồi nghiêng qua một bên, tóc đen buộc thành búi, tùy ý đặt sau đầu, búi tóc chỉ dùng một cái trâm hoa nho nhỏ cài lên, bên tai đeo bông hình giọt lệ, phối hợp với một thân xiêm y màu vàng nhạt, nhìn rất giống chim họa mi thông minh lanh lợi.

Từ chuyện lần trước, lão phu nhân đối với đại tiểu thư cùng nhị tiểu thư đã có sự khác biệt rõ rệt, vì vậy khi nhìn thấy đại tiểu thư đi đến, Trương mama vội vàng cho nha hoàn đem tới một cái nệm có lót vải bông thật dày, nhanh tay đặt xuống: "Đại tiểu thư, lão phu nhân vừa mới nhắc đến người xong!"

Âu Dương Noãn mỉm cười, thân thiết nói: "Trương mama nói phải, ta nghe nói bên người tổ mẫu có một tiểu mỹ nhân như tiên nữ, ta liền muốn đến nhìn một chút, hưởng chút tiên khí!"

Một câu nói làm Lý thị cùng tiểu mỹ nhân kia đều nở nụ cười, Lý thị kéo tay nàng ta giới thiệu với Âu Dương Noãn: "Con thật biết ăn nói. Đây là nữ nhi của biểu đệ ta, cũng là cô cô của con, còn không mau qua chào hỏi!"

Cô cô tuổi còn trẻ như vậy thật đúng là hiếm gặp, Âu Dương Noãn lại không hề cảm thấy có nửa điểm không tự nhiên, thân ái nồng nhiệt gọi một tiếng cô, Lý Nguyệt Nga cũng đang tò mò đánh giá vị Âu Dương đại tiểu thư này.

Trong ấn tượng kiếp trước, người cô xa Lý Nguyệt Nga này xuất thân từ dòng dõi thư hương, phụ thân là biểu đệ bà con xa của Lý thị, chẳng những đỗ qua tú tài, còn xây dựng trường học. Chỉ tiếc rằng hai năm sau phụ mẫu liền qua đời, hiện tại nếu nói dễ nghe thì là đến thăm Lý thị, trên thực tế lại là trẻ mồ côi tìm nơi nương tựa. Âu Dương Noãn nhớ rõ, lúc trước khi mới vào cửa nàng ta liền không được Lâm thị yêu thích, quả nhiên không đến nửa năm sau Lâm thị liền đem tiểu mỹ nhân này gả ra ngoài.

Thế nhưng bây giờ, Âu Dương Noãn lại rất chờ đón vị cô cô này đến.

Nói không quá hai câu, đã thấy Lâm thị mang theo Âu Dương Khả cùng đến. Trong khoảng thời gian này Lý thị mỗi lần nhìn đến bà ta vẫn chưa hòa nhã, mặc kệ bà ta mỗi ngày đều đến thỉnh an, vẫn thân mật gần gũi như thường, gương mặt và bộ dáng đều luôn bình tĩnh, trong lòng Âu Dương Noãn không khỏi cười lạnh, bị trách cứ thẳng thừng như vậy mà bà ta vẫn có thể làm được như thế, Lâm thị quả nhiên không thể khinh thường.

Lý thị nhìn thấy bà ta đi đến chỉ thản nhiên nói ngồi đi. Thế nhưng Lâm thị lại không có ngồi, ngược lại tự mình đón lấy mâm đựng trái cây trên tay Trương mama đặt lên một khảm trai màu đen, tiếp đến lại xoay người muốn đón lấy tách trà trên tay nha hoàn.

Lý Nguyệt Nga cười ngọt ngào đáng yêu, nói một câu: "Biểu tẩu, để cho muội!"

Bất quá chỉ là một câu nói khách sáo, dù sao cũng không phải không có nha hoàn, nước trà đều là đem đến trước mặt rồi nhận lấy, thật sự không có bao nhiêu vất vả, Lý Nguyệt Nga làm vậy, thực chất là muốn tạo ấn tượng tốt với Lâm thị, tương lai có thể ở lại Âu Dương gia ăn nhờ ở đậu qua ngày để chịu hơn một chút.

Nhưng lời vừa thốt ra, Lý thị liền mất hứng, nhìn phía Lâm thị lạnh lùng nói: "Người là người cao quý, đừng vì bộ xương cốt già này mà phải mệt nhọc, không đáng giá đâu, đi về nghỉ ngơi trước đi!"

Tươi cười trên mặt Lâm thị cứng đờ, tuy rằng vô cớ bị cho ra rìa nhưng vẫn kiên cường tươi cười: "Mẫu thân không cần vì con mà đau lòng như vậy, con không mệt đâu!"

"Vậy người càng phải trở về." Lý thị thấy bà ta cười làm lạnh, ngược lại lửa giận càng tăng, thanh âm gần như là răn dạy càng lạnh hơn: "Miễn cho người bị mệt, càng thêm vô tâm việc quản lý gia đình, đến lúc đó toàn bộ hạ nhân trong nhà loạn thành một đoàn, tránh không được ta vì yêu thương con dâu mà không đành lòng trách phạt! Người về đi!"

Lâm thị chỉ cảm thấy có một cỗ tức giận nghẹn lại nơi lồng ngực, ngay cả hít thở cũng thấy khó khăn. Minh việc trước việc sau không thể chu toàn tất cả, ngược lại thành cái gai trong mắt lão phu nhân, vô duyên vô cớ bị răn dạy, lại ở ngay trước mặt nữ nhi con vợ trước cùng người ngoài, kêu bản thân mình sau này còn làm người như thế nào? Còn làm chủ mẫu Âu Dương gia ra sao?

Đi cũng không được, ở lại cũng không xong, trên mặt càng cảm thấy ngượng ngùng.

Âu Dương Khả là người thông minh liền tiến lên giúp đỡ: "Mẫu thân, nếu đó là ý tốt của tổ mẫu, người hãy về nghỉ ngơi trước đi!"

Âu Dương Noãn cũng ôn nhu nói: "Đúng vậy, muội muội nói phải, mẫu thân, có nữ nhi ở trong này thay người tần hiếu với tổ mẫu, người không cần lo lắng?"

Lâm thị nhìn Âu Dương Noãn, miễn cưỡng lộ ra tươi cười: "Vậy phải làm phiền Noãn nhi rồi!" Nói xong bà ta cố nén tức giận lui ra ngoài. Thời điểm Âu Dương Khả vờn rèm lên liền tức giận liếc mắt nhìn Âu Dương Noãn một cái, lại thấy nàng chỉ hơi hơi mở miệng: "Muội muội, muội đã đáp ứng cho ta nước ngon pha trà, cũng đừng quên nha!"

Mảnh đột nhiên "ba" một tiếng rơi xuống, làm Lý Nguyệt Nga giật mình hoảng sợ.

...

Theo tổ mẫu Lý thị từ trong phòng đi ra, Âu Dương Noãn đột nhiên gọi Lý Nguyệt Nga: "Cô cô, vừa rồi tổ mẫu nói người thêu thùa may vá vô cùng tốt, vừa hay đến chỗ con ngồi một chút, chỉ bảo cho con một ít được không?"

Lý Nguyệt Nga lẳng lặng nhìn nàng, trên tóc nàng đang cài một cây trâm mai hỷ thước hồng bảo màu đỏ thắm, trên người thắt sớ một giải lụa khảm hạt hồng hồng, phú quý bức người, càng làm sáng lên khuôn mặt thanh lệ như nắng của thiếu nữ đang không ngừng tươi cười nhìn mình, trong nhất thời không thể nói nên lời cự tuyệt, chỉ có thể nói một từ: "Được!"

Âu Dương Noãn cười càng ôn nhu, không có kẻ thù nàng liền sẽ tạo nên một địch nhân để cho Lâm thị có một ít chuyện để làm, chẳng phải sẽ rất vui hay sao?

, 012 Biểu ca, biểu muội một nhà thân nhau

Lý Nguyệt Nga khép áo choàng lông hồ ly, hai màu kim ngân quần quanh nhánh hoa trên áo, ngồi ở chính sảnh bên trong sưởi ấm, giữa phòng đặt một lò sưởi bằng đồng khắc chữ phúc không ngừng tản ra nhiệt khí.

Âu Dương Noãn phân phó Hồng Ngọc chuẩn bị không ít điểm tâm và trái cây bày kín một bàn. Lý Nguyệt Nga nhìn bàn tay Âu Dương Noãn tùy ý đặt trên bàn, ngón tay tinh tế mượt mà bóng loáng như ngọc, móng tay trong suốt màu hồng nhạt, vừa nhìn đã biết là đại tiểu thư sống an nhàn sung sướng, nghĩ đến số phận khó khăn của mình liền thở dài, càng nhìn không thấu nữ tử nhà cao cửa rộng này làm sao có thể nhẫn nại nói chuyện bầu bạn cùng với mình, một người tứ cố vô thân mồ côi cha mẹ.

“Đa tạ áo choàng của đại tiểu thư, ta thật sự rất cảm ơn!” Nếu ở trước mặt Lý thị, đại tiểu thư này thể hiện ra ba phần thân thiết báo đáp ân tình thì có thể hiểu. Thế nhưng hiện tại không có mặt người ngoài, nàng vẫn đối đãi với vẻ mặt ôn hòa thì thật làm người ta cảm thấy khó hiểu. Dù sao khi thấy biểu tình của nhị tiểu thư cùng Lâm thị, rõ ràng biết mình là muốn nhờ cậy người thân tìm nơi nương tựa, ngay cả nửa con mắt cũng chưa nhìn qua.

“Cô Cô sao lại nói như vậy, người đã mệt mỏi đi đường xa từ phía nam đến kinh đô này, chắc hẳn không biết không khí ở đây rất lạnh, chúng ta vẫn sớm nên chuẩn bị tốt!” Âu Dương Noãn nói xong, thản nhiên cười.

Đúng vậy, người sớm nên vì khách nhân chuẩn bị chu đáo nên là đương gia chủ mẫu Lâm thị, thế nhưng bà ta lại cái gì cũng không làm, Lý Nguyệt Nga tự nhiên đối với Lâm thị có ba phần không vui.

Trong phòng chỉ để lại hai người là Phương mama cùng Hồng Ngọc, Phương mama nhiệt tình rót cho Lý Nguyệt Nga một ly trà, nói: “Lý gia cô nương lần này đến kinh đô, là muốn ở lại bao lâu?”

Nét mặt Lý Nguyệt Nga ngừng một chút, lập tức có điểm khó nói, Âu Dương Noãn oán trách: “Mama, cô cô đến nhà chúng ta, giống như là về nhà thôi, về sau sẽ không đi nữa, có thể cùng bầu bạn với tổ mẫu, lại có thể chỉ bảo ta kỹ năng thêu thùa, thật đúng là chuyện tốt”

Sắc mặt Lý Nguyệt Nga lập tức hòa hoãn lại, gương mặt tái nhợt có vài phần sức sống: “Đại tiểu thư, ta...”

“Trăm ngàn lần đừng gọi con là đại tiểu thư, gọi Noãn nhi là được rồi. Tổ mẫu cùng phụ mẫu đều bảo con như vậy, chúng ta là người một nhà, nên xưng hô như vậy mới thân thiết!” Âu Dương Noãn mỉm cười, ánh nắng mặt trời mùa đông chiếu vào phòng, chiếu lên người nàng, làn da trong suốt dưới ánh sáng, đôi mắt lại như hồ sâu yên tĩnh, lại mơ hồ phát ra ánh lửa kiêu diễm, sáng tối luân phiên, biến hóa bất thường.

Lý Nguyệt Nga lúc này mới có chút tự nhiên nở nụ cười, thái độ với Âu Dương Noãn cũng khác lúc đầu. Hai người còn nói thêm vài câu về chuyện thêu thùa, Âu Dương Noãn đột nhiên thở dài một tiếng: “Đáng tiếc cô cô tương lai rồi cũng phải lập gia đình, không thể ở trong nhà giúp con mãi được!”

Lý Nguyệt Nga còn chưa nói, nha đầu Bội nhi đã cười hì hì nói: “Đại tiểu thư nói phải, lão phu nhân vừa bàn với tiểu thư nhà chúng ta về hôn sự đấy!”

Mặt Lý Nguyệt Nga lập tức đỏ bừng, trách mắng: “Tiểu Chân, không được nói lung tung!”

Âu Dương Noãn nghe xong liền lộ ra biểu tình hứng thú: “Ôi! Là nhà ai? Cô cô không cần thận thủng, con tuy rằng không thường ra ngoài nhưng sống ở kinh đô nhiều năm, dù là gia đình như thế nào, con cũng có thể giúp đỡ hỏi thăm!”

Tâm Lý Nguyệt Nga khẽ động, tuy rằng hôn sự của nữ nhi xác thực không nên nhiều lời, thế nhưng Âu Dương Noãn không chỉ là đại tiểu thư Âu Dương gia, mà còn là cháu ngoại ruột thịt của lão thái quân Hầu gia, thân phận ở kinh đô cao quý như vậy tất nhiên có thể lấy được những tin tức trực tiếp, hôn sự của mình...

Bội nhi nhìn chủ tử mình trầm ngâm không nói gì, lập tức đã nhìn ra tâm tư của nàng ta, liền nhanh nhẩu nói: “Một bên là Tam công tử thứ xuất Vương gia Trung Mục Giam, một bên là Đại công tử con vợ cả thượng được cục tự ý”

Âu Dương Noãn vừa nghe, tươi cười trên mặt tựa hồ phủ một tầng băng khoắn, nhìn Lý Nguyệt Nga muốn nói lại thôi, Phương mama ở một bên lú lười nói: “Nhân phẩm Lý cô nương tốt như vậy sao dám người này có thể xứng được!”

Lý Nguyệt Nga nghe vậy liền kinh hãi, bất chấp ngượng ngùng: “Tại sao mama lại nói như vậy?”

Âu Dương Noãn thấp giọng trách cứ: “Mama, người không cần hồ ngôn loạn ngữ. Người không tốt sao tổ mẫu có thể kết duyên cho cô cô chứ?”

Trung Mục Giam là lục phẩm, tuy rằng là con vợ kế, nhưng lại mang dòng dõi cao quý. Còn Thượng được cục tự ý là bát phẩm, mặc dù dòng dõi không cao, nhưng lại là công tử con vợ cả. Nếu hai nhà này không phải là xem xét phân thượng ở Âu Dương gia, thành thật mà nói thì sẽ không đồng ý hôn sự này. Mà cho dù là vì thế thì Lý Nguyệt Nga vẫn là trào cao, nhưng tại sao Phương mama lại nói như vậy?

“Người không biết đâu, Vương gia công tử kia là người ăn chơi không từ bất cứ chuyện xấu nào. Tôn gia đại công tử thân thể nhiều bệnh, vẫn nghĩ là cưới vợ xung hỉ, các cô nương ở kinh đô này có ai là muốn gả cho hai nhà họ đâu?”

Trách không được, trách không được bọn họ lại nguyên ý tới cửa cầu hôn! Sắc mặt Lý Nguyệt Nga lập tức trắng bệch...Nay đã biết gia thế dòng dõi nhà họ như vậy, có thể bước vào danh môn thì sao? Thà là gia đình nghèo hèn, nàng có thể cắn răng âm thầm chịu đựng, nhưng muốn đi chịu khổ nàng ta tuyệt đối không nguyện ý!

“Cô, người vẫn nên vì bản thân mà suy tính nhiều hơn mới phải” Âu Dương Noãn thập phần quan tâm nói, nhìn đến sắc mặt Lý Nguyệt Nga thập phần khó coi, mỉm cười, vẫy tay bảo Hồng Ngọc đem đến cái tráp nạm vàng khảm đá bảo thạch: “Đây là lễ vật mà phụ thân mấy ngày trước sai người đưa đến. Ngày thường con cũng đã có không ít, tráp này tặng cho người, xem như con tạ lễ việc người chỉ bảo con thêu thùa!”

Hồng Ngọc cầm cái tráp đi đến trước mặt Lý Nguyệt Nga, thuận tay mở ra, Lý Nguyệt Nga nhìn thoáng qua thì thấy bên trong toàn là vàng ngọc lấp lánh, nhất thời hoảng sợ: “Như vậy sao được!”

“Cô cô đã vào Âu Dương gia thì chính là người một nhà, cái này chỉ là một chút tâm ý của con. Nếu người không chịu nhận, con sẽ rất thương tâm.” Âu Dương Noãn cười vỗ vỗ tay nàng ta, nhìn thấy ánh mắt nàng ta không ngừng nhìn đến cái tráp, tươi cười càng sâu hơn.

Hai người hàn huyên một hồi, Lý Nguyệt Nga liền đứng dậy cáo từ.

Âu Dương Noãn cũng không nhiều lời giữ lại, chỉ mỉm cười đứng dậy tiễn khách, ai ngờ ra tới cửa lớn, Lý Nguyệt Nga thiếu chút nữa đụng trúng một người. Người kia khoảng ba mươi tuổi, dáng người cao lớn, tác phong nhẹ nhàng, thập phần nho nhã, đúng là Âu Dương lão gia Âu Dương Trì, vừa từ bên ngoài trở về nhìn có vẻ phong trần mệt mỏi.

Thời gian vừa khéo!

“Phụ thân” Âu Dương Noãn mỉm cười, nhìn Lý Nguyệt Nga bên cạnh giới thiệu: “Đây là biểu cô Lý gia!”

Lý Nguyệt Nga không ngờ là sẽ gặp được Âu Dương Trì, vừa rồi thiếu chút nữa đã ngã vào lòng hắn, trên mặt không khỏi đỏ hồng: “Bái kiến biểu ca!”

Âu Dương Trì không ngờ người mình đụng phải ở cửa lại là một đại mỹ nhân yếu điệu, nhất thời sửng sốt, ánh mắt không khống chế được bắt gặp dừng trên người Lý Nguyệt Nga, phải đến khi Âu Dương Noãn nhẹ nhàng ho khan một tiếng hắn mới lấy lại phản ứng, nghĩ đến Lý Nguyệt Nga là một cô nương chưa có chồng, mặc dù là biểu huynh cũng không tiện nhiều lời, chỉ có thể cười nói: “Biểu muội ở đây có quen không? Nếu thiếu cái gì, thì cứ sai người nói với biểu tẩu người là được!”

Lý Nguyệt Nga không hiểu vì sao lại cảm thấy trên mặt nóng nóng, cúi thấp đầu nói: “Vâng, đa tạ biểu ca!”

Âu Dương Noãn tiễn Lý Nguyệt Nga ra ngoài, cười nói: “Cô nghỉ ngơi trước đi, ngày mai con lại tìm người nói chuyện!”

Lý Nguyệt Nga vội hỏi: “Được rồi, bên ngoài lạnh lắm, Noãn nhi nhanh về đi, biểu ca...giống như đang chờ con ở viện đấy!”

Nàng ta nhanh chóng đi ra ngoài, chờ khi tránh được tầm mắt của Âu Dương Noãn, liền tìm một chỗ vắng người mở cái tráp ra, bên trong là một cây trâm hoa mai khảm phỉ thúy, một cái thoa cài đầu thạch bảo màu lục hình giọt lệ, một đôi vòng tay bằng vàng ánh kim ước chừng nặng ba lượng, một chuỗi vòng phỉ thúy xanh biếc, một đôi khuyên tai Đông Châu...chiếu lên ánh mắt nàng, ước chừng nửa hộp. Bội nhi kinh hô một tiếng: “Đại tiểu thư thật là hào phóng!”

Lý Nguyệt Nga lần đầu tiên nhìn thấy hộp châu báu này không khỏi lú lú, cảm thán Âu Dương gia thật sự không phải là nhà bình thường, thì thảo nói: “Người nói xem, nếu ta được gả cho nhà phú quý như vậy thì tốt biết bao?”

12. Chương 12: Biểu Ca, Biểu Muội Một Nhà Thân Nhau

Lý Nguyệt Nga khép áo choàng lông hồ ly, hai màu kim ngân quấn quanh nhánh hoa trên áo, ngồi ở chính sảnh bên trong sưởi ấm, giữa phòng đặt một lò sưởi bằng đồng khắc chữ phúc không ngừng tản ra nhiệt khí.

Âu Dương Noãn phân phó Hồng Ngọc chuẩn bị không ít điểm tâm và trái cây bày kín một bàn. Lý Nguyệt Nga nhìn bàn tay Âu Dương Noãn tùy ý đặt trên bàn, ngón tay tinh tế mượt mà bóng loáng như ngọc, móng tay trong suốt màu hồng nhạt, vừa nhìn đã biết là đại tiểu thư sống an nhàn sung sướng, nghĩ đến số phận khó khăn của mình liền thở dài, càng nhìn không thấu nữ tử nhà cao cửa rộng này làm sao có thể nhẫn nại nói chuyện bầu bạn cùng với mình, một người tứ cố vô thân mồ côi cha mẹ.

“Đa tạ áo choàng của đại tiểu thư, ta thật sự rất cảm ơn!” Nếu ở trước mặt Lý thị, đại tiểu thư này thể hiện ra ba phần thân thiết báo đáp ân tình thì có thể hiểu. Thế nhưng hiện tại không có mặt người ngoài, nàng vẫn đối đãi với vẻ mặt ôn hòa thì thật làm người ta cảm thấy khó hiểu. Dù sao khi thấy biểu tình của nhị tiểu thư cùng Lâm thị, rõ ràng biết mình là muốn nhờ cậy người thân tìm nơi nương tựa, ngay cả nửa con mắt cũng chưa nhìn qua.

“Cô Cô sao lại nói như vậy, người đã mệt mỏi đi đường xa từ phía nam đến kinh đô này, chắc hẳn không biết không khí ở đây rất lạnh, chúng ta vẫn sớm nên chuẩn bị tốt!” Âu Dương Noãn nói xong, thần nhiên cười.

Đúng vậy, người sớm nên vì khách nhân chuẩn bị chu đáo nên là đương gia chủ mẫu Lâm thị, thế nhưng bà ta lại cái gì cũng không làm, Lý Nguyệt Nga tự nhiên đối với Lâm thị có ba phần không vui.

Trong phòng chỉ để lại hai người là Phương mama cùng Hồng Ngọc, Phương mama nhiệt tình rót cho Lý Nguyệt Nga một ly trà, nói: “Lý gia cô nương lần này đến kinh đô, là muốn ở lại bao lâu?”

Nét mặt Lý Nguyệt Nga ngừng một chút, lập tức có điểm khó nói, Âu Dương Noãn oán trách: “Mama, cô cô đến nhà chúng ta, giống như là về nhà thôi, về sau sẽ không đi nữa, có thể cùng bầu bạn với tổ mẫu, lại có thể chỉ bảo ta kỹ năng thêu thùa, thật đúng là chuyện tốt”

Sắc mặt Lý Nguyệt Nga lập tức hòa hoãn lại, gương mặt tái nhợt có vài phần sức sống: “Đại tiểu thư, ta...”

“Trăm ngàn lần đừng gọi con là đại tiểu thư, gọi Noãn nhi là được rồi. Tổ mẫu cùng phụ mẫu đều bảo con như vậy, chúng ta là người một nhà, nên xưng hô như vậy mới thân thiết!” Âu Dương Noãn mỉm cười, ánh nắng mặt trời mùa đông chiếu vào phòng, chiếu lên người nàng, làn da trong suốt dưới ánh sáng, đôi mắt lại như hồ sâu yên tĩnh, lại mơ hồ phát ra ánh lửa kiêu diễm, sáng tối luân phiên, biến hóa bất thường.

Lý Nguyệt Nga lúc này mới có chút tự nhiên nở nụ cười, thái độ với Âu Dương Noãn cũng khác lúc đầu. Hai người còn nói thêm vài câu về chuyện thêu thùa, Âu Dương Noãn đột nhiên thở dài một tiếng: “Đáng tiếc cô cô tương lai rồi cũng phải lập gia đình, không thể ở trong nhà giúp con mãi được!”

Lý Nguyệt Nga còn chưa nói, nha đầu Bội nhi đã cười hì hì nói: “Đại tiểu thư nói phải, lão phu nhân vừa bàn với tiểu thư nhà chúng ta về hôn sự đấy!”

Mặt Lý Nguyệt Nga lập tức đỏ bừng, trách mắng: “Tiểu Chân, không được nói lung tung!”

Âu Dương Noãn nghe xong liền lộ ra biểu tình hứng thú: “Ồ! Là nhà ai? Cô cô không cần thẹn thùng, con tuy rằng không thường ra ngoài nhưng sống ở kinh đô nhiều năm, dù là gia đình như thế nào, con cũng có thể giúp đỡ hỏi thăm!”

Tâm Lý Nguyệt Nga khẽ động, tuy rằng hôn sự của nữ nhi xác thực không nên nhiều lời, thế nhưng Âu Dương Noãn không chỉ là đại tiểu thư Âu Dương gia, mà còn là cháu ngoại ruột thịt của lão thái quân Hầu gia, thân phận ở kinh đô cao quý như vậy tất nhiên có thể lấy được những tin tức trực tiếp, hôn sự của mình...

Bội nhi nhìn chủ tử mình trầm ngâm không nói gì, lập tức đã nhìn ra tâm tư của nàng ta, liền nhanh nhẩu nói: “Một bên là Tam công tử thứ xuất Vương gia Trung Mục Giam, một bên là Đại công tử con vợ cả thượng được cục tự ý”

Âu Dương Noãn vừa nghe, tươi cười trên mặt tựa hồ phủ một tầng băng khoắn, nhìn Lý Nguyệt Nga muốn nói lại thôi, Phương mama ở một bên lú lười nói: “Nhân phẩm Lý cô nương tốt như vậy sao dám người này

có thể xứng được!”

Lý Nguyệt Nga nghe vậy liền kinh hãi, bất chấp ngượng ngùng: ”Tại sao mama lại nói như vậy?”

Âu Dương Noãn thấp giọng trách cứ: ”Mama, người không cần hồ ngôn loạn ngữ. Người không tốt sao tổ mẫu có thể kết duyên cho cô cô chứ?”

Trung Mục Giam là lục phẩm, tuy rằng là con vợ kế, nhưng lại mang dòng dõi cao quý. Còn Thượng được cục tư y là bát phẩm, mặc dù dòng dõi không cao, nhưng lại là công tử con vợ cả. Nếu hai nhà này không phải là xem xét phân thượng ở Âu Dương gia, thành thật mà nói thì sẽ không đồng ý hôn sự này. Mà cho dù là vì thế thì Lý Nguyệt Nga vẫn là trèo cao, nhưng tại sao Phương mama lại nói như vậy?

”Người không biết đâu, Vương gia công tử kia là người ăn chơi không từ bất cứ chuyện xấu nào. Tôn gia đại công tử thân thể nhiều bệnh, vẫn nghĩ là cưới vợ xung hỉ, các cô nương ở kinh đô này có ai là muốn gả cho hai nhà họ đâu?”

Trách không được, trách không được bọn họ lại nguyên ý tới cửa cầu hôn! Sắc mặt Lý Nguyệt Nga lập tức trắng bệch...Nay đã biết gia thế dòng dõi nhà họ như vậy, có thể bước vào danh môn thì sao? Thà là gia đình nghèo hèn, nàng có thể cần rằng âm thầm chịu đựng, nhưng muốn đi chịu khổ nàng ta tuyệt đối không nguyên ý!

”Cô, người vẫn nên vì bản thân mà suy tính nhiều hơn mới phải” Âu Dương Noãn thập phần quan tâm nói, nhìn đến sắc mặt Lý Nguyệt Nga thập phần khó coi, mỉm cười, vẫy tay bảo Hồng Ngọc đem đến cái tráp nạm vàng khảm đá bảo thạch: ”Đây là lễ vật mà phụ thân mấy ngày trước sai người đưa đến. Ngày thường con cũng đã có không ít, tráp này tặng cho người, xem như con tạ lễ việc người chỉ bảo con thêu thùa!”

Hồng Ngọc cầm cái tráp đi đến trước mặt Lý Nguyệt Nga, thuận tay mở ra, Lý Nguyệt Nga nhìn thoáng qua thì thấy bên trong toàn là vàng ngọc lấp lánh, nhất thời hoảng sợ: ”Như vậy sao được?”

”Cô cô đã vào Âu Dương gia thì chính là người một nhà, cái này chỉ là một chút tâm ý của con. Nếu người không chịu nhận, con sẽ rất thương tâm.” Âu Dương Noãn cười vỗ vỗ tay nàng ta, nhìn thấy ánh mắt nàng ta không ngừng nhìn đến cái tráp, tươi cười càng sâu hơn.

Hai người hàn huyên một hồi, Lý Nguyệt Nga liền đứng dậy cáo từ.

Âu Dương Noãn cũng không nhiều lời giữ lại, chỉ mỉm cười đứng dậy tiễn khách, ai ngờ ra tới cửa lớn, Lý Nguyệt Nga thiếu chút nữa đụng trúng một người. Người kia khoảng ba mươi tuổi, dáng người cao lớn, tác phong nhẹ nhàng, thập phần nho nhã, đúng là Âu Dương lão gia Âu Dương Trì, vừa từ bên ngoài trở về nhìn có vẻ phong trần mệt mỏi.

Thời gian vừa khéo!

”Phụ thân” Âu Dương Noãn mỉm cười, nhìn Lý Nguyệt Nga bên cạnh giới thiệu: ”Đây là biểu cô Lý gia!”

Lý Nguyệt Nga không ngờ là sẽ gặp được Âu Dương Trì, vừa rồi thiếu chút nữa đã ngã vào lòng hắn, trên mặt không khỏi đỏ hồng: ”Bái kiến biểu ca!”

Âu Dương Trì không ngờ người mình định phải ở cửa lại là một đại mỹ nhân yếu điệu, nhất thời sửng sốt, ánh mắt không khống chế được bất giác dừng trên người Lý Nguyệt Nga, phải đến khi Âu Dương Noãn nhẹ nhàng ho khan một tiếng hắn mới lấy lại phản ứng, nghĩ đến Lý Nguyệt Nga là một cô nương chưa có chồng, mặc dù là biểu huynh cũng không tiện nhiều lời, chỉ có thể cười nói: ”Biểu muội ở đây có quen không? Nếu thiếu cái gì, thì cứ sai người nói với biểu tẩu người là được!”

Lý Nguyệt Nga không hiểu vì sao lại cảm thấy trên mặt nóng nóng, cúi thấp đầu nói: ”Vâng, đa tạ biểu ca!”

Âu Dương Noãn tiễn Lý Nguyệt Nga ra ngoài, cười nói: ”Cô nghỉ ngơi trước đi, ngày mai con lại tìm người nói chuyện!”

Lý Nguyệt Nga vội hỏi: ”Được rồi, bên ngoài lạnh lắm, Noãn nhi nhanh về đi, biểu ca...giống như đang chờ con ở viện đấy!”

Nàng ta nhanh chóng đi ra ngoài, chờ khi tránh được tầm mắt của Âu Dương Noãn, liền tìm một chỗ vắng người mở cái tráp ra, bên trong là một cây trâm hoa mai khảm phỉ thúy, một cái thoa cài đầu thạch bảo màu lục hình giọt lệ, một đôi vòng tay bằng vàng ánh kim ước chừng nặng ba lượng, một chuỗi vòng phỉ thúy xanh biếc, một đôi khuyên tai Đông Châu...chiếu lên ánh mắt nàng, ước chừng nửa hộp. Bội nhi kinh hô một tiếng: "Đại tiểu thư thật là hào phóng!"

Lý Nguyệt Nga lần đầu tiên nhìn thấy hộp châu báu này không khỏi líu lười, cảm thán Âu Dương gia thật sự không phải là nhà bình thường, thì thào nói: "Người nói xem, nếu ta được gả cho nhà phú quý như vậy thì tốt biết bao?"

13. Chương 13: Lý Di Nương Từ Trên Trời Rơi Xuống

Liên tiếp hai ngày, Lý Nguyệt Nga cùng Âu Dương Trì đều ở chỗ Lý thị "ngẫu nhiên" gặp nhau. Lý thị là người như thế nào? Chỉ cần nhìn một lát liền hiểu được, đôi mắt khôn khéo dừng ở trên người nhi tử cùng cháu họ đối tới đối lui, rất nhanh liền có chủ ý.

Lâm thị khi vừa mới bước vào cửa vài năm còn đối với mẹ chồng nhất mực cung kính. Tuy nhiên mấy năm trở lại đây, khi địa vị trong nhà đã vững vàng liền kiêu căng, đã thế lại còn dám ra tay với Tước nhi, lão phu nhân cũng cảm thấy đã đến lúc phải áp chế nàng ta rồi. Huống hồ quan chức như Âu Dương Trì con cháu đều sẽ làm việc lớn, lấy tám hay mười di nương cũng là bình thường, trong khi hiện tại hẳn mới chỉ có hai người lại còn không sinh được hài tử. Lâm thị dù sao cũng xuất thân từ gia môn lớn, phải hiểu được đạo lý này. Nhưng lại suy nghĩ, Lý thị cảm thấy Âu Dương Noãn đối đãi với Lý Nguyệt Nga rất vui vẻ, nếu bản thân muốn gả Lý Nguyệt Nga cho phụ thân nàng, cháu gái trong lòng sẽ cảm thấy không được tốt lắm, nhưng thân là tổ mẫu lại cùng tôn nữ thảo luận vấn đề tiểu thiếp của nhi tử thì đúng là không ra thể thống gì hết, vì thế trước hết bà sai Trương mama đi dò xét ý tứ.

Trương mama chủ động đi tìm Âu Dương Noãn, nói đông nói tây nửa ngày mới đi vào chủ đề chính, nghiêm mặt lại nói: "Đại tiểu thư, lão phu nhân rất luyện tiếc Lý tiểu thư nên không muốn nàng ấy rời đi, vừa hay bên người lão gia cũng thiếu một người tri kỷ...Chính vì người cùng Lý tiểu thư quan hệ rất tốt, lão phu nhân sai nô tỳ đến đây, hy vọng người không vì chuyện này mà sinh ra hiểu lầm."

Âu Dương Noãn nghe, khóe miệng cong lên, hoan hỉ vui mừng nói: "Vậy phải chúc mừng phụ thân rồi...đã định ngày chưa?"

Trương mama thiết nghĩ sẽ tốn một ít thời gian để thuyết phục nàng, lại không nghĩ Âu Dương Noãn sẽ có biểu hiện như vậy, nhất thời cảm thấy buồn bực, trên mặt lại mang theo nụ cười nói: "Việc này còn phải xem ý của Lý tiểu thư, đại tiểu thư cứ chuẩn bị tâm lý là tốt rồi"

Âu Dương Noãn lời kéo tay Trương mama, thân thiết nói: "Tổ mẫu không có hỏi qua cô cô trước mà lại đến hỏi ta, có thể thấy được trong lòng là nghĩ cho ta. Về sau nếu lại có chuyện gì thì phải người đến nói với ta một tiếng là được rồi, miễn cho Trương mama phải mệt nhọc đi một chuyến."

Một bên Phương mama đem một cái hồng bao thật dày nhét vào túi Trương mama, nói: "Đại tiểu thư tuổi hãy còn nhỏ, tâm tư lão phu nhân chỉ có mama là hiểu nhất, tiểu thư nếu có làm gì không đúng, mong mama nói giúp cho"

Trương mama cười híp cả mắt rời đi, Hồng Ngọc có chút không quen khi nhìn bộ dáng tiểu nhân đó, thấp giọng nói: "Loại người bợ cao đim thấp này, tiểu thư đừng để ý làm gì"

"Càng là tiểu nhân, càng dễ cho ta lợi dụng. Hồng Ngọc, người đừng coi thường những người này, bọn họ tương lai sẽ có tác dụng rất lớn" Nhìn bóng dáng Trương mama đã đi xa, tươi cười thân thiết trên mặt Âu Dương Noãn liền biến thành châm chọc.

"Dạ, đại tiểu thư"

Cây củi này tiếp tục cháy thêm, Lâm thị nơi đó sẽ bốc hỏa càng vượng, đương nhiên, việc này phải tiến hành bí mật, như vậy thời điểm bộc phát mới có lực sát thương.

Lý thị cứ đinh ninh Âu Dương Noãn sẽ mất hứng, tuy nhiên xem ra nàng đúng là người thông tình đạt lý, càng làm bà cảm thấy chủ ý của mình đúng là không sai, liền giống như một tiếng trống cổ vũ tinh thần hăng hái đem chuyện này nói với Lý Nguyệt Nga.

Lý Nguyệt Nga là người thông minh, nghe Trương mama bên người lão phu nhân nhắc tới, phản ứng đầu tiên là có chút giật mình, tiếp theo là nổi giận một thời gian.

Bản thân mình là một khuê nữ chưa lấy chồng, ý bọn họ như vậy là sao... Chẳng lẽ xem thường nàng ta là nữ tử nhu nhược không nơi nương tựa?

Nhưng rồi nàng ta lại bình tĩnh suy nghĩ một chút, ngày đó nhìn thấy Âu Dương Trì ở viện Âu Dương Noãn, tuổi không lớn quan chức lại rất cao, là người phong độ nho nhã. Vấn đề là, bản thân nàng ta có thể gả cho gia đình bình thường làm vợ cả, hiện tại lại thành tiểu thiếp? Nếu phụ mẫu mình còn sống, có thể hứa gả cho biểu ca làm vợ cả, đó mới chính là một cuộc hôn nhân tốt, hiện tại phải tính làm sao? Trong lòng Lý Nguyệt Nga có chút tiếc hận, lại có chút bất bình. Lâm thị kia tuy rằng xuất thân từ Hầu phủ, nhưng chỉ là một thứ nữ, luận dung mạo, luận tài nghệ bản thân không thua nửa phần, chỉ là vận khí kém hơn một ít thôi.

Lý nguyệt Nga tâm phiền ý loạn, theo bản năng mở tráp châu báu của Âu Dương Noãn tặng ra, mắt thấy liền dời không được. Nếu gả cho nhà bình thường, ngay cả làm chính thê thì như thế nào, còn không phải là khổ sở sống qua ngày sao, nhưng nếu gả cho Âu Dương Trì...

Lý Nguyệt Nga suy nghĩ, giằng co đến nửa đêm, rốt cục cũng chủ động tìm gặp Lý thị, ngượng ngùng gật đầu.

Lý thị xử lý nhanh gọn, ngày hôm sau chờ Âu Dương Trì cùng Lâm thị đến thỉnh an trực tiếp đem chuyện này ra bàn. Âu Dương Noãn cùng Âu Dương Khả đều ngồi một bên, sắc mặt Âu Dương Khả thoáng cái trắng bệch, nàng ta nhìn mẫu thân mình, trong nhất thời không nói nên lời.

Lâm thị liếc mắt nhìn Lý Nguyệt Nga một cái, ánh mắt kia như là xà độc theo dõi con mồi, Lý Nguyệt Nga sợ tới mức run run một cái, theo bản năng trốn sau lưng Lý thị.

“Lão phu nhân, việc này thực không ổn, Lý cô nương tới đây là để tìm người thân nương tựa, làm sao có thể nạp thành thiếp thất, cứ như vậy không phải là sẽ ảnh hưởng đến thanh danh của lão gia sao?” Lâm thị sau một lúc lâu, liền cười khuyên bảo.

Nghe nói như thế, ngay cả Âu Dương Noãn cũng đều không thể không bội phục nữ nhân này, bà ta có thể kinh ngạc một chút liền tìm được một lý do chính đáng như vậy, thực là không dễ, nhưng mà, tổ mẫu đâu phải là người dễ dàng thay đổi chủ ý?

“Cái gì mà thanh quan? Lại bộ thượng thư còn cao hơn Trì nhi một bậc, không phải còn nạp một nữ tử thanh lâu làm thiếp sao, ai có thể nói được ông ta cái gì? Nguyệt Nga của chúng ta là một cô nương thuần khiết, chẳng lẽ có thể làm vậy bán thanh danh của nhi tử ta sao?”

Trong lòng Âu Dương Trì tất nhiên là nguyện ý, chỉ là ở trước mặt thê tử còn muốn giả bộ, nói: “Lão phu nhân, Uyển Như nói rất đúng, làm sao có thể để biểu muội làm thiếp của con?”

“Như vậy thì sao?” Lý thị hừ lạnh một tiếng, không vui nói: “Nguyệt Nga làm thiếp của người, chẳng lẽ là ủy khuất cho người sao? Đừng nói là làm thiếp, kể cả làm chính thê, thì cũng xứng đôi với người.”

Lâm thị vừa nghe, sắc mặt nhất thời đại biến, lão phu nhân ở trước mặt mọi người nói lời này rõ ràng là vì vẫn còn ghi hận chuyện lần trước, cố ý làm bà ta mất mặt.

Âu Dương Trì nhíu mày nói: “Ý con không phải như vậy, chỉ là...”

“Người có phải hay không sợ con dâu không muốn? Nó không sinh con được cho người chẳng lẽ không để cho người khác khai chi tán diệt cho người? Trên đời này sao lại có loại đạo lý như vậy!” Lý thị lớn tiếng hỏi.

Lâm thị cơ hồ bị những lời này chèn ép cho nổi giận, dường như liền muốn phát tác, Vương mama một bên liền nắm lấy cánh tay bà ta, đem những lời định thốt ra đè xuống.

Lâm thị hai năm nay không biết đã đuổi không biết bao nhiêu nữ nhân muốn gả cho Âu Dương Trì, đáng tiếc lần này không giống như vậy, là người tổ mẫu tự mình ban tặng, làm con dâu mà ngay cả mặt mũi mẹ chồng cũng không để vào mắt thì ở Âu Dương gia làm sao làm chủ mẫu? Mặc cho Lâm thị có trăm loại thủ đoạn, đều không sử dụng được, Âu Dương Noãn nâng chung trà lên, ung dung uống một ngụm.

Âu Dương Trì ngẩng ra, nhìn thoáng qua biểu tình của Lâm thị, vội nói: "Không có, Uyển Như không phải là người như vậy" Lâm thị khẳng định là không muốn, bằng không nhiều năm như vậy cũng sẽ không chỉ có hai người thiệp, một người là nha hoàn của mẫu thân đích thân tặng, một người là cấp trên trực tiếp của mình ban cho nên không tiện từ chối.

Sắc mặt Lý thị càng thêm âm trầm.

Diễn trò thì cũng không thể làm quá, nếu không làm cho Lý thị thực sự nổi giận đối ý chẳng phải mất nhiều hơn được sao? Nghĩ vậy, Âu Dương Trì vội vàng cười làm lành: "Chỉ là con cảm thấy, làm vậy sẽ là ủy khuất cho biểu muội thôi!"

"Người biết được Nguyệt Nga ủy khuất là tốt rồi" Sắc mặt Lý thị hơi hòa hoãn một chút, nói: "Sau này, yêu thương nó một chút, đừng bạc đãi nó!"

Sự tình như vậy là đã định rồi, mặt Lý Nguyệt Nga đỏ bừng hé cười, Lâm thị lại tức giận đến sắc mặt trắng bệch.

Thần sắc Âu Dương Noãn yên tĩnh bình thường như hoa lê trắng, khoe miệng giương nhẹ dường như luôn mang theo ý cười: "Từ nay về sau, không thể gọi là cô cô nữa rồi, mà phải gọi là di nương a!"

Hai ngày sau, Âu Dương Trì, Lâm thị đều đến thỉnh an Lý thị. Lý Nguyệt Nga mặc một thân váy áo mới àu tím nhạt, mặt ngoài dùng kim tuyến thêu đăng la, nhẹ nhàng quấn quanh. Trong lúc cử động liền phát ra ánh sáng óng ánh quang hoa, giống như nước chảy mây trôi, càng lộ ra vòng eo hết sức nhỏ nhắn, dáng người lung linh. Đừng nói là Âu Dương Trì, ngay cả tiểu nha đầu như Âu Dương Khả cũng không nhìn được nhìn chăm chăm chiếc váy lấp lánh ánh sáng tràn ngập các loại màu sắc kia. Lý Nguyệt Nga trong lòng đắc ý, thầm nghĩ gấm vóc đại tiểu thư tặng đúng là vô cùng tốt, hơn nữa lần trước còn đưa châu báu, như vậy đối với Lâm thị người đã sinh qua một đứa nhỏ nhất thời ảm đạm không ánh sáng, nàng ta nhân lúc có mặt Âu Dương Trì liền đi lại uyển chuyển, đem ánh mắt hân mê hoặc, lại cố tình là nhìn mà không chạm tới được, trong lòng rạo rực khó chịu, vì thế liền đột nhiên thúc giục Lý thị, nửa tháng nữa sẽ thu nhận nàng ta...

14. Chương 14: Giả Bệnh Thật Không Dễ Dàng

Lúc này, Âu Dương Noãn cùng Âu Dương Tước đang ngồi ở ngoài hành lang sau viện nhìn hoa mai, ánh nắng ôn hòa mùa đông nhẹ chiếu lên người, mùi hương hoa mai tràn ngập chóp mũi, thật phần thoải mái.

Kiếp trước sau khi nàng được gả vào Tô gia, trong viện cũng trồng toàn hoa mai. Mùa đông đến, đầy nhẹ cửa nhìn ra ngoài là có thể nhìn thấy được những bông hoa cùng nhụy hoa xen xen, làm người ta phá lệ cảm thấy thoải mái. Khi mới gả qua, nàng vẫn còn ảo tưởng, tương lai nếu có hài tử, nàng sẽ đặt một cái ghế nằm ngoài hành lang, ôm con nằm phơi nắng, ngắm biển hoa trước mắt, lại cùng ngửi mùi hoa, cuộc sống như vậy thật sáng khoái. Thế nhưng, loại cảm giác đó một ngày nàng cũng chưa từng được trải qua, gả vào Tô gia, cuộc sống vĩnh viễn chỉ có hãm hại cùng tra tấn. Nàng đến nằm mơ cũng muốn được hạnh phúc, nhưng lại bị bọn họ một tay phá nát... Âu Dương Noãn hơi hơi nhắm mắt lại.

Âu Dương Tước ngả đầu lên vai nàng, nhẹ giọng nói: "Tỷ tỷ, sao không nói lời nào? Tỷ đang ngủ sao? Có phải tối qua ngủ không ngon?"

Âu Dương Noãn nhẹ nhàng nói: "Tước Nhi, đệ xem sân này thật đẹp, tỷ cảm thấy sống như vậy thật tốt!"

Âu Dương Tước bĩu môi: "Đệ từ nhỏ đã thấy, xem nhiều lần rồi còn không biết sao? Tỷ xem hiện tại hoa mai đã nở, chờ thêm mấy ngày nữa, chỉ cần một trận gió thổi qua liền rơi đầy đất, tạo thành một mảng lớn. Hơn nữa, trong nhà còn có người đáng ghét, sân dù có đẹp cũng không thấy thoải mái"

Âu Dương Noãn mở to mắt, mỉm cười: "Thật sự là hài tử ngọc, nhưng lời nói ra quả không sai!"

Âu Dương Tước chắc chắn nghĩ vậy liền ôm cánh tay nàng: "Nhưng mà, hiện tại có tỷ ở cùng đệ, đệ sẽ cố nhin bọn họ!" Hắn chăm chú nhìn Âu Dương Noãn: "Tỷ tỷ, tỷ vẫn luôn ở bên đệ chứ!"

Âu Dương Noãn nhìn sâu vào ánh mắt của Âu Dương Tước nói: "Tước nhi, chỉ cần tỷ còn sống một ngày, liền ở cùng đệ một ngày!"

"Vâng! Tỷ tỷ bây giờ bảo vệ cho đệ, đệ cũng muốn nhanh chóng lớn lên để bảo vệ tỷ!" Thấy Âu Dương Tước nghiêm túc như lời thề, Âu Dương Noãn lại nhẹ nhàng cười.

Có lẽ do hôm nay thời tiết khá ấm áp, Âu Dương Tước nói chuyện một hồi liền gục đầu vào vai Âu Dương Noãn ngủ, Hồng Ngọc ở một bên lập tức vào phòng cấm một cái chặn cho hắn đắp, Âu Dương Noãn vuốt ve mái tóc đen nhánh của hắn, nhẹ giọng nói: "Vì đệ, có biến thành ác quỷ thì đã làm sao..."

Cả đời này, bảo vật mà nàng trân quý nhất chính là Tước nhi, nếu có người dám làm hại hắn, nàng sẽ làm cho người đó so với chết còn khó chịu hơn.

"Đại tiểu thư, nghe nói bên kia bệnh đã nhiều ngày..." Phương mama sợ đánh thức đại thiếu gia, cố ý đè thấp thanh âm.

"Oh?" Âu Dương Noãn biết Lý Nguyệt Nga không chỉ là người có mỹ mạo, nàng ta còn là người biết điều, luôn không tỏ ra kiêu căng, từ khi được gả vào, Âu Dương Trì có ở bên Lâm thị cũng chỉ cho có lệ mà thôi, còn lại đều chạy đến viện của vị di nương này. Xem ra, nạp thiếp là một chuyện kích động không nhỏ đối với Lâm thị.

Sáng sớm, Âu Dương Noãn đã theo thường lệ đi thỉnh an lão phu nhân từ rất sớm, thời gian này Lý thị đã trực tiếp để cho Âu Dương Noãn cùng ngồi trên sập, để cho nàng ấm áp ngồi cùng mình, tiếp theo sẽ chờ mọi người đến thỉnh an. Không lâu sau, Âu Dương Trì mang theo di nương mới cùng tiến vào, Lâm thị cùng Âu Dương Khả lại cáo bệnh không đến.

Thần sắc Lý thị đột nhiên biến đổi, dần dần chuyển qua âm trầm: "Hai mẹ con cùng lúc bị bệnh, không phải là bệnh truyền nhiễm đấy chứ!"

"Con đã sai người đi mời đại phu, hy vọng mọi chuyện đều tốt!" Âu Dương Trì thần sắc lo âu nói.

Lý thị lạnh lùng liếc mắt nhìn con mình một cái, bỗng nhiên nói: "Người quay đầu nhìn lại một cái đi, mẹ con gần nhau, bệnh cũng là dễ lây nhiễm nhất, cũng không biết Khả nhi có bị nhiễm bệnh yếu ớt của mẫu thân nó hay không." Chỉ là cười vào một di nương, liền dám bày ra bộ dáng kia cho bà xem, đúng là chuyện lạ trong thiên hạ mà.

Lý di nương sững sốt, trên mặt lập tức vì bệnh tình của phu nhân mà lo lắng, nhưng trong lòng lại rất vui sướng vì lão phu nhân không để Lâm thị vào mắt, vội vàng nói: "Lão phu nhân nói phải, lần này phu nhân cùng nhị tiểu thư bị bệnh, lão gia nên đến xem một lát!"

Âu Dương Noãn rũ mắt xuống, lông mi thật dài che đi ánh mắt mỉm cười, mới mấy ngày trước vẫn còn là biểu cô, hiện tại lại là lão phu nhân, xem ra vị Lý di nương này rất nhanh đã thích ứng được thân phận mới của mình, đúng là người thay đổi rất nhanh nha.

Lý thị thản nhiên nhìn Lý di nương liếc mắt một cái, cúi đầu uống trà, liền đề cập đến vấn đề này nữa.

Âu Dương Noãn cười, hướng Âu Dương Trì vắn an, lại ân cần hỏi han Lý di nương vài câu, nói chuyện thêm vài câu rồi theo Lý di nương cùng lão phu nhân chuyển đến sân trước ngắm cảnh, Trương mama chọc cười vài câu, mọi người nói chuyện hòa hợp ấm cúng, thỉnh an cũng liền chấm dứt.

Chờ Âu Dương Trì mang Lý di nương rời đi rồi, Lý thị vẫn còn giữ Âu Dương Noãn lại cùng nói chuyện, đang nói thì bà lại đột nhiên hỏi: "Noãn nhi, con thấy mẫu thân cùng muội muội con thật sự là đều bị bệnh sao?"

Câu hỏi này đúng là vô cùng khó trả lời.

Âu Dương Noãn nghe xong những lời này, vẻ mặt có chút mê man: "Tổ mẫu, không phải phụ thân đã nói như vậy sao?"

“Hừ, hừ nói như vậy thì con tin sao? Lớn như vậy ngay cả nữ nhân của mình cũng quản không tốt!” Từ trong lỗ mũi Lý thị hừ một tiếng, ánh mắt toát ra vẻ lạnh lùng.

Âu Dương Noãn mỉm cười, làm ra vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Nội tổ mẫu không nên trách mẫu thân, phụ thân vừa mới cưới di nương, mẫu thân nhất thời hồ đồ không hiểu được ý tốt của tổ mẫu nên mới làm như vậy, đợi tình thân người thoải mái hơn thì sẽ tốt thôi. Còn về muối muối, có thể muối ấy thấy mẫu thân khó chịu, trong lòng sinh ra oán giận cũng là khó tránh khỏi. Dù sao muối ấy cũng chỉ là một tiểu cô nương thôi, cũng chưa hiểu được mọi chuyện, tổ mẫu trăm ngàn lần đừng so đo với muối ấy”

Vừa nói mấy câu, mới nghe thì đúng là nàng đang vì mẫu thân cùng muối muối, nhưng Lý thị lại cẩn thận suy nghĩ thì Lâm thị chính là đang làm bộ làm tịch, còn Âu Dương Khả cứ như vậy liên kiều căng theo, quả nhiên sắc mặt Lý thị liền trở nên khó coi, vỗ nhẹ nhẹ tay Âu Dương Noãn: “Con so với bọn chúng thì hiểu chuyện hơn nhiều!”

Âu Dương Noãn rũ mắt xuống, thực là một bộ dạng khiêm tốn, thân cận cùng Lâm thị nhiều năm như vậy ưu việt lớn nhất của nàng chính là rất hiểu về đối phương. Lâm thị từng là thứ nữ Hầu phủ nên luôn cẩn thận đã thành thói quen. Nhưng mười năm làm đương gia chủ mẫu, kể từ lúc luôn luôn vâng lời, có nữ nhi thân sinh bên cạnh, phu quân lại triu mến, nắm trong tay toàn bộ Âu Dương phủ, được người đời khen ngợi, ai cũng nói Lâm thị hiền lành rộng lượng, dịu dàng ấm áp, là một nữ tử gương mẫu, nàng ta đã sớm không còn là thứ nữ Hầu phủ vừa được gả vào Âu Dương gia luôn nơm nớp lo sợ vì chỉ là kẻ thất nữ.

Cũng chính vì nguyên nhân đó, bà ta cho rằng đã là thiếp thất thì phải ngày ngày cúi đầu lấy lòng chủ mẫu để sống qua ngày. Ai ngờ lại bị lão phu nhân ở trước mặt mọi người làm cho mất hết thể diện, cho nên liền thể hiện thái độ với lão phu nhân. Nhưng lần này xem ra đã đụng phải hòng giáo, Lý thị này là người lòng dạ hẹp hòi, có thù tất báo, để ý nhất là con trai cùng cháu đích tôn, vậy mà Lâm thị trước hết lại đi dung túng bọn hạ nhân làm bị thương trưởng tôn bà yêu quý nhất, thứ hai là ngăn cản con bà nạp thiếp vì Âu Dương gia mà khai chi tán diệp, hiển nhiên đã phạm vào điều mà lão phu nhân kiêng kỵ nhất. Cho dù Lâm thị có nắm trong tay toàn bộ Âu Dương phủ thì thế nào? Dù sao cũng không thể vô pháp khiêu chiến quyền uy của lão phu nhân, cho dù bà ta khéo léo, hiền danh vang khắp nơi, nhưng nếu làm cho tổ mẫu không vui thì cũng sẽ không có hoa quả ngon để ăn.

Về phần Âu Dương Trì, hẳn đúng là rất coi trọng cùng tin tưởng thê tử Lâm thị này, nhưng hẳn lại càng để ý đến gia tộc cùng địa vị xã hội của mình hơn. Lão phu nhân vừa mới nạp thiếp cho hắn, Lâm thị sau lưng lại xui khiến nữ nhi cùng nhau giả bệnh không đi thỉnh an, đây là không để mặt mũi lão thái thái vào mắt, nếu truyền ra ngoài thì sẽ thành tội bất hiếu, ảnh hưởng nghiêm trọng đến danh dự của hắn. Đồng thời, tổ mẫu Lý thị này xem xét thời thế tức khắc cười cho hắn một Lý di nương xinh đẹp nũng nịu như vậy, cho nên Âu Dương Trì sẽ lựa chọn cái gì chỉ cần suy nghĩ là biết ngay.

Âu Dương Noãn cúi đầu uống một ngụm trà, ngày mai là có thể xem một trận náo nhiệt rồi.

15. Chương 15: Nghệ Thuật Đoạt Quyền

Ngày hôm sau, Âu Dương Trì vẫn như cũ không thể mang theo Lâm thị cùng Âu Dương Khả đến thỉnh an, chứng minh rằng Lâm thị đã quyết định giả bệnh đến cùng. Cũng đúng thôi, nếu bà ta có thể vì vài câu thuyết phục của Âu Dương Trì mà thay đổi quyết định ban đầu, thì đã không phải Hầu phủ thứ nữ thâm trầm giỏi dụng mưu rồi.

Âu Dương Noãn bộ dạng thập phần lo lắng nói: “Hôm qua cháu gái có đi thỉnh an mẫu thân, nghe nói người đứng là bị bệnh không thể xuống giường được, phụ thân còn đi mời đại phu đến xem hai lần, con cũng không được đi vào chỉ có thể đứng bên ngoài hỏi thăm.”

Lý thị lạnh lùng cười, giữ chặt tay Âu Dương Noãn: “Một khi đã như vậy, chúng ta cùng nhau đến xem một cái.” Bà lại nghĩ nghĩ liền nói với Trương mama: “Lấy bái thiếp của ta, đi mời Vương đại phu đến!”

Âu Dương Noãn cúi thấp đầu che đi nét cười bên môi, nói: “Tổ mẫu đúng là nhân hậu!”

Phúc thụ viện là chính viện của Âu Dương gia có kết cấu sân vườn rộng lớn, bài trí xa hoa cao nhã, mỗi một chỗ đều được sắp xếp tinh tế, nhìn là thấy được đúng là người giàu có, chính là phong thái của gia đình

hào môn.

Âu Dương Noãn dìu Lý thị bước vào, trực tiếp đến bên cái ghế ngồi xuống, Âu Dương Trì hướng lão thái thái cúi chào: "Con bất hiếu, lại bắt người phải đích thân đến!"

Lý thị lạnh lùng cười, trên đời này quả thật không có đạo lý con dâu sinh bệnh thì mẹ chồng phải đến xem, nhưng bà muốn tự mình đến xem Lâm thị diễn trò tốt đến mức nào, nhân tiện nói: "Đại phu nói như thế nào? Nếu là bệnh truyền nhiễm, vẫn sớm nên cách ly viện này thật tốt, ngay cả Khả nhi cũng phải tách ra, miễn cho bệnh lại nặng thêm!"

Âu Dương Trì bỗng giật mình: "Đại phu cũng chưa nói đây là bệnh truyền nhiễm!"

Lý thị vỗ bàn, quát: "Không phải bệnh truyền nhiễm sao ngay cả Khả nhi cũng không tới thỉnh an! Người mời đại phu như thế nào, xem bệnh ra sao! Truyền ra ngoài thì đúng là làm trò cười cho người trong nghề mà!"

Trên mặt Âu Dương Trì lộ ra xấu hổ, trên trán mồ hôi có thể thấy được mồ hôi lạnh, Âu Dương Noãn ở một bên hòa nhã nói: "Phụ thân đừng lo lắng, tổ mẫu cũng chỉ là lo cho bệnh tình của mẫu thân thôi, y thuật của Vương đại phu rất cao minh, rất được coi trọng, để cho ông ấy khám bệnh đi"

Có thể nói Vương đại phu hành nghề y ở Âu Dương gia đã qua nhiều thế hệ, là đại phu chỉ chuyên xem bệnh cho lão phu nhân, hôm nay mới đến, có thể thấy được Lý thị có bao nhiêu tức giận.

Âu Dương Trì như được đại xá, lập tức mời Vương đại phu râu tóc bạc trắng đi bắt mạch, lão đại phu quả nhiên là cao thủ, bắt kê đơn lưu loát làm liền một mạch, chỉ là trước khi rời đi, sắc mặt lạnh nhạt chung thủy nhìn Lý thị nói: "Âu Dương phu nhân ngày thường thân thể kiện khang, lần này không biết gặp phải chuyện gì không vừa ý liền tức giận công tâm, khí huyết tắc nghẽn nên mới sinh bệnh, về sau nên khuyên nàng ta thoải mái, thả lỏng tâm tình thì sẽ tốt hơn!"

Lời vừa thốt ra, quả nhiên làm Lý thị luôn ngồi uống trà bên ngoài lập tức đen mặt lại, trên mặt Âu Dương Noãn vẫn luôn nhất quán ôn hòa bình thuận nói: "Tổ mẫu, nếu đã không phải là bệnh truyền nhiễm, chúng ta liền vào thăm người đi."

Lý thị lạnh lùng nói: "Ta cũng là nên đến xem con dâu vì tức giận mà công tâm như thế nào?"

Bên trong nội thất, Lâm thị đang nằm hấp hối trên giường bệnh, khuôn mặt tái nhợt, thân thể suy nhược, Vương mama ở một bên vẻ mặt lo lắng, nha hoàn cùng mama khác đều cúi đầu ngừng thở, xem ra bộ dáng đúng là chủ mẫu đang bệnh rất nặng. Thấy Lý thị bước vào, Vương mama chạy nhanh lấy ghế mời lão thái thái ngồi.

Âu Dương Noãn nhìn thoáng qua Âu Dương Khả đang ngồi túc trực bên giường bệnh, nhìn Lâm thị nở nụ cười: "Mẫu thân, Vương đại phu nói bệnh của người không đáng ngại, chỉ cần suy nghĩ thoáng một chút, liền có thể phục hồi. Có muội muội chăm sóc tốt trong này, lại thêm tổ mẫu đích thân đến thăm, người có thể yên tâm nghỉ ngơi rồi!"

Lời này giống như bàn tay hung hăng đánh lên mặt Lâm thị, tươi cười có chút cứng ngắc, lên tiếng nói: "Đa tạ lão thái thái đến thăm!"

Lâm thị đã dự liệu hết thảy, lại đi sai một nước cờ, vốn tưởng rằng thể hiện một chút cho lão thái thái thấy, không nghĩ tới bà thể nhưng lại mời đại phu đến xem, thật không giống với tác phong làm việc nhất quán từ trước đến nay của lão phu nhân. Chuyện này chắc chắn là do Âu Dương Noãn, bàn tay nắm chặt lại dưới chân, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay, Âu Dương Noãn, tại sao người luôn phá hư chuyện tốt của ta?

Bà ta giãy dụa đứng dậy, giống như muốn cảm tạ lão phu nhân, Âu Dương Noãn liền chạy nhanh đến: "Mẫu thân trong người đang mang bệnh, không cần đứng lên, tổ mẫu sẽ không trách người đâu!"

"Làm cho lão phu nhân phải lo lắng, cũng tại mẫu thân ngày hôm trước tắm khi trời lạnh, sáng hôm sau liền thấy không ổn, con vẫn luôn chăm sóc bên giường cho nên không thể đi thỉnh an lão phu nhân!" Âu Dương Khả bên cạnh nhỏ giọng tình tứ nói.

"Thật không?" Lý thị thản nhiên nói

Lâm thị mỉm cười, trên mặt càng thêm đậm đáng yêu hơn, nói: "Sáng sớm hôm qua vừa đứng lên, liền không chịu được, Khả nhi luôn ở bên cạnh, sợ nhiễm bệnh cho lão thái thái, nên không dám qua thỉnh an, người đừng trách tội nó!"

Trên mặt đều là tươi cười mang theo vẻ chân thành ấy đấy, làm cho ai nhìn thấy cũng không nghĩ là giả bộ, Lý thị lại không đáp lời, Âu Dương Khả luôn được chiều chuộng, đâu đã chịu loại đãi ngộ như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn chậm rãi đỏ lên, chân tay tựa hồ có chút luống cuống.

Âu Dương Noãn trên mặt mang theo ý cười nói: "Tổ mẫu người nhìn xem, một ngày không thấy thôi mà trông Khả nhi lại gầy như vậy, chắc là muối mệt lắm!"

Lúc này Lý thị mới nhìn Âu Dương Khả, chậm rãi nói: "Đúng là gầy thật, mẫu thân người bị phong hàn, người luôn ở bên giường chăm sóc, cũng là có hiểu tâm." Chính là dùng hiểu tâm này để lừa bịp tổ mẫu, tất nhiên không hề đáng thương.

Âu Dương Khả rưng rưng đáp, nước mắt lưng tròng nhìn lão phu nhân, lại làm vẻ ủy khuất đáng thương, nói: "Đạ tạ tổ mẫu thương cảm!"

Lý thị nhìn nàng ta trong chốc lát, thân thiết kéo tay lại bên người, ôn hòa nói: "Khả nhi ngoan, người chỉ là một đứa trẻ, không thể mang tâm tư quá nặng, liên lụy đến bản thân thì không tốt, còn phải tu thân dưỡng tính, đừng học người khác làm những chuyện không nên làm, nếu truyền ra ngoài thì tương lai sẽ khó gả đi. Về sau theo tỷ tỷ người học một ít nữ công, thêu thùa cùng các quý cử cấp bậc lễ nghĩa"

Lời này nghe qua thì ôn hòa, nhưng trên thực tế là chỉ cây dâu mắng cây hòe, một phòng nha hoàn cùng mama đều cúi đầu làm như không hiểu, tươi cười trên mặt Lâm thị lại không chút biến hóa. Âu Dương Noãn mỉm cười, hiện tại xem ra nữ nhân này đã muốn dừng lại đây. Bất quá, chắc chắn sẽ có khúc mắc luẩn quẩn trong lòng, hậu quả cũng đủ để bà ta nuốt đủ một bình.

"Nếu thân thể người khó chịu, về sau cũng không cần miễn cưỡng đến thỉnh an!" Lý thị uống ngụm trà, thần nhiên nhìn thoáng qua Lâm thị.

Lâm thị càng ấy đấy: "Lão phu nhân đừng nói như vậy, đến thỉnh an người là bổn phận của con, chờ qua hai ngày nữa thân thể tốt hơn liền qua thăm người!"

"Hôm qua không phải cũng có mời đại phu xem sao, bọn họ nói như thế nào?" Âu Dương Noãn đứng một bên, rất quan tâm hỏi, cố ý xem nhẹ kết quả của Vương đại phu.

Âu Dương Khả muốn nói nàng đừng giả từ bi mèo khóc chuột nữa, nhưng ngoài mặt lại không dám biểu lộ điều gì, chỉ có thể chặn lại tức giận trong lòng, hết sức vì mẫu thân mà biện giải: "Đại phu nói thân thể mẫu thân không khỏe, cần phải nghỉ ngơi nhiều hơn, tốt nhất là nằm ở trên giường nửa tháng". Nói như vậy tổ mẫu sẽ không trách phạt mẫu thân, dù sao lời nói của đại phu cũng có phụ thân làm chứng đấy thôi! Ánh mắt Âu Dương Khả khiêu khích nhìn Âu Dương Noãn.

Lâm thị nhìn tươi cười càng sâu của Âu Dương Noãn, không biết vì sao trong lòng liền có một loại dự cảm không tốt. Quả nhiên nghe được Lý thị nhẹ nhàng "Nga" một tiếng, nói: "Một khi đã như vậy, người hãy nghỉ ngơi cho khỏe đi, mọi chuyện trong nhà tạm thời không cần quản!"

Vừa nghe được lời này, Lâm thị thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên, lão thái thái có ý gì?

16. Chương 16: Tựa Lưng Vào Đại Thụ Hóng Mát

Lâm thị khấn trương nói: "Con dâu hôm nay đã khỏe ..." Lời này vừa nói ra, liền ý thức được bản thân sai lầm rồi, vừa rồi Âu Dương Khả rõ ràng có nói qua bà ta cần phải nghỉ ngơi nhiều, thậm chí còn phải nằm trên giường nửa tháng, như thế nào lại ngay lập tức liền có thể tốt hơn nhiều đây! Chết tiệt, Khả nhi không nên nói với Âu Dương Noãn như vậy, người ta cố ý thiết kế cạm bẫy, nó liền nhảy vào! Hiện tại bản thân phản bác cũng không được, thừa nhận cũng không xong, rõ ràng là bị treo ở giữa mà. Bà ta hít sâu một hơi, tươi cười càng thành khẩn: "Con cũng biết thân thể mình không tốt, nhưng trong nội viện không phải không có người quản thay sao? Noãn nhi cùng Khả nhi tuổi còn nhỏ, bằng không những chuyện trong nhà cũng có thể giúp đỡ một ít, hiện tại thì đúng là thiếu người!"

Lý thị vừa nghe, mặt mày liền rũ xuống một chút, dường như có chút do dự. Âu Dương Noãn đi qua, dựa vào bên người Lý thị, cười nói: "Mẫu thân nói phải, lần trước trong viện đệ đệ không phải thiếu chút nữa là lật trời sao, đám hạ nhân này nếu không có ai quản thúc thì nhất định sẽ coi trời bằng vung."

Nếu ban đầu Lý thị còn có chút do dự, thế nhưng hiện tại chút do dự này cũng bay lên tận chín tầng mây. Đúng vậy, khi Lâm thị còn quản sự trong nhà không phải trong viện của Tước nhi vẫn rối loạn đầy sao? Hiện tại lại nói cái gì mà không có nữ chủ thì không được, chẳng phải là tự vả vào miệng mình sao? Lý thị trong lòng cười lạnh, trên mặt lại tràn ngập từ ái nói: "Nói thì nói như vậy, người dù sao cũng đang bệnh, ta không thể để người mệt nhọc thêm, nếu truyền ra ngoài không phải sẽ nói Âu Dương gia ngược đãi con dâu sao? Người tạm thời hãy thoải mái, buông lỏng tâm tình, yên tâm nghỉ ngơi nửa tháng đi, mọi việc trong nhà tất có người lo liệu"

Lâm thị trong lòng rung mình, nói: "Không biết mẫu thân định để ai quản lý?"

"Cái này, không phải là đã có sẵn nhân tuyển tốt sao?" Lý thị hướng về một bên chỉ qua, chính là Lý di nương về mặt yên lặng đang đứng ở góc nhỏ hầu hạ chủ mẫu. Nếu là Lý Nguyệt Nga quản lý, năng ta là người của bà, nếu có sự tình gì thì người cuối cùng quyết định vẫn là bà.

"Nàng ta bất quá chỉ là di nương mà thôi!" Âu Dương Khả đầu tiên là kinh hô một tiếng, sau lại nhìn đến vẻ ánh mắt cười như có như không của Âu Dương Noãn, lập tức ý thức được bản thân đã nói sai, dù sao nàng ta cũng chỉ là một tiểu cô nương, so với Lâm thị, rõ ràng là rất thiếu kiên nhẫn.

Ánh mắt Lâm thị như dao phóng về phía Lý Nguyệt Nga, xoay người lại tươi cười với lão phu nhân: "Mẫu thân cứ nói đùa, Lý di nương vừa mới vào phủ, đối với việc trong nhà chúng ta còn chưa quen thuộc, có phải hay không nên..."

"Vừa vào thì đã làm sao, ta lúc trước được gả vào đây không phải liền ngày hôm sau đã bắt đầu quản sự sao, ai lại không có những lần đầu tiên!"

"Tổ mẫu, chỉ sợ Lý di nương không thể làm bọn chúng phục đâu!" Âu Dương Khả nhẹ giọng nhắc nhở, muốn ngăn cản ý niệm trong đầu Lý thị.

"Noãn nhi cũng lớn rồi, nếu Nguyệt Nga có cái gì không hiểu, để cho Noãn nhi giúp đỡ tiện thể học tập luôn. Bồi dưỡng tốt cho bọn chúng, tương lai cũng có thể giúp đỡ cho người!" Chẳng lẽ Âu Dương gia đại tiểu thư lại không áp chế được bọn hạ nhân? Lý thị nói như vậy, ánh mắt hơi hơi nheo lại: "Hay là lời nói của bà già này không có tác dụng, vẫn phải để Trì nhi tự mình đến nói với người?"

Lâm thị nghĩ rằng đây là lão thái thái quyết ý muốn đoạt quyền lợi của mình sao? Không, hẳn là không đến mức đó, bà chính là muốn hạ cho mình một cái uy thôi, Âu Dương gia này nơi nơi đều là người của mình, cho dù giao cho người khác thì sao, những người đó có thể không nghe lời, đến lúc đó lại rối loạn thành một đoàn cũng không thể trách mình được! Nghĩ đến đây, bà ta liền nở nụ cười: "Đương nhiên không phải, con dâu hết thấy đều nghe lời người. Để lão phu nhân phải mệt nhọc, con sẽ cố gắng dưỡng bệnh, khỏe lại sẽ tận hiếu với người."

Lão phu nhân đứng dậy, tiền hô hậu ủng tiêu sái bước đi, Lâm thị tức giận ánh mắt đỏ lên, Vương mama một bên cẩn thận khuyên nhủ: "Phu nhân, người hãy thả lỏng một chút, bất quá cũng chỉ nửa tháng mà thôi, không lo không lấy lại được!"

Lâm thị cũng nghĩ như vậy, không nên cho rằng đây chỉ là đơn giản như quản lý nội viện, muốn làm được cũng phải học hỏi rất nhiều! Bà ta hừ lạnh một tiếng, chờ xem đi lão bà bà kia, rồi sẽ có lúc người phải tới cầu ta thôi!

Thời điểm cùng Lý thị đi ra, Âu Dương Noãn liền biết được trong lòng Lâm thị nghĩ gì, chính là mọi chuyện trên đời này không thể luôn theo ý nguyện của người, nhất là thứ quyền lực này, giao ra thì dễ dàng, nhưng muốn lấy lại sao? Không dễ vậy đâu.

Âu Dương Noãn tiễn Lý thị về, liền trở lại viện mình, nhìn Phương mama nhẹ nói: "Ta mệt rồi, muốn nghỉ ngơi một lát!"

Phương mama gật đầu, đại tiểu thư thường có thói quen nghỉ trưa, hôm nay vất vả cả nửa ngày vừa đi thỉnh an lão phu nhân lại đến chỗ Lâm thị thăm bệnh, cuối cùng lại đưa Lý thị trở về lại bị giữ lại dùng

bữa làm chậm trễ không ít thời gian, nhưng bà nghĩ nghĩ, vẫn là nhắc nhở nói: "Đại tiểu thư, Lý di nương bên kia..."

Âu Dương Noãn mỉm cười: "Chờ nàng ta tìm tới cửa rồi nói sau"

Lý Nguyệt Nga tuy rằng xuất thân hàn môn, nhưng không phải cái gì cũng không biết, nàng ta hôm nay bị gánh lấy trọng trách nhưng không lộ ra biểu tình kinh hỷ quá đáng, có thể thấy được cũng là người có chút suy nghĩ, chỉ cần dựa vào điểm này nàng ta còn sợ không trấn an được đám người kia sao.

Không biết qua bao lâu, Âu Dương Noãn đã ngủ đủ rồi, liền động nhẹ thân mình, mình liền được nhẹ nhàng nhắc lên, Hồng Ngọc khuôn mặt hơi hơi tươi cười đi lại gần nói: "Đại tiểu thư, người đã tỉnh rồi. Lý di nương ở bên ngoài chờ người đã lâu rồi"

"Sao không gọi ta dậy?" Thanh âm Âu Dương Noãn còn có chút uể oải.

"Nô tỳ muốn vào báo với tiểu thư, nhưng Lý di nương nói vốn là do nàng ấy đột nhiên tới cửa quấy rầy, nhất định không chịu cho nô tỳ đánh thức người, hiện tại đang nói chuyện cùng Phương mama." Hồng Ngọc lấy thêm áo choàng nhưng thêu hoa phũ lên người Âu Dương Noãn.

Nhìn thấy Âu Dương Noãn, Lý di nương tươi cười đứng lên hướng nàng cúi chào, gọi một tiếng Đại tiểu thư, tư thế có vẻ rất cung kính, nàng ta mặc áo khoác mỏng màu hồng, trên tóc cài một cây trâm ngọc bích, nhìn qua vừa tinh xảo vừa lộng lẫy.

Âu Dương Noãn hơi hơi vuốt cằm: "Di nương không cần đa lễ!". Trước kia Lý Nguyệt Nga còn gọi nàng là Noãn nhi, hiện tại lại rất cung kính gọi nàng là Đại tiểu thư, có thể thấy được nàng ta cũng thực hiểu được thân phận hiện nay của mình, như vậy là tốt nhất, một thiếp thất vừa bước vào cửa nếu muốn đứng vững gót chân, biện pháp tốt nhất là tìm được người nâng đỡ kiên cường hữu lực...

"Được lão phu nhân để mắt đến, đem việc trong nhà tạm thời giao cho ta quản lý, đối với người mới bước vào cửa như ta, sao có thể làm việc vượt qua chủ mẫu đây? Cũng may lão phu nhân đã nói mời đại tiểu thư cùng nhau xử lý công việc, như vậy ta cũng yên tâm hơn, nếu là có việc gì không đúng, còn phải phiền đại tiểu thư..."

Âu Dương Noãn mỉm cười: "Lý di nương đừng khách sáo, nếu tổ mẫu đã đem gia sự giao cho di nương, thì di nương hãy cố gắng mà làm đi!"

"Phải, hiện tại, toàn bộ quản sự cùng các mama đều ở chính sảnh chờ nghe đại tiểu thư chỉ bảo, người xem..." Lý di nương cười thực thân thiết, thái độ hết sức thành khẩn.

Nàng ta chỉ là một di nương, lại vừa mới vào cửa, bất quá là được Lão phu nhân coi trọng nên mới có được cơ hội tạm thời xử lý công việc trong nửa tháng, lão phu nhân đương nhiên là muốn thông qua chuyện này thu hồi một ít quyền lực, quan trọng hơn là muốn ra uy với Lâm thị, để cho bà ta biết Âu Dương phủ này không có Lâm thị người cũng không ai chết được. Nếu Lý Nguyệt Nga quản lý không tốt, xảy ra điều gì, tổ mẫu chẳng khác nào là tự đánh vào mặt mình, sau này nếu xảy ra vấn đề với Lâm thị tất nhiên bà không thể nhúng tay vào được, cho nên Âu Dương Noãn gật đầu, cũng không cự tuyệt: "Nếu đã như vậy, xin mời di nương dẫn đường"

Dọc đường Âu Dương Noãn không chớp mắt đi qua thảm đỏ bằng nhung sậm màu, thẳng tắp đi đến chiếc ghế gỗ lim có lưng dựa cao ngồi xuống, bên cạnh đã có nha đầu bưng một khay trà đứng chờ, thấy nàng đến liền dâng trà vắn an. Âu Dương Noãn hơi hơi vuốt cằm rồi giương mắt nhìn, chỉ thấy bên ngoài phòng, từ cầu thang trở xuống đã thấy đứng đầy người...

17. Chương 17: Tiếp Nhận Khoai Lang Nóng Bỏng Tay

"Lý di nương, muốn hỏi cái thì nói đi, đứng ở đây đều là những người có hiểu biết, sẽ không khi dễ một di nương mới vào cửa đâu. Bằng không chỗ lão phu nhân hay phụ thân ai cũng không qua được!" Âu Dương Noãn nói xong, liền im lặng cúi đầu uống trà.

Lý di nương vào cửa sau tuy rằng luôn được Âu Dương Trì sủng ái, nhưng lại luôn bị Lâm thị tìm cách áp chế, cho nên bây giờ nàng ta cảm thấy không thể quá uy phong, nghe vậy không khỏi nở nụ cười: "Vậy mời tổng quản nói qua tình hình trong phủ đi!"

Tôn tổng quản tiến lên phía trước, thật cẩn thận nói: "Dạ!"

Âu Dương Noãn nâng ánh mắt lên, không chút để ý, chậm rãi nói: "Tôn tổng quản, người vẫn là nên nói chuyện quan trọng hơn đi, đừng làm chậm trễ thời gian chúng ta đi bẩm báo với lão phu nhân!"

Tôn Cùng trong lòng run lên, xoay người: "Dạ, đại tiểu thư!"

Hắn hiện tại đã giác ngộ, vị đại tiểu thư này bình thường không nói gì nhưng cũng không phải là vị chủ nhân có thể chọc vào. Hắn liền nhanh chóng lấy lại tinh thần đem chỗ ở của mọi người nói ra một lần, sau đó lại đem mọi việc lớn nhỏ trong phủ trật tự nói ra thật rõ ràng.

Lý di nương nhận lấy danh sách mà Tôn tổng quản đệ lên, lúc quay đầu nhìn Âu Dương Noãn, tươi cười trên mặt nhất thời hiện lên hai phần chân thành.

Tôn Cùng nói chuyện xong một lúc, Lý di nương quay đầu hỏi Âu Dương Noãn: "Đại tiểu thư không hỏi cái gì sao?"

Âu Dương Noãn gật gật đầu, nhìn Tôn Cùng hỏi: "Sổ sách đều đã chuẩn bị tốt rồi chứ?"

Tôn Cùng sửng sốt, hắn không nghĩ tới Âu Dương Noãn thế nhưng lại muốn xem sổ sách, nhưng dù sao hắn cũng đã có chuẩn bị, liền nói: "Đại tiểu thư, nô tài lập tức chuẩn bị lại cho tốt, buổi chiều sẽ đem qua cho người!"

Lý di nương nghe xong lại càng cao hứng nói: "Đa tạ Tôn tổng quản"

Tôn Cùng còn chưa kịp nói câu 'không cần khách khí' chợt nghe Âu Dương Noãn thản nhiên nói: "Tôn tổng quản, người là người lâu năm trong phủ, sổ sách trước hết đưa đến cho Lý di nương đi, người nói như vậy là đã muốn phân loại làm tốt chân tuyến đi."

Tôn Cùng run rẩy, đại tiểu thư thực là khó đối phó, nếu hắn đem sổ sách trước hết đưa ra, bọn họ căn bản không biết nên bắt tay vào làm như thế nào, nhưng hiện tại Âu Dương Noãn nếu đã nói đến muốn chân tuyến, hắn thực sự phải dùng kỹ xảo, hắn lập tức nói: "Đương nhiên, thưa đại tiểu thư"

"Vậy thì lui hết đi" Âu Dương Noãn đứng lên, thẳng hướng bên ngoài đi ra. Lý di nương đi chạy nhanh theo sau... Còn lại hạ nhân nhất thời hai mặt nhìn nhau, Lý di nương bắt tài kia là người quản lý sao, vì sao khi đại tiểu thư ngồi xuống, mọi người liền đem Lý di nương kia hoàn toàn xem nhẹ...

"Đại tiểu thư, đa tạ người, nếu không có người ra mặt, ta còn sợ không áp chế được bọn người kia. Về sau..." Lý di nương thật cẩn thận theo sau Âu Dương Noãn, trong giọng nói ẩn chứa tia cẩn thận mà chính bản thân cũng chưa ý thức được.

Âu Dương Noãn mỉm cười, nói: "Di nương không cần đa lễ, ta chỉ có một câu thôi, việc nhà là việc lớn, bí mật sẽ khó giữ nếu có nhiều người biết. Chỉ cần người lên quản sự, liền có người nhàn rỗi, còn có người sẽ làm việc xấu để quấy rầy. Nhớ kỹ, lão phu nhân chính là hậu thuẫn của di nương"

Lý di nương lẳng lặng nhìn Âu Dương Noãn rời đi, cơ hồ nói không ra lời, vì sao nàng ta lại cảm thấy nữ hài tử trước mắt này căn bản không giống mười hai tuổi. Chỉ đơn giản nói ra mấy câu, liền hiểu rõ mối quan hệ lợi hại trong đó, nhưng nếu nàng đã hiểu hết thấy vì sao còn muốn giúp mình...

Trở lại Noãn các, Hồng Ngọc tựa hồ muốn nói ra suy nghĩ của mình nhưng cũng không dám hỏi, nhưng Phương mama luôn trầm mặc không nói đã mở miệng trước: "Đại tiểu thư, vừa rồi các quản sự căn bản chính là đã phục người, vì sao quyền quản sự người không thu hồi quyền quản sự, lại giao cho một di nương vừa bước vào phủ? Cho dù nửa tháng sau phu nhân sẽ lấy lại, thì tiểu thư cũng có thể nhân dịp này để..."

Âu Dương Noãn nhìn mama tâm phúc của mình, khẽ cười: "Ý của tổ mẫu người nghe không rõ sao? Tổ mẫu căn bản không phải muốn thu hồi quyền lực. Việc nhỏ không nhin sẽ hỏng đại mưu, mama không cần sốt ruột."

Nàng nói xong câu đó, ánh mắt tựa hồ lơ đãng nhìn nha hoàn đang cúi đầu quét rác ngoài viện, mỉm cười nói: "Nàng ta sau khi được thả ra có thay đổi không?"

Hồng Ngọc theo tầm mắt của tiểu thư nhìn thoáng qua, thấy Tiểu Đào đang quét tước trong đình viện, nhân tiện nói: "Trông cũng còn an ổn, cũng không dám tùy tiện hộ to gọi nhỏ nữa. Nô tỳ nghĩ nàng ta đã thực sự sửa đổi!"

Âu Dương Noãn nhìn bộ dáng Tiểu Đào như là thập phần tuân mệnh, hơi hơi nhú mào. Từ một nha đầu nhất đẳng trong lập tức bị giáng xuống thành nha đầu tam đẳng chỉ chờ quét rác, dù là ai cũng khó mà chịu được, nhìn bề ngoài thì Hồng Ngọc nói không sai, nhưng bản tính mỗi con người dễ thay đổi vậy sao? Tiểu Đào là nha đầu phản bội chủ tử, bán đứng nàng một lần tất sẽ có lần thứ hai.

Tính cách Phương mama thập phần cẩn thận, bà nghĩ nghĩ, nói: "Đại tiểu thư, nha đầu Tiểu Đào kia hai ngày này luôn hướng phòng người nhìn, bị nô tỳ phát hiện đuổi ra ngoài, không biết có phải là muốn đến cầu tình"

"Vậy, khi đó ta đang ở đâu?" Âu Dương Noãn có chút vô ý hỏi

"Hiện tại nhớ lại, đều là những lúc đại tiểu thư đi thỉnh an lão phu nhân..." Phương mama có điểm không hiểu tại sao tiểu thư đột nhiên lại hỏi điều này.

Âu Dương Noãn nhìn Tiểu Đào ngoài cửa sổ, trong ánh mắt hiện lên tia lãnh khốc: "Là đi thăm dò xem phòng ta thiếu cái gì, hơn cái gì sao?"

"Đại tiểu thư, người hoài nghi..." Hồng Ngọc sửng sốt, chẳng lẽ Tiểu Đào to gan lớn mật đến nỗi muốn vào phòng trộm đồ sao? Sắc mặt lập tức trắng toát, nha đầu Tiểu Đào kia không muốn sống nữa sao?

Phương mama là người từng trải, Âu Dương Noãn vừa nói muốn tra, bà lập tức tỉnh ngộ, sắc mặt trở nên nghiêm túc dị thường: "Phải"

...

Sáng sớm hôm sau, Âu Dương Noãn liền đi thỉnh an lão phu nhân, trong phòng có chậu than mơ hồ có hương thơm, cửa phòng dùng liềm hoa thật dày, trong phòng ấm áp dễ chịu. Lúc đi vào, Trương mama đứng bên cạnh đang hầu hạ Lý thị uống trà, bà đoan trang dựa vào ghế lớn khắc hoa, nghe đại nha đầu Ngọc Dung bên người nói những chuyện thú vị ngoài kia.

Âu Dương Noãn bước vào cửa, Lý thị không dễ phát hiện thẳng lưng lên, rồi lại chậm rãi hạ xuống.

"Lão phu nhân". Âu Dương Noãn hành lễ xong, Lý thị vuốt cằm ra hiệu, liền tiến lên ngồi cùng bà như mọi lần.

Lý thị thoát nhìn thật cao hứng: "Tình hình hôm qua như thế nào rồi?"

Âu Dương Noãn mỉm cười, nói: "Lý di nương lo lắng mình là người mới vào phủ, nhiều mama quản sự đều không biết, muốn con qua giúp đỡ, con nghĩ nếu lão phu nhân đã lên tiếng, bọn họ sẽ không dám gây khó dễ, quả thực sau khi nói đó là ý của lão phu nhân, bọn họ liền lập tức không dám hai lời"

Lý thị gật gật đầu, lại hỏi: "Sổ sách có vấn đề gì không?"

Ánh mắt Âu Dương Noãn trong suốt, khóe miệng cười khiêm tốn: "Lão phu nhân chê cười con rồi, con chỉ là một tiểu cô nương sao có thể biết về sổ sách, huống hồ chính người giao cho Lý di nương quản sự, con chỉ là đi lên ngồi xuống, uống ly trà rồi quay về thôi"

Lý thị vừa nghe, trong ánh mắt hiện lên vẻ hài lòng, trên mặt lại tràn đầy vẻ không đồng ý: "Nha đầu ngốc, ta cũng là muốn cho con tiếp xúc nhiều hơn một chút với việc trong nhà, tương lai gả cho người ta mới làm tốt vai trò chủ mẫu! Vậy mà con lại lười!" Nói xong, dùng ngón tay dẹt dẹt trán nàng, đáng vẻ mười phần thân thiết.

Âu Dương Noãn lập tức nở nụ cười với Lý thị, đồng thời che dấu đi ánh mắt lãnh khốc, Lão thái thái này nói để nàng giúp đỡ Lý di nương xử lý công việc, chẳng qua là muốn mượn cơ hội ngăn chặn miệng Lâm thị, miễn cho nàng ta lấy lý do đi nương mới vào không bao lâu, thân phận lại thấp từ đó sẽ gây khó dễ, cần bản không muốn nàng thực sự nhúng tay vào. Kỳ thật tình hình sáng hôm qua Lý di nương khẳng định đã

bấm báo qua, hiện tại bà nói như vậy không tránh được có ba phần ý tứ là thử nài, xem rốt cuộc nàng có ý muốn quyền lực không. Đối với một người cháu gái nhỏ tuổi như vậy mà cũng mang tâm lý đề phòng, Lý thị quả nhiên là cáo già, trong lòng nghĩ như vậy nhưng ánh mắt của nàng lại cười tươi như trăng rằm, thân thiết tựa vào người Lý thị thấp giọng nói: "Tổ mẫu tha cho con đi, quản lý việc trong nhà rất phức tạp, người vẫn nên miễn cho con phải khó nhọc đi!"

"Con đúng là!" Quả thực trong lòng Lý thị rất vừa ý, bất tri bất giác liền nở nụ cười.

18. Chương 18: Tỷ Muội Hòa Thuận Chỉ Là Truyền Thuyết

Đang nói thì thấy Âu Dương Khả vén rèm tiến vào, cười nói: "Tổ mẫu vạn an. Tỷ tỷ tới thực sớm, muội đúng là đến trễ rồi!" Vừa nói, liền bắt động thanh sắc ngồi xuống bên cạnh Âu Dương Noãn, "Tỷ tỷ đúng là hiếu thuận với tổ mẫu, mới sáng sớm đã đến thỉnh an rồi"

Âu Dương Noãn giống như lơ đãng sờ sờ tay áo, đem cổ tay áo vén lên, chậm rãi nói: "Tổ mẫu tuổi đã lớn, chúng ta là văn bối tất nhiên phải ở bên cạnh hầu hạ bầu bạn. Tỷ biết muội vẫn đau lòng vì mẫu thân, muội muội đến trễ một bước không gặp được Lý di nương, nhưng mà muội yên tâm đi, tổ mẫu sẽ không trách phạt đâu"

Hơi thở Âu Dương Khả bỗng cứng lại, Âu Dương Noãn lại nở nụ cười, tùy ý chuyển đề tài mới, nói trong viện mới có thịt ngon liền dâng lên Lý thị, lại còn nói nàng vừa thuê được bức tranh 'trăm điều hương phượng' đem ra cùng xem với Âu Dương Khả: "Trước đây, muội muội còn thường xuyên ra ngoài dạo chơi cùng tỷ với Tước nhi. Đáng tiếc sau khi trưởng thành lại ít thân cận hơn, chúng ta đều là huynh đệ tỷ muội Âu Dương gia, cũng nên thân thiết với nhau hơn!"

Âu Dương Khả lúc này đã kìm nén được tức giận, trên mặt liền tươi cười nói: "Tỷ tỷ nói phải, nước ngon pha trà muội hứa cho tỷ còn chưa mang qua, tỷ không đề cập đến thì muội chút nữa quên mất, để muội sai người về mang qua!"

Âu Dương Noãn cười dài: "Vậy, đa tạ muội muội!"

Lý thị gật gật đầu, trên mặt vui mừng nói: "Tỷ muội trong nhà cũng nên giữ hòa khí như vậy, có trên có dưới, tỷ muội hòa thuận, ta cũng yên tâm"

Lúc đi ra, Âu Dương Noãn đi trước, Âu Dương Khả những tưởng nàng đã đi rồi, ai biết khi ra ngoài lại thấy Âu Dương Noãn tươi cười đứng ở hành lang chờ mình: "Muội muội, không cùng về sao?"

Âu Dương Khả nghi hoặc nhìn gương mặt tràn ngập ý cười ôn nhu nhân hậu của nàng, trong lòng không hiểu vì sao lại càng không yên.

Âu Dương Noãn thân thiết nói chuyện cùng Âu Dương Khả, Âu Dương Khả không yên lòng đáp lời. Chớp mắt đã tới hoa viên, đột nhiên một người từ sau núi giả nhảy ra, Âu Dương Khả trong lòng đang mắng thầm, căn bản không chú ý rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, lập tức bị đụng vào, "A" một tiếng cả người ngã về phía sau, nhìn rất chật vật, ngay cả bọn hạ nhân cũng rối hết cả lên!

Âu Dương Noãn lập tức tự mình dìu nàng ta dậy, các mama nha đầu cũng hoảng loạn tay chân, cả hoa viên nhất thời rối loạn. Âu Dương Khả được nâng dậy, trên mặt tràn đầy giận dữ, đại nha đầu Thu Nguyệt xông lên dùng sức đánh tiểu nha đầu kia hai cái tát: "Đi đứng như thế hả! Còn dám đụng vào người nhị tiểu thư, mất người mù rồi sao?"

Tiểu nha đầu kia ngẩng đầu lên, trên mặt còn in hằn dấu vết các ngón tay, trông như con thỏ nhỏ bị chấn kinh, đôi mắt đều đỏ lên, nước mắt trong hốc mắt chực trào ra: "Nô tỳ...nô tỳ không phải cố ý, cầu nhị tiểu thư tha thứ!"

Âu Dương Khả đương nhiên không làm chuyện tốt như vậy, vừa muốn phát tác thì lại nghe Âu Dương Noãn kinh hô một tiếng: "Bách Hợp, sao lại là người?"

Bách Hợp nước mắt lưng tròng, bộ dạng hối hận nói: "Đại tiểu thư, là đại thiếu gia đến đây, Phương mama bảo nô tỳ đi mời tiểu thư trở về. Nô tỳ không dám chậm trễ nên đi gấp, nhưng lại không cẩn thận đụng vào nhị tiểu thư, cầu xin chủ tử tha thứ!"

Âu Dương Khả hận không thể một cước đá văng nha đầu lỗ mãng kia, lại nghe được đó là người trong viện Âu Dương Noãn thì càng tức giận hơn. Nhưng Âu Dương Noãn âm thanh lạnh lùng nói trước: "Nếu người đụng phải người khác, thể nào cũng bị đánh. Nhưng người đứng là người có vận khí tốt, muối muối đây luôn luôn rất mềm lòng, không cần nói đến việc đánh mắng nha đầu, ngay cả một câu nói nặng lời cũng chưa từng nói, có tiếng ôn hòa lương thiện, người còn không mau tạ ơn!"

Âu Dương Khả một lời không thể nói được, thật là tức chết, mặt đều ghen đỏ, Bách Hợp quỳ xuống dập đầu thật mạnh xuống đất: "Cám ơn nhị tiểu thư tha mạng!"

Đúng là một đôi chủ tớ người tung kẻ hứng, vốn đó là một tội lớn thể nhưng lại phải nhẹ nhàng nuốt xuống liền bỏ qua, mặt Âu Dương Khả hết trắng lại xanh, nề hà trước mặt mọi người trong hoa viên không thể phát tác, gắt gao nắm chặt cánh tay Thu Nguyệt, làm nàng ta nhất thời run run.

Âu Dương Noãn quay đầu lại, giận tái mặt, quát lớn từ mama cho tới nha hoàn: "Còn không mau đỡ nhị tiểu thư đi về nghỉ ngơi, tất cả đều si ngốc hết rồi sao?"

Âu Dương Khả tức giận trừng mắt nhìn Bách Hợp một cái, như là muốn đem bộ dạng nàng ta ghi nhớ trong lòng, Bách Hợp liền hoảng sợ vội vàng cúi đầu, Âu Dương Khả không biết làm gì, chung quy vẫn là để nô tỳ đi.

Âu Dương Noãn nhìn nàng ta rời đi, lại liếc mắt nhìn dáng vẻ nơm nớp lo sợ của Bách Hợp, liền nở nụ cười nói: "Đứng lên đi! Người làm khá lắm!"

Bách Hợp bất quá chỉ là một nha hoàn tam đẳng, Lâm thị ngày thường căn bản là khinh thường không thêm để ý, bỗng lộc của nàng ta đã thấp lại không được sủng, càng bị Tiểu Đào khi dễ, hiện tại khó có được cơ hội được Âu Dương Noãn dùng đến, tất nhiên là muốn bán mạng diễn trò. Nghe Âu Dương Noãn nói những lời này, nàng ta liền nhanh chóng đứng lên, trên mặt cười hì hì, bộ dáng sợ hãi hối hận vừa rồi lập tức tan thành mây khói.

Lúc này, Hồng Ngọc vẫn đứng ở phía xa xa cũng vội vàng đi đến, hướng Âu Dương Noãn lặng lẽ hành lễ, từ trong tay áo lộ ra một cây trâm phượng bằng vàng chói mắt xinh đẹp.

Âu Dương Noãn tươi cười càng thêm âm trầm...

Chờ Âu Dương Noãn trở về, Âu Dương Tước đứng thật là đang đứng chờ trong sân, chắc là mới vừa đi học về, trên tay áo còn vương nước mực, nhìn thấy tỷ tỷ trở về liền tràn đầy vui mừng nói: "Tỷ tỷ đi đâu vậy?"

"Không có gì, chỉ là đi thỉnh an tổ mẫu thôi!" Âu Dương Noãn nhìn đệ đệ mình, hơi hơi nở nụ cười, hoàn toàn bất đồng với nụ cười lúc nãy, ngay cả trong ánh mắt cũng mang ý cười.

Âu Dương Tước hướng rèm cửa bên kia nhìn thoáng qua, dùng thanh âm cực kỳ thấp hỏi: "Tỷ tỷ, lão phu nhân giữ tỷ lại, có phải có chuyện gì quan trọng không?"

Âu Dương Noãn ngoại trừ việc đối phó với mẹ con Lâm thị, còn lại toàn bộ tâm tư đều đặt trên người đệ đệ này, nhưng nàng dần phát hiện, có thể do mất mẫu thân từ khi còn nhỏ, thiếu đi sự che chở nên tính cách có chút cực đoan cùng vội vàng xao động, nếu không thể rèn luyện một chút, khả năng sau này sẽ chịu thiệt thòi lớn, cho nên tươi cười trên mặt dần nhạt xuống, nhìn chằm chằm gương mặt non nớt lại thiếu kiên nhẫn kia, thần nhiên nói: "Có thể có chuyện gì quan trọng chứ? Chẳng lẽ đệ cảm thấy, Lâm thị lúc này bị tổ mẫu chán ghét, bắt giao quyền lực trong tay ra thì chúng ta liền tốt hơn?"

"Đó là đương nhiên, bà ta vốn không nên chiếm vị trí của mẫu thân!"

Âu Dương Tước rốt cuộc cũng chỉ là một đứa nhỏ, Âu Dương Noãn hít sâu một hơi, chợt cười lạnh nói: "Vị trí của mẫu thân? Người nếu đã chết, bà ta tái giá với phụ thân, đương nhiên sẽ là chủ mẫu. Lâm thị quản sự mười năm, trong phủ sớm đã là một mảnh trời khác. Tuy nói thân phận làm con không thể nói gì phụ thân, nhưng với tính cách của phụ thân, bà ta thực dễ dàng có thể dùng lời ngon tiếng ngọt để dụ trở về, dù sao cũng chỉ là nửa tháng mà thôi, đệ thực sự nghĩ đến có thể thay mẫu thân đoạt lại vị trí sao? Còn

nữa, tổ mẫu lấy đi quyền lực của bà ta thì sẽ giao cho tỷ sao? Đệ tuy là con trai trưởng, thế nhưng mẹ ruột lại sớm mất đi, vậy thì trong phủ này có mấy ai sẽ thật lòng giúp đỡ chúng ta?”

Liên tục trực tiếp hỏi mấy vấn đề làm Âu Dương Tước dường như ngây dại. Hắn ngồi ở đằng kia, ghen đi một lúc mới nói ra một câu không phục: “Tỷ, sao tỷ có thể nói như vậy, tỷ là đích trưởng nữ trong phủ, là nữ nhi thân sinh của phụ thân...”

“Cái gì mà đích trưởng nữ, đó là nói cho dễ nghe mà thôi, nói thật cho đệ biết, tôn tử cháu gái muốn có bao nhiêu liền có bấy nhiêu. Trong mắt tổ mẫu tỷ còn không bằng Lý di nương có thể nắm trong lòng bàn tay. Còn về phụ thân, ông ấy chỉ biết tin lời Lâm thị, nếu không phải bà ta chưa có con trai, vị trí trưởng tử của đệ có thể ngồi yên sao?”

Âu Dương Tước nghe, kinh ngạc trong mắt ngày càng nhiều, thậm chí thêm một tia mờ mịt cùng ngây thơ, Âu Dương Noãn thấp giọng nói: “Đệ phải biết rằng, mẹ ruột chúng ta mất sớm, trong nhà này không có người có thể dựa vào, đệ lại còn nhỏ tuổi, quyền lực này dù có đoạt lại được, thì cũng có thể giữ được dài lâu sao?”

Âu Dương Tước rốt cuộc cũng bị thuyết phục, trên mặt không khỏi lộ ra biểu tình uể oải: “Nhưng lão phu nhân tựa hồ là có ý đó...”

“Việc lần này, lão phu nhân chẳng qua là muốn từ trong tay Lâm thị lấy lại một ít quyền lực, đồng thời cũng là vì uy phong của người” Nhớ tới biểu hiện hôm nay của Lý thị, Âu Dương Noãn sớm đã có phán đoán, tiếp tục nói: “Đệ đệ, đệ còn quá nhỏ. Nếu đệ lớn hơn mấy tuổi, hoặc là sớm trở nên nổi bật, tỷ tỷ hiện tại sẽ có lý do, có biện pháp đem Âu Dương phủ chặt chẽ nắm giữ trong tay, nhưng nay nếu cứ không có ý tưởng mà đi tranh đấu cùng Lâm thị và tổ mẫu thì chỉ sợ là mất nhiều hơn được. Nghe lời tỷ nói, đừng biểu hiện ra ngoài, nên làm cái gì làm như thế nào, trong lòng càng hận lại càng phải tươi cười, cho dù bà ta ác độc thì trên danh nghĩa vẫn là mẫu thân của đệ, nếu lúc này để cho người khác thấy đệ vui mừng khi bà ta gặp họa ắt sẽ là ngõ nghich bất hiếu, khiến cho đệ vạn kiếp bất phục!”

Âu Dương Tước kinh ngạc nhìn tỷ tỷ mình, không biết tại sao nàng lại có thể lập tức nói nhiều như vậy, lúc này Âu Dương Noãn nhẹ nhàng vuốt vuốt thái dương Âu Dương Tước: “Tước nhi, nếu không nhận việc nhỏ thì sẽ hỏng đại sự. Tỷ đáp ứng với đệ, cố gắng nhẫn nhịn, rồi từng bước từng bước đem bọn họ cắn chết!”

19. Chương 19: Vu Oan Hãm Hại Là Việc Tồn Súc

Âu Dương Tước nhìn tỷ tỷ, đột nhiên hiểu được ẩn chứa dưới vẻ tươi cười đó là hận ý thật lớn, vậy mà thường ngày hắn một chút cũng không nhìn ra. Hắn tuy rằng không biết tỷ tỷ đã phải chịu những ủy khuất gì, nhưng tự nhiên lại liên tưởng đến Lâm thị, sắc mặt càng ngưng trọng đứng lên.

Âu Dương Noãn vỗ vỗ đầu hắn: “Nếu mẫu thân vẫn còn, người cũng sẽ không muốn đệ trưởng thành thật nhanh, chỉ cần đệ hảo hảo đọc sách, từ từ lớn lên cũng không sao. Tỷ tỷ hiện tại không hy vọng đệ bị cuốn vào cừu hận, mọi chuyện trong nhà đều có tỷ ở đây, hiểu chưa?”

Hắn nặng nề gật đầu: “Tỷ, đệ đều nghe lời tỷ!”

Âu Dương Noãn gật gật đầu, nói với Hồng Ngọc vẫn luôn canh giữ bên ngoài: “Đi chuẩn bị một ít điểm tâm”

Hồng Ngọc lên tiếng trả lời rồi rời đi, Âu Dương Tước kỳ quái hỏi: “Tỷ tỷ, tỷ đi đâu vậy?”

Âu Dương Noãn nở nụ cười: “Tỷ đi xem nhị muội, nó không cẩn thận bị Bách Hợp đụng ngã, không biết bị thương thế nào.”

Âu Dương Tước hừ một tiếng, cái miệng nhỏ nhắn chu lên: “Tỷ, tỷ để ý đến nàng ta làm gì! Nàng ta cũng giống với Lâm thị đều là người khôn tốt, sau lưng còn không phải châm ngòi thổi gió sao?”

Âu Dương Noãn lắc lắc đầu, bắt đầu nhìn đệ đệ mình, thật sự chỉ là một đứa nhỏ. Âu Dương Tước còn muốn nói vài câu, thấy nàng không vì vậy mà thay đổi chủ ý liền nói: “Đệ cũng muốn đi, miễn cho bọn họ thừa dịp không có ta lại khi dễ tỷ!”

Âu Dương Noãn bật cười, đúng là khẩu khí của một đứa nhỏ, nàng thế nhưng lại có chút suy nghĩ, mang Tước nhi cùng đi sao? Cũng là một ý kiến hay.

Đến Hải Đường Viện, Âu Dương Noãn để Hồng Ngọc đi trước tìm người thông báo, nàng liền mang theo Âu Dương Tước ở hành lang bên dưới. Trong phòng im ắng, rõ ràng là đã thấy người vào thông báo, lại chờ cả nửa ngày không thấy người đi ra.

Qua một lát, nha hoàn mang vẻ mặt xấu hổ bước ra nói: "Đại tiểu thư, nhị tiểu thư đang nghỉ ngơi, không bằng người lúc khác lại đến?"

Nghỉ ngơi? Bây giờ không sớm cũng không muộn chẳng lẽ vẫn còn ngủ trưa sao? Sắc mặt Âu Dương Tước trở nên cổ quái: "Tỷ tỷ, chúng ta đi thôi, tỷ có lòng tốt đến thăm, người ta cũng không vì thế mà cảm kích đâu!"

Âu Dương Noãn cười nhẹ, ở bên ngoài cửa lớn tiếng nói: "Muội muội, ta cùng Tước nhi quan tâm thương thể của muội, cố ý đến xem, đã tốt hơn chút nào chưa?"

Chỉ nghe trong phòng âm thanh của đồ vật bị ném vỡ vang lên, tiếp theo là Âu Dương Khả nổi giận dùng đũa từ bên trong vọt ra, chỉ vào Âu Dương Noãn âm thanh lạnh lùng nói: "Đừng giả mèo khóc chuột! Người đến đây là để chê cười ta sao?"

Âu Dương Noãn thấy nàng lúc ở hoa viên còn thập phần chú ý đến phong độ tiểu thư khuê các, lúc này lại như là vừa tháo mặt nạ, lập tức đoán được nàng ta chỉ sợ bị thương làm sao, thẹn quá hóa giận.

Âu Dương Tước giải thích nói: "Nhị muội, người hiểu lầm rồi, đại tỷ cùng ta..."

"Hiểu lầm? Người xem cánh tay của ta đi!" Âu Dương Khả cười lạnh, vén tay áo lên, chỉ thấy từ cổ tay tới khuỷu tay quả thực là bị rách da, mơ hồ nhìn thấy vết máu rỉ ra.

"Âu Dương Noãn, người căn bản là cố ý sai nha hoàn đến đụng vào ta, người có phải hay không cố ý muốn hủy dung của ta!"

Mới bị thương như vậy liền có thể nói là cố ý mưu hại? Âu Dương Noãn cười nói: "Khả nhi, muội nói như vậy là không đúng. Chúng ta đến thăm, là quan tâm muội, nhưng sao muội lại nói như vậy? Đúng là làm ta thật thương tâm!"

Âu Dương Khả là người cực kỳ yêu quý bản thân mình, sợ cánh tay sẽ lưu lại sẹo, nghe xong lời này liền lập tức nổi trận lôi đình: "Ta muốn nói như vậy thì làm sao? Ta vì nha hoàn của người mới bị thương thế này, người phải bồi thường cho ta!"

Âu Dương Khả vừa nói vừa từng bước lại gần, Âu Dương Noãn lại từng bước lùi lại phía sau, nghiêm mặt lại nói: "Muội muốn ta bồi thường như thế nào? Chẳng lẽ cũng muốn lưu lại một vết sẹo trên người ta sao? Nhị muội, chúng ta thân là tỷ muội, đừng nói những lời làm người khác phải chê cười..."

Âu Dương Noãn biểu tình ôn hòa, nhưng Âu Dương Khả lại thấy được sự khinh miệt trong mắt nàng, nhất thời bốc hỏa lên đầu, nhớ tới gần đây luôn bị tức nghẹn vì tổ mẫu lạnh nhạt, nhất thời đem hết cảnh báo của Lâm thị ném qua một bên, lập tức mất bình tĩnh, tức giận nói: "Ai là thân tỷ muội cùng người... Người là độc phụ! Người cũng xứng sao?" Không để ý đại nha đầu Thu Nguyệt đang liều mạng lôi kéo, liền giơ tay hướng mặt Âu Dương Noãn đánh tới. Vào thời điểm tay nàng ta sắp đánh lên mặt Âu Dương Noãn, nàng bỗng nhiên "A" một tiếng rồi thất tha thất thểu té ngã trên mặt đất.

"Không cho người chạm vào tỷ tỷ ta!" Âu Dương Tước giơ tay hướng Âu Dương Khả ngăn lại, Âu Dương Noãn liếc mắt ra hiệu, Hồng Ngọc cùng Phương mama hiểu ý, vội vàng giữ chặt lấy hắn, cái tráp nhất thời rơi xuống, điểm tâm đều rơi hết ra ngoài.

"Nháo loạn cái gì!" Đúng lúc này, âm thanh Âu Dương Trì như sét đánh ở cửa sân vang lên. Hắn từ xa nghe được tỷ muội hai người xảy ra tranh chấp, không nghĩ đến vừa vào liền nhìn thấy tình cảnh như vậy.

Âu Dương Noãn lập tức đứng dậy đứng một bên, ánh mắt kinh ngạc, vẻ mặt ủy khuất nói: "Phụ thân, sao người lại tới đây? Không có việc gì, không có việc gì đâu, chỉ là muội muội đang cùng chúng con đùa giỡn thôi!"

Âu Dương Trì không nói một lời liền xông lên, đánh Âu Dương Khả một cái thật mạnh, xanh mặt lại chỉ vào người nàng ta, tức giận đến cả người phát run: "Tiểu súc sinh! Trước mặt hạ nhân cũng dám nói chuyện cùng tỷ tỷ người như vậy, còn dám đánh người! Còn ra thể thống gì nữa! Người muốn làm mất hết thể diện Âu Dương gia sao! Gia pháp đâu? Lấy gia pháp đến đây!"

Âu Dương Khả trên mặt toàn là nước mắt, ôm mặt oán hận trừng mắt nhìn Âu Dương Noãn: "Ta sẽ không để yên cho người đâu!" Trong nháy mắt, nàng ta thực sự rất hận Âu Dương Noãn, hận không thể xé nàng thành tám mảnh, nếu không vì trong lòng sợ hãi Âu Dương Trì, nàng ta thật sự đã ra tay rồi.

Lâm thị đi theo phía sau lúc này lập tức tiến lên, gắt gao nắm chặt cánh tay Âu Dương Trì: "Lão gia đừng nóng giận, Khả nhi vẫn còn nhỏ!"

Âu Dương Trì nổi trận lôi đình: "Nó chỉ là đứa nhỏ? Nhà ai lại có đứa nhỏ dám ra tay đánh cả tỷ tỷ mình!" Lại một phen gạt tay Lâm thị, nhìn bà ta mắng: "Mắt chó của người mù rồi sao! Người nói nó té ngã bị thương ở đâu, vẫn còn hôn mê, toàn là nói hươu nói vượn! Người xem xem, nó như hổ báo, vừa đánh vừa mắng còn ra thể thống gì nữa! Đúng là làm ta tức chết mà!"

Âu Dương Noãn áp chế nụ cười lạnh trong lòng, nàng đã sớm đoán được Lâm thị sẽ biết chuyện này, bà ta tất nhiên trước hết sẽ nói cho Âu Dương Trì biết để châm ngòi ly gián, rõ ràng chỉ là đụng nhẹ một cái mà lại nói thành bị trọng thương hôn mê bất tỉnh, mà Âu Dương Trì lại yêu thương Âu Dương Khả, tất nhiên sẽ qua thăm nàng ta. Chỉ cần Âu Dương Khả giả bộ nửa sống nửa chết, đem sự tình nói thành nàng cố ý đả thương người, khi đó bản thân nàng sẽ hết đường chối cãi.

Chắc chắn Lâm thị cũng từng dặn dò Âu Dương Khả cần phải nhẫn nại, thế nhưng nàng lại cố tình qua xem, lại quần quýt lấy nàng ta, quả nhiên, Âu Dương Khả vẫn nhịn không được mà hiện nguyên hình, bị đám người Âu Dương Trì vội vàng đến nhìn thấy rành mạch. Luận tâm cơ thủ đoạn, Âu Dương Khả so với Lâm thị vẫn còn kém xa lắm.

Âu Dương Trì có cảm giác mình đang bị lừa gạt, vừa quay đầu lại còn muốn phát hỏa, nhưng nhìn đến Lâm thị sắc mặt tái nhợt, đong đầy nước mắt, lưng lay sắp đổ. Nghĩ đến bà ta vẫn còn đang dưỡng bệnh, Âu Dương Trì nhất thời không có chỗ phát tiết, tức giận đến một câu cũng không nói nên lời.

"Đều là lỗi của thiếp, đã cô phụ sự tín nhiệm của lão gia!" Lâm thị ủy khuất cúi đầu, nước mắt trong suốt một giọt lại một giọt lăn xuống, thanh âm nức nở dần dần lớn hơn, thân mình lưng lay sắp ngã, một chút cũng không sai lệch hướng trên người Lê Hường té xuống, khiến cho một trận tiếng kêu sợ hãi cùng tiếng khóc vang lên: "Ai gia, phu nhân té xỉu rồi!"

20. Chương 20: Khổ Chủ Thực Nghen Khuất

Vương mama cáo già, lúc này liền thẳng tắp quỳ gối trước mặt Âu Dương Trì: Đều là lỗi của lão nô, nhìn thấy nhị tiểu thư bị thương như vậy, bởi vì đau lòng mới lừa lão gia cùng phu nhân, phu nhân hiện vẫn còn bị bệnh, người cái gì cũng không biết, không nên cứ đòi xuống giường đi thăm nhị tiểu thư, cầu xin lão gia đừng trách phu nhân vô tội a!"

Âu Dương Khả thấy vậy liền phản ứng lại, đi đến phía trước ôm lấy chân Âu Dương Trì: Phụ thân, người trừng phạt nữ nhi đi, đều là lỗi của con, người đừng trách mẫu thân a..."

Tuy rằng sắc mặt Âu Dương Trì vẫn rất khó xem, nhưng sự tức giận như vừa rồi rõ ràng đã vơi đi, gia pháp cũng không đề cập đến nữa.

Vừa mới biết được tin tức, Lý di nương vội vàng đến xem, vừa đến liền nhìn thấy tình cảnh như vậy, không khỏi nhìn thoáng qua Âu Dương Noãn, thấy vẻ mặt nàng vẫn bình tĩnh thông dong, liền mang vẻ mặt mỉm cười thiết tha khuyên nhủ: "Lão gia, phu nhân không được khỏe, trước hết vẫn nên diu người vào phòng, mời đại phu đến khám rồi nói sau."

Thấy Âu Dương Trì không phản đối, nàng ta liền chỉ huy mọi người dìu Lâm thị vào phòng Âu Dương Khả. Âu Dương Khả cũng không dám lộ ra bộ dáng giương nanh múa vuốt nữa, liền cúi đầu đi theo vào phòng, trên đường còn khóc không ngừng.

Âu Dương Noãn thở dài, lại bất an nói với Âu Dương Trì: "Phụ thân, nha hoàn của con không cẩn thận đụng phải muội muội, trong lòng con thực bất an, thật tâm lo lắng đến xem muội ấy, vốn không nghĩ rằng lại loạn như vậy, nếu sớm biết con đã không tới..."

Âu Dương Tước kéo lấy tay nàng, có chút tức giận cùng oán hận nói: "Phụ thân, không phải lỗi của tỷ tỷ đâu!"

Âu Dương Trì nhìn vẻ mặt áy náy của đại nữ nhi cùng vẻ mặt phẫn nộ của con trai, nhất thời cảm thấy mệt mỏi không chịu nổi, phát tay nói: "Ta biết không phải là lỗi của các người, coi như không có gì hết đi!"

Lý di nương cười cười với Âu Dương Noãn, liền dìu Âu Dương Trì cùng nhau đi vào. Vừa bước vào phòng, Âu Dương Trì nhìn thấy mảnh sứ vỡ, không khỏi lại tức giận trừng mắt nhìn Âu Dương Khả.

Âu Dương Noãn lạnh lùng nhìn bóng hắt rời đi, nam nhân này quả thực là vì tư lợi, hôm nay hẳn tức giận như vậy hoàn toàn là vì Âu Dương Khả trước mặt nhiều hạ nhân như vậy lại động thủ đánh đích trưởng nữ của hắn, đối với một Âu Dương gia coi trọng lễ nghi quy củ mà nói thì chuyện này chắc chắn sẽ bị người đời gièm pha, hẳn giận dữ như thế chẳng qua chỉ là muốn che dấu điểm này mà thôi, nếu thật sự muốn trừng phạt Âu Dương Khả, làm sao có thể vì mấy câu nói và việc Lâm thị té xỉu mà nhẹ nhàng trôi qua như vậy? Cũng không có cách nào, mục đích của nàng chẳng qua là muốn làm cho Lâm thị cùng Âu Dương Khả không thể nào nói chuyện của mình thôi, vốn là không trông cậy hắn có thể 'quân pháp bất vị thân'.

Âu Dương Noãn cúi đầu, còn nhìn Vương mama đang quỳ dưới đất lo lắng nói: "Vương mama, mẫu thân sẽ không có việc gì chứ? Ta chỉ là muốn đến thăm muội muội thôi, không nghĩ rằng muội ấy lại tức giận như vậy, ai..."

Vương mama sắc mặt cổ quái nhìn Âu Dương Noãn, nhị tiểu thư bị nha hoàn đụng phải, nha hoàn kia lại là người trong viện đại tiểu thư, chuyện này cũng thật khéo. Vốn có thể mượn cơ hội này hung hăng cáo trạng một phen, thế nhưng Âu Dương Noãn lại lại cố tình đến thăm chọc Âu Dương Khả lộ ra tính tình, lại còn không sớm không muộn cố tình để lão gia thấy được. Quả thực là thời gian vừa khéo, trên đời có chuyện tình cờ trùng hợp như vậy sao?

Ra khỏi Hải Đường Viện, Âu Dương Tước còn có chút tức giận bất bình, tính trẻ con nổi lên lại trách cứ Hồng Ngọc: "Người vừa rồi ngăn cản ta làm gì, thật sự phải nên cho nàng ta biết tay!"

Hồng Ngọc cúi đầu cười không nói lời nào, nhưng Phương mama lại nói: "Đại thiếu gia của ta, người đứng là một đứa nhỏ khờ, nếu hôm nay thiếu gia đánh nhị tiểu thư, đại tiểu thư còn có thể mượn cơ hội này áp chế được sự tình kia sao?"

"Nếu phụ thân đến chậm một bước, tỷ tỷ chẳng phải là vẫn bị đánh sao!" Khuôn mặt nhỏ nhắn giống bạch ngọc của Âu Dương Tước vẫn nhăn nhó, hai gò má đầy đặn, cực kỳ giống một cái bánh bao đáng yêu.

Âu Dương Noãn bật cười liền nhéo má hắn một phen: "Ta giống người rồi hơi chạy đến cửa cho nàng ta đánh sao?"

Vô duyên vô cớ bị đánh ngã, vốn tưởng rằng Âu Dương Khả đánh, ai ngờ còn chưa đánh tới nàng, ngược lại lại bị phụ thân quở trách, Âu Dương Khả đúng là oan ức mà không thể nói ra được.

"Hừ! Tỷ đừng nhéo mặt đệ, đệ không phải tiểu hài tử!" Âu Dương Tước kháng nghị nói.

Hồng Ngọc có chút lo lắng: "Đại tiểu thư, chuyện này cứ để trôi qua như vậy sao? Bách Hợp sẽ không bị phạt chứ?"

"Bách Hợp là theo lệnh ta làm việc, ta đương nhiên phải bảo vệ cho nó. Bất quá chuyện này cũng không thể trôi qua như thế, người cứ chậm rãi mà xem đi." Âu Dương Noãn nhìn thoáng qua Hải đường viện ở phía xa xa. Mỗi lần nhìn thấy Âu Dương Khả, nàng sẽ không tự chủ được nhớ lại kiếp trước. Khi đó Tước nhi cũng giống như bây giờ cực kỳ chán ghét đôi mẹ con này, vậy mà bản thân lại thơ ngây đi tin bọn họ, còn vì bọn họ mà tìm mọi cách biện giải.

“Tức nhi, Khả nhi cũng thực đáng yêu, đệ nên thân cận với muội ấy nhiều hơn.”

“Tức nhi, Khả nhi thực sự rất kính trọng đệ, đệ cũng nên giống một người ca ca chăm sóc cho muội ấy”

“Tức nhi, tỷ thấy mẫu thân an bài cho đệ một thư đồng tốt, đệ xem người đối với đệ thật sự rất tốt”

Trong đầu Âu Dương Noãn không tự chủ được nhớ tới từng lời nói trước kia, nàng cúi đầu, chân thành nhìn Tức nhi nói: “Tức nhi, từ nay về sau đệ trăm ngàn lần phải thực sự cẩn thận với đôi mẹ con này, đừng để bị người ta cắn một phát rồi lại tới tìm tỷ khóc lóc nha!”

“ ... ”

Lâm thị vẫn hôn mê bất tỉnh, đại phu đến khám nói là nhất thời sầu lo quá độ nên mới ngất đi, nằm nửa ngày mới tỉnh dậy, suy yếu tựa vào bên giường, nhìn Âu Dương Trì nói: “Lão gia, người đừng trách Khả nhi, muốn trách thì hãy trách thiếp, là tại thiếp giáo huấn nữ nhi không nghiêm!”

Âu Dương Trì nhìn thấy bộ dáng bị ai đáng thương của bà ta, nhất thời không nói nên lời trách cứ, Lý di nương một bên cười dịu dàng: “Lão gia, nhị tiểu thư chẳng qua chỉ là trong nhất thời tính tình trẻ con thôi, phu nhân vẫn còn bệnh, lão gia cũng nên vì phu nhân mà tha thứ cho nhị tiểu thư.”

Âu Dương Trì nhìn Lý di nương dịu dàng khả ái, tức giận trên mặt chậm rãi chìm xuống, lạnh lùng nhìn thoáng qua Âu Dương Khả: “Hôm nay phải đi xin lỗi tỷ tỷ người, phải cầu xin đến khi được nó tha thứ mới thôi!”

Mặt Âu Dương Khả lập tức đỏ lên, vẫn còn muốn biện giải, rất nhanh liền bị Lâm thị cướp lời: “Còn không mau tạ ơn phụ thân, tất cả đều vì tốt cho người thôi!”

Nếu hành động hôm nay của Âu Dương Khả bị truyền ra ngoài, tương lai còn ai dám tới cửa cầu hôn chứ? Nhà ai cũng sẽ không muốn lấy một cô gái trước mặt mọi người lại cả gan dám đánh trưởng tử của mình về làm vợ!

Âu Dương Trì hừ lạnh một tiếng, được Lý di nương đỡ tay rồi đi ra ngoài. Vương mama vẫn còn quỳ trong sân, nhìn thấy lão gia đi rồi, nhìn bóng Lý di nương phun một ngụm rồi đứng lên chạy nhanh vào phòng.

Người vừa mới đi, Lâm thị liền từ trên giường đứng dậy, nửa điểm suy yếu vừa rồi cũng không thấy: “Khả nhi, để mẫu thân nhìn xem, bị thương sao rồi?”

“Mẫu thân đừng đụng, buông ra!” Âu Dương Khả lập tức khóc to, hô: “Ngay cả người cũng không giúp đỡ con, lại bắt con phải đi xin lỗi, rõ ràng là nó cố ý hại con! Nếu không cẩn thận bị té vào mặt thì sao đây!”

Lâm thị thật sự có khổ mà không nói nên lời, Âu Dương Khả không hiểu được tâm tư của người mẫu thân này, như vậy chính ra đang đâm cho bà ta một nhát dao, “Khả nhi, con là do ta mang thai 10 tháng rồi sinh ra, ta làm sao có thể không đau lòng? Làm sao có thể giúp đỡ người ngoài? Ta đều là vì con thôi!”

“Vậy vừa rồi sao người không giúp đỡ con, sao chỉ nhìn bọn họ khi dễ con như vậy! Chẳng lẽ mẫu thân cũng sợ nó sao? Hiện nay mỗi ngày con đến chỗ tổ mẫu đều bị khinh bỉ, con thực sự không muốn đến đó nữa! Người không nên ép con đi thỉnh an, người đây là đang giúp con sao?” Âu Dương Noãn giận dữ đẩy Lâm thị ra, “Nếu như mẫu thân thực sự đau lòng cho con thì phải đi nói với phụ thân, là do Âu Dương Noãn hại con, để cho phụ thân trừng phạt nó thật nặng!”

21. Chương 21: Nhị Tiểu Thư! Biết Sai Có Thể Sửa

Vương mama chạy nhanh lại giữ chặt Âu Dương Khả: “Nhị tiểu thư, phu nhân đã sớm tính toán tốt, mời lão gia đến xem thương thế của tiểu thư, đến lúc đó tiểu thư chỉ cần nằm trên giường nói bị đụng vào đầu, bị thương rất nặng, chẳng phải lão gia sẽ lột da nha đầu kia ra sao? Lão gia cũng sẽ cảm thấy là đại tiểu thư cố ý sai người đụng vào tiểu thư, nhưng hôm nay người lại náo loạn như vậy, ai sẽ còn tin tưởng tiểu thư

bị thương nữa đâu! Phu nhân nếu không thay người che dấu, tại sao lại phải té xỉu trước mặt mọi người, cũng vì vậy mà lão thái thái liền có lý do để lấy đi quyền lực của phu nhân không chịu trả lại a!”

“Ta mặc kệ! Nó ở trước mặt ta sống chết không chịu đi, ta làm sao mà tha thứ được, ta chính là nhìn không quen cái bộ dáng kia của nó! Hiện tại trong phủ ai cũng kính trọng nó, sợ hãi nó, nó là Đại tiểu thư Âu Dương gia cao cao tại thượng, ta thì là cái gì? Mẫu thân ta là tái giá, ta liền không bằng nó sao? Bọn hạ nhân bên dưới đều vụng trộm nói mẫu thân ta chỉ là thứ nữ, nhị tiểu thư như ta cũng không đáng giá! Các người có biết hay không! Trước kia đâu phải nói như thế! Không phải!” Âu Dương Khả đột nhiên bạo phát, lời này nói ra, Lâm thị cùng Vương mama đều ngây ngẩn cả người.

Lâm thị làm sao không biết là trong phủ đã ngầm có biến hóa, từ khi Lão thái thái đặt Âu Dương Noãn ở trong lòng, Âu Dương Noãn lại chỉ cần để ý đánh bỏ đi một đám người, ngược lại khiến cho bọn hạ nhân càng phải kính sợ vị đại tiểu thư này, sau lưng lại còn vụng trộm nghị luận nói nhị tiểu thư rốt cuộc cũng chỉ là nữ nhi của một thứ nữ, so ra đúng là kém xa thiên kim đại tiểu thư con vợ cả vừa có phong độ vừa có khí phái. Thế nhưng Lâm thị không nghĩ rằng những tin đồn đó lại ảnh hưởng đến Âu Dương Khả như vậy. Bà ta đương nhiên có thể cảm nhận được Âu Dương Khả không cam lòng, lúc trước ở Hầu phủ bà ta cũng bị quản chế khắp nơi! Từ sau khi trở thành phu nhân Âu Dương gia, Lâm thị cho rằng chuyện cũ đã đi qua, đại tỷ chết đi sẽ không ngăn cản con đường của mình, nhưng Âu Dương Noãn hiện tại đã không thể nắm được trong lòng bàn tay nữa, mà Khả nhi lại giống như biến thành bản thân của trước đây. Không, chỉ sợ là so với bà ta lúc trước càng thảm hơn. Âu Dương Noãn xưa nay luôn thành thật chất phác, ôn hòa lương thiện, ở phương diện làm người, tâm cơ thủ đoạn căn bản kém xa Âu Dương Khả, hiện tại đột nhiên mọi thứ lại thay đổi, nữ nhi nào có thể tiếp nhận được?

Lâm thị một lần nữa ôm lấy Âu Dương Khả: “Khả nhi, con hãy nghe ta nói.” Âu Dương Khả dần dần ngừng khóc, cũng vô lực tiếp nhận, Lâm thị nhìn nữ nhi đang cúi đầu, thấy nàng ta khóc đến sưng cả mắt, thập phần đau lòng nói: “Ta chỉ hối hận một điều, không nên bị biểu hiện giả dối kia của Âu Dương Noãn lừa bịp, ta nên sớm trừ bỏ nó đi, đều do ta nhất thời không phát hiện. Nhưng Khả nhi! Con yên tâm, mẫu thân rất nhanh sẽ thay con báo thù, nó kiêu ngạo không quá được hai ngày đâu!”

Trong mắt Lâm thị ánh lên tia tàn nhẫn, Âu Dương Khả nhìn thấy không khỏi có chút sợ hãi: “Mẫu thân, người muốn làm gì?”

Lâm thị đã thấy rõ, nhưng không có trả lời, theo sự việc hôm nay bà ta liền thấy được Khả nhi căn bản là thiếu kiên nhẫn, rõ ràng là đã dặn dò phải nằm trên giường không được cử động nhưng vẫn bị vài câu nói kích động của Âu Dương Noãn dụ ra. Hiện tại kế hoạch trọng yếu tạm thời không thể nói cho nó, miễn cho làm hỏng đại sự, vì thế giọng điệu thoáng đông cứng lại, vòng vo nói: “Khả nhi, mẫu thân cũng vì tốt cho con, con nhất định phải nhớ kỹ lời ta. Con thiên chất thông minh, làm sao lại đi so bì với Âu Dương Noãn? Con hãy tập trung vào cầm kỳ thư họa, ta không tin mọi thứ Âu Dương Noãn có thể hơn được con, nó tài giỏi, con muốn tài giỏi hơn nó ở trong phủ thì tính là gì, tương lai ta mang con đi ra ngoài gặp khách, đến lúc đó mọi người liền sẽ biết nữ nhi của ta xuất sắc cỡ nào! Ta muốn làm cho mọi người quên đi vị trí Âu Dương gia đại tiểu thư của nó, cái gì cũng đều không cản nổi con.”

Âu Dương Khả rưng rưng nước mắt gật đầu, thoát khỏi vòng ôm của Lâm thị, lau hết nước mắt: “Vâng! Vương mama, giúp ta rửa mặt chải đầu một chút!”

“Khả nhi?”

“Phụ thân đã nói muốn con đi xin lỗi nó, con muốn làm cho người ta thấy con là người rộng lượng bao dung!”

Lâm thị gật đầu nói: “Được, Khả nhi của ta rốt cuộc cũng hiểu ý mẫu thân!”

...

Âu Dương Noãn đang ở trong phòng luyện chữ, đại nha đầu Tử Lâm tiến vào bẩm báo nói nhị tiểu thư xin tiếp kiến.

Nghe thấy gian ngoài truyền đến âm thanh trò chuyện, Âu Dương Noãn hơi gợn miệng lên một chút, nhìn Hồng Ngọc ra hiệu, để cho Văn Tú cùng Hồng Ngọc ra ngoài trước, nàng ở trong phòng trang điểm lại một hồi lâu mới đi ra.

“Tỷ tỷ!”

“Muội muội sao lại đến đây?”

Âu Dương Khả vừa thấy Âu Dương Noãn đi ra liền lập tức đứng lên nghênh đón, ngập ngừng giải thích nói: “Mẫu thân thấy muội là làm lớn mọi chuyện lên, tức giận đến khó lường, bệnh lại tái phát, nghiêm khắc trách phạt muội một lát rồi để muội đến đây bồi tội với tỷ tỷ. Muội đúng là bị đụng hổng đầu rồi, sao có thể trách tỷ tỷ làm muội bị thương chứ, tỷ đại nhân đại lượng, nhất định sẽ tha thứ cho muội.”

Âu Dương Khả một bên vừa nói, một bên đứng là muốn quỳ gối xuống, nhìn thấy chung quanh có nhiều nha hoàn như vậy, nếu thực sự để nàng ta quỳ xuống xin lỗi không phải sẽ thành nàng là đang khi dễ muội muội sao? Âu Dương Noãn nhìn Hồng Ngọc liếc mắt một cái, Hồng Ngọc vội vàng ở bên cạnh đỡ lấy cánh tay Âu Dương Khả, cứng rắn đỡ nàng ta đứng lên, trong miệng còn nói thêm: “Nhị tiểu thư nói gì vậy, cái gì mà phát hỏa cái gì mà va chạm, đại tiểu thư một chữ cũng chưa nói qua với người khác đâu!”

“Hồng Ngọc nói rất đúng, ta còn tưởng rằng muội muội có chuyện gì quan trọng, sự tình lúc ấy ta căn bản không để trong lòng, vốn dĩ cũng là do Bách Hợp không tốt đụng phải muội muội, cũng may không bị thương nặng gì. Muội chẳng qua là tức giận nhất thời thôi, không cần phải đến đây xin lỗi.” Âu Dương Noãn nhìn biểu hiện của Âu Dương Khả, trong lòng liền cười lạnh, nếu người thật sự muốn đến xin lỗi vì sao lại ở bên ngoài liền nói nhao nhao ồn ào như vậy, còn không phải là muốn để người khác đều biết nói người đã đến rồi sao? Nhìn bộ dáng quỳ xuống của người, người không biết nội tình còn tưởng rằng ta đang khi dễ người!

“Nhị tiểu thư không cần đứng ở bên ngoài, vào nhà đi đã!” Văn Tú cùng Tử Lâm ở bên cạnh cũng khuyên, Âu Dương Khả lúc này mới bước vào phòng, Hồng Ngọc giúp đỡ nàng ta ngồi xuống, lại nhớ tới Âu Dương Noãn ở phía sau.

Âu Dương Noãn an ủi: “Muội muội trở về nên khuyên mẫu thân nhiều hơn, tỷ muội cũng có lúc cáu kỉnh với nhau là bình thường. Để cho người nghỉ ngơi tốt một chút, đừng để bệnh quá nặng, một mình Lý di nương quản lý gia đình thật vất vả.”

Âu Dương Khả đang cúi đầu, vừa nghe lời này, hận không thể đi lên vả cho Âu Dương Noãn hai cái bạt tai, nhưng là nhớ tới lời Lâm thị, trong lòng hung ác, đột nhiên đứng lên đối diện Âu Dương Noãn mạnh mẽ quỳ xuống. Nhìn thấy một màn này, hạ nhân trong phòng nhất thời đều ngây ngẩn cả người, Phương mama vội vàng đem bọn nha đầu dẫn hết ra ngoài, chỉ chừa lại Hồng Ngọc.

“Tỷ tỷ, sự tình hôm nay là muội không tốt, tỷ và muội tuy rằng không cùng một mẫu thân sinh ra, nhưng lại cùng lớn lên với nhau từ nhỏ, muội đối đãi với tỷ cùng ca ca như là ruột thịt... Lần đó ca ca rơi xuống hồ, đêm đó muội liền không thể ngủ được.” Âu Dương Khả vừa nói vừa lau nước mắt, rồi lại tội nghiệp nói: “Mẫu thân cũng là thật tâm yêu thương hai người, thậm chí có lúc còn tốt hơn so với muội, lần này cũng vậy, nghe nói là muội chọc giận tỷ tỷ mẫu thân liền thực sự phát giận, ép muội lập tức tới đây xin lỗi, hơn nữa trong lòng muội cũng thực sự cảm thấy có lỗi với tỷ tỷ, nghĩ rằng nhất định phải tới nói một tiếng...”

Nhìn thấy nàng ta khóc như hoa lê dưới mưa đầm đìa đáng yêu, Âu Dương Noãn nhớ đến lúc trước khi nàng bị thả sông chính nàng ta đã thừa nhận là một tay Lâm thị bày ra để hại chết đệ đệ, trong lòng thừa biết lúc này đây bọn họ chẳng qua chỉ là đang diễn trò nhằm lấy được sự tín nhiệm của mình, tươi cười trên mặt lại càng ôn hòa, lại vừa mang theo một tia âm lãnh không dễ phát hiện.

22. Chương 22: Kế Mẫu Là Hạ Tam Lạm

“Muội muội đừng khóc, tỷ cho tới bây giờ cũng sẽ không trách muội, muội có thể nói với ta những lời đó, ta cũng rất vui mừng!” Trên mặt Âu Dương Noãn ôn hòa an ủi hai câu, tự mình đỡ nàng ta đứng dậy ngồi lên ghế, lập tức ý bảo Hồng Ngọc đi múc nước.

Âu Dương Noãn cam đoan lập lại sẽ không trách tội, đối phương mới cẩn thận phóng khoáng bước đi, giống như thực sự luyện tiết, Âu Dương Noãn trong lòng nghĩ Âu Dương Khả tuy rằng dễ dàng bị chọc giận,

nhưng dù sao cũng là nữ nhi của Lâm thị, bản chất dối trá thật đúng là từ một khuôn mẫu khắc ra.

Phương mama nhìn tiểu thư nhà mình: "Tiểu thư, nhị tiểu thư thật sự là tìm người xin lỗi sao?"

Âu Dương Noãn nhẹ nhàng gật đầu, Phương mama nhẹ nhàng cười lạnh nói: "Vừa rồi còn giương nanh múa vuốt muốn đánh người, hiện tại biết là không đúng mới lại đây xin lỗi sao? Làm sao lại có chuyện dễ dàng như vậy được! Tiểu thư trăm ngàn lần đừng bị nàng ta lừa, người là không biết thôi, nhị tiểu thư tuy tuổi không lớn nhưng tâm cơ lại sâu, vẫn ngằm ngáng chân, còn thường xuyên tìm lão gia cáo trạng nói bị đại thiếu gia khi dễ, trời biết đại thiếu gia chính là không để ý đến nàng ta, cho tới bây giờ cũng không khi dễ nàng ta quá! Còn nhỏ tuổi lại ăn nói giả dối, chỉ sợ là có âm mưu, tiểu thư phải thật cẩn thận!"

Âu Dương Noãn cười nói: "Đúng vậy, muội ấy cười đến là ngọt ngào, chỉ sợ là Lâm thị đã đồng ý cái gì, chúng ta xác thực là phải cẩn thận!"

Đêm đó, Âu Dương Noãn chậm chạp không thay quần áo nghỉ ngơi, ngược lại luôn ngồi dưới đèn đọc sách, Phương mama cùng Hồng Ngọc thế nhưng cũng không thức dục. Mặt khác hai đại nha đầu Văn Tú và Tử Lâm lại cảm thấy rất kỳ quái, nếu như bình thường thì đại tiểu thư đã sớm nghỉ ngơi, sao hôm nay lại có thái độ khác thường, để cho tất cả mọi người trông coi trong sân, bên ngoài lại đem hết đèn lồng lên thắp sáng? Chính là các nàng biết đại tiểu thư bây giờ đã khác trước nên không dám hỏi nhiều, chỉ tập trung tinh thần canh giữ bên ngoài phòng.

Ban đêm yên tĩnh chỉ nghe tiếng gõ mõ, Âu Dương Noãn lấy Nhất Hiệt Thư qua, lại lơ đãng nhìn đến Phương mama vẫn luôn canh giữ, liền buông thư nói: "Mama, người đi nghỉ ngơi trước đi, chỗ này có Hồng Ngọc là được rồi!"

"Đại tiểu thư, trong lòng nô tỳ vẫn cảm thấy bất an, khẳng định cũng không ngủ được, nhưng mà người thật sự cảm thấy các nàng dám to gan lớn mật như vậy sao? Nơi này dù sao cũng là bên trong, ai dám..."

"Chuyện ta làm ban ngày đã làm cho Âu Dương Khả hiện nguyên hình, Lâm thị yêu thương nữ nhi này như vậy, tất nhiên sẽ rất nhanh ra tay. Ta nghĩ nếu không phải tối nay thì cũng là đêm mai, cẩn thận một chút vẫn hơn."

"Người nào? Sao lại lén lút ở đây?" Âu Dương Noãn vừa dứt lời, trong hoa viên liền vang lên tiếng kêu của một mama.

Âu Dương Noãn phút chốc đứng lên, bước nhanh ra ngoài, bỗng nhiên mở cửa ra. Vừa vặn nhìn thấy một nha đầu thoát nhìn thực gầy gò quật ngã một nam nhân đang muốn lao vào nàng, kết quả là nam nhân kia chỉ kịp hét lên một tiếng chói tai liền bay lên cao rồi hạ xuống một nhánh cây mai cổ thụ trong sân, nằm vắt vẻo trên cây.

Không cần nói đến các mama, nha đầu trong viện kinh ngạc như thế nào, ngay cả Âu Dương Noãn cũng á khẩu mất cả nửa ngày. Trong viện nàng từ khi nào lại có nha đầu lợi hại như vậy? Phương mama đi ra che chở trước người Âu Dương Noãn, lúc này nhìn thấy cảnh tượng kỳ dị như vậy, cũng không ngoại lệ lấp bấp kinh hãi.

"Hồng Ngọc, nha đầu kia là ai?" Âu Dương Noãn nhẹ giọng hỏi.

Hồng Ngọc nghẹn cả nửa ngày mới nói: "Đại tiểu thư, nha đầu tam đẳng kia là Xương Bò, nàng ta khá ngốc nghếch!"

Phương mama hiển nhiên cũng nhận ra nàng, che mặt nhẹ giọng thở dài nói: "Đại tiểu thư, mẫu thân của nha đầu kia là lão tỷ muội với nô tỳ, thấy rằng con người nàng ta tuy rằng có chút kỳ quái, ngốc nghếch nhưng lại là đứa trẻ nghe lời, có thể chịu khó chịu khổ nên đã thu nhận nàng ta. Hôm nay nghe tiểu thư nói muốn mọi người canh giữ trong sân, nô tỳ liền nghĩ tới nó."

Âu Dương Noãn im lặng nhìn thoáng qua nam nhân đang mắc trên cây kia, lại nhìn đến tiểu nha đầu bộ dáng nhu nhược dường như chỉ cần một trận gió là có thể thổi bay được đang đứng trong sân, gật gật đầu: "Mama, người làm tốt lắm!"

"Đem người áp giải lại đây!" Phương mama nhìn tiểu nha đầu kia nói

Tiểu nha đầu Xương Bò này ngày thường mày rậm mắt to, tóc mái bị gió thổi nhếch nhếch lên, thoạt nhìn cũng có vài phần đáng yêu, nhưng nhìn thấy nàng ta mang nam nhân kia dẫn lại đây chỉ như mang một con gà con làm các nha hoàn, mama khác đều kinh ngạc. Đây chỉ là một cô nương, thật sự chỉ là một cô nương thôi sao? Ông trời ơi, người này có bao nhiêu khí lực vậy trời...

Âu Dương Noãn mỉm cười, được Hồng Ngọc dìu về phía trước hai bước: "Ngẩng đầu hẳn lên!"

Nam tử kia ngẩng đầu lên nhìn Âu Dương Noãn đang đứng trên bậc thang cao cao kia, chỉ thấy một nữ hài tử mặc một áo lụa vải hoa thêu chỉ bạc, cổ áo nguyệt sắc bên trong được dựng thẳng lên, phía dưới là một cái váy hoa xanh dài, tuy rằng thân hình còn chưa hoàn toàn phát triển, dung mạo lại không nói nên lời, mặt mày như họa, khuôn mặt giống như một đóa hoa dưới nắng, không tự chủ được nhớ tới Lâm thị đã đồng ý, nhất thời trong lòng mừng thầm.

Âu Dương Noãn thấy hẳn mới mười bảy mười tám tuổi, tướng mạo khá bắt mắt, ánh mắt lỗ mãng, bị bắt được thể nhưng bộ dáng một chút cũng không lộ ra sợ hãi, cười lạnh một tiếng rồi chậm rãi mở miệng, thanh âm dìu dặt trong trẻo nhưng lại lạnh lùng: "Người là ai?"

"Đại tiểu thư, ta là Trương Văn Định...Ta ở trong phủ, lão gia hôm nay mở tiệc chiêu đãi tân khách, ta cũng tham gia làm người tiếp khách...Ta có uống rượu...uống rượu đi lạc, không cẩn thận đi vào viện này..."

Xem ra, người này là thực khách của Âu Dương Trì, Phương mama lập tức đi xuống bậc thang, cho nam nhân này một cái tát thật mạnh vang dội! Nam nhân này tuổi còn trẻ, còn chưa ăn gì đã uống rượu nên có chút mơ hồ, bị đánh một cái đầu óc liền choáng váng, thân mình lung lay như sắp ngã, lại bị Xương Bò chế trụ cổ áo không thể động đậy. Trong lúc đó, Hồng Ngọc đã xông lên phía trước, nàng giống như là muốn giúp Phương mama ấn nam nhân này xuống, trên thực tế rất nhanh lục soát trên người hắn, không biết lấy được cái gì liền thu ngay vào tay áo mình. Nam nhân kia bị đánh cho đầu óc choáng váng, hơn nữa động tác của Hồng Ngọc lại cực kín đáo, cư nhiên không có ai phát hiện có người động tay động chân trên người hắn.

Hồng Ngọc vừa đem vật nọ giấu đi, cả nhóm mama trong sân cùng xông đến, Phương mama chỉ vào Trương Nhất Văn quát: "Dám cả gan xông vào nội viện, đánh hắn thật mạnh cho ta!"

Khuôn mặt Xương Bò lập tức đanh lại, cũng rất anh khí, nhìn thấy nhóm mama đều xông lên chuẩn bị đánh, ngại bọn họ không đủ khí lực, liền cầm lấy một cái chổi nhắm xuống đầu xuống mặt Trương Văn Định mà đánh xuống, Trương Văn Định kêu lên giăng ra để chạy, người khác đánh thì không tính là gì, nhưng nha đầu chết tiệt kia rõ ràng cầm lấy cái chổi, lại giống như cầm một cái chùy ngàn cân, một chút một chút như là muốn đánh gãy thất lưng hắn vậy!

Hắn bắt chập tất cả, hung hăng mắng: "Ta là con rể mới của nhà này, là vị hôn phu của đại tiểu thư nhà các người, nếu không dừng tay về sau ta vào nhà này sẽ bán các người! Âu Dương Noãn, mau kêu nha đầu của nàng ngừng tay, con mẹ nó, mau dừng tay cho lão tử!"

Phương mama nghe đến mấy lời vô liêm sỉ đó, tức giận đến đỏ hết cả mặt: "Đánh!Đánh thật mạnh vào!"

Mọi người vốn tưởng rằng bất quá chỉ là một tên trộm, nghe thấy tên trộm thể nhưng lại dám lớn tiếng như vậy, mắng đến những lời vô thiên vô pháp như vậy liền mỗi người dùng hết sức lực đánh xuống.

Âu Dương Noãn đứng trên bậc thang cao cao nhìn xuống, Lâm thị tâm địa thật độc ác nàng xem như lại một lần nữa được chứng kiến, chỉ cần tối nay người này trốn trong viện, nếu không có người phát hiện, đợi cho buổi sáng ngày mai hẳn bị mọi người nhìn thấy, lại một mực nói bán thân cùng nàng có tư tình, lấy ra đồ vật hắn trộm trong phòng thì mình đích thực sẽ bị phán tội danh! Hành vi như thế chính là làm bẩn thanh danh Âu Dương gia, đến lúc đó dù Âu Dương Trì có tức giận thế nào cũng sẽ đem nàng gả cho nam nhân này. Bản thân nàng cũng hết đường chối cãi, thanh danh bị hủy, trừ bỏ hẳn ra nàng không thể lấy bất cứ người nào!

Chỉ là Lâm thị cũng không dự đoán được, Âu Dương Noãn biết Tiểu Đào tiến vào phòng nàng, liền cho người điều tra quả nhiên thấy thiếu một cái trân ngọc mà thường ngày nàng rất thích, biết bà ta sẽ xuống tay với mình nàng liền đề cao cảnh giác, lại không nghĩ rằng bà ta có thể làm ra loại chuyện ti bỉ này! Quả thực là hạ tam lạm!

23. Chương 23: Trong Viện Có Tiểu Đào Thật Đáng Ghét!

Kế này cũng không có gì phức tạp, chỉ là đối với một tiểu cô nương mới mười hai tuổi cư nhiên đã hạ thủ đến mức như vậy, thật đúng là quá độc ác. Lâm thị, đúng là hao tổn hết tâm tư muốn đưa nàng vào chỗ chết!

Trương Văn Định vừa mới bắt đầu còn hừ lạnh hai tiếng, mắng người cũng thật hung hăng, về sau lại không lên tiếng được, đau đến muốn ngất xỉu.

“Đừng đánh chết là được!” Âu Dương Noãn từ đầu đến cuối đều lạnh lùng nhìn, sắc mặt hết sức bình tĩnh.

Trương Văn Định vừa mở mắt đưa tình, nhưng lại chỉ đón nhận được ánh mắt lạnh lùng của Âu Dương Noãn. Trong ánh mắt kia còn mang theo một tia sáng đáng sợ, giống như ánh mắt của thợ săn khi phát hiện ra con mồi vậy, có một chút kỳ dị, lại có một loại hưng phấn không nói rõ được. Hắn thể nhưng lại cảm thấy một trận lạnh thấu xương. Không! Sẽ không, rõ ràng nàng mới là con mồi của hắn!

Đúng lúc này, đột nhiên có một trận tiếng động lớn xôn xao của rất nhiều người, đúng là Lâm thị đã mang theo mama cùng nha hoàn đi đến. Bọn họ chậm rãi đi vào sân, Vương mama xông vào đầu tiên, vừa nhìn thấy tình cảnh như vậy thì lập tức ngây dại.

Lâm thị trước hết lấy lại phản ứng, làm như kinh ngạc vạn phần nói: “Noãn nhi...đây là...Chuyện này là sao vậy?”

“Mẫu thân, người này ở bên ngoài thậm thà thậm thụt, cũng may bị nhóm mama đang đi tuần tra ban đêm bắt được. Thật sự là hừ chết nữ nhi mà!” Âu Dương Noãn chạy nhanh xuống cầu thang, lập tức nhào vào lòng Lâm thị, thực sự là bộ dáng mười phần bị hoảng sợ, lực đạo khi lao xuống lại cực mạnh, cơ hồ đánh đau ngực Lâm thị! Lâm thị trước mặt mọi người không thể né tránh, bị đụng lần này, vẻ mặt cứng ngắc một lát, bà ta diu Âu Dương Noãn đứng thẳng dậy, nhìn Trương Văn Định liếc mắt một cái, nổi giận nói: “Cái tên tăng đồ tử này, đây là khuê phòng của nữ nhi ta, người như ngươi cũng dám tùy tiện vào sao?”

Hừ, mình đã nói là bên ngoài sân, như thế nào đến miệng bà ta lại biến thành khuê phòng, có thể thấy được là thật sự muốn hạ quyết tâm đem nước bẩn này hắt lên người nàng mà. Chẳng qua là đến lúc đó ai bị hắt đầy người không thể đi gặp ai còn chưa biết là người nào đâu! Âu Dương Noãn âm thầm gọi khoe miệng lên.

“Tất cả dừng tay trước đã!” Vương mama nhìn Trương Văn Định bị nhóm người đánh đến mức cuộn hết cả người, sợ không cẩn thận đánh chết người thì hỏng hết việc, liền nhanh chân đi lên ngăn cản.

Trương Văn Định nhìn thấy Lâm thị liền cảm thấy yên tâm, oán hận phun một ngụm liền mở miệng mắng: “Chết tiệt...”

Xương Bồ đúng là thật thà, người khác đều dùng tay, chỉ có nàng ta là cầm theo cái chổi, lúc này lại thấy người kia dám mắng đại tiểu thư thường ngày vẫn luôn ôn hòa với bọn hạ nhân như nàng ta liền thả cái chổi, vén váy lên hung hăng đập một cước lên người hắn.

Trương Văn Định đi đá một cước liền “Oa” một tiếng phun ra một ngụm máu tươi, ánh mắt hoảng sợ nhìn chằm chằm Xương Bồ, cũng không dám mắng người nữa.

Trong lòng Âu Dương Noãn mừng thầm, nghĩ rằng nha đầu Xương Bồ kia quả là đáng yêu, về sau nhất định phải thưởng cho nàng ấy, thể nhưng trên mặt lại lộ ra biểu tình kinh hoàng: “Mẫu thân, nữ nhi sợ hãi”

Lâm thị lập tức giống như từ mẫu vỗ vỗ lưng nàng như trấn an: “Không phải sợ, có mẫu thân ở đây! Người đâu, mời lão thái thái cùng lão gia qua đây, nói là có trộm trong viện đại tiểu thư”

Bà ta làm như vậy là muốn cho lão phu nhân cùng Âu Dương Trì chính mắt chứng kiến khuê nữ nhà mình lại giấu nam nhân trong viện! Nếu nói là trộm, truyền ra ngoài có ma mới tin!

Đến chính sảnh, không riêng gì lão thái thái, ngay cả Âu Dương Trì, đang chán ẩm nệm êm cùng Lý di nương cũng đều bị đại tin tức này làm cho chấn động, Lý di nương đứng ở một bên cũng lộ ra biểu cảm

kinh ngạc. Âu Dương Tước nhận được tin tức liền chạy nhanh đến, khuôn mặt nhỏ nhắn như bạch ngọc lúc này tràn ngập tức giận, gắt gao nhìn chăm chăm Trương Văn Định như là muốn cắn nát hắn vậy.

Trương Văn Định nằm trên mặt đất liền khóc lớn lên.

Âu Dương Noãn cũng không tính ngăn cản Trương Văn Định, nếu Lâm thị hạ quyết tâm muốn hắt nước bắn lên người nàng thì đến đây đi, chỉ là cuối cùng nước bắn này hắt trúng người nào thì còn khó nói.

Trương Văn Định khóc to cáo trạng: "Hôm nay là ngày lão gia đãi khách, ta uống hơi nhiều, vốn định đi về nghỉ ngơi, ai biết thế nào nha đầu bên người Đại tiểu thư lại đưa ta một vật tín ước, nói rằng nàng đang chờ ta ở trong viện..."

Lý thị thở hắt một hơi, nam nhân này luôn miệng nói Âu Dương Noãn mời hắn vào viện của nàng, chẳng phải nói rằng hắn cùng Âu Dương Noãn sớm có tư tình sao?

Âu Dương Tước vừa nghe đã muốn bốc hỏa, đi lên một cước đá lên người Trương Văn Định: "Nói năng bậy bạ, người dám vu oan cho tỷ tỷ ta sao?"

Âu Dương Khả thế nhưng lại lặng lẽ tránh ở một bên yên lặng lắng nghe, toàn bộ mama nha đầu trong sảnh đường đều nghe rõ ràng, Âu Dương Noãn lập tức từ trên ghế đứng lên, chạy lại bên người Lý thị: "Tổ mẫu, Noãn nhi bị oan uống!"

Lý thị vỗ vỗ tay Âu Dương Noãn an ủi, ai lại tin tưởng một thiên kim tiểu thư khuê các lại đi tư tình với một nam nhân, chuyện này quả thực là phi lý!

Lâm thị cũng lộ ra vẻ mặt giận dữ: "Vô lễ! Trên đời này làm gì có chuyện một thiên kim tiểu thư lại mời một nam nhân xa lạ vào viện chứ? Không có chứng cứ không được nói lung tung!"

Trương Văn Định lớn tiếng la lên: "Có!Ta có chứng cứ, ta có nhân chứng! Nha hoàn bên người đại tiểu thư có thể làm chứng!" Hắn dùng ngón tay chỉ vào Tiểu Đào vẫn luôn vụng trộm nấp sau mọi người.

Tiểu Đào nức nở một tiếng rồi quỳ rạp xuống đất: "Lão gia tha mạng, phu nhân tha mạng! Là tiểu thư sai nô tỳ đi...Nô tỳ...Nô tỳ...Nô tỳ cái gì cũng không biết!"

Cả sảnh đường đều ồ lên, trong nháy mắt mọi người đều hoài nghi, ánh mắt hèn mọn tập trung hết lên trên người Âu Dương Noãn, ngay cả ánh mắt Lý thị cũng mang theo ba phần băng hàn.

Âu Dương Tước tức giận muốn đi lên đá văng tên Trương Văn Định kia nhưng lại bị nha hoàn bên người gắt gao kéo lại.

Âu Dương Noãn liếc nhìn Âu Dương Tước một cái, ý bảo hắn đừng kích động, nàng biết Trương Văn Định có thể vào bên trong chắc chắn phải có người dẫn đường, có thể đi vào sân sau khẳng định là có người nội ứng ngoại hợp, người này không cần nghĩ cũng biết là ai!

"Ta vốn là không dám, nhưng nha đầu kia lại nói tiểu thư đối với ta thập phần yêu thích, còn...Còn nói tiểu thư từng có nói qua, sau khi cập kê nhất định sẽ gả cho ta! Ta liền đánh bạo đi vào, ai ngờ bị người khác phát hiện, đại tiểu thư lập tức trở mặt nói ta là trộm! Đúng là người lòng dạ độc ác! Nếu, nếu không phải phu nhân tới kịp, ta chắc chắn đã bị đánh chết..."

Lâm thị lập tức đứng lên đi đến bên người Âu Dương Trì: "Lão gia, tình hình này...Tình hình này thiếp thực sự không thể lường trước được, thiếp chẳng qua là mới bị bệnh vài ngày, sao trong phủ đã loạn lên như vậy!" Nói xong, bà ta không dấu vết liếc nhìn Lý di nương một cái, Lý Nguyệt Nga trong lòng cả kinh, Lâm thị lại thấp giọng nói: "Việc này, Lão gia, vẫn là nên cho mọi người lui xuống trước đi, chúng ta đóng cửa lại thương lượng, có chuyện gì cũng sẽ tốt hơn, trăm ngàn lần đừng làm bại hoại danh dự Noãn nhi!"

Âu Dương Trì đang hận không thể lập tức sai người làm thịt Trương Văn Định, lúc này vừa nghe, nghĩ rằng cũng đúng, hắn luôn miệng nói có chứng cứ, chẳng lẽ...Chẳng lẽ Noãn nhi còn nhỏ như vậy thật sự đã có loại tâm tư này? Thật là bại hoại gia phong! Mặc kệ như thế nào, sự tình nhất định phải tìm cách áp chế lại! Hắn vừa định mở miệng, Âu Dương Noãn đã đứng mạnh lên, lạnh lùng nói: "Để cho hắn nói, ta muốn nghe hắn ở trước mặt mọi người nói cái gì để oan uống ta!"

Lâm thị trong lòng cười lạnh, trên mặt lại là bộ dáng sầu lo vô hạn, đi qua kéo ống tay áo Âu Dương Noãn: "Nha đầu ngốc, loại gièm pha như thế này sao có thể để mọi người biết!"

"Gièm pha?" Âu Dương Noãn lạnh lùng cười, trên mặt hàm chứa sự tức giận, nói một câu mang hai tầng ý nghĩa: "Thật đúng là gièm pha, chỉ là không biết sẽ gièm pha ai!"

Nàng không dấu vết gạt tay Lâm thị, lạnh lùng nói tiếp: "Tiểu Đào, người đã sớm bị ta đuổi ra khỏi nội viện, hiện nay chỉ là một nha đầu tam đẳng, nếu như ta hẹn với nhân tình, tại sao không để tâm phúc của ta đi mà lại tới tìm người, người nghĩ người là ai?"

24. Chương 24: Trả Đũa Rất Trọng Yếu

Mặt Tiểu Đào đầy nước mắt, bộ dáng như là bị ủy khuất thật lớn, hướng Âu Dương Trì dập đầu: "Lão gia, nô tỳ cũng không biết vì sao tiểu thư lại giao cho nô tỳ? Chỉ là nếu tiểu thư phân phó, nô tỳ sao lại dám không nghe...Mong lão gia làm chủ cho nô tỳ!"

Lý thị nhìn thấy tranh đấu bên trong, rất nhanh liền đoán được chuyện này cùng con dâu mình chắc chắn có liên quan, thấy Lâm thị nói ba câu còn không quên kéo Lý di nương vào là có thể thấy được tâm tư của nó, cùng lúc trừ bỏ trường tử của Tước nhi để tương lai dễ dàng xuống tay với trưởng tôn của bà, lại vừa khéo xử trí Lý di nương tội quản lý thất trách để lấy lại quyền lực! Tâm tư đúng là độc ác! Dám vì nội đấu quyền lực mà không tiếc làm bẩn thanh danh Âu Dương gia, Lý thị trong lòng nhất thời liền tức giận đứng lên, cầm ly trà trước mặt ném mạnh xuống: "Nói hươu nói vượn!"

Chén trà ném thẳng trên nền ngay trước mặt Tiểu Đào, nàng ta bùm mặt khóc kêu: "Lão phu nhân, nô tỳ là nói sự thật!"

"Tổ mẫu, phụ thân, mẫu thân! Tiểu Đào chính xác là người trong viện con, chỉ là lúc trước phạm phải sai lầm, bị con đánh vài bản tự, liền ghi hận từ đó, việc này nha hoàn mama trong viện đều biết, đã như vậy sao con có thể sai nha hoàn như thế đi làm một việc quan trọng bị mật được? Huống hồ Trương Văn Định này con còn chưa từng gặp mặt qua chứ đừng nói gì đến chuyện ái mộ hần, rõ ràng là hần vào trộm mà không được liền đem nước bẩn này hắt lên người nữ nhi!"

Trương Văn Định vừa nghe liền ngẩng cổ lên: "Trời đất chứng giám, ta còn có vật chứng!"

Lâm thị nhìn thấy trong lòng càng vui sướng, chỉ cần Trương Văn Định lấy ra được vật gì đó bên người Âu Dương Noãn thì chuyện ngày hôm nay chắc chắn là ván đã đóng thuyền, ai đời làm trộm lại không đi tìm vật có giá trị lại đi lấy đồ vật bên người gia chủ đâu? Chỉ cần hần một mực nói hần cùng Âu Dương Noãn có tư tình, mặc kệ người khác tin hay không, cả đời Âu Dương Noãn cũng sẽ bị hủy! Bà ta thâm cười lạnh, trên mặt lại thể hiện bộ dáng như bị vũ nhục thật lớn: "Im lặng! Không được hồ ngôn loạn ngữ!"

Âu Dương Khả nhìn thoáng qua thể cục trong sân, thâm nghĩ mẫu thân thật sự là người thủ đoạn, ánh mắt nhìn đến Âu Dương Noãn tràn ngập sự đắc ý, nghĩ rằng nàng cũng có ngày hôm nay, trước đây chỉ luôn chèn ép nàng ta, đúng là xứng đáng! Sa cơ thất thế mà chờ ngày gả cho người này đi!

Ánh mắt Lâm thị rung rung, lo lắng khuyên Âu Dương Trì: "Lão gia, không thể tiếp tục hỏi nữa, vạn nhất hần thật sự lấy ra cái gì, lại nói ra điều gì không hay, nhà chúng ta biết giấu mặt vào đâu. Tính ra hần cũng không phải là kẻ tiểu nhân gì, là con trai bằng hữu cũ của lão gia, chỉ là gia cảnh bần hàn mới tìm nơi nương tựa làm thực khách của lão gia. Bằng không, bằng không chúng ta...Haizzz...Noãn nhi đáng thương của chúng ta..."

Âu Dương Trì tức giận nắm chặt bàn tay, sắc mặt từ đỏ đã chuyển sang tím, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Âu Dương Noãn, nhưng chuyện này có thể làm gì khác đây, đánh mắng hay giết Trương Văn Định đều không phải là biện pháp giải quyết! Lâm thị nói rất đúng, chỉ có thể nhắm mắt đem gả nữ nhi mà bản thân ông vẫn không đặt trên người này đi vậy...!

Âu Dương Noãn lạnh mắt nhìn, bỗng nhiên nói: "Soát người hẩn cho ta!" Nàng nói thực thông thả, nhưng lại rất rõ ràng mang theo một tia kiên quyết.

Lâm thị ngăn người, bà ta không thể ngờ rằng Âu Dương Noãn bây giờ vẫn còn mạnh miệng, nếu nàng đã không biết xấu hổ như vậy, rõ ràng là muốn tát cả mọi người đều xem chứng cứ! Hừ, đến lúc đó nàng lại càng khó chấp nhận!

Âu Dương Trì thấy Âu Dương Noãn chắc chắn như thế, trong lòng cũng hiểu được nữ nhi này luôn nhu thuận từ nhỏ, tuổi lại còn nhỏ như vậy, làm sao có thể làm ra loại chuyện này, nói không chừng là Trương Văn Định này nói năng bậy bạ. Hiện tại nha đầu Tiểu Đào đang phạm lỗi, trong lời nói cũng không đủ chứng minh, chỉ cần Trương Văn Định không đưa ra được vật chứng chính xác thì chắc chắn là kẻ trộm. Như vậy, thanh danh của Âu Dương gia cũng sẽ được bảo vệ, Noãn nhi là cháu ruột của Lão thái quân Hầu phủ, nếu thật sự không minh bạch phải gả cho loại lưu manh này, lão thái quân còn không hỏi tội hẩn sao? Nghĩ đến đây, hẩn lạnh lùng nói: "Không nghe đại tiểu thư nói gì sao, soát!"

Quần sự lập tức đi lên sờ soạng trên người Trương Văn Định mấy lần, cuối cùng mới rút ra một cây trâm ở bên hông hẩn. Lâm thị nhìn cũng không thèm nhìn tới, nhất thời ai oán khóc một tiếng: "Phải làm sao bây giờ, Noãn nhi đáng thương của ta!"

Sắc mặt Âu Dương Trì xanh mét, thở không ra hơi, trong ngực kịch liệt đau đớn, chỉ cảm thấy một cổ lửa giận xông lên đỉnh đầu, thật đúng là đã soát ra được tín vật đính ước! Hẩn nâng mạnh ánh mắt lên, hung tợn trừng mắt nhìn Âu Dương Noãn! Nếu không phải ở đây có nhiều người như vậy, hẩn hận không thể xông lên cho nàng một cái tát!

"A, đây là trâm cài của nhị tiểu thư mà!" Bỗng nhiên nghe được Hồng Ngọc kinh hô một tiếng, tiếp theo gióng như là cảm thấy bản thân nói sai, sợ tới mức quỳ rạp xuống đất, một câu cũng không dám nói.

Lâm thị nghe vậy thì sửng sốt, tập trung nhìn vào, thiếu chút nữa là bật thốt lên, đây không phải là trâm cài mà Khả nhi thích nhất sao, làm sao có thể ở trong tay hẩn? Bà ta rõ ràng đã lệnh cho Tiểu Đào trộm một vật bên người Âu Dương Noãn, chẳng lẽ Tiểu Đào đã đánh tráo sao? Bà ta quay đầu, hung hăng nhìn chằm chằm như muốn ăn tươi nuốt sống Tiểu Đào vậy!

Tiểu Đào tròn tròn mắt, nàng rõ ràng đã vào phòng Đại tiểu thư trộm một cây ngọc trâm, cũng đã đem nó giao cho Trương Văn Định, hiện tại vì sao lại soát ra được trâm cài của nhị tiểu thư, ông trời ơi!

"Khả nhi, trâm cài này... là xảy ra chuyện gì đây?" Lý thị mở miệng, đã hoàn toàn tức giận.

Âu Dương Khả đứng xem này giờ cũng hoàn toàn ngây dại, nàng ta theo bản năng sờ sờ trâm cài trên đầu, rõ ràng là có một đôi vậy mà trên đầu nàng ta chỉ có một cái, một cái khác hiện đã bị soát ra trên người Trương Văn Định.

Tất cả mọi người có mặt đều khiếp sợ, Âu Dương Noãn bỗng nhiên quỳ xuống trước mặt Lý thị, nước mắt trong suốt ào ào chảy ra, ánh mắt tràn đầy ủy khuất khiến người khác yêu thương: "Tổ mẫu, muội muội có lẽ là nhất thời hồ đồ...Không!Sẽ không có khả năng là muội muội yêu hẩn...Con khẳng định là hẩn muốn trộm trâm cài của muội ấy...Sớm biết như thế này con đã tự mình gánh chịu rồi!"

Trương Văn Định ghen hống nhìn trần trời, còn không biết sống chết đi biện giải: "Rõ ràng là..."

"Còn dám cãi loạn!" Phương mama vẫn luôn đứng bên người Âu Dương Noãn chạy nhanh đến, hung hăng cho hẩn một cái tát thật mạnh làm hẩn lệch cả mặt, rồi lập tức xoay người quỳ xuống: "Lão thái thái, lão gia, phu nhân! Đại tiểu thư của chúng ta đúng là tâm địa lương thiện, lại còn muốn tự nhận trách nhiệm a!"

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Trương Văn Định, hẩn nói tiểu thư mời hẩn đến, còn nói tiểu thư thập phần ái mộ, không lấy được hẩn thì sẽ không lấy chồng, kết quả lại có Tiểu Đào làm chứng nên đương nhiên sẽ nghĩ rằng tiểu thư mà hẩn nói ở đây là Đại tiểu thư. Ai ngờ rằng bị người phát hiện đánh cho một trận, lại soát ra trong người hẩn đồ vật của nhị tiểu thư, như vậy không phải là đã rõ ràng rồi sao, nhị tiểu thư không biết vì sao lại hẹn người này, hẩn cứ tưởng là đại tiểu thư nên chạy đến sân của nàng, lúc bị bắt vẫn còn nghĩ rằng người hẹn hẩn là đại tiểu thư! Sự tình như vậy không phải đã rõ ràng rồi sao? Không ít người lộ ra biểu tình bực tức đại ngộ.

Âu Dương Noãn trong lòng cười lạnh, trên mặt lại bị thương nói: "Muội muội tuổi còn nhỏ như vậy, làm sao biết tình yêu nam nữ là cái gì? Chỉ sợ là thường ngày xem sách thư sinh cũng tiểu thư gặp gỡ nhau dưới ánh trăng, chẳng qua chỉ là học nháo làm theo thôi, muội ấy làm sao nghĩ được vì vậy mà thiếu chút nữa xảy ra chuyện lớn đâu! Đáng giận nhất chính là Trương Văn Định, hắn thật không minh bạch khi thấy hẹn ước. Còn nha đầu Tiểu Đào kia, nhị tiểu thư không hiểu chuyện đã không khuyên bảo thì thôi ngược lại còn hồ nháo theo muội ấy, sự tình bại lộ sợ bị trách phạt liên vu oan trên người nữ nhi...Ai, muội muội đáng thương của ta!"

Âu Dương Khả thấy tình hình không đúng, vội vàng quỳ xuống, dập đầu nói: "Tổ mẫu, cháu gái cái gì cũng không biết, cháu gái không có làm! Hắn oan uổng con!" Nói xong liền khóc lên, nhìn Lâm thị một bên, vội vàng nói: "Trâm cài này con đã đánh mất vào ban ngày, làm sao có thể bị hấn nhát được...Cháu gái nghĩ thế nào cũng không ra! Mất trâm cài chẳng qua cũng là do vô tâm, con không biết làm sao lại..." Âu Dương Khả nhìn thấy ánh mắt châm chọc của lão phu nhân, rốt cuộc cũng không nói được nữa.

25. Chương 25: Phản Bội Chủ Tử Thì Không Có Kết Cục Tốt

Lâm thị cơ hồ như hít thở không thông, sao sự việc lại chuyển biến như vậy? Âu Dương Noãn thế nhưng lại có thể xoay chuyển tình thế! Điều duy nhất bà ta có thể nghĩ được cho đến bây giờ chính là Tiểu Đào đã phản bội, căn bản là không có lấy ra được vật gì đó của Âu Dương Noãn! Thế nhưng... Làm sao có thể biến thành trâm cài của nữ nhi bà ta!

Lâm thị làm sao nghĩ được lúc Âu Dương Noãn sai nha đầu mình đụng ngã Âu Dương Khả đã lấy đi trâm cài của nàng ta rồi, mà Hồng Ngọc nhân lúc hỗn loạn đã tráo đổi trâm cài đâu! Lại càng không thể nghĩ đến đêm nay Âu Dương Noãn đã cố ý lựa chọn những người tín nhiệm canh giữ nghiêm ngặt, ngay cả một tiếng gió cũng không để lộ cho bà ta biết! Từng tầng từng tầng xuống dưới, bà ta đương nhiên không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Âu Dương Noãn sống mất lưu chuyển, nhìn thoáng qua Lâm thị đang trợn mắt há hốc mồm bên cạnh, mềm nhẹ nói: "Phụ thân, mẫu thân, hai người không thể để loại người này tùy ý bêu xấu thanh danh của muội được!"

Mặt Lâm thị liền tái đi, nữ nhi của mình nhỏ như vậy, làm sao có thể cùng người khác có tư tình, thế nhưng từ xưa nam nữ bảy tuổi đã không ở cùng một chỗ, Âu Dương Noãn làm vậy không phải là muốn người khác tin tưởng Âu Dương Khả cùng ngoại nhân có tư tình mà rõ ràng là muốn đem Khả nhi cũng tha xuống nước, quấy đục hỗn loạn này lên!

Sự tình bây giờ, có thể nói là cùng Âu Dương Noãn có can hệ không lớn, cho dù Trương Văn Định có người mời đến thì người đó cũng là Âu Dương Khả, hơn nữa hắn còn chưa kịp vào sân đã bị người khác bắt được liền ra sức đánh, chính là đại tiểu thư vô tội bị liên lụy vào chuyện này, thực sự là quá vô tội a!

Lâm thị nhìn trâm cài kia, biết việc này đã bị Âu Dương Noãn đẩy lên trên người nữ nhi mình, việc quan trọng bây giờ là phải làm sao để Âu Dương Khả tránh chuyện không may, còn về phần Trương Văn Định_bà ta căn bản không để trong lòng. Chẳng qua là bà ta đang cẩn thận suy tính thiệt hơn, lúc này quát lên: "Thực hay cho một Trương Văn Định người, nhân hạ quá sinh ra tà tâm! Trộm cái khác cũng liền thôi đi, cứ nhiên còn muốn ô nhục thanh danh nữ nhi Âu Dương gia ta!"

Trương Văn Định quá sợ hãi: "Phu nhân, rõ ràng là người..."

Lâm thị làm sao để hấn nói chuyện được: "Bịt miệng hấn lại, kéo xuống đánh hấn cho ta! Đánh xong thì đưa lên quan phủ điều tra!"

Trương Văn Định còn muốn nói chuyện, đã bị người ta bịt miệng lại, ô ô nói không ra lời. Âu Dương Tuyết tỉnh táo lại đi qua đem người khác đẩy ra, nổi giận nói: "Nói! Là ai đã sai bảo người làm chuyện này?"

Trương Văn Định rút cuộc cũng bất chấp tất cả, lập tức kêu to: "Là phu nhân sai ta làm, là phu nhân nói nếu hôm nay ta đến đây, về sau sẽ gả đại tiểu thư cho ta, lại còn cho ta thêm bạc..."

Âu Dương Trì nghe xong trong lòng chấn động, bỗng nhiên đánh mạnh tay xuống bàn: "Còn không mau tha xuống đánh cho ta! Cư nhiên dám vu cáo cả phu nhân, quả nhiên là cả súc sinh cũng không bằng!"

Âu Dương Noãn cười lạnh nhìn một màn này, chỉ cảm thấy vô cùng châm chọc, sự tình đến bước này, người sáng suốt đều nhìn ra được là ai đứng phía sau sai bảo, Âu Dương Trì lại còn muốn dùng mọi cách để bao che, thật sự là quỷ mê tâm hồn! Loại người hồ đồ này làm sao xứng làm phụ thân, xứng làm quan viên!

Vương mama nhảy dựng lên, sai hai nam nhân khỏe mạnh ngăn chặn miệng Trương Văn Định lại, khóa trụ tay chân, Trương Văn Định tựa như hóa thành dã thú, điên cuồng muốn giãy dụa, thế nhưng lại bị người ta mạnh mẽ trói lại lôi ra ngoài.

Trong phòng liền yên tĩnh, thật lâu không có tiếng động, chỉ nghe tiếng lá cây xào xạc vì bị gió thổi ở bên ngoài.

"Mẫu thân, đa tạ người đã chủ trì công đạo, bằng không trong sạch của muội muội thực sự đã bị hủy trong tay tặc nhân này rồi..." Vừa nói nước mắt Âu Dương Noãn đã muốn chảy xuống.

Lý di nương này giờ vốn bằng quang với thế cục hiện tại cũng tiến lên, an ủi nói: "Đại tiểu thư đừng nói như vậy, vốn là tên hỗn đản đó muốn trộm gì đó của nhị tiểu thư, không nghĩ rằng lại bị người trong phủ bắt được nên mới quay qua nói xấu, tiểu thư yên tâm, lão gia tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hắn!"

Lâm thị nghe xong lời này, chỉ cảm thấy trong lòng có một ngọn lửa hừng hực thiêu đốt, chính là bà ta còn có ba phần lý trí, không thể không nén lửa giận, nhìn thoáng qua Âu Dương Khả cơ hồ sợ hãi quá mức mà tê liệt ngã quỵ xuống, rồi lại nghiêm khắc nhìn mama nha hoàn trong sân: "Sự tình hôm nay, nếu để lộ ra bên ngoài dù chỉ một chút, ta sẽ lấy mạng tất cả các người!"

"Dạ!" Tất cả nha hoàn mama đều đồng loạt quỳ xuống trả lời một tiếng, trong phòng một mảnh xơ xác tiêu điều.

Lý thị cao cao tại thượng đang ngồi trên kia trong lòng cười lạnh, tuy rằng bà không biết vì sao Âu Dương Khả cũng bị kéo xuống nước, nhưng từ chuyện này thấy được, Lâm thị nửa điểm cũng không bớt lo, luôn làm cho bà cảm thấy ngọt ngào. Tốt, con dâu này đúng là hiếu thuận...

Âu Dương Noãn nhìn thoáng qua vẻ giận dữ hung tợn của Lâm thị, thầm nghĩ trong lòng 'đúng là gieo gió gặt bão, từ hôm nay trở đi, vì muốn bảo toàn danh dự của Âu Dương Khả cùng che dấu mưu kế độc ác của người, chắc chắn người sẽ phải dốc hết toàn lực rồi!'

....

Từ chính sảnh đi ra, Hồng Ngọc như bị rút hết sức lực, lúc bước qua cửa thiếu chút nữa thì ngã sấp xuống, Phương mama nhanh tay đỡ lấy nàng ta mà không để ai phát hiện. Âu Dương Noãn nhìn thấy liền mỉm cười, Hồng Ngọc tâm địa lương thiện, tận tâm trung thành, điểm không tốt duy nhất là còn chưa đủ tâm ngoan thủ lạt. Đối đãi với ác nhân, thiện tâm vĩnh viễn là dư thừa, muốn lật đổ Lâm thị, chỉ có thể thủ đoạn hơn bà ta gấp trăm ngàn lần, đánh cho bà ta trọn đời không thể xoay người!

Chuyện đầu tiên nàng làm khi trở về là thăng Xương Bò lên làm nha đầu nhất đẳng. Hồng Ngọc liếc mắt nhìn Xương Bò đang cười ngây ngô, cẩn thận nói: "Đại tiểu thư, Tiểu Đào..."

Âu Dương Noãn nhìn hoa mai ngoài cửa sổ, thản nhiên nói: "Nàng ta sẽ không trở lại." Nếu việc hôm qua thành, Tiểu Đào sẽ bị Lâm thị diệt khẩu, nếu thất bại, nàng ta cũng sẽ không thoát được kết cục như vậy. Tiểu Đào đã muốn phản bội chủ tử thì hẳn phải nhận được kết cục như vậy.

Hồng Ngọc nghĩ nghĩ cũng hiểu được, nhưng thời gian ở chung không ngắn, trên mặt vẫn lộ ra một chút thần sắc ảm đạm. Phương mama nhìn thấy, lạnh giọng cười: "Người đừng đồng tình với nha đầu kia, nếu việc mưu hại tối hôm qua của họ thành công, đừng nói đến việc đại tiểu thư sẽ xảy ra chuyện gì, ngay cả bản thân người là nha đầu hầu hạ bên người tiểu thư cũng không thể thoát được tội danh giết dây chủ tử, đến lúc đó là đánh chết người hay bán người đi cũng chưa biết chừng!"

Hồng Ngọc nghe xong lời này, không tự chủ được rung mình một cái, ngay lập tức gật đầu, không dám suy nghĩ lung tung nữa.

Phương mama nhìn sườn mặt thanh lệ của Âu Dương Noãn, cảm thấy rất vui mừng, đại tiểu thư có thể không bị Lâm thị lừa làm cho bà thật cao hứng, ngàn vạn lần cũng không thể tưởng tượng được nàng còn có thể an nhiên nghĩ ra đối sách ứng phó, bà nghĩ nghĩ, hàm súc nhắc nhở: "Đại tiểu thư, thật ra chuyện này cũng là một cơ hội có thể lật đổ Lâm thị..."

Âu Dương Noãn nhìn Phương mama toàn tâm toàn ý vì mình mà lo nghĩ, ánh mắt hiền hòa đi rất nhiều, nói: "Không, mama, muốn lấy việc nhà ra mà hành động, phải một kích đánh vào trung tâm, nếu không đúng sẽ không có đường lui, đêm nay lập trường của phụ thân người còn không rõ sao? Nếu không lung lay được ông ấy, chúng ta sẽ không dễ dàng làm được việc này!"

"Nhưng lão gia vẫn luôn sủng ái bà ta, chỉ sợ sẽ không dễ dàng..."

Âu Dương Trì sủng ái Lâm thị ra sao cũng tuyệt đối không vượt qua được sự quan tâm đến quyền thế địa vị của mình, chờ coi đi. Âu Dương Noãn hơi hơi nhếch môi lên, mang theo một tia thần bí khó lường: "Sủng ái sao? Chỉ sợ sủng ái cũng có hạn..."

26. Chương 26: Tới Cửa Khởi Binh Văn Tội

Thọ an đường.

Lý thị mang vẻ mặt nghiêm nghị ngồi trong chính sảnh, Âu Dương Trì bước vào trong, nhìn thấy biểu tình Lý thị không tốt, trong lòng có chút khẩn trương.

"Lão thái thái, chuyện đêm nay đúng là rất mất mặt, nhưng người yên tâm đi, con nhất định sẽ đem Trương Văn Định kia trừng phạt thật nặng! Văn hồi lại thanh danh Âu Dương gia chúng ta!"

"Thanh danh? Bây giờ còn thanh danh gì nữa mà nói?" Lý thị tức giận vạn phần, vỗ mạnh tay xuống bàn, ho khan một tiếng. Trương mama thấy vậy, lập tức nâng chung trà lên cho Lý thị uống, một tay còn lại nhẹ nhàng vỗ vỗ trên lưng bà.

Âu Dương Trì thấy thế, vẻ mặt lo sợ không yên, vội vàng nói: "Lão thái thái, người hãy bảo trọng, nếu người có gì chỉ giáo, con đều sẽ nghe!"

"Ta vốn tưởng rằng người mấy năm nay xử sự hợp tình hợp lý, đến nơi đến chốn, liền giao hết thảy cho người quyết định, ai ngờ người lại đem hết chuyện trong phủ mặc cho Lâm thị xử lý, khiến cho chương khí mù mịt không nói, ngay cả gia phong trong sạch của Âu Dương gia thiếu chút nữa cũng bị hủy!" Lý thị lạnh lùng nói.

Âu Dương Trì lấy khăn tay trong tay áo xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán.

Lý thị nhẹ nhàng hòa hoãn khẩu khí lại, nhìn hẩn một cái, bưng tách trà nhẹ gạt đi lá trà, Trương mama bên cạnh sắc mặt ngưng trọng, nhẹ giọng đẩy mama nha hoàn trong phòng đi ra ngoài xong mới quay về hầu hạ, lúc này nghe thấy giọng Lý thị: "Ta vốn không muốn nhiều lời khiến người ta chán ghét, người trong phòng người mấy năm nay đã bị con dâu đuổi đi không ít. Người đi ra bên ngoài hỏi thăm xem, có người nào giống người đến tuổi này rồi mà lại chỉ có một con trai! Đã vì mặt mũi của nó rồi, nó lại còn không biết dừng tay, đầu tiên là làm hại tôn tử ta, hôm nay rốt cuộc lại vu hãm!"

Về mặt Âu Dương Trì đầy xấu hổ, đứng lên liên tục thở dài: "Đều là lỗi của con, là con hồ đồ, cũng là do con nghĩ dù sao nàng ấy cũng là thiên kim hầu phủ, gả cho con làm kế phu nhân nhiều năm qua hiểu kính với lão phu nhân, cố gắng chăm sóc hai nữ nhi. Trong lòng con không khỏi có chút thương tiếc, không nghĩ nàng lại hành động không có chừng mực, con quay về nhất định sẽ giáo huấn nàng!"

Lý thị nghe thấy trong lời nói của hẩn còn vì Lâm thị mà suy nghĩ, không khỏi cười lạnh vài tiếng cũng không nói gì. Trương mama thấy thế, liền tiến lên nói: "Lão gia, lão thái thái vốn nhân hậu, có một số việc

không nghĩ quẩn, có chút không tiện nói ra, hôm nay để lão nô tỳ này gánh trách nhiệm cùng lão gia nói chuyện rõ ràng, mong lão gia không trách tội!”

Âu Dương Trì thấy Trương mama nói vậy, vội hỏi: ”Mama nói gì vậy? Mấy năm nay người tận tâm hết sức hầu hạ lão thái thái, trong nhà này người cũng là trưởng bối của ta, có chuyện gì cứ việc nói!”

Trương mama nghiêng người trả lời nói: ”Vốn là phu nhân và kế phu nhân đều xuất thân từ Hầu phủ, tuy một người đích một người thứ nhưng đều lớn lên bên cạnh lão thái quân nên tình cảm vô cùng tốt. Phu nhân vốn là người hiền lương thực đức, tấm lòng rộng lượng, nhất cử nhất động đều thể hiện phong thái quý phái, thứ muội của người đến phủ chúng ta ở nhờ phu nhân đối đãi rất tốt. Ăn, mặc, ở, đồ dùng tất cả đều là thứ tốt nhất. Thế nhưng ai cũng không ngờ, vị thứ tiểu thư này lại có ý đồ, cư nhiên lại cùng lão gia phát sinh tình cảm. Việc này vốn không được lão thái thái đồng ý, nàng ta đến đây là để chăm sóc tỷ tỷ mình, sao có thể cùng tỷ phu phát sinh chuyện này được? Nếu như bị truyền ra ngoài sẽ ảnh hưởng đến danh dự của lão gia, cũng may phu nhân rộng lượng, trái lại còn thay lão gia nói tốt cho người, còn tự mình đi mời Lão thái quân đến cùng. Vốn là bệnh của phu nhân không nặng lắm, thế nhưng vì chuyện này mà trầm trọng hơn, rốt cục lại không chịu chữa khỏi, hiện tại nghỉ lại, nữ nhân rộng lượng cũng có vài phần lòng dạ...”

Âu Dương Trì xấu hổ không thôi, mặt đỏ tai hồng, nói cũng không nên lời. Tất cả mọi người vốn tưởng rằng phu nhân thay hẳn tuyển một kế phu nhân thật tốt, lại không biết Uyển Thanh dịu dàng như vậy sớm đã sinh bệnh, lại nói tiếp, nàng qua đời sớm như vậy, bọn họ không thoát được can hệ.

Trương mama nhìn thoáng qua sắc mặt của Lý thị, khẩu khí chậm lại: ”Vốn phu nhân vẫn luôn đối đãi với lão phu nhân rất tốt, có thương có lượng. Kế phu nhân vào cửa mấy năm đầu cũng có chút tôn kính với lão phu nhân, dạo gần đây lại có những hành động kỳ cục, đầu tiên là làm cho viện đại thiếu gia chương khí mù mịt. Sinh bệnh lại muốn lão phu nhân tự mình đi qua thăm hỏi, tối hôm nay lại còn xảy ra chuyện này. Lão gia cũng đừng trách lão phu nhân quá tức giận, kế phu nhân thật sự là không hiểu thấu lòng lão phu nhân!”

Âu Dương Trì thở hắt một tiếng, thẳng tắp quỳ xuống trước mặt Lý thị, rơi lệ nói: ”Tội con đáng chết vạn lần, chộc cho lão thái thái nhiều lần không vui, con bất hiếu!”

Trương mama vội vàng đỡ lấy Âu Dương Trì, hẳn ta vẫn không chịu đứng dậy, xin lỗi không thôi, lúc này Lý thị mới nói: ”Người đứng lên trước đi!”

Âu Dương Trì đứng lên, Trương mama đã chuẩn bị khăn nóng cho hắn lau mặt, lại lấy ghế dựa cho hắn ngồi xuống. Khẩu khí của Lý thị đã hòa hoãn, nói: ”Hiện tại con đường làm quan của con đúng là đang thuận buồm xuôi gió, nhưng bên ngoài còn có bao nhiêu người đang chờ con mắc sai lầm. Chuyện đêm nay nếu nói nhỏ thì là tặc nhân vu cáo, nếu nói không tốt thì là gia phong bất chính, nếu để cho người ngoài biết được rồi nói người trị gia bất lực thì người còn có thể thuận lợi làm tốt chức vị sao?”

Âu Dương Trì bỗng giật mình, sợ tới mức đầu đầy mồ hôi: ”Lão thái thái dạy phải! Nhưng con nghĩ việc hôm nay không phải do nàng bày ra, nàng không phải là người ngoan độc như vậy...”

“Hừ, người đúng là vẫn còn quá tin tưởng nó! Lý di nương vốn cũng là vừa làm nông vừa học gia truyền, cũng mong muốn được làm chính thất của người ta, nếu không phải trong nhà gặp nạn, thì cũng không bao giờ chịu làm thiếp. Nàng ấy vừa tiếp nhận gia vụ mới có hai ngày ngắn ngủi lại xảy ra chuyện gì con dâu cũng đổ lỗi trên người nàng! Người không thử ngẫm lại xem, việc này nhất định có âm độc quỷ phá, nó hôm nay hại Noãn nhi, ngày mai có thể xuống tay với những người khác. Âu Dương gia ta há có thể dung thứ cho người như thế! Chuyện này muốn tra ra được rõ ràng, trước hết phải tra trên người phu nhân của người!”

“Dạ, con trở về nhất định sẽ hỏi thật rõ ràng. Nếu thật sự là do nàng ấy gây nên, con tuyệt đối sẽ không bao che!”

Âu Dương Trì ra khỏi Thọ An Đường liền đi thẳng đến Phúc Thụy viện, ai ngờ Lâm thị cũng đang chờ hắn.

Hắn vừa bước vào, Lâm thị liền tiến lên tiếp đón, nhìn thấy bà ta một thân sam tử đơn bạc, tóc dày đen nhánh có chút rối thả hờ hững trên vai, bộ dáng như vừa bệnh nặng mới khỏi, thật sự là diễm đạm đáng yêu, lúc này dù có đang rất tức giận thì cũng đã giảm đi một nửa.

“Vừa rồi ở trên chính đường, là ta đã để lại thể diện cho ngươi, có phải như lời Trương Văn Định nói, chuyện đêm nay là do ngươi làm?” Thanh âm Âu Dương Trì lạnh lùng mang theo ý nghiêm khắc.

Nước mắt Lâm thị trong suốt chực trào: “Lão gia giữ thể diện cho thiếp làm sao thiếp lại không biết. Lão gia hôm nay một mình đến cùng thiếp nói chuyện, như vậy thiếp cũng sẽ nói hết toàn bộ. Trương Văn Định kia là con của cố nhân, bạn lão gia, vì gia đình suy tàn nên đến đây tìm nơi nương tựa, lão gia giữ hẩn lại làm môn khách trong nhà. Hẩn uống rượu rồi đi loạn, thế nhưng lại đi lạc vào sân Noãn nhi, vì để tự bảo vệ mình mà hẩn vu hãm cho Noãn nhi, bị đánh nên nói năng bậy bạ liền đem thiếp vào làm bia, người sáng suốt đều có thể nhìn ra được, chẳng lẽ lão gia lại hoài nghi thiếp chỉ thị hẩn làm sao?”

“Hừ, tin đồn vô căn cứ thì không ai tin, tại sao hẩn không nói những người khác mà lại nhìn chằm chằm vào ngươi?”

27. Chương 27: Cầu Đại Tiểu Thư Cứ Mạng

Lâm thị lại uyển chuyển nói: “Trì lang, lời này chắc là do lão phu nhân nói với chàng, chắc chắn còn nói thiếp làm như vậy là vì trừ bỏ Noãn nhi cùng Lý di nương, có đúng không? Chàng nghĩ lại mà xem, Noãn nhi tuy rằng không phải do thiếp sinh ra, nhưng dù sao cũng đã ở cùng nhiều năm, thân như ruột thịt, thiếp làm sao có thể hại nó? Nó chỉ là một nữ hài tử, tương lai còn phải gả ra ngoài, thiếp tìm mọi cách nhằm vào nó thì ích lợi gì? Lý di nương kia là do lão thái thái ban cho chàng là vì cái gì? Mọi người trong phủ từ trên xuống dưới đều hiểu được, chẳng qua là nhìn thấy lão gia sủng ái thiếp, mà thiếp lại không sinh được nam tử làm lão thái thái không vui. Vì không muốn làm lão phu nhân tức giận, thiếp đã tình nguyện đem vị trí quản sự chủ mẫu giao ra, chuyện nhà quan trọng nên không thể hỏi nhiều, hiện tại xảy ra chuyện lão phu nhân sao không đi hỏi đương nhiệm quản sự Lý di nương lại quay sang trách thiếp? Ông trời có thể làm chứng, nếu thiếp có làm sai chuyện gì thì đó chính là không sinh được nam tử cho Âu Dương gia, lão thái thái cũng vì vậy mà luôn chán ghét thiếp!”

Âu Dương Trì trong lòng thoáng động, cũng không lên tiếng, nâng ly trà lên uống một ngụm, Lâm thị chậm rãi đến ngồi bên người hẩn, ngả đầu trên vai hẩn, kể lể: “Trì lang, chúng ta vợ chồng đã mười năm, chàng xem thiếp là loại người tâm ngoan thủ lạt này sao? Lúc tỷ tỷ còn trên đời, chính thiếp vẫn luôn túc trực không rời. Tỷ tỷ qua đời, Noãn nhi thương tâm khóc ròng, thiếp ngày đêm làm bạn, đối xử so với Khả nhi càng dụng tâm hơn, chẳng lẽ chàng lại không tin thiếp sao?”

“Thật sự không phải do ngươi gây nên?” Âu Dương Trì vừa thả lỏng, đột nhiên lại nghĩ tới lời Lý thị, lập tức rút tay về, đẩy Lâm thị ra.

Lâm thị xưa nay đều nắm rõ tính cách Âu Dương Trì, không nghĩ tới mình sẽ bị đẩy ra, trên mặt không hề lộ ra nửa điểm tức giận, ánh mắt đăm lẹ trong suốt nhìn Âu Dương Trì: “Nếu thiếp làm ra việc lang tâm cầu phế kia, thiếp sẽ bị trời chu đất diệt, không được chết tử tế!”

Âu Dương Trì gật gật đầu: “Ngươi và ta vợ chồng nhiều năm như vậy, bản tính của ngươi tự ta biết rõ, ta đương nhiên tin ngươi không phải là loại người độc ác, chẳng qua là ta nể hà lão phu nhân vẫn còn nghi ngờ. Ngươi là mẫu thân ruột thịt của ta, một tay người dưỡng dục ta thành tài, dù có oan uổng ngươi thì cũng là trưởng bối, ngươi phải nhường nhịn, nếu không truyền ra ngoài ta sẽ bị người đời chê cười dung túng thể tử mà bỏ bê mẫu thân, như thế là tội đại bất hiếu!”

Lâm thị nghe thấy câu cuối cùng Âu Dương Trì nói liền không nói nữa, bà ta biết Âu Dương Trì tuy rằng lòng dạ thâm sâu thì Lý thị cũng là một nhân vật lợi hại, hiện tại ông ta nói đến chuyện hiếu đạo chính là muốn mình phải nhịn xuống, không thể ngõ nghịch với lão thái thái. Chuyện lần này là do một tay bà ta bày ra, hiện tại sự việc bại lộ không bị liên lụy đến bản thân, hẩn bắt quá là muốn bà ta cúi đầu một chút, nhưng không có trách phạt đã là rất may rồi, bà ta là người thông minh, biết khi nào thì nên thu tay về, vội vàng nói: “Đây là lẽ đương nhiên, thiết nhất định sẽ hầu hạ tốt lão phu nhân!”

Âu Dương Trì thấy bà ta đã đáp ứng, liền vỗ vỗ bả vai bà ta nói: “Uỷ khuất cho nàng rồi!”

Lâm thị cười nói: "Ủy khuất gì chứ? Xuất giá tòng phu, tất cả thiếp đều nghe chàng, chỉ cần Trì lang vui vẻ, thiếp sẽ không thấy ủy khuất!" Lại còn nói: "Thiếp cũng không muốn làm cho lão phu nhân nảy sinh khúc mắc, chờ thêm mấy ngày nữa, thiếp sẽ mời gánh hát đến náo nhiệt một phen, có lẽ sẽ làm lão thái thái vui hơn!"

Âu Dương Trì ôm chặt Lâm thị vào lòng, thở dài: "Nàng thật đúng là hiền thê của ta!"

Lâm thị tuy rằng nửa đường vào cửa nhưng lại là tri kỷ của hắn, chẳng những toàn tâm toàn ý với hắn, làm việc cũng đều thỏa đáng, ôn nhu đôn hậu, hắn đương nhiên là thập phần yêu thích. Về phần Trương Văn Định kia, nếu đã có thể vu hãm Noãn nhi thì cũng có thể oan uổng Lâm thị, nhất định là do lão thái thái hiểu lầm nàng thôi!

Lâm thị làm như hờn dỗi nói: "Thiếp sao bằng được mấy người kia!"

Âu Dương Trì cười, nhẹ giọng nói: "Các nàng ấy mới không thể so sánh được với nàng..." Nói xong, liền quên hết chuyện hắn đến đây là để khởi binh vấn tội, ôm bà ta đi vào nội thất.

...

Từ sau chuyện Trương Văn Định, Lâm thị nghiêm cấm trong phủ không được bàn luận, nhưng mà miệng lưỡi thế gian là khó che nhất, chỉ hai ngày sau liền truyền ra lời đồn đãi nói nhị tiểu thư tư tình với Trương Văn Định, ngược lại còn cố ý vu oan hãm hại cho đại tỷ mình...Sau đó, Âu Dương Noãn vẫn theo lẽ thường mà làm việc, không có chút né tránh những lời đàm tiếu, phong thái hết sức quang minh lỗi lạc. Âu Dương Khả lại bị tắc nghẹn vì tức giận, liền đóng cửa suốt nửa tháng không chịu ra ngoài, ngay cả Lâm thị tự mình đến khuyên bảo cũng nhất định không ra, làm cho bọn hạ nhân trong Âu Dương phủ càng thêm khẳng định lời đồn nhị tiểu thư tư hội nam nhân vu oan. Lâm thị vì ngăn chặn lời đồn đãi này mà phải hao tổn hết tâm tư, thế nhưng lời đồn chính là như thế, người càng áp chế, nó lại càng lan rộng nhanh hơn, chỉ trong khoảng thời gian ngắn mỗi người đều ý thức được hướng gió trong phủ đang thay đổi.

Âu Dương Noãn vẫn như thường lệ đi thỉnh an tổ mẫu, khi đi ngang qua hoa viên đột nhiên một nữ tử xông ra phía trước, hành lễ với nàng, dùng thanh âm mềm mại nói: "Thỉnh an đại tiểu thư!"

Âu Dương Noãn nhìn qua nữ tử trước mặt, nàng ta mặc một thân váy hoa nhiều màu sắc, viền áo lông chồn vắt hờ ngang vai, áo choàng thêu sợi kim tuyến óng ánh, khuôn mặt tú lệ, cử chỉ quyến rũ, có một loại ôn nhu từ trong xương tủy toát ra, đúng là mỹ nhân Lại Bộ Thượng Thư tặng cho Âu Dương Trì _ Chu di nương. Vị di nương này vào phủ đã được năm năm, vừa tiến vào cũng được sủng ái một thời gian, thế nhưng Lâm thị sao có thể chờ được liền gỡ thủ đoạn, rất nhanh đã ép nàng ta không trở mình được. Lại nói, mặc dù hiện tại không được sủng nhưng lại là người mà cấp trên Âu Dương Trì ban tặng nên Lâm thị cũng không đối phó nhiều, nhưng vừa rồi rõ ràng nàng ta lại có ý hướng đến Âu Dương Noãn làm nàng nhất thời tò mò Chu di nương muốn làm gì...Nghĩ đến đây, trên mặt liền mang ý cười nói: "Chu di nương không cần đa lễ!"

Tuy về mặt Âu Dương Noãn ôn hòa nhưng vẫn làm cho Chu di nương khấn trương, nàng ta liếc mắt nhìn Âu Dương Noãn một cái, chỉ cảm thấy vị tiểu thư này tuy rằng còn nhỏ tuổi nhưng mặt mày thanh lệ thoát tục, đúng là trời sinh mỹ mạo song toàn, khí độ tao nhã cao sang, chắc chắn các danh môn khuê tú trong kinh ít người sánh kịp. Đại tiểu thư trước đây luôn đi theo kế phu nhân, thế nhưng qua chuyện lần trước, xem ra đại tiểu thư cùng kế phu nhân là bằng mặt mà không bằng lòng, nếu là như vậy không phải bản thân sẽ có chút tương lai sao? Nghĩ đến đây, nàng ta không tự giác được sờ sờ bụng mình, nhất thời lấy lại dũng khí nói: "Đại tiểu thư, ta là cố ý đến đây tìm tiểu thư!"

"Oh!" Âu Dương Noãn hơi hơi nghiêng đầu, dẫn theo ba phần nghi hoặc, ánh mắt thản nhiên nhìn kỹ Chu di nương.

Phương mama lạnh lùng nhìn chằm chằm Chu di nương trước mặt, trong ánh mắt không để lộ chút hờn giận, cái gì mà đặc biệt đến tìm đại tiểu thư, nếu tìm đại tiểu thư sao không đi đến Noãn các lại cố ý lựa chọn hoa viên có nhiều hạ nhân như vậy, chỉ sợ là có ý đồ!

Chu di nương bị bà nhìn chằm chằm tâm liền nảy loạn lên, cúi đầu không yên, bắt đầu có chút hoài nghi liệu mình đến tìm đại tiểu thư rốt cuộc là đúng hay sai, nhưng việc đã đến nước này, vì bảo toàn tính mạng và tiền đồ của mình, nàng ta quyết định đánh cược một phen! Chu di nương từ ánh mắt bối rối do dự liền

trở nên kiên định, cắn răng quỳ xuống, dập đầu thật mạnh, tận lực khắc chế thanh âm run run: "Cầu đại tiểu thư cứu mạng!"

28. Chương 28: Nhất Trường Phong Ba Chợt Khởi

Âu Dương Noãn lẳng lẳng nhìn Chu di nương, trong ánh mắt mang theo vài phần lãnh ý. Chu di nương muốn cùng nàng kết giao sau lưng Lâm thị, bản thân nàng đã trải qua nên biết Lâm thị dụng tâm độc ác, trước đây còn từng cùng Lâm thị châm chọc khiêu khích Chu di nương, bà ta làm sao có thể vô duyên vô cớ đến xin nàng giúp đỡ? Đừng trách nàng quá đa nghi, trong phủ này ai ai cũng là địch nhân, mọi sự phải nên cẩn thận. Nghĩ đến đây, Âu Dương Noãn cũng không bảo bà ta đứng lên, chỉ thần nhiên nói: "Lời này của Chu di nương là không đúng rồi, nếu có chuyện gì trong phủ này thì người di nương cần tìm nên là mẫu thân ta mới đúng. Hiện tại nếu người đang dưỡng bệnh thì cũng là tìm Lý di nương bẩm báo, tại sao di nương lại đến tìm ta chứ?"

"Đại tiểu thư, ta đã đi cầu Lý di nương, nàng ta cũng không dám làm chủ cho ta. Hiện tại ta thấy Lão gia cùng Lão phu nhân không cùng ý kiến, thật sự là không có biện pháp khác nên mới lấy hết lá gan đi cầu đại tiểu thư, nếu đại tiểu thư vẫn không chịu cứu ta, ta liền quỳ mãi ở đây!" Chu di nương thẳng lưng dậy, gắt gao nhìn chằm chằm sần đá dưới chân, thanh âm trong trẻo mang theo sự kiên quyết.

"Sao lại nói như vậy? Mặt đất lạnh như vậy, di nương vẫn là đứng dậy rồi nói đi!" Âu Dương Noãn nói như vậy, trong đầu nháy mắt lướt qua vô số ý niệm.

"Không! Nếu đại tiểu thư không đáp ứng, ta tuyệt đối không đứng dậy!"

Ánh mắt Chu di nương mang theo quyết tâm cá chết lưới rách, làm cho Âu Dương Noãn phải thay đổi chủ ý: "Hong Ngọc, còn không qua đỡ Chu di nương dậy!"

Chu di nương trước đây đã từng hoài thai hai lần nhưng đều không giữ được, việc này khỏi nói cũng biết là có liên quan đến Lâm thị, cho nên bà ta vốn đã xem Lâm thị là tử địch. Lúc đến cầu Lý di nương lại không được đáp ứng, chuyện này chắc chắn cũng có quan hệ đến đương gia chủ mẫu. Đối với những việc có thể gây phiền toái cho Lâm thị, Âu Dương Noãn vẫn là đặc biệt thích thú quan tâm.

Chu di nương vẫn không chịu đứng lên, lại bị Hong Ngọc cùng Xương Bò mạnh mẽ dìu lên, bà ta trừng to mắt hoảng sợ nhìn về mặt ngây ngô đang cười cười của Xương Bò, nghĩ rằng từ khi nào bên người đại tiểu thư lại có một nha đầu cổ quái mạnh mẽ như vậy? Bất quá bà ta bây giờ cũng có chút thả lỏng tinh thần, nếu Âu Dương Noãn có thể lắng nghe bà ta nói thì tự nhiên cũng không thể không có chút để ý nào, cho dù nàng không thể quản hết nhưng có thể sẽ lọt một tiếng gió đến lão gia hoặc lão phu nhân, đối với bà ta thì chuyện này trăm lợi một hại.

"Đại tiểu thư, hôm nay ta liều mạng đến đây, vốn chuyện xấu trong hậu viện ta cũng không dám phiền toái đến đại tiểu thư, chỉ là ta thực sự không còn con đường sống nào mới phải làm vậy. Cho tới bây giờ, ta cái gì cũng không dám nói dối, nửa tháng trước cảm thấy trong người không được thoải mái, hồi bẩm quản sự Thôi mama năn nỉ phu nhân mời đại phu đến xem, kết quả là sau khi đại phu xem qua liền mừng rỡ chúc mừng ta, ông ấy nói ta đã mang thai. Ai ngờ khi hắn nói với phu nhân, bà ấy lại thay đổi người khác đến chẩn đoán, đại phu này ập úng nói với ta hỷ mạch này chỉ là do tràng vị mất cân đối mà thôi, liền kê cho ta một đơn thuốc bổ, trong lòng ta không yên vùng trộm đưa cho nha đầu Hoàn nhi bên người ra ngoài nhờ người khác xem hộ, thuốc này đúng là thuốc bổ nhưng lại có tác dụng phá thai... Lão gia luôn chỉ có một con nối dòng, trong phủ từ trên xuống dưới đều ngóng trông có thêm đứa nhỏ được sinh ra, ta nghĩ phu nhân sẽ không nhẫn tâm như thế, liền tìm mọi cách năn nỉ Thôi mama đi cầu lão gia gặp mặt ta một lần. Thế nhưng từ ngày đó Thôi mama liền nhốt ta trong viện, còn nói với bên ngoài là ta bị nhiễm bệnh không thể ra gió, ngay cả lão gia đến thăm cũng bị cản ở ngoài sân, ngày thường không cho thấy bất cứ ai, ta không chịu uống thuốc bọn họ đưa tới liền bị Thôi mama châm chọc khiêu khích, cắt xén ức hiếp đủ thứ, lần này nếu không phải Hoàn nhi liều chết ngăn cản Thôi mama, ta cũng không thể chạy được đến đây!"

Chu di nương vừa mở miệng, Âu Dương Noãn liền hiểu được, vốn địa vị trong phủ của Chu di nương khá thấp, gần đây lại không được sủng ái, bà ta chỉ có thể nắm chắc đứa nhỏ khó khăn lắm mới có này. Chuyện này không khỏi nghi ngờ sẽ làm cho Lâm thị ghen ghét không thôi, đương nhiên sẽ tìm cơ hội để chĩnh Chu di nương, cho nên việc đầu tiên Lâm thị làm là giấu diếm việc mang thai, lại giam lỏng di nương cũng không có gì là lạ. Chính là nếu Lâm thị giam lỏng được bà nàng ta thì tất cũng sẽ có trăm ngàn loại biện pháp bỏ đi đứa nhỏ này, Chu di nương cho tới hôm nay vẫn giữ được cái thai coi như là cũng có chút thủ đoạn, càng đừng nói đến việc có thể thoát được sự giam lỏng của Lâm thị mà chạy ra đây, nếu không có chút thủ đoạn thì ngàn vạn lần không thể làm được. Đương nhiên việc trong nhà bây giờ do Lý di nương quản, ở phương diện này nếu không có nàng ta giúp đỡ thì liền không được rồi...

“Hạ nhân trong viện đều khi dễ, thay nhau khó xử ta, việc này cũng không tính là gì, chỉ là càng về sau họ càng quá đáng, còn cố ý để một khối băng ở trước cửa phòng, nếu ta không cẩn thận chỉ sợ đứa nhỏ trong bụng đã sớm không giữ được, bản thân ta thì không có gì, chỉ sợ nếu như lão gia biết được thì không biết sẽ có bao nhiêu thất vọng...”

Âu Dương Trì thất vọng căn bản không phải xót xa lo lắng cho Chu di nương, Âu Dương Noãn mỉm cười, ngắt lời bà ta: “Chu di nương, tuy ta là Âu Dương đại tiểu thư, nhưng cũng không tiện nhúng tay vào chuyện hậu viện, di nương nói với ta những lời đó cũng vô dụng thôi. Huống chi người di nương vu cáo vẫn là mẫu thân ta, một văn bối như ta sao dám thương nghị với trưởng bối chứ? Vẫn là câu nói như vừa rồi, nay mọi chuyện trong nhà là do Lý di nương quản, nếu như muốn tìm người hỗ trợ cũng nên đi tìm nàng ấy. Hồng Ngọc! Chúng ta đi!”

Âu Dương Noãn không để ý tới, làm bộ muốn dẫn Phương mama cũng bọn nha hoàn rời đi.

Chu di nương thấy Âu Dương Noãn rời đi, ánh mắt đều đỏ hệt lên, bà ta đã tiêu tốn biết bao tâm tư mới gặp được đại tiểu thư, nếu không thể nhận được sự hỗ trợ từ nàng khẳng định trở về càng bị Lâm thị kia gây khó dễ, bản thân luôn vụng trộm đồ ăn họ mang đến nhưng hiện tại luôn sống dưới mí mắt người ta, tránh được lần này thì còn lần sau, đứa nhỏ này có thể bảo vệ được sao?

Chu di nương vội vàng tiến lên muốn giữ chặt làn váy Âu Dương Noãn, nhưng liền bị Xương Bồ giữ chặt tay lại: “Không được đụng vào đại tiểu thư!” Xương Bồ trừng mắt thật to, còn tay thì giữ rất chặt.

Tuy nàng ta cái đầu không được thông minh lắm nhưng khí lực lại vô cùng lớn, Chu di nương kêu đau một tiếng. Âu Dương Noãn liền nhẹ giọng nói: “Xương Bồ, không được vô lễ!”

Phương mama chạy nhanh lên xem xét tay Chu di nương, nhìn thấy cổ tay đều đỏ hệt lên, không khỏi trừng mắt nhìn Xương Bồ một cái. Xương Bồ vội rút cổ, làm bộ vô tội.

Chu di nương lại bất chấp tất cả quỳ mạnh xuống, liên tục đau khổ cầu xin: “Đại tiểu thư, van cầu ngài, bên Lý di nương ta cũng đã sớm đi qua, thế nhưng nàng ta lại nói bản thân cũng vô lực, căn bản là không giúp được gì! Nếu không phải là đường cùng, ta vô luận như thế nào cũng không dám phiền đại tiểu thư! Trong phủ này chỉ có đại tiểu thư mới giúp được ta thôi! Cầu xin tiểu thư cứu đứa nhỏ trong bụng ta một mạng, chỉ cần tiểu thư gặt đầu, ta nguyện cả đời làm trâu làm ngựa để báo đáp! Cầu xin tiểu thư hãy giúp ta!” Nói xong liền dập mạnh đầu xuống, âm thanh vang dội khiến cho người ta không khỏi giật mình.

Xương Bồ xấn xấn tay áo định xông lên dìu nàng ta dậy, lại thấy Chu di nương hoảng sợ nhìn chằm chằm đành phải lui qua một bên nhìn Hồng Ngọc nâng dậy, thế nhưng Chu di nương lại kiên quyết không chịu đứng lên, vẫn liều mạng dập đầu! Trong hoa viên càng ngày càng nhiều người qua lại, Âu Dương Noãn nhìn tình cảnh này liền cười lạnh, vị này quả nhiên không phải thiện tâm, bà ta ở trước mặt mọi người năn nỉ nàng, nếu nàng quyết tâm thấy chết mà không cứu chẳng phải sẽ bị dèm pha sao? Nàng liền thần nhiên nói: “Bây giờ ta muốn đi thỉnh an tổ mẫu, hay là di nương cũng cùng đi đi!”

Chu di nương mừng rỡ như điên, lão đảo đứng lên, không quan tâm cái trán bị bầm xanh xanh tím tím, liên tục nói cảm ơn.

Âu Dương Noãn khẽ nhếch môi, người ta sẽ giúp người được gặp, nhưng kết quả như thế nào thì phải dựa vào bản lĩnh của người thôi!

29. Chương 29: Âm Thầm Trợ Giúp

Phương mama liếc mắt nhìn một cái rồi mới nhắm mắt theo sau người Chu di nương, bà dè thấp âm thanh nói với Âu Dương Noãn: "Đại tiểu thư, sao lại phải nhảy vào vũng nước này?"

Âu Dương Noãn thần nhiên nói: "Mama, cho tới bây giờ ta cũng chưa từng đáp ứng sẽ trợ giúp gì cho nàng ta. Chẳng qua ta chịu không nổi việc nàng ta cứ cầu xin mãi, chỉ là làm theo tự nhiên, tiện thể mang đi nương đi gặp tổ mẫu, việc sau này phải dựa vào bản lĩnh của nàng ta thôi!"

Chu di nương rõ ràng có thể đến viện tìm nàng, nhưng lại cố tình chọn nơi đông người qua kẻ lại như hoa viên, chính là chắc chắn Âu Dương Noãn không thể mặc kệ không quan tâm. Nếu để nàng ta cứ quỳ như vậy khóc lóc sụt sùi, nàng sẽ thành người như thế nào? Người khác sẽ bàn luận về nàng ra sao? Hơn nữa hiện tại nàng đang được sủng ái là thật, nhưng nếu có gì sơ suất, bản thân không phải sẽ thay Lâm thị gánh tội danh giết hại con cháu Âu Dương gia sao? Chu di nương chính là nắm chắc được điểm này nên mới có thể tính kế nàng, thật là một nữ nhân thông minh. Chỉ là nếu làm như vậy, nhất định là đập nôi chìm thuyền, về phần nàng ta về sau nhìn thấy tổ mẫu muốn khóc lóc kể lể mình bị chủ mẫu hãm hại hay muốn cầu xin sự bảo vệ cho đứa nhỏ này thì cũng không có quan hệ gì với Âu Dương Noãn nữa. Chu di nương nếu muốn mượn tay nàng để gặp được tổ mẫu, nàng tự nhiên sẽ biết thời thế, để cho bản thân đi từ giữa cho đến chỗ cao nhất mới là tốt. Nếu Chu di nương không có bản lĩnh thì sẽ bị Lâm thị cản ngược lại một phát, nhưng nếu là người có năng lực, tự nhiên có thể đối phó được với Lâm thị! Nói như vậy trận này sẽ không làm cho mình thất vọng mới phải!

Nghĩ đến đây, Âu Dương Noãn khẽ cười: "Xương Bò, Chu di nương thân thể suy nhược, sao còn không dìu người đi?"

Chu di nương vừa thấy Xương Bò đưa tay ra lập tức lui về sau, sợ bị bàn tay kia chạm vào nhất định sẽ còn đau đến hai ngày, liền chạy nhanh nói: "Đa tạ đại tiểu thư lo lắng, ta không sao đâu! Ta có thể tự đi được!"

Âu Dương Noãn tươi cười càng thêm thân thiết: "Di nương nên cẩn thận một chút!" Vừa rồi quỳ lâu như vậy chắc chắn đầu gối hiện tại vẫn còn đau, thế nhưng sắc mặt vẫn không có nửa điểm biến đổi, Chu di nương thực cũng có vài phần ẩn nhẫn. Cũng phải, mấy năm gần đây nữ nhân bên người Âu Dương Trì nạp vào cũng không ít, nay còn lại cũng chỉ có hai con mèo nhỏ, có thể ở dưới mí mắt Lâm thị sống sót, chắc chắn ai cũng không phải là người dễ bắt nạt.

Những nữ nhân của Âu Dương Trì thường rất xinh đẹp, nhưng hần từ đầu đến cuối vẫn luôn rộng lượng sẵn sàng Lâm thị, như vậy bà ta cũng đã đủ tư cách làm chủ mẫu rồi. Chỉ cần hần vẫn cảm thấy bà ta tốt, tự nhiên vẫn sẽ sủng ái, qua chuyện Trương Văn Định là có thể thấy được hần rõ ràng là thiên vị Lâm thị. Nhưng vốn là nam nhân thì cũng có những điều bất khả xâm phạm như là tôn nghiêm cùng địa vị của bản thân, Lâm thị gây trở ngại con nối dòng của hần là một tội nặng, vì nó Âu Dương Trì sẽ trở mặt vô tình với bà ta cũng chưa biết chừng...Trong lòng Âu Dương Noãn suy nghĩ như vậy, tươi cười trên mặt lại càng ôn nhu hơn.

Đến Thọ an đường của Lý thị, Trương mama đã mang vẻ mặt tươi cười ra tiếp đón, thái độ thân thiết mười phần, khi thấy Chu di nương, biểu tình còn có một loại biến hóa vi diệu không nói nên lời.

Âu Dương Noãn nhìn Chu di nương ôn hòa cười cười: "Di nương đứng bên ngoài chờ một chút, ta đi bẩm báo với tổ mẫu một tiếng trước!"

Trương mama thấy Âu Dương Noãn nói như thế không khỏi âm thầm gật đầu tán thưởng, đại tiểu thư quả nhiên là biết cách sắp xếp ổn thỏa, nếu không được sự chấp thuận của Lão thái thái mà tự mình dẫn người vào tất nhiên sẽ bị trách cứ. Bà ta tự mình vén rèm cho Âu Dương Noãn: "Đại tiểu thư, mời!"

Âu Dương Noãn đi vào, Lý thị vừa thấy nàng liền nở nụ cười, vẫy vẫy tay nói: "Noãn nhi, lại đây ném thử!"

Âu Dương Noãn cười nhìn thoáng qua điểm tâm trên bàn liền nhìn thấy đĩa ớt toan táo, ớt tề chanh, ớt cà rốt, ớt bí đỏ cùng với các loại thảo mộc như đinh hương, cành mai tương tự, mai tiên dương, rồi các loại quả như đào trường thọ, các loại mỹ vị quả, ớt hoa quả, điểm tâm đặt đầy một bàn trà, không khỏi nở nụ cười: "Tổ mẫu sao lại có hứng thú như vậy?"

“Còn không phải là di nương của con sao? Nó biết ta thích ăn mấy loại điểm tâm này, nói rằng tuy kinh đô này không thiếu nhưng vẫn không bằng được mùi vị của đồ nguyên chất, nên đặc biệt sai người mang từ phía nam lên đây” Lý thị tươi cười thập phần thân thiết.

Di nương này tất nhiên là Lý di nương rồi, Âu Dương Noãn đi lên ngồi xuống bên cạnh Lý thị, thuận tay nhón lấy một quả trường thọ cắn qua, nói: “Vâng, xác thực là khác biệt với mùi vị ở kinh đô, vẫn là Lý di nương hiểu thuận với tổ mẫu, làm con cũng được hưởng ké lộc ăn!”

Lý thị nghe nàng nói như vậy, cười càng thoải mái nói: “Kỳ thật cũng không phải là đồ quý hiếm này nọ, căn bản là nói lên được tâm ý mới quan trọng. Trong phủ này ngoài con hay dâng lên đồ hay thì cũng chỉ có Lý di nương là có tâm!”

Lý thị nói không sai, Âu Dương Noãn ngoài việc đi thỉnh an thì đã dâng lên không biết bao nhiêu lễ vật, trong đó có một bức thêu song mặt Quan Âm hết sức trân quý. Chính là phải dùng những thợ thêu lành nghề có tài dùng kim thêu, tảo cùng kim, ghim kim kết hợp cùng tấc kim, bình kim, bàn kim, đỉnh lá vàng châm pháp, phải tốn gần 3 năm trời mới thêu thành, khí phái trang nghiêm, đẹp đến lóa mắt. Lúc trước Lý thị mới nhìn đã thích, nhưng do Lão thái quân tặng nên Lâm Uyển Thanh không muốn bỏ đi những thứ mình yêu thích. Vì việc này mà Lý thị đã âm thầm không vui, Âu Dương Noãn sau khi biết được điều này qua Phương mama chuyện đầu tiên nàng làm chính là đem trân phẩm này tặng đi. Đối với nàng, nó cũng chỉ là một đồ vật, không quan trọng bằng con người, nếu muốn đổi phỏ với Lâm thị tất yếu phải mượn sức của tổ mẫu, hiện tại Lý thị đối với nàng thân mật như vậy cũng là có nguyên do. Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng trên mặt Âu Dương Noãn không mảy may thay đổi, miệng cười hì hì nói: “Hiếu thuận với tổ mẫu là bổn phận của cháu gái, hiện tại có thêm di nương cùng nhau hầu hạ, tổ mẫu cao hứng cũng phải”

Lý thị nghe vậy liền gật đầu, vỗ nhẹ tay Âu Dương Noãn nói: “Cháu ngoan, thật không phụ công ta yêu thương tỷ đệ con.”

Âu Dương Noãn cười càng ôn nhu khiêm tốn, Lý thị nói đúng, hiện nay bà là tấm chắn che chở cho nàng cùng Tước nhi, chỉ cần có Lý thị ở đây, Lâm thị sẽ không dám công khai đấu tranh với mình.

Âu Dương Noãn một câu cũng không đề cập đến chuyện Chu di nương đang ở bên ngoài chờ, chỉ cùng Lý thị uống trà nhắm nháp mỹ thực, thỉnh thoảng còn nói mấy chuyện nhỏ nhặt của Tước nhi làm Lý thị cao hứng. Trương mama đứng một bên nhìn, cơ hồ không rõ ý tứ của Đại tiểu thư, chuyện Chu di nương muốn thỉnh an Lão phu nhân quan trọng như vậy đại tiểu thư một câu cũng không nói, nàng là người không rộng lượng vậy sao? Thật sự là đoán không ra...

Cần nhắc nửa ngày, rốt cục Trương mama vẫn mở miệng: “Đại tiểu thư, Chu di nương còn đứng chờ bên ngoài, ngoài kia gió lớn, người xem có nên mời di nương về trước không?”

Lý thị vừa nghe lập tức nhíu mày. Âu Dương Noãn bên này như là đột nhiên nhớ tới còn có Chu di nương, trong mắt hơi lộ ra ảo não, sợ bị hiểu lầm liền vội vã giải thích: “Đúng vậy, vừa rồi cùng tổ mẫu nói chuyện thật cao hứng nên suýt nữa thì quên, sáng sớm khi đi qua hoa viên con liền bị Chu di nương cản đường...”

Lý thị nở nụ cười, hòa ái nói: “Có chuyện gì thì từ từ nói, không cần sốt ruột, sao con lại đi cùng người này đến đây?”

Âu Dương Noãn nhẹ giọng, lời nói hết sức nhỏ nhẹ đem chuyện tình vừa rồi lặp lại một lần, tuyệt đối không thêm mắm dặm muối, cũng không tùy tiện phát biểu ý kiến. Chỉ đơn giản là đem chuyện vừa rồi kể rõ ràng, nhưng lại khéo léo lược bỏ chi tiết Lâm thị giam lỏng cùng đầy dọa Chu di nương, việc này nên để đương sự nói thì tốt hơn. Nói xong còn làm bộ dáng lo lắng nói: “Con vốn nghĩ là không quản việc này, thế nhưng lại nghe di nương nói còn có cốt nhục của phụ thân, lại thấy bộ dáng đáng thương của di nương nên con đã động lòng. Di nương lại sống chết muốn đi theo, cháu gái thực sự không thể bỏ mặc, tổ mẫu đừng trách Noãn nhi nhiều chuyện!”

Lý thị nghe vậy liền sửng sốt, lúc nghe được Chu di nương có thai mí mắt liền nhướng lên, ngay cả sắc mặt cũng đều ngưng trọng, Âu Dương Noãn nhìn thấy nhất thời lộ ra bộ dáng bất an: “Tổ mẫu, có phải là Noãn nhi đã làm sai?”

30. Chương 30: Di Nương Cáo Trạng Chủ Mẫu

Sắc mặt Lý thị dịu đi vài phần liền nói: "Đứa nhỏ này tâm địa đúng là lương thiện, bị người ta lợi dụng cũng không biết. Nó tới tìm con còn không phải nhìn trộm con tuổi nhỏ chưa biết gì sao?"

"Tổ mẫu nói phải, Noãn nhi đúng là lỗ mãng." Mắt Âu Dương Noãn liền đỏ lên, còn mang theo vài phần áy náy.

Kỳ thật Lý thị cũng không tức giận với Âu Dương Noãn, nay việc trong nhà đều giao cho Lý di nương, nếu Âu Dương Noãn đứng ra thì chính là bao biện làm thay. Nhưng nếu mang người cùng đến Thọ an đường thì liền khác, sự tình trọng đại, Lý di nương đương nhiên không thể làm chủ được, hết thấy sẽ do bà xử lý nên Âu Dương Noãn làm vậy thật ra là cũng hợp lý. Lý thị thấy nàng bất an, trong lòng mềm lại liền an ủi nàng: "Noãn nhi, ta chỉ nhắc nhở con về sau cẩn thận hơn, suy nghĩ sâu một chút, chuyện này liên quan đến huyết mạch Âu Dương gia chúng ta, thật ra con làm không sai." Nói xong liền nói với Ngọc Dong: "Đi mời Chu di nương vào đây!"

Chỉ lát sau liền thấy Chu di nương đi theo Ngọc Dong tiến vào, thấy Lý thị liền quỳ xuống thỉnh an, sau đó hành lễ với Âu Dương Noãn, Lý thị thản nhiên nói: "Đứng lên đi!"

Lúc này Chu di nương mới nơm nớp lo sợ đứng lên, một mình đứng giữa phòng hơi co chút lưng cuống tay chân, nâng ánh mắt hồng hồng lên nhìn Âu Dương Noãn như là mong muốn nàng sẽ mở lời giúp. Thế nhưng Âu Dương Noãn lại làm như vô tình cúi đầu, tránh đi ánh mắt của bà ta. Lý thị lạnh lùng liếc Chu di nương một cái, nói: "Noãn nhi nói người ngăn nó lại ở hoa viên không chịu rời đi, rốt cuộc là chịu ủy khuất gì mà ngay cả Lý di nương cũng không giải quyết được, cần phải đến nơi này cầu ta?"

Lý thị muốn để Chu di nương xem sắc mặt của bà một chút, miễn cho nàng ta không nhận thức rõ thân phận của mình, tránh đi nơi nơi cho người ta chê cười. Thế nhưng ánh mắt vẫn không khống chế được mà đảo qua cái bụng của Chu di nương. Âu Dương Noãn một bên thờ ơ lạnh nhạt, đối với tâm tình Lý thị xem như không thấy, nay trong Âu Dương phủ chỉ có tỷ đệ nàng, còn lại cũng chỉ có Lâm thị sinh được Âu Dương Khả, đối với người coi trọng việc nối dõi tông đường mà nói thì đây chính là một sự khúc mắc. Cũng vì nguyên nhân này mà Âu Dương Noãn mới có gan mang theo Chu di nương trực tiếp đến đây. Nàng chắc chắn Lý thị tuy rằng tâm ngoan nhưng đối với tôn tử của mình thì sẽ không thấy chết mà không cứu...

Chu di nương nghe vậy liền chấn động, thanh âm run lên nhẹ nhàng nói: "Lão thái thái, con làm vậy cũng là vì bất đắc dĩ, chuyện này có liên quan với chủ mẫu Lâm thị, Lý di nương thật sự không làm chủ được cho nên con chỉ có thể đến cầu người!"

Lý thị bị mấy lời này làm cho giật mình, bà nghĩ Chu di nương chẳng qua là muốn thông báo với mọi người việc mình mang thai mong muốn được bà coi trọng mà thôi, không nghĩ tới lại có liên quan đến Lâm thị, không khỏi giận tái mặt nói: "Oh, người nhanh nói thật cho ta nghe một chút!"

Chu di nương lại quỳ xuống, dập đầu một cái thật mạnh, vẻ mặt dường như muốn bất chấp tất cả: "Lão thái thái, con tự biết mình thân phận thấp kém, vẫn luôn ở phía sau hậu viện kính trọng chủ mẫu, chăm lo hầu hạ lão gia, thận trọng từ lời nói đến việc làm, vẫn luôn hết sức cẩn thận. Con thường nghĩ lọt được vào mắt xanh của lão gia đã là may mắn lắm rồi, không hề có ý muốn tranh đoạt cái gì. Ai ngờ ông trời lại để con hoài thai... Kể từ ngày đó trở đi trong viện con không hề an toàn, thông thường mọi thứ bị cất xén không nói, bọn hạ nhân lại luôn khi dễ, ở trong viện luôn có người dòm ngó, bên trong cơm canh có dấu hoa hồng, lại có mùi xạ hương, cửa phòng lại có người lặng lẽ bố trí khối băng..."

Càng nghe sắc mặt Lý thị càng khó coi, từ xưa đến nay chủ mẫu sửa trị thiếp thất không phải là hiếm, bà không nghĩ quần cũng lười đi quần. Thế nhưng con nối dòng của Âu Dương phủ lại quá ít, hai năm nay mình không biết bao nhiêu lần răn dạy Lâm thị, để cho nó có thể vì Âu Dương gia mà khai chi tán diệp, vậy mà nó lại ở dưới mí mắt bà dám làm loại chuyện này! Lý thị nhìn chằm chằm nữ nhân đang quỳ dưới kia lạnh lùng nói: "Lời người nói đều là sự thật, xác định là không có sai sót? Tại sao người lại một mực khẳng định chuyện này chắc chắn có liên quan đến chủ mẫu?"

"Lão thái thái, con tuyệt đối không nói sai! Nếu hôm nay con đã đến đây, có một số việc con sẽ không giấu nữa. Con là do cấp trên của lão gia đưa đến, ông ấy vì dạy dỗ con ca múa còn từng mời một vị lão mama trong thanh lâu đến, lão mama kia cũng từng nói qua chủ mẫu các gia đình lớn thường có rất nhiều biện

pháp đối phó với các di nương, thường nói với con phải rất cẩn thận, bà ta là người dạy con nhận biết được hoa hồng xạ hương.”

Chu di nương lúc này đã lấy lại được bình tĩnh, đối đáp đã có trật tự: “Những thứ ngày đó đưa đến, con một chút cũng không động và còn giữ lại, nha đầu Hoàn nhi có thể làm chứng, nó là nha hoàn Âu Dương gia, cha mẹ đều ở trong phủ mà không phải là người con đưa từ ngoài vào, tuyệt đối sẽ không vì một di nương thân phận thấp kém như con mà dám mạo hiểm vu cáo chủ mẫu, lừa dối lão thái thái, người có thể tìm cô ấy để hỏi rõ!”

“Ba” một tiếng, ly trà trong tay Lý thị lập tức rơi xuống đất, vỡ tan tành! Sắc mặt Âu Dương Noãn giống như kinh ngạc vạn phần, thanh âm lại vững vàng: “Chu di nương, người cần phải hiểu rõ, tội danh vu hãm chủ mẫu người có thể gánh vác được không? Cho dù người thật sự mang thai đi nữa, e là lão thái thái cũng không dễ dàng tha thứ cho người!”

Chu di nương nâng mặt lên, ánh mắt kiên định nói: “Đại tiểu thư, tâm địa người vốn lương thiện đương nhiên sẽ không nghĩ được kế phu nhân là khẩu Phật tâm xà, là một người ngoan độc! Nếu bà ấy nhắm vào một mình ta thì thôi, thế nhưng lại dám nhắm vào cốt nhục của lão gia! Những năm gần đây, không chỉ riêng ta bị phu nhân hãm hại khắp nơi, ngay cả Nhu di nương chết bất đắc kỳ tử vì bệnh cấp tính nửa năm trước, Vương di nương thất cổ một năm trước, hay năm kia nha đầu Ngọc Hồng sau khi được lão gia sủng hạnh thì không tỉnh lại nữa, rồi ba năm trước Lương thiếp Ưng thị ngoài ý muốn rơi xuống hồ đều có liên quan đến phu nhân! Về lời ta vừa nói lão thái thái có thể sai người đi kiểm chứng trong viện của con, con nguyện ý phát ra thời thề độc, những chuyện con nói đều là sự thật, nếu có một chữ nói dối thì mặc lão thái thái xử trí, dù là bị chôn trên núi đao biển lửa cũng không một câu oán hận!”

Lời này vừa thốt ra, không riêng gì Lý thị, ngay cả một phòng mama, nha hoàn đều chấn kinh, cả phòng không một tiếng động, ước chừng ngay cả một cái kim rơi xuống mặt đất đều nghe được rõ ràng!

Lý thị còn muốn hỏi gì đó, chợt nghe nha đầu Ngọc Dung kinh hô một tiếng: “Chu di nương ngất đi rồi!”

Trương mama nhanh tay lẹ mắt chạy nhanh đến đỡ người dậy, bấm huyệt cả nửa ngày cũng không hiệu quả liền quay đầu nhìn lão phu nhân: “Người xem nên làm thế nào bây giờ?”

Lý thị nhăn mày suy nghĩ, rút cuộc cũng không cưỡng lại được sự quan tâm đến con nối dòng liền nói: “Đi mời Vương đại phu đến chẩn trị, ta muốn nhìn xem có phải nó thực sự có thai hay không?”

Chu di nương được hạ nhân dìu vào phòng trong nghỉ ngơi, biểu tình của Lý thị vẫn âm trầm bất định. Âu Dương Noãn trong lòng không khỏi vì hành động của Chu di nương mà âm thầm khen ngợi, quả nhiên là nữ nhân có thể bình yên sống dưới mí mắt Lâm thị, xác thực là có vài phần hơn người, vừa nói xong liền ngắt xiu kịp lúc. Nếu mời đại phu đến chẩn trị khẳng định là có thai thì tổ mẫu nhất định sẽ mềm lòng, ngay cả khi không trừng phạt nặng Lâm thị cũng sẽ vì Chu di nương mà làm chủ! Huống hồ loại chuyện như cáo trạng chủ mẫu này nếu làm không tốt, tùy tiện kinh động Lâm thị chắc chắn bà ta sẽ tiêu hủy hết toàn bộ chứng cứ, Chu di nương khẳng định là chịu không nổi, hiện tại liền ngắt xiu như vậy, sự tình gì cũng không cần vị di nương này phải hao tâm tổn sức, Lý thị tự nhiên sẽ đi kiểm chứng!

“Trương mama, dẫn Thôi mama cùng nha đầu trong viện Chu di nương qua đây, còn có chứng cứ xác thực mà di nương đã nói đến nữa, tất cả đều dẫn hết qua đây!” Lý thị lạnh lùng quát lên, ánh mắt lãnh khốc.

31. Chương 31: Chỉ Đợi Sóng Gió Nổi Lên

Trương mama cúi đầu, lên tiếng đáp vâng rồi lập tức mang theo nhóm mama cùng rời đi.

Âu Dương Noãn thấy tình hình này liền nhẹ giọng nói với Lý thị: “Tổ mẫu, chuyện hôm nay có liên quan đến mẫu thân, con ở chỗ này cũng không tiện, vẫn là nên đi về trước!”

Lý thị ngẩn người, nửa ngày sau mới thở ra một hơi trầm giọng nói: “Không, con cứ ở lại đây, cũng coi như làm người chứng kiến!”

Âu Dương Noãn hơi hơi gật đầu, ở lại xem kịch sao, nàng tất nhiên là nguyện ý rồi. Dù sao ngọn lửa này nhất định sẽ thiêu đến chỗ Lâm thị, làm cho bà ta hoàn toàn thay đổi, để xem cái danh hiền thê này có giữ

được nữa không!

Chỉ một lát sau đã thấy nha hoàn dẫn Vương đại phu tiến vào, lão đại phu còn đang hoang mang rối loạn lo lắng là lão thái thái bị bệnh, vừa thấy Lý thị vẫn êm đẹp ngồi trên ghế liền thấy buồn bực.

Lý thị chậm rãi nói: "Vương đại phu, ngài chẩn trị cho ta đã hơn mười năm, ta vẫn luôn tín nhiệm đại phu. Hôm nay mời ông đến đây là muốn ông chẩn trị cho một vị di nương, việc này liên quan đến việc con nối dòng của gia tộc nhà ta, mong ngài có thể cố gắng hết sức!"

Vương đại phu y thuật cao siêu, đức cao vọng trọng, gia đình bình thường không mời được ông đến khám bệnh. Nay vẫn là nể mặt mũi Lý thị mới bằng lòng đi đến, nhưng lại muốn ông xem bệnh cho một di nương địa vị thấp kém đương nhiên là không được ổn lắm. Nhưng thấy lão thái thái nói chuyện trịnh trọng như vậy liền gật gật đầu nói: "Lão thái thái yên tâm, lão phu sẽ làm hết sức!" Nói xong liền theo nha hoàn đi ra sau vách ngăn.

Vương đại phu đi hết nửa ly trà nhỏ liền trở lại, nhìn lão thái thái nói: "Vị di nương sau vách kia thật sự là đã hoài thai được hai tháng rồi!"

Lý thị nghe vậy lập tức mắt sáng ngời lên, vội hỏi: "Làm phiền ngài ngồi xuống uống ly trà, còn có một việc nữa muốn phiền ngài xem qua!"

Vương đại phu ngồi xuống uống trà, lúc này Trương mama đã quay trở lại, còn dẫn theo Thôi mama, nha đầu Hoàn nhi cũng không ít trang sức, hương liệu cùng váy áo của nữ tử dùng thường ngày. Lý thị trầm giọng nói: "Vương đại phu, mời ngài xem xem, mấy thứ này đối với phụ nữ có thai có an toàn không?"

Ánh mắt Vương đại phu mang theo nghi hoặc đi lên, lật lật xem xét, dùng tay vuốt thẳng một lúc, lại đưa lên mũi ngửi ngửi. Vừa bắt đầu là hơi hơi nghi ngờ về sau biểu tình càng thêm ngưng trọng, lại kiểm tra thêm một lần nữa, thậm chí ngay cả hộp son cũng đưa lên miệng nếm thử, sắc mặt càng thêm trầm xuống, ông rốt cục cũng hiểu được lão thái thái tìm đến ông để làm gì.

Vương đại phu quay đầu nhìn Lý thị, sắc mặt đen lại, thật sự là không thể tưởng được là tìm đến ông để kiểm nghiệm việc này. Lý thị thấy vẻ mặt khác thường của Vương đại phu không tự chủ được liền hỏi kết quả, nhưng ông lại cau mày không nói lời nào, mặc cho Lý thị gặng hỏi mãi, ông đều trầm mặc không nói.

Âu Dương Noãn liền trịnh trọng nói: "Vương đại phu, ngài xuất thân từ gia đình có truyền thống, phụ thân ngài còn làm ngự y trong cung, học rộng hiểu nhiều. Nếu ngay cả ngài mà cũng không nói thật cho chúng ta biết thì tổ mẫu biết phải tin tưởng vào ai!"

Ánh mắt Vương đại phu thoáng ngưng trọng, trong lòng đắn đo mãi rốt cục cũng mở miệng: "Một khi đã như vậy, lão phu liền nói thẳng. Lão thái thái, những thứ này là từ đâu mà có, tất cả đều đã bị người khác động tay động chân hạ độc thủ!"

Lúc này, Thôi mama vẫn luôn lạnh run đột nhiên hai mắt trắng dã, sợ tới mức ngất đi, bà ta vẫn luôn đái ngô với Chu di nương như vậy, ai cũng vậy chứ không riêng gì Thôi mama. Hoàn nhi nhìn bà ta ngã xuống một cái, trong mắt lộ ra vẻ mặt chán ghét.

Lý thị vừa nghe Vương đại phu nói như vậy, trong lòng nhất thời hiểu được, bà đến liếc mắt nhìn Thôi mama cũng lười, thở dài nói một hơi: "Vương đại phu, hiện tại không cần nói nữa, ta đều đã hiểu được. Mời ngài qua bên đây ngồi nghỉ ngơi trước. Trương mama, người đi mời lão gia, phu nhân cùng Lý di nương qua đây!"

Âu Dương Noãn tự động ngồi xuống bên cạnh Vương đại phu cùng uống trà. Trương mama nhìn thoáng qua đại tiểu thư đang bất động thanh sắc này giờ, trong lòng âm thầm gật đầu, vô thanh vô thức có thể mang đến đại họa. Mắt liền nhìn thấy một trận đại phong có thể đem toàn bộ cháy sạch không còn một mảnh, nàng ta lại chỉ ngồi một bên uống trà, quả nhiên là một nhân vật âm ngoan. Thật sự không nhìn ra tiên phu nhân thanh cao, hiền hậu không tranh đấu với đời sao có thể sinh ra một nữ nhi như vậy, thật sự là không đơn giản.

Viện của Lý di nương gần nhất với Thọ an đường của Lý thị nên là người đến sớm nhất, bước vào liền thấy không khí trong phòng ngưng trọng, lập tức liền tường đến chuyện tình Chu di nương tìm đến mình, nhất thời hiểu được, liền cúi đầu nín thở nói: "Lão thái thái tìm con, không biết có gì phân phó?"

Lý thị nhìn đến nữ tử trước mặt, lạnh lùng nói: "Người quỳ xuống cho ta, chờ lão gia cùng chủ mẫu đến rồi nói!"

Lý di nương ở trong này luôn được ưu ái, không nghĩ tới lần này lại bị loại đãi ngộ này, thế nhưng lại bắt nàng ta phải quỳ xuống. Âu Dương Noãn nhẹ giọng nói: "Tổ mẫu, mặt đất rất lạnh, Lý di nương sẽ chịu không nổi, hay là..."

Lý thị nhìn Lý Nguyệt Nga vẫn luôn ôn nhu vâng lời, cũng hiểu được bản thân đang giận chó đánh mèo, nhưng lại thấy không tốt nếu cho nàng ta đứng lên, đành nói: "Mang một cái nệm đến đây!"

Nha đầu lập tức bỏ thêm một cái đệm đỏ thẫm thêu hoa đoan trang đến cho Lý di nương, nàng ta cúi đầu, thành thật quỳ xuống.

Chỉ lát sau đã nghe hạ nhân thông báo Lâm thị đã đến, Âu Dương Noãn thấy rõ ràng sự tức giận cùng bất mãn trong mắt Lý thị, trông lòng không khỏi cảm thấy buồn cười, trên mặt lại thản nhiên, không hề để lộ một chút bộ dáng vui sướng khi người khác gặp họa, ngược lại còn mang theo vài phần lo lắng, quả thật là một bộ dáng chân tình thành thật.

Lâm thị tiến vào vẫn như bình thường hành lễ vãn an, Lý thị cũng không kêu đứng dậy, chính là mặc bà ta quỳ như vậy. Lâm thị quỳ trên mặt đất, trong lòng hận đến nghiến răng nghiến lợi, bà ta được gả vào đây làm đương gia chủ mẫu, đối với lão thái thái tuy rằng hầu hạ không thực sự được tốt nhưng cũng chưa từng có điểm bất kính. Vậy mà hiện tại lại bắt bà ta quỳ xuống cùng với một di nương, hơn nữa lại ngay trước mặt mọi người, bảo sao bà ta có thể chịu đựng được?

Âu Dương Khả cũng đi theo vào đây, thấy loại tình huống này liền miễn cưỡng nói: "Tổ mẫu, sàn nhà lạnh, thân thể mẫu thân không tốt, có phải nên để người đứng lên trước rồi nói?"

Quả thực là trùng hợp, vừa rồi Âu Dương Noãn cũng nói như vậy, Lý thị liền ban cho Lý di nương một cái nệm, hiện tại Âu Dương Khả cũng nói, Lý thị lại nhượng mảy: "Thân mình không tốt liền được bỏ qua sao? Ta không cho nó đứng lên, cứ quỳ đi!"

Âu Dương Khả sắc mặt liền trắng nhợt, nhìn thoáng qua Âu Dương Noãn đang ngồi bên kia cùng Vương đại phu, càng cảm thấy nghi hoặc, rốt cuộc chuyện này là sao đây? Trương mama vội hòa giải nói: "Nhị tiểu thư, người qua bên đây ngồi trước đi. Lão thái thái có chuyện muốn nói với phu nhân!"

Âu Dương Khả không thể làm gì khác được liền phải đến bên Âu Dương Noãn ngồi xuống, nghi ngờ trên mặt càng ngày càng đậm. Thế nhưng sắc mặt Âu Dương Noãn vẫn bình tĩnh, tổ mẫu Lý thị lại đang âm thầm làm cho nàng ta không dám tùy tiện mở miệng hỏi chuyện.

Trong phòng thủy chung vẫn không ai nói câu nào, yên lặng đến đáng sợ, mama, nha hoàn ngay cả thở cũng không dám thở mạnh. Lý di nương dù sao cũng có cái nệm, Lâm thị lại chân không quỳ trên mặt đất, hai chân như mất cảm giác, lưng lay sắp đổ, lúc này Âu Dương Trì rốt cuộc cũng đã đến, vừa vào liền thấy cảnh tượng như vậy liền ngây người.

"Lão thái thái, đây là làm sao vậy? Sự tình gì lại chọc người tức giận như vậy. Bọn nhỏ vẫn còn một bên, người phạt Uyển Như như vậy... có điểm không tốt lắm..."

Ánh mắt Lý thị lập tức âm trầm, sắc bén liếc nhìn Âu Dương Trì, trong miệng lại bình thản nói: "Vừa vặn đều ở đây, cũng là để bọn chúng nhìn một chút, nghe một chút, về sau còn phải học thêm. Vương đại phu, đem những gì ông tra ra được nói rõ cho lão gia nghe đi!"

32. Chương 32: Núi Lớn Đánh Úp Gió Mãn Lâu

Lúc Lý thị nói như vậy, cũng không kêu nha hoàn mama tránh mặt, chính là không sợ chuyện này truyền ra ngoài. Một khi tội danh của Lâm thị được xác thực, bọn hạ nhân cũng sẽ không còn coi trọng vị chủ mẫu này nữa. Nói cách khác, Lý thị sẽ không cho phép Lâm thị lấy lại quyền quản sự! Âu Dương Noãn nghĩ

như vậy, nhưng lo lắng trên mặt lại càng nồng đậm, giống như là xuất phát từ chân tâm quan tâm lo lắng cho Lâm thị. Âu Dương Khả một bên thấy được thần sắc của nàng liền tức giận đến muốn học máu, người không biết còn tưởng rằng Lâm thị đang quỳ dưới kia chính là mẹ ruột của Âu Dương Noãn.

Trương mama đã sớm phân phó bọn nha đầu, đem các thứ trong viện Chu di nương bày hết trên bàn. Âu Dương Trì ngạc nhiên nhìn những hộp đựng đồ trang điểm, xiêm y và các vật dụng khác được bày đầy lên bàn.

Lâm thị vừa rồi còn chờ Âu Dương Trì đến cứu mình, nhưng khi nhìn thấy những vật kia sắc mặt lập tức biến đổi. Lý thị cười lạnh một tiếng, nhìn Vương đại phu gật đầu, lúc này Vương đại phu mới đi qua, chỉ vào hộp trang điểm nói: "Cái này là son cùng phấn bột nước trong phòng Chu di nương, ta đã kiểm tra qua, bên trong có dấu một ít thủy ngân, nếu không phải là người trong nghề thì sẽ không phát hiện ra được. Thủy ngân là chất kịch độc nhưng nếu là số lượng nhỏ thì sẽ không gây chết người. Chuyện này có chút dơ bẩn...Dùng thủy ngân hòa vào trong nước là một phương pháp tránh thai, nhưng đối với thân thể lại rất có hại, nếu dùng trong một thời gian dài sẽ dẫn đến mất mạng."

Dơ bẩn? Âu Dương Trì nhướn mày, sắc mặt liền thay đổi, trong phủ làm sao lại có loại chuyện này?

Vương đại phu cầm đến một gói trà, nói: "Ta đã cẩn thận kiểm tra, phát hiện bên trong có lẫn bột phấn hoa hồng"

Vương đại phu xuất thân từ gia đình có truyền thống hành nghề y, chuyên môn hiểu rộng, đối với những loại dược liệu này tất nhiên chỉ cần nhìn là biết rõ. Cho dù là một số bí dược trong cung, thậm chí là phương thuốc dân gian nếu nói ông không biết thì là rất hiếm, nên ông nói như thế nào thì điều đó khẳng định là có cơ sở chính xác. Nghĩ vậy sắc mặt Âu Dương Trì lại càng khó coi.

Vương đại phu lại tiếp tục nói thêm: "Bên trong túi hương này, có không ít bột phấn hạt lựu lẫn vào."

Hạt lựu? Âu Dương Trì không khỏi thắc mắc: "Hạt lựu được dùng làm gì?"

Vương đại phu chậm rãi nói: "Nếu bỏ thêm bột phấn hạt lựu vào sẽ càng thêm tinh tế mềm mại, hơn nữa lại có mùi thơm ngào ngạt, có tác dụng tránh thai, nhưng nếu là trong giai đoạn mang thai, loại hương này là điều tối kỵ, nếu dùng một lượng lớn sẽ dẫn đến sinh non!"

Sắc mặt Âu Dương Trì càng thêm âm trầm, gắt gao nhìn chằm chằm mấy thứ đồ kia, không nói được một lời.

Thế nhưng sự việc vẫn chưa dừng ở đó, Vương đại phu tiếp tục cầm lên một bộ trang phục đẹp mắt nói: "Bộ y phục này mới nhìn thì không có vấn đề gì, nhưng do ta đã đọc qua một loại y thư có biết đến một loại độc dược, cho nên vừa rồi cố ý rút ra một sợi tơ, cẩn thận kiểm tra thực hư quả nhiên phát hiện sợi tơ này được làm từ nhựa cây, nhựa trái dừa tẩm ướp cùng lông dê kết thành...Lão thái thái chắc cũng chưa từng được nghe qua, quả thực loại biện pháp độc ác này lưu truyền từ trong cung mà ra, nếu thường xuyên mặc loại y phục này, đến khi sinh ra đứa nhỏ chỉ sợ...Chỉ sợ là...Không sống được..." Vương đại phu kiên trì nói xong, sắc mặt mọi người trong phòng đều thay đổi.

Ngực Lý thị kịch liệt phập phồng, hít sâu một hơi, cưỡng chế cảm xúc phần nộ nói: "Đủ rồi! Vương đại phu đừng nói nữa, cảm ơn ngài đã vì gia đình ta mà tận tâm hết sức, ngày sau sẽ hậu tạ tử tế! Người đâu, tiễn Vương đại phu ra ngoài!"

Đây là muốn thanh lý môn hộ...Âu Dương Noãn lạnh mắt nhìn, giống như đang nhìn trò khôi hài lớn nhất trong cuộc đời, thế nhưng biểu tình từ đầu đến cuối lại luôn bình tĩnh thản nhiên. Âu Dương Khả ngược lại gắt gao cắn chặt môi mình, cơ hồ muốn bật ra máu tươi, một câu cũng không thốt nên lời.

"Lão thái thái, mấy thứ vừa rồi là..." Âu Dương Trì cũng bị những thứ âm độc này làm cho kinh hãi không nói nên lời.

"Hừ, đây đều là vì đứa nhỏ trong bụng Chu di nương mà chuẩn bị!" Lý thị hừ lạnh một tiếng.

Âu Dương Trì sắc mặt đại biến, đầu tiên là kinh ngạc chuyện Chu di nương mang thai sau lại giận tím mặt, ai lại dám cả gan làm loạn ngay cả đứa nhỏ của hắn cũng dám tính kế.

Lâm thị không đợi Âu Dương Trì nói chuyện, đầu tiên là ngăn cản người khác giành nói: "Lý di nương, người còn gì để nói không? Làm mất đi sự tín nhiệm của lão thái thái thì thôi, đằng này lại cứ nhiên dăm làm hại đến cốt nhục của lão gia!"

Lý di nương lấp bắp kinh hãi, hoa dung thất sắc nói: "Không phải thiếp, thiếp cái gì cũng không biết a! Lão gia, lão phu nhân minh giám!"

Lý thị vỗ mạnh tay xuống bàn, ánh mắt tàn nhẫn bắn về phía Lâm thị: "Tất cả cầm mồm! Đi làm Thôi mama tỉnh dậy, mang đến đây!"

Trương mama liếc mắt ra hiệu, liền có nhóm mama ba chân bốn cẳng nhanh chóng làm cho Thôi mama tỉnh lại, khi tỉnh lại nét mặt già nua liền sợ tới mức trắng bệch, run run quỳ xuống: "Lão thái thái tha mạng!"

"Người mau khai thật ra, rốt cuộc là ai đã sai người đem mấy thứ này cho Chu di nương dùng? Nếu có nửa chữ nói dối, ta sẽ lột da của người!" Lý thị hung tợn nói.

Thôi mama đưa mắt nhìn Lâm thị một cái, cắn chặt hàm răng một câu cũng không nói. Âu Dương Trì đi hung hăng đá một cước vào ngực Thôi mama: "Lão nô tài chết tiệt, nếu không nói thì ngay cả người nhà người ta cũng đem bán!"

Thôi mama bị đá một cước lão đảo té ngã trên mặt đất, liền phun ra một ngụm máu tươi, lại chỉ có thể cắn răng chống đỡ quỳ lên, lúc này nói cũng chết mà không nói cũng chết, đúng là lưỡng nan, Lý thị cười lạnh một tiếng: "Người không nói thì ta cũng đã biết, người là lão mama trong phủ này, Lý di nương vừa mới vào cửa được nửa tháng, quân sự bất quá cũng mới vài ngày, có thể lung lay được người sao?"

Nói xong, ánh mắt như độc tiễn bắn về phía Lâm thị: "Người còn gì để nói? Mấy thứ này đều là do người sai người mang đến cho Chu di nương, người lại còn dám đổ tội lên đầu Lý di nương, khá lắm, đúng là không coi ai ra gì!"

Âu Dương Noãn lúc này thần nhiên liếc mắt với Lý di nương một cái, Lý di nương vốn thông minh, lập tức biết được nên phải phản ứng thế nào, lập tức quỳ rạp xuống chân Âu Dương Trì, sắc mặt trắng bệch, thất kinh nói: "Lão gia! Chuyện này không phải do thiếp làm... Thiếp tuy rằng xuất thân từ dòng dõi thư hương, nhưng dù sao cũng chỉ là cửa nhỏ nhà nghèo, những thứ dơ bẩn này nọ quả thực là văn sở vị văn! Nếu vừa rồi không phải Vương đại phu nói, thiếp ngay cả nghe qua cũng chưa từng! Lão thái thái nói phải, thiếp mới quân sự được vài ngày, làm sao có thể sai khiến được Thôi mama! Lão gia, cầu xin người hãy làm chủ cho thiếp!" Nàng ta quỳ trên mặt đất không ngừng kêu oan, nước mắt như mưa, so với hoa lê đài vũ còn làm người ta thương xót hơn.

Âu Dương Trì vừa thấy tâm liền động, không hiểu sao lại cảm thấy Lý di nương trên mặt đất đang chịu ủy khuất thật lớn, nghĩ cũng phải, nàng ta là nữ nhi nhà nghèo, loại biện pháp âm ngoan này làm sao có thể nghĩ ra được, huống chi lại mới tiếp quản gia sự mấy ngày, làm sao trong khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy có thể an bày biện pháp hại người tinh tế phức tạp như vậy! Hắn nghĩ nghĩ, liền nâng Lý di nương dậy: "Không cần khóc, ta tin tưởng nàng trong sạch, trước hết đứng lên rồi nói!"

Vậy là người quỳ chỉ còn lại Lâm thị, Âu Dương Trì gắt gao nhìn chằm chằm bà ta, không thể nào liên tưởng được nữ nhân ôn nhu này cùng người tâm địa độc ác trong lời nói của Vương đại phu kia lại cùng một người.

"Những năm gần đây, người muốn sửa trị quản lý những di nương nha đầu như thế nào ta cũng mặc kệ, nhắm mắt làm ngơ. Chẳng qua nghĩ rằng đó chỉ là cãi nhau nhỏ giữa các nữ nhân mà thôi, chủ mẫu nhà ai lại không có chút thủ đoạn mới ngồi vững được ở vị trí kia. Nhưng lần này lại không giống, việc này có liên quan đến con nối dòng, có quan hệ đến huyết mạch Âu Dương gia ta! Ta đã luôn nói với người, nếu là di nương không có chỗ dựa thì tùy người xử lý, nhưng nếu là người có chỗ dựa thì trăm ngàn lần phải để ý, người lại làm ngược lại. Chu di nương có thai người gạt đi không nói thì thôi, còn tìm mọi cách khó để nàng ta, người có thể không xem lời ta nói ra gì, nhưng người cũng phải để ta và trượng phu người vào trong mắt!"

33. Chương 33: Không Sinh Được Con Là Đại Sai

Lâm thị trong lòng kinh hãi không thôi, vốn tưởng rằng mọi chuyện được làm rất khéo, lại được dấu kín, làm sao lại bị phát hiện được? Thật sự là đáng chết!

Âu Dương Noãn nhìn bà ta, ánh mắt sắc lạnh. Âu Dương Trì ngay thẳng nhiều năm, con nối dòng Âu Dương gia lại đơn bạc, đối với Lý thị mà nói quả thực là quá đau lòng. Nhưng như vậy đối với Lâm thị lại rất có lợi, cho nên Âu Dương Noãn luôn luôn đoán rằng Lâm thị ở hậu viện tất nhiên sẽ động tay động chân, nàng căn bản là muốn lợi dụng lúc Lý di nương quản sự âm thầm điều tra một phen, thật không ngờ mình căn bản không cần ra tay, đúng lúc Chu di nương tự tìm đến cửa, có một cơ hội trời ban như thế, tất nhiên nàng sẽ không bỏ qua!

Âu Dương Trì hai năm qua nạp thêm không ít nha đầu thông phòng, nhưng những người được sủng hạnh không phải chết đi thì cũng bị bán, người lưu lại nhiều năm lại không có đứa nhỏ. Lâm thị tìm mọi cách tính kế, tự nhiên sẽ không để người khác sinh con nối dòng trước, tổn nhiều tâm tư đối phó với đám nữ nhân trong hậu viện, mỗi vật phẩm mang qua nếu nhìn bề ngoài sẽ không phát hiện ra vấn đề, nhưng trên thực tế lại đều ẩn chứa huyền cơ. Như thế xem ra, lần này Chu di nương có thể mang thai đúng là tổn không ít tâm tư. Âu Dương Noãn suy nghĩ thật cẩn thận thủ đoạn của Chu di nương, có thể tránh được thủ đoạn của Lâm thị, còn cần ngược lại bà ta một phát, tâm cơ thủ đoạn như thế quả nhiên thật lợi hại! Như vậy cũng tốt, để cho Âu Dương Trì nhìn rõ một chút thể tử của hãn hiền lành cỡ nào!

Không khí trong phòng lúc này quả là dọa người.

Ánh mắt Âu Dương Trì lạnh như băng, thanh âm sắc như kiếm bắn về phía Lâm thị, thấp giọng nói: "Uyển Như, ta hỏi lại nàng một câu, những lời lão thái thái vừa nói, nàng nhận thức được hay là cố tình bỏ qua?"

Sắc mặt Lâm thị trắng bệch dọa người, lưng lay như sắp đổ, cơ hồ muốn té xỉu, ngẩng đầu nhìn trượng phu hàng ngày vẫn luôn ôn hòa với mình nay lại đang trừng mắt hung ác nhìn mình, bà ta lập tức di chuyển đầu gối bò đến trước mặt Âu Dương Trì, nắm lấy vạt áo hãn thê lương khóc lóc: "Lão gia, thiếp biết lão thái thái xưa nay không vui vì thiếp không sinh được con trai. Nhưng đến nay đã mười năm, thiếp vẫn luôn cẩn thận lo lắng cố hết sức hầu hạ lão thái thái, một khắc cũng không dám lơ là, nếu thiếp có một lần không phải trong một ngàn một vạn thứ, lão gia cùng lão phu nhân cũng không nên hoài nghi lòng dạ thiếp độc ác như thế! Lão gia, thiếp thật sự không làm, tất cả đều có người hãm hại oan uổng cho thiếp, lão gia phải làm chủ cho thiếp a!" Vừa nói, nước mắt giống như liên châu chảy xuống theo khuôn mặt thanh lệ.

Âu Dương Trì nhin không được sững sờ, Lý thị tức đến cả người phát run, nắm tay nắm chặt thành ghế cố gắng khống chế tức giận: "Người, người...Người thế nhưng lại không biết xấu hổ, còn sống chết không chịu thừa nhận, trong phủ này ai có thể hãm hại được người, lại hãm hại như thế nào?"

Về mặt Lâm thị ủy khuất, ai oán nức nở nói: "Xin lão thái thái thương xót, xin hãy nể mặt lão gia! Con tuy rằng không được như ý của người, muốn đánh muốn mắng tùy người, nhưng đừng dùng những lời lẽ như vậy oan uổng con, dù con có độc ác thế nào cũng sẽ tuyệt đối không hại con nối dòng của lão gia, đứa nhỏ kia được sinh ra con cũng mong chờ nó gọi một tiếng mẫu thân! Xin người đừng nói nữa, con dập đầu cầu xin người"

Nói xong liền dập đầu liên tục xuống đất, mạnh đến nỗi còn nghe cả tiếng, đụng đến cả cái trán cũng đều bầm tím hết lên, thần sắc Âu Dương Trì buông lỏng, Âu Dương Khả lập tức bước qua, ôm lấy mẹ ruột cùng khóc không ngừng, quả nhiên là một bộ dáng ủy khuất vô cùng.

Âu Dương Noãn cũng là lần đầu nhìn thấy Lâm thị khóc lóc kể lể trước mặt mọi người, trong lòng không khỏi âm thầm tán thưởng, khó trách tổ mẫu cùng phụ thân bị đùa bốn nhiều năm như vậy, quả nhiên là có mưu trí, có bản lĩnh. Chuyện đã rõ ràng như vậy mà có thể dễ dàng đổi trắng thay đen, biện bạch một hồi, trái lại biến thành người bị hãm hại. Nghĩ đến đây, Âu Dương Noãn liền đi qua, nhẹ nhàng vỗ lưng cho Lý thị, ôn nhu nói: "Tổ mẫu, người trăm ngàn lần đừng nghe người khác hãm hại, con tin tưởng mẫu thân vô tội. Người ngẩng lên xem, nhiều năm qua như vậy, mẫu thân đối xử với con cùng Tước nhi tỉ mỉ cẩn thận, một chút cũng không quên..."

Sắc mặt Lý thị nhất thời thay đổi, đúng vậy, nữ nhân này sau lưng từng làm hại tôn tử của bà, làm được một lần tất sẽ có lần thứ hai! Bây giờ nói hai ba câu liền châm ngòi ly gián mẫu tử bà, đúng là không phải

thứ gì tốt đẹp! Lý thị càng nghĩ càng thấy tức giận, sắc mặt trắng bệch, hít thở không thông, suýt nữa thì không chịu được. Trương mama ở một bên thấy vậy liền mang tới một chén nước cho lão thái thái, nói: "Đại tiểu thư, làm phiền ngài chăm sóc lão phu nhân!"

Trương mama nói xong lời này, nghiêm mặt đi lên trước vài bước, nhẹ giọng nói: "Lão gia, mong người để nô tỳ nói vài câu!"

Âu Dương Trì bất động một hồi rồi mới chậm rãi gật đầu.

Trương mama nói: "Phu nhân, nô tỳ chỉ là hạ nhân, có chuyện nhất thời không hiểu rõ, không biết ngài có thể vui lòng giải thích một hai câu được không?"

Lâm thị lau nước mắt, ngẩng đầu lên nhìn, Trương mama nói: "Nếu như lời phu nhân nói, trong phủ này là có người rắp tâm hại người sao? Vậy kẻ muốn hãm hại người là ai? Là Chu di nương hay vẫn là Lý di nương? Người có chứng cứ không? Tuy rằng hiện tại Thôi mama không thể nói, nhưng nếu lão gia cho người dùng hình, chắc chắn rồi cũng sẽ khai ra người phía sau xúi giục!"

Lời vừa nói ra, Âu Dương Trì nhất thời chấn động, Lâm thị sắc mặt nhanh chóng thay đổi.

Trương mama quả nhiên là người đi theo Lý thị nhiều năm, hiểu rõ tâm tư lão thái thái, nếu từ từ điều tra, chẳng sợ Thôi mama chết cũng không chịu nói, vật chứng này cũng đều có thể tra ra, lúc trước là ai chọn mua, là ai đưa vào phủ, là ai phân phó cấp cho Chu di nương, từ hộp son, cây trâm nhỏ bé này đều có thể tìm ra dấu vết, trong lòng Âu Dương Noãn âm thầm cười lạnh, chợt nghe Trương mama trầm giọng nói: "Lão gia, người trong gia đình bình thường luôn có năm thê bảy thiếp, năm rộng tháng dài, luôn luôn xảy ra tranh chấp. Việc phu nhân sửa trị nhóm di nương vốn dĩ cũng là chuyện tranh giành sủng ái bình thường, nếu nói thành chuyện cũng không đáng phải bàn. Nhưng lão gia không vương đường con cái, người nhà Âu Dương gia không thịnh, nếu phu nhân thật tâm suy nghĩ cho lão gia thì khi biết Chu di nương có hỉ mạch liền phải thông báo cho lão gia hoặc lão thái thái ngay, nhưng vì sao phu nhân lại ần ần không nói? Hôm nay nếu lỡ có điều gì vạ nhất, lão gia, đứa nhỏ chỉ sợ có thể đã..."

Âu Dương Trì tức giận lan ra, suy nghĩ chút liền hiểu được, ánh mắt thất vọng nhìn về phía Lâm thị, bà ta cố gắng tỉnh táo muốn mở miệng, lúc này Trương mama lại nói: "Phu nhân, có thể người không chấp nhận được chuyện này do một nô tỳ nói ra, nhưng nô tỳ ở bên người lão thái thái ngày người nhiều năm, đấu tranh giữa thê thiếp trong nhà cũng coi như là đã nghe nhiều, xem nhiều, nhưng cũng chưa thấy phu nhân nhà ai vì vậy mà bị trách cứ quá nhiều. Nhưng cho phép nô tỳ nói với người, thứ nhất là người quá đáng muốn hại con của lão gia, thứ hai lại nói có người âm mưu hãm hại phu nhân, không phải là ám chỉ lão thái thái sao? Như thế là ngộ nghịch bất hiếu, phu nhân sao có thể phụ sự kỳ vọng của lão gia cùng lão thái thái?"

Trương mama ăn nói đơn giản, nhưng từng câu từng chữ lại đánh vào trọng yếu, Lâm thị thất thanh nói: "Trương mama, ta chưa từng đắc tội với người, vì sao người lại muốn vu oan cho ta? Chẳng lẽ người cũng cho rằng vì ta không sinh được con trai là điều đại sai, phải đem hết mọi tội tôi đổ lên đầu ta thì mới cam tâm?"

Trương mama lại nói: "Phu nhân nói gì vậy? Con cháu là duyên trời cho, có thể vì Âu Dương gia mà sinh con nối dòng cũng phải có nhân duyên, duyên này là do kiếp trước tu được mà có, nếu không đổ mắt ngóng trông cũng không được!"

Một câu này đúng là cay nghiệt, đánh trúng tử huyệt của Lâm thị! Đáy mắt Âu Dương Noãn cười khê, không sinh được con cũng là xứng đáng!

34. Chương 34: Ai Cũng Đùng Nghĩ Toàn Thân Trở Ra

Lời nói của Lâm thị bị nghẹn lại trọng họng, trên mặt không còn huyết sắc, đôi mắt đẹp lộ ra tia hung ác, khàn khàn giọng nói: "Trương mama nói phải, nhưng là ta đối với sự tình này quả thật không biết. Mỗi lần phân phát đồ dùng xuống dưới ta cũng chỉ phân phó người dưới mang đi thôi, những thứ kia ta đều không tự mình xem qua nên đã để xảy ra việc này. Đây đều là lỗi của ta!"

Lý thị rốt cục cũng hoãn lại khí tức, cười lạnh nói: "Chẳng lẽ nhóm mama bên dưới đều không biết làm việc sao? Nếu mọi chuyện không do chủ mẫu người đích thân hỏi đến, đó chẳng phải là chuyện cười trong thiên hạ sao? Nếu chống đối lại ý của người, bọn họ dám làm như thế sao?"

Lâm thị biết đáp án này không thể làm Lý thị cùng Âu Dương Trì vừa lòng, hiện tại biện pháp duy nhất là phải tìm người chịu tội thay, mà lựa chọn tốt nhất chính là Lý di nương, bà ta phải cẩn chết không buông: "Lão thái thái, con sau khi đổ bệnh, có rất nhiều việc không tự mình hỏi đến, chính là theo lệ để cho bọn hạ nhân làm việc. Nhưng trước đây cũng chưa từng phát sinh sai lầm. Từ sau khi đem gia sự giao cho Lý di nương, con vẫn luôn đóng cửa tĩnh dưỡng, thật sự hoàn toàn không biết gì cả!"

Cư nhiên còn muốn cản mình mãi không buông! Lý di nương oán hận nhìn Lâm thị, há miệng thở dốc muốn biện bạch vài câu, cuối cùng vẫn không cam lòng im lặng trầm mặc đứng lên, lửa giận dưới đáy mắt càng phát ra mạnh mẽ, nhìn Lâm thị oán hận đến tận xương tủy!

Lý thị quát lạnh: "Câm mồm! Lâm Uyển Như, người là chủ mẫu trong nhà, sự tình trong hậu viện này thì phải hỏi người, chẳng lẽ vẫn là ta cố ý oan uổng cho người sao? Hoặc là người đối với việc ta để cho Lý di nương thay người quản lý hậu viện là có bất mãn?"

Trên mặt Lâm thị vẫn là bộ dạng buồn rầu đau đớn: "Lão thái thái, trời thấy, con thật sự cái gì cũng không biết, nếu như người một mực khẳng định là do người con dâu này gây nên, con tình nguyện đập đầu chết tại chỗ, chứng minh trong sạch!" Nói xong liền đứng lên, muốn hướng vào tường đụng mạnh, trong nhất thời toàn bộ mama, nha đầu hỗn loạn đứng lên kéo lại, tất cả kêu loạn, nhất thời trong phòng đều âm ỉ.

Lý thị đột nhiên cầm lấy bình trà ném thẳng xuống đất vỡ nát, âm thanh thanh thúy làm mọi người đều cả kinh, trong phòng lập tức yên tĩnh, ngay cả Lâm thị cũng ngây người một lát.

Âu Dương Noãn nhìn Lý thị ném cái chén xuống, liền bước lên phía trước vỗ nhẹ lưng của bà, nhẹ giọng trấn an nói: "Tổ mẫu bớt giận, cẩn thận sức khỏe!" Sau đó nàng liếc nhìn Âu Dương Trì một cái, ôn nhu khuyên giải: "Phụ thân, nếu đã như thế thì cần gì tra xét nhiều nữa, cần gì phải huyên não đến mức gia đình không yên thế này? Dù sao đứa nhỏ trong bụng Chu di nương cũng đã bình an vô sự, chuyện này coi như tạm yên trước đi!"

Lời này thoát nhìn thì là vì Lâm thị mà nói, thế nhưng vào tai Lý thị lại như lửa đổ thêm dầu, bà mới là trưởng bối ở trong nhà, Lâm thị lại dám bức mình phải nhượng bộ! Đúng là mơ mộng hão huyền! Bà lạnh lùng nói: "Noãn nhi, lời này con nói sai rồi, việc hôm nay chính là họa lớn của gia tộc, một khi xử lý không tốt thì sẽ để lại đại họa cho con cháu đời sau Âu Dương gia! Tra! Chuyện này không thể không tra!"

Tương mama thấy thế liền cung kính nói: "Phụ nhân thường ngày hiểu biết lễ nghi quy củ, hôm nay lời nói, việc làm sao lại không có lý lẽ như vậy. Thọ an đường này là nơi nào? Làm sao có thể hồ nháo ở trong này như vậy? Người xuất thân từ Hầu phủ, sẽ không muốn lão thái thái phải đi hỏi lão thái quân về chuyện này chứ? Người làm hại con nối dòng của lão gia, về tình có thể tha thứ được, nhưng cũng có điều không thể không để ý, hai vị tiểu thư cũng đều lớn rồi, người làm vậy không sợ các nàng sẽ học theo sao? Tương lai ở nhà chồng sao có thể tốt được, ai...Lão thái thái luôn là người đứng đầu, bất luận đúng sai, hết thấy đều do người định đoạt, sao phụ nhân có thể hồ nháo như vậy? Nếu bọn hạ nhân không cẩn thận đem chuyện này truyền ra ngoài, chẳng lẽ phụ nhân muốn mọi người hiểu sai nhân phẩm của lão gia sao?"

Âu Dương Noãn thấp giọng nói: "Phụ thân, thứ lỗi cho nữ nhi nhiều lời, việc này trăm ngàn lần không thể để lão thái quân biết được, nếu như Hầu phủ đã biết, chỉ sợ chuyện mẫu thân ý được sung ái ức hiếp tổ mẫu sẽ truyền khắp kinh đô, quan trọng nhất là...phụ thân cũng biết, chuyện tối kỵ này chính là ngõ ngách bất hiếu!"

Âu Dương Trì chấn động, lời này tương đương với việc lấy mạng hắn! Đúng vậy, đương kim thánh thượng hận nhất chính là loại hành vi ngõ ngách bất hiếu này! Hắn nhớ tới vị quan trong triều kia giấu diếm chuyện phụ thân qua đời không chịu về nhà chịu tang mà bị hoàng đế tức giận đoạt quyền vị. Còn có một vị quan lớn trong thời gian hiếu kỳ Thái Hoàng Thái Hậu không tuân thủ thanh quy giới luật mà bị chôn sống, trong lòng bàn tay ầm ụt một mảng!

Lý thị thở dài, nói: "Thôi, ta đã già rồi, vốn không nên can thiệp vào chuyện gia đình nữa, nhưng sự tình hôm nay thật sự rất nghiêm trọng, chuyện khác ta có thể không nói, nhưng nếu là chuyện uy hiếp đến con

nói dòng của Âu Dương gia, ta tuyệt đối không thể buông tha!”

Lý di nương lấy khăn che mặt, nhẹ nhàng khóc, nói: “Lão thái thái, người muốn con quản lý tốt việc gia đình, nay lại xảy ra chuyện này, con đúng là đã phụ lòng người rồi!”

Mọi người đều nói, Âu Dương Trì đã muốn bỏ qua nhưng lại không thể không nghe, nghĩ lại thấy hết thấy tai họa trong nhà đều bắt nguồn từ một chỗ, hần suy nghĩ cực nhanh, trầm ngâm một lát, cuối cùng nói: “Chuyện của Chu di nương không ai được phép nhắc đến một câu, Lâm thị thân là con dâu lại ngỗ nghịch với lão phu nhân, không hề đoan chính lễ nghĩa, bắt đầu từ hôm nay cấm ở trong viện một tháng, đóng cửa suy nghĩ, tu thân dưỡng tính, nếu không có sự cho phép của ta ai cũng không được qua thăm!”

Lâm thị cùng Âu Dương Khả quá sợ hãi, nằng ta lập tức hét chói tai cầu xin, Âu Dương Trì trừng mắt cảnh cáo, lạnh lùng nói: “Ý ta đã quyết, không cần nói gì thêm nữa! Nếu người dám nói thêm một câu, ta cũng đem cả người nhốt lại!”

Nói xong, ánh mắt uy hiếp quét quanh phòng một lượt, nhìn Lâm thị lạnh lùng nói: “Từ nay về sau, người ít gặp mặt bọn nhỏ đi! Miễn cho bọn chúng đang êm đẹp lại bị người xúi giục làm bậy!” Một câu này làm cho Lâm thị che mặt mà khóc, vốn định níu lấy vạt áo của hần liền bị hần đá ngã, bước ra không thèm quan tâm đến bà ta.

Trong lòng Lâm thị lạnh như hầm băng, cơ hồ hít thở không thông. Lý thị mắt lạnh nhìn, gần từng chữ nói: “Lý di nương, từ hôm nay trở đi, người phải rửa sạch hạ nhân trong phủ, hết thấy mama, nha hoàn ai nên bán thì bán, nên đánh thì đánh. Trong viện này còn không biết có bao nhiêu loại hạ nhân dơ bẩn gì đó, ta muốn người phải kiểm tra thật kỹ một phen, nhất là trong viện của người càng phải cẩn thận, dù sao cũng là chỗ lão gia thường lui tới, nếu thực sự có loại hạ nhân như vậy, chỉ sợ ngay cả hần cũng không được an toàn!”

Lý di nương thập phần cao hứng, trong lòng cố kìm nén vui mừng, Âu Dương Noãn lại vẫn như cũ thần sắc không thay đổi, thấp giọng trấn an: “Tổ mẫu đừng để trong lòng. Toàn bộ kinh đô này có nhà nào là không có chút chuyện phiền lòng. Dù sao cũng chỉ là chút chuyện nhỏ, Lý di nương khẳng định có thể xử lý tốt, làm cho mọi chuyện an ổn lại là người có thể yên tâm!”

Ra khỏi Thọ an đường, Âu Dương Noãn khoe miệng hơi hơi giơ lên, chắc là Lâm thị cũng không nghĩ được mình cũng có ngày như vậy? Bà ta hôm nay dùng chiêu lấy cái chết ra để uy hiếp là một sự đúng đắn, đáng tiếc, bất luận là ai, chỉ cần uy hiếp đến danh dự của Âu Dương gia cùng địa vị quyền thế của Âu Dương Trì, hần tất sẽ xem đối phương là địch nhân!

Trở lại viện mình, ngay cả Phương mama cũng đều lộ nét mặt vui sướng, nhin không được niềm vui liền nói với Âu Dương Noãn: “Đại tiểu thư quả nhiên dự liệu không sai. Lão gia hôm nay chẳng qua là ngại mặt mũi của Hâu gia cùng không muốn việc xấu trong nhà bị bên ngoại biết được nên chưa từng khắc nghiệt với phu nhân, nhưng nhìn thái độ hôm nay của lão gia là biết, người đã hoàn toàn mất đi sự tin tưởng với Lâm thị, chỉ sợ từ nay về sau muốn lấy lại ân sủng e rằng còn khó hơn lên trời!”

Hồng Ngọc nhẹ nhàng mang trà lại đây, Âu Dương Noãn bưng lên uống một ngụm rồi mới chậm rãi nói: “Mama đừng cao hứng quá sớm, Lâm thị cũng không phải loại hổ giấy. Chuyện hôm nay chẳng qua là do trở tay không kịp, ta đoán rằng bà ta sẽ có phản kích, đến lúc đó là cùng Chu di nương một sống một chết cũng chưa biết chừng!”

Phương mama nhíu mày, có chút hoài nghi nói: “Điều này sao có thể, lão gia hôm nay phát hỏa lớn như vậy, sao có thể bị hai ba câu vớ vẩn của phu nhân lung lay? Đại tiểu thư cũng quá xem trọng bà ta rồi!”

“Nếu mama không tin thì cứ chờ xem!” Âu Dương Noãn mỉm cười, không hề nói thêm nữa. Bất luận Lâm thị phản kích như thế nào, nằng chỉ cần ngồi chờ xem kịch là được, dù sao nhóm lửa này cũng đã nhen lên, ai cũng đừng nghĩ được toàn thân trở ra.

35. Chương 35: Phong Tư Tuyệt Thế Không Ai Sánh Bằng

Âu Dương Noãn nghiêng người dựa vào giường, nằng nhắm mắt đón ánh nắng từ cửa sổ chiếu vào, dáng vẻ trầm tĩnh ôn nhu động lòng người, cho dù là Hồng Ngọc hằng ngày tiếp xúc cũng không kìm được mà than

thầm một tiếng, nàng là đại tiểu thư, khí chất như vậy, tướng mạo như vậy, nếu lớn thêm chút nữa không biết sẽ làm tan nát trái tim bao nhiêu nam nhân.

Âu Dương Tước bước vào Noãn các, hai mắt tỏa sáng, mày ngài nhướng lên, bước đi nhanh nhẹn, áo choàng màu xanh tung bay theo từng nhịp chân. Bảo Quyên đuổi theo từ phía sau kêu lên: "Đại thiếu gia, người đừng chạy, cẩn thận ngã!"

Âu Dương Tước nhanh chóng vọt vào trong phòng, bộ dáng cực kỳ hưng phấn, chạy đến trước mặt Âu Dương Noãn rồi mới dừng lại, thở hồng hộc nói: "Tỷ tỷ, đệ đã tìm được sách về Quảng Lăng mà tỷ muốn rồi!" Âu Dương Noãn còn chưa kịp phản ứng, hắn đã muốn dùng sức kéo lấy tay áo nàng: "Tỷ tỷ, mau đứng lên, đệ dẫn tỷ đi!"

"Đại thiếu gia, người đừng vội, có sách tốt gì thì mua về là được! Đại tiểu thư không thích xuất môn, người quên rồi sao?" Phương mama ở một bên nhắc nhở.

Những thiên kim tiểu thư bình thường xuất môn dâng hương, dự tiệc hay mua sắm đồ trang điểm cũng không có gì ngạc nhiên, chỉ là Âu Dương Noãn không thích xuất môn, điểm này bọn họ đều biết, nhưng mà lúc này Âu Dương Noãn lại mỉm cười, đứng thẳng dậy nói: "Mama, nếu thiếu gia có thể mua được thì đâu có về tay không. Cái này là sách cổ trân quý, chỉ sợ người ta không dễ gì chịu bán. Hồng Ngọc, thay quần áo cho ta!"

Xe ngựa của Âu Dương gia cũng không xa hoa, nhưng bên trong lại rộng rãi thoải mái. Chỗ ngồi phía trên được bày cái nệm thật dày, Âu Dương Noãn uể oải dựa vào đọc sách, Hồng Ngọc cúi đầu gầy gầy chậu than đặt giữa xe, làm cho than bên trong cháy càng mạnh. Âu Dương Tước thật cao hứng, vén rèm bên hông xe lên, nhìn nhìn cảnh sắc bên ngoài, quay đầu nói với Âu Dương Noãn: "Tỷ tỷ, hôm nay tỷ có chuyện gì vui sao?"

"Oh! Sao đệ lại biết?" Âu Dương Noãn cười, buông sách xuống nhìn hắn.

Âu Dương Tước nhướng mày lên, ánh mắt đen láy như có thần: "Đó là điều đương nhiên, đệ là đệ đệ của tỷ, tâm trạng tỷ vui vẻ khăng định là không gạt được đệ!"

Âu Dương Noãn vươn tay, sờ sờ đầu hắn nói: "Đệ thật là thông minh! Đệ nói một chút tình hình ở nơi bán sách này đi!" Nếu như không cần thiết, nàng không nghĩ là sẽ để cho hắn tham dự đến chuyện tranh đấu nhằm chán này, không nên để những chuyện dơ bẩn này làm phiền đến hắn, đệ đệ của nàng vẫn còn nhỏ, sạch sẽ là tốt rồi, những chuyện này để mình nàng đối mặt là được.

"Tỷ không biết đâu, ông chủ sống chết cũng nhất định không chịu bán, quyển sách kia đã có người đặt trước rồi, đệ trả số tiền lớn để hắn bán trao tay cho đệ, hắn vẫn nhất quyết không chịu! Đệ vẫn không chịu từ bỏ ý định, mỗi ngày đều đến thuyết phục, tiểu nhị trong tiệm nói, căn bản không có ai đặt trước, đệ liền đoán ông chủ luyến tiếc sách cổ lạ quý hiếm nên không chịu bán cho đệ!"

"Có chuyện này sao?" Âu Dương Noãn gật gật đầu, nếu chỉ là sách bình thường, mua không được cũng không có gì, chỉ là quyển sách này rất quan trọng với nàng... Một khi đã như vậy, xem ra đi chuyển này cũng vô ích rồi!

Đúng lúc này, xe ngựa đột ngột dừng lại, Âu Dương Tước thò đầu ra, hỏi: "Làm gì thế? Sao lại dừng lại?"

Xa phu chạy nhanh lại nói: "Thưa đại thiếu gia, phía trước hình như có người té xỉu..."

Âu Dương Tước theo hướng xa phu chỉ nhìn qua, quả nhiên nhìn thấy một tên ăn mày bẩn thỉu nằm ngay giữa đường, chắn ngang phía trước xe ngựa. Âu Dương Tước nhíu mày, hộ vệ đi theo phía sau chạy nhanh lên nói: "Đại thiếu gia yên tâm, nô tài lập tức đuổi hắn đi ngay!"

Hộ vệ kia bước nhanh hai ba bước đã tới chỗ gã ăn mày kia nằm, một bàn tay nhấc hắn ta lên, không hề khó khăn nhấc bổng cả người lên không trung. Nhìn thấy tình cảnh như vậy, đám người xung quanh đều ghé mắt xem náo nhiệt, thậm chí xe ngựa này vừa nhìn là biết của người giàu sang phú quý, nhìn hình dáng hộ vệ như thế, tên ăn mày này khăng định là sẽ nếm đau khổ. Cũng có người hảo tâm muốn ngăn cản, nhưng khi nhìn thấy ký hiệu hoa sen trên xe ngựa kia lại không dám tiến lên hỗ trợ, chỉ có quý nhân, quan lớn thì mới có thể khắc hiệu gia tộc trên xe ngựa...

“Dừng tay!” Bỗng nhiên trên xe ngựa vang lên tiếng nói, theo đó là một bàn tay vén rèm vươn ra.

Đó là một bàn tay trắng nõn tinh tế, móng tay dài không hề tỉ mỉ tân trang, cũng không sơn đỏ, ngón tay không đeo nhẫn bảo thạch vàng bạc, cổ tay cũng không có vòng ngọc quý báu, chỉ lộ ra ống tay áo màu thiên thanh, lại cũng không giống như những tiểu thư quý tộc bình thường thêm hoa văn phức tạp, không biết vì sao, khi ống tay áo kia lộ ra, lập tức khiến người từ xa đều đứng lên.

Mọi người không hện mà trong đầu đều cùng miên man bất định xuất hiện một mỹ nhân, nhưng trong nháy mắt, bàn tay vén rèm kia lại thu trở về, một âm thanh mềm mại nhẹ nhàng vang lên, nói: “Thả hần đi!”

Lúc này tên ăn mày kia cũng bị khí lực của hộ vệ làm cho tỉnh lại, đang dùng sức giãy dụa, hộ vệ kia vừa nghe liền thả người xuống, cúi đầu nói: “Dạ, đại tiểu thư!”

Tên ăn mày kia té qua một bên, hần vừa rồi là dói quá mà bị hôn mê, nếu không cũng sẽ không cẩn thận chặn ngang xe ngựa của quý nhân quan lớn này, còn tưởng rằng sẽ giống như xưa bị ăn đòn chứ! Vừa mới nhẹ nhàng thở ra, lại thấy Âu Dương Tước từ xe ngựa kia nhảy xuống bước đến, tiểu khất kia sợ tới mức trốn sau tên hộ vệ.

Âu Dương Tước bước qua, một bên lớn tiếng trách cứ hần, làm bộ như muốn cho hần một cước, một bên thừa dịp người khác không chú ý cho đưa cho hần một nén bạc nói: “Đây là của tỷ tỷ ta cho người, đừng để người khác cướp mất!”

Tiểu khất kia đang ghen hòng trôn trối nhìn tiểu thiếu gia quý tộc xinh đẹp trước mắt này thì thấy người ta đã lại lớn tiếng cười lớn: “Quên đi, lần này tha cho ngươi! Về sau còn để ta nhìn thấy, nhất định sẽ đánh chết ngươi!” Nói xong liền xoay người bước lên xe ngựa.

Xem xong một hồi náo nhiệt, mọi người cũng nhanh chóng tản đi, chỉ có tên tiểu khất kia vẫn đứng bên đường cái, nắm chặt nén bạc trong tay, ngơ ngác nhìn xe ngựa rời đi.

Một màn này, một chút cũng không lọt khỏi mắt của hai nam tử đang thưởng trà trên lầu các kia.

“Quận vương...” Nam tử một bên cung kính thấp giọng nói, “Ngài đang nhìn cái gì vậy?”

Nam tử quay đầu, đó là một đôi mắt phượng dài tinh tế, cao quý mà hoa lệ, đồng tử đen láy giống như cát chứa vô vàn tinh tú, lại vẫn âm thầm trầm tĩnh. Chỉ ngẩng đầu lên nhìn cũng khiến một trang nam tử như hần không kiềm chế được chấn động một chút, nhất thời cảm thấy vị thiếu niên Quận vương lạnh nhạt này cơ hồ không thể có người cùng hần đối diện, ngay cả Yến vương phụ thân thân sinh của hần, người mà hết thấy quan viên trong triều đều kính sợ cũng chưa từng có khí thế như vậy.

Thế gian giai vị Minh quận vương phong tư tuyệt thế không ai sánh được, các danh môn khuê tú nổi danh thường xuyên ngẩng đầu nhìn đến mức lưng cúi gập té ngã trước mặt mọi người cũng là chuyện thường, thế nhưng chỉ những người thân cận mới biết vị quận vương này bình thường rất khó tiếp cận, lập tức hần không dám nhìn nhiều, chỉ thấp giọng nói: “Quận vương, sách quý lần trước người muốn thuộc hạ tìm kiếm đã tìm được rồi...”

36. Chương 36: Bất Ngờ Gặp Gỡ Người Trong Hoàng Tộc

Âu Dương Tước đoán không sai, Vương chương quầy căn bản là không muốn bán, bởi vì quyển sách này là hần hao phí biết bao tâm huyết mới tìm được, sao có thể dễ dàng bán cho người khác được.

Mấy ngày nay, người đến tìm hần mua sách nhiều không đếm được, hần rất hối hận mình nhất thời nhanh mồm nhanh miệng đem chuyện này nói ra ngoài, chỉ có thể nói với mọi người là đã có người đặt mua trước, nhưng lại vẫn còn có người dây dưa mãi không chịu từ bỏ ý định, đó chính là vị tiểu công tử Lại Bộ Thị Lang đuổi mãi không đi này.

“Âu Dương thiếu gia, sách của ta thật sự là đã hứa bán cho người khác, ngài đừng đến đây nữa, cho dù có đến cũng vô ích! Nói không có chính là thật sự không có!” Vương chương quầy kiên trì nói, bộ dáng giống như lợn chết không sợ nước sôi này.

“Người đừng có gạt người! Vương chương quây, ta là thật tâm muốn mua quyển sách này, người ra giá đi rồi chúng ta từ từ thương lượng!” Âu Dương Tước vẫn không từ bỏ ý định

Vương chương quây đang định liều chết cũng không nhận, lại nghe thấy một âm thanh mềm nhẹ nói: “Vương chương quây, ở kinh đô này tiệm sách cũng có không quá mười tiệm, tiệm này của ngài cũng không giống với người bình thường!”

Nghe Âu Dương Noãn nói, Vương chương quây liền trợn trừng mắt: “Đại tiểu thư nói lời này là có ý gì?”

Âu Dương Noãn chỉ vào một tầng giá gỗ bày sách nói: “Nhà khác đều dùng vân thảo, nhục quế, dầu vừng, xạ hương để bảo vệ sách khỏi côn trùng, thế nhưng ở đây lại đặc biệt nổi bật, nếu ta nhìn không lầm...” nàng nhẹ nhàng lấy ra một quyển sách, nhẹ nhàng mở trang sách ra, nói: “Cuốn Đôn hoàng kinh này là dùng hoàng giấy cứng rắn thường dùng để sao chép bảo vệ, so sánh với các phương pháp bình thường ít nhất có thể bảo quản được mười năm, thế nhưng phương pháp này quá mức phức tạp, giá cả lại trên trời, thương gia bình thường lấy lợi làm mục đích sao có thể chịu tiêu phí tâm tư như thế để bảo quản sách đâu? Bởi vậy có thể thấy được, Vương chương quây thực sự là người yêu sách!”

Vương chương quây nhướng mày, kinh ngạc nhìn vị thiên kim trước mắt này, hẳn mở tiệm sách đã hơn ba mươi năm, những người khác đến đây đều là chọn sách rồi đi, thế nhưng vị tiểu cô nương này liếc mắt đã nhìn ra! Hẳn kinh ngạc nhiều nhưng cũng có vài phần tự đắc nói: “Đại tiểu thư, ta cũng không nói quá, dám dùng biện pháp này để bảo quản sách, toàn bộ kinh đô này cũng chỉ có một tiệm của ta! Lúc trước dùng biện pháp này để bảo quản một quyển sách ta cực kỳ thích, người hãy xem quyển này đi!” Hẳn bỏ lại Âu Dương Tước, bước nhanh đến giá sách rút một quyển, nói: “Đại tiểu thư cũng biết quyển này là dùng biện pháp nào chứ?”

Âu Dương Noãn nhận sách, tinh tế nhìn, mỉm cười nói: “Đây là dùng màu chàm để ngăn nước dính vào giấy, ta tầm thường không nhìn ra được, nhưng thật ra khi còn bé ta đã từng nhìn thấy thư phòng của ngoại tổ phụ, cũng từng nghe người nói một ít!”

“Tiểu nhân ngu muội, không biết ngoại tổ phụ của tiểu thư là...”

“Ngoại tổ phụ ta trước đây đảm nhận chức vụ Trấn quốc hầu, đừng nói người ngay cả điều này cũng không biết chứ?” Lần này đến phiên Âu Dương Tước trợn to đôi mắt trong suốt, thực sự là một bộ dáng giật mình.

Vương chương quây sững sốt, trên mặt hiện ra một ít sắc thái như tỉnh ngộ, nhẹ giọng nói: “Hóa ra là cháu ngoại Hầu gia, dù tiểu nhân có ít kiến thức nhưng cũng biết lão Hầu gia là một nghệ nhân thư pháp danh gia. Khó trách...khó trách...” Hẳn thì ào ào lẩm bẩm.

Lão Hầu gia đã qua đời khi Âu Dương Noãn còn nhỏ, trí nhớ của nàng về người chỉ một vị quan chính trực đến mức có chút bảo thủ, trong mắt nàng không tự chủ có chút hoài niệm, trong giây lát liền biến mất, lại tùy tiện rút ra một quyển khác, nói: “Vương chương quây, không biết quyển này thì dùng biện pháp gì?”

“À! Đó là giấy tiêu, là loại dùng hạt tiêu hòa lỏng thấm thấu vào giấy, có thể ngăn ngừa sâu mọt, hiệu quả so với bích giấy rất tốt” Vương chương quây cao hứng giải thích, nói xong lại hứng trí dẫn Âu Dương Noãn đi khắp phòng, đem toàn bộ cách bày trí, các loại sách từng thứ từng thứ giới thiệu hết cho nàng, rồi lại nói đến các phương pháp cất giữ sách cổ, còn nói sách cổ này là do hắn khó khăn lắm mới có được. Suốt một canh giờ Vương chương quây nói không ngừng, Âu Dương Noãn nghiêm túc mỉm cười lắng nghe, trong ánh mắt không có nửa điểm mất kiên nhẫn, hoàn toàn là ánh mắt hứng thú.

Âu Dương Noãn lời nói thân thiết, rất có hiểu biết, không có qua nửa điểm giống với nữ tử quý tộc tầm thường vênh vao tự đắc, luôn hắt hăm sai khiến người khác. Vương chương quây nói rất hăng say, như là gặp được tri kỷ, nói tận đến lúc hoàng hôn, Âu Dương Tước cũng đã uống xong hai tuần trà, lúc này mới nhìn thấy Vương chương quây cao hứng đem một quyển sách đem đến cho Âu Dương Noãn, còn vui vẻ nói: “Tiểu thư đúng là tri âm của ta, quyển sách này sẽ giao cho người, hy vọng về sau tiểu thư có thể thường xuyên ghé nơi này!”

Âu Dương Noãn mỉm cười, nhìn Vương chương quây nói: “Tâm lòng của ngài Âu Dương Noãn sao có thể từ chối, vừa nãy ta nghe nói ngài đang tìm Hưng thịnh phụ tập, vừa hay ở chỗ ta có, ngày mai sẽ sai người mang đến cho ngài!”

Vương chương quây mắt mây như nở hoa, vui vẻ tiễn Âu Dương Noãn tới tận cửa mới quay về, Âu Dương Tước nghẹn họng trân trối nhìn Quảng Lăng tập tự trong tay Âu Dương Noãn, nói: "Hắn...hắn...Đệ nói nhiều như vậy, mất nhiều tâm tư như vậy hắn cũng không thèm bán, vậy sao lại dễ dàng tặng cho tỷ như vậy? Vì sao chứ?"

Người như Vương chương quây, dùng quyền thế cường bức hay dùng tiền bạc thu mua đều không được, nếu muốn có được quyển sách này, chỉ có thể dùng đường tắt, Âu Dương Noãn cười lắc đầu, nói: "Trời gần tối rồi, chúng ta nhanh về thôi!"

Hồng Ngọc đang định đỡ Âu Dương Noãn lên xe ngựa thì đột nhiên nghe được tiếng nói lớn: "Vị tiểu thư này, xin người hãy dừng bước!"

Chỉ thấy một nam nhân tuấn tú, bộ dáng thư sinh trẻ tuổi nhanh chóng bước đến, Âu Dương Tước cảnh giác che chắn ở trước người Âu Dương Noãn, quát lên: "Người làm gì vậy?"

Nam tử xa xa kia liền dừng lại, không bước tới gần nữa, cúi đầu cung kính hành lễ với hai người: "Quyển sách trên tay tiểu thư cũng là quyển mà thiếu gia nhà ta tìm kiếm bấy lâu, cũng không phải muốn bắt tiểu thư bỏ đi thứ mình yêu thích, chỉ là bất luận tốn bao nhiêu bạc..."

"Quyển sách này tỷ tỷ nhà ta đã mua trước rồi a, chủ tử nhà người nếu có bản lĩnh thì hãy đi mua một quyển khác, tỷ tỷ không cần để ý đến hắn! Chúng ta đi thôi!" Âu Dương Tước nhíu mày, đối với những người có hành vi đột ngột cản đường này rất phản cảm, nếu là một quyển sách bình thường cũng không có gì, nhưng quyển này lại là thứ mà tỷ tỷ hắn khó khăn lắm mới có được, dựa cái gì mà phải làm không công cho người khác!

"Tước nhi, không được vô lễ!" Âu Dương Noãn thấp giọng nói, nhìn thoáng qua xe ngựa cách đó không xa, không nói đến hai con ngựa kéo là thần tuấn, hai ngọn đèn đăng lưu ly làm bằng vàng ròng giá trị xa xỉ không hề giấu diếm treo hai bên cửa xe kia, điều làm cho Âu Dương Noãn chú ý là dấu hiệu Kim sắc trên thân xe. Tuy rằng sắc trời đã tối dần, nhưng Âu Dương Noãn vẫn có thể thấy được rõ ràng, bao quanh dấu hiệu kia là một vòng tròn hai tầng, điêu khắc chạm rồng mà thành, bên trong là mười hai điều hình cung, mũi nhọn quay theo chiều kim đồng hồ, bên ngoài là bốn con phi điều đang giương cánh bay, hết sức mạnh mẽ, hướng bay cùng với chiều xoay tròn bên trong hoàn toàn trái ngược, thập phần độc đáo, làm người ta mới gặp liền khó quên.

Âu Dương Noãn chỉ nhìn thoáng qua rồi nhanh chóng quay sang đem quyển sách kia giao cho Âu Dương Tước nói: "Đệ mang nó đưa cho vị tiên sinh kia đi!"

"Tỷ tỷ, sao lại giao cho hắn?" Âu Dương Tước bất mãn, còn muốn nói thêm, Âu Dương Noãn liền nhíu mày, nói: "Tước nhi, nghe lời đi!"

Mỗi lần tỷ tỷ nói như vậy có nghĩa là sẽ không thay đổi ý định, Âu Dương Tước bĩu môi, oán hận đem quyển sách ném vào người nam tử trẻ tuổi kia, nói: "Cho người!"

Trở lại xe ngựa, Âu Dương Tước vẫn còn tức giận, ngồi một bên không nói một lời, Hồng Ngọc cũng cảm thấy nghi hoặc liền hỏi: "Đại tiểu thư phải thật vất vả mới có được, vì sao lại...?"

Âu Dương Noãn nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ, thản nhiên nói: "Xe ngựa vừa rồi mang dấu hiệu Thần điều thái dương, đó là huy hiệu của Hoàng tộc Đại Lịch, vì một quyển sách mà phải đắc tội với người hoàng gia, các người cảm thấy đáng giá sao?"

Lời vừa thốt ra làm sắc mặt Hồng Ngọc liền trắng bệch, sợ tới mức đổ mồ hôi lạnh. Âu Dương Tước quen luôn cả tức giận, tựa người vươn đầu ra nhìn về phía sau, chỉ thấy xe ngựa kia vẫn còn đứng ở cửa tiệm, ánh nắng chiều tà chiếu lên xe làm ánh lên thứ ánh sáng lóa mắt, lại còn mang theo một tia hơi thở huyền bí...

Tỷ tỷ sẽ không nhìn lầm, người nói là dấu hiệu Thần điều thái dương thì khẳng định là đúng như vậy, chỉ tại bản thân không cẩn thận, vừa rồi còn tỏ ra vô lễ...Âu Dương Tước lẩm bẩm: "Tỷ tỷ, nếu tỷ không nhắc nhở, thiếu chút nữa là đệ gây ra đại họa rồi..."

37. Chương 37: Có Qua Có Lại Mới Toại Lòng Nhau

Vào lúc hoàng hôn, thị vệ Âu Dương phủ đột nhiên nghe được âm thanh như sấm, mở to hai mắt liền thấy mười kỵ binh cười tuấn mã chạy tới. Toàn bộ ngựa thuần một màu đen bạc mềm mại, bên trong là huyền y cảm sắc, mỗi một con ngựa đều mạnh mẽ hung tráng, toàn bộ đen tuyền chạy lại gần đây, trước mắt bọn thị vệ cảm thấy sáng ngời, vàng long lạnh, liền thấy mỗi một móng của con ngựa dĩ nhiên được làm từ hoàng kim. Kỵ binh chạy lại gần, đột nhiên phân thành hai bên, cuối cùng một con phi từ giữa ra, một thiếu niên tuấn tú, ánh mắt thông minh lạnh lùng nhìn thị vệ canh cửa nói: "Phụng lệnh Minh quận vương, xin cầu kiến Âu Dương gia đại tiểu thư!"

Lời này vừa thốt ra, thị vệ nhất thời kinh động, vội vàng vàng chạy nhanh vào bẩm báo.

Một lát sau đã thấy Âu Dương Trì tự mình đi ra cửa, tươi cười đầy mặt mời bọn họ vào phủ, nhưng tất cả mọi người đều chỉ thẳng tắp đứng bên ngoài, khẳng định là sẽ không vào, chỉ có thiếu niên đứng đầu trong tay đang cầm một cái hộp ngọc tinh xảo đi theo Âu Dương Trì vào phủ.

Âu Dương Trì sớm đã sai người đi mời Âu Dương Noãn, Âu Dương Tước vừa lúc đang ở Noãn các nghe được, cảm thấy có chút kỳ quái liền cũng theo cùng. Trên mặt Âu Dương Trì ngoài dự đoán lại tươi cười thân thiết, hần nhìn Âu Dương Noãn đang còn hơi hơi kinh ngạc nói: "Noãn nhi, vị này là khách quý do Minh quận vương phái đến, nói là muốn cầu kiến con!"

Minh quận vương ở kinh đô là người chạm tay vào có thể bỏng, Noãn nhi như thế nào lại quen biết hần, Âu Dương Trì không biết, hần chỉ biết rằng vô luận như thế nào mình cũng không thể với đến quý nhân như vậy, thế nhưng ngài ấy lại phái người đến, điều này làm cho hần mơ hồ không rõ nhưng cũng rất kinh hãi.

Âu Dương Noãn hành lễ với vị thiếu niên kia, nhẹ giọng nói: "Không biết quý nhân tìm tiểu nữ là muốn chỉ giáo điều gì?"

Thiếu niên kia khi nhìn thấy Âu Dương Noãn cũng nhất thời kinh hãi, nữ hài tử trước mắt còn rất nhỏ...Liếc mắt nhìn lại cảm thấy mi nàng như Viễn sơn, môi như lụa hồng, một thân y phục đại thanh bình thường, màu trắng thuần khiết, không nhiễm hạt bụi, giờ phút này trông thấy nàng cười, đang nhìn hần giống như một đóa hoa mơ hồ, hương thơm ngào ngạt, phong thái quyền rũ đánh thẳng vào lòng hần.

Dù là mấy năm nay đã quen nhìn mỹ nhân như oanh yến trong phủ, thế nhưng tâm hần vẫn khẽ động, nhanh chóng cúi đầu, cung kính nói: "Xin hỏi người là Âu Dương gia đại tiểu thư sao?"

Âu Dương Noãn gật gật đầu nói: "Đúng vậy!"

Thiếu niên lại cúi đầu thi lễ đồng thời đem tráp ngọc hai tay dâng lên, nói: "Đây là lễ vật của Minh quận vương đưa cho người, mời ngài nhận lấy!"

Lễ vật? Minh quận vương? Âu Dương Noãn vô vùng giật mình nhìn đối phương, Minh quận vương là con cưng của đương kim Yến vương điện hạ, quý công tử cao ngạo mà mọi danh môn khuê tú toàn kinh đô đều điên đảo, nàng khi nào lại quen biết người như vậy mà bản thân không hay? Suy tư một lát, nàng ý bảo Âu Dương Tước đi ra nhận lấy tráp ngọc, Âu Dương Tước đem tráp ngọc mở ra, là một cặp đuôi sói trắng ngà.

Âu Dương Noãn nhìn thoáng qua, càng thêm kinh ngạc, lúc này nàng nhớ lại chuyện buổi chiều, chẳng lẽ là có liên quan? Để xác minh ý nghĩ trong lòng, nàng trình trọng đem tráp ngọc lên, hoàn lễ nói: "Thỉnh ngài nói cho ta biết, vì sao Minh quận vương lại tặng ta lễ vật quý như vậy?"

Thiếu niên cao giọng nói: "Quận vương nói, buổi chiều hôm nay tiểu thư đã nhịn đau bỏ thứ yêu thích đem sách cổ trân quý kia nhượng lại, tất nhiên người cũng phải có quà đáp lễ!" Hần nói rất đúng, cặp đuôi sói trắng tuyết này là lần đầu tiên Minh quận vương đi săn bắn chết Bạch Lang Vương đoạt được. Ngày thường người ngoài muốn đến xem đều không thể, đem nó đặt trong thư phòng đã năm sáu năm, không hiểu vì sao hôm nay lại muốn tặng cho một vị tiểu thư quý tộc trẻ tuổi, quả thực là không thể tưởng tượng được.

Âu Dương Trì có chút hồ đồ, thấp giọng hỏi Âu Dương Tước một bên, Âu Dương Tước liền đem sự tình chiều nay giải thích một lượt, điều này làm cho Âu Dương Trì thập phần hối hận, thầm than nếu hần ở đó, nói không chừng có thể gặp mặt Minh quận vương một lần!

Âu Dương Noãn mỉm cười, nói: "Một khi đã như vậy, vui lòng thay ta đa tạ quận vương!"

Tươi cười của nàng sáng tỏ như trăng rằm, làm người khác không tự chủ được mà cảm thấy quý trọng, thiếu niên gật gật đầu, nói: "Điều đó là đương nhiên, như vậy, xin cáo từ!"

Âu Dương Trì liền nói: "Xin dừng bước!" Thiếu niên kia liền ngừng lại, quay đầu nhìn hắn, trên mặt Âu Dương Trì lộ ra tươi cười nói: "Minh quận vương đã có ý tốt, ta cũng muốn đưa quà đáp lễ, mong sứ giả chuyển cho quận vương!"

Thiếu niên nghe xong, thần sắc trên mặt càng thêm lạnh nhạt, cất cao giọng nói: "Thị Lang đại nhân không cần đa lễ, Minh quận vương sớm đã có phân phó, không cho phép nhận quà đáp lễ, chỉ cần đại tiểu thư nhận lấy lễ vật là được!" Nói xong, ngay cả liếc cũng không thèm nhìn Âu Dương Trì một lần, đi nhanh ra cửa.

Âu Dương Trì chạy nhanh ra tiền, trong phòng khách chỉ còn lại tỷ đệ Âu Dương Noãn: "Tỷ tỷ, hóa ra người trong xe ngựa đó là Minh quận vương! Tỷ nói hần..." Hần đang nói thì Âu Dương Noãn đã đi về hướng viện mình, Âu Dương Tước kêu to: "Tỷ tỷ, tỷ không nghe đệ nói gì sao?"

"Người trong hoàng tộc không nên quá thân cận, nếu đệ không sợ phụ thân trở về tiếp tục truy hỏi thì cứ ở lại đây đi!" Âu Dương Noãn nhẹ giọng nói, lộ ra một nụ cười bướng bỉnh. Đúng vậy, nếu để cho phụ thân cứ quần lấy hần hỏi chẳng phải sẽ phiền chết sao, Âu Dương Tước hiểu được một chút liền nhanh chân đuổi theo.

Trở lại Noãn các, Hồng Ngọc cầm hộp ngọc, muốn tìm một vị trí trong phòng để đặt lên, Âu Dương Noãn nhìn thoáng qua tráp ngọc kia, thần nhiên phân phó Hồng Ngọc: "Thu lại cất đi!"

"Vì sao? Tiểu thư, đây là lễ vật Minh quận vương tặng cho người, đây chính là chuyện tốt mà?"

"Các người nói đây là chuyện tốt, ta lại cảm thấy chưa chắc, ta cùng vị Minh quận vương này vốn không quen biết, ngay cả mặt mũi cũng chưa từng gặp qua, vậy mà hần lại cố ý tặng vật như vậy, chẳng phải là không duyên không cớ tạo phiền toái cho ta sao?"

Mặt Âu Dương Noãn thoáng hiện tia sắc lạnh, người khác có lẽ cảm thấy cùng người hoàng tộc kết giao là một bước lên mây, nhưng nàng lại cảm thấy chưa chắc. Nay hoàng thượng đã già, thái tử lại suy nhược nhiều bệnh, Tần vương như hổ rình mồi, tình cảnh lúc này vô cùng phức tạp, trong phủ thái tử lại còn có một Hoàng trưởng tôn anh minh cơ trí, thiên hạ cuối cùng rơi vào tay ai cũng chưa biết được. Kiếp trước lúc nàng chết đi, trong triều vẫn còn phong ba bão táp, đấu tranh không ngớt, lúc này nhất định phải chờ, còn chưa biết là loại cục diện nào, nếu Âu Dương Trì khẩn cấp muốn nịnh bợ người trong hoàng tộc, nếu không cẩn thận bị cuốn vào cuộc tranh đấu kia, thì đó thực sự là điều ngu xuẩn đến cực điểm!

...

Trong Phúc thụ viện lúc này đèn đuốc đã tắt, Lâm thị bị cấm túc nên không biết chuyện Minh quận vương phái người đến, Âu Dương Khả bị chuyện ở Thọ an đường dọa, vẫn còn khóc không ngừng, Lâm thị ngồi ở bên kia, sau giận dữ lại hết sức bình tĩnh, bình tĩnh đến đáng sợ. Bà ta nhìn thoáng qua Âu Dương Khả liền đi qua ôm lấy nữ nhi, nhẹ giọng nói: "Đều tại mẫu thân không tốt, nếu không phải tại ta tính toán thiếu sót về Chu di nương thì cũng không đến mức phải đến nước này, còn làm con cũng phiền hà theo!"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Âu Dương Khả trắng bệch, bất an nói: "Phụ thân nói về sau cũng không muốn nhìn thấy mẫu thân nữa, chuyện này nên làm thế nào đây?"

Vương mama lấy khăn tay sạch sẽ lau nước mắt cho Âu Dương Khả, khuyên giải an ủi nói: "Nhị tiểu thư đừng vội, lão gia chẳng qua là nhất thời tức giận nên mới nói vậy, phụ nhân bao năm nay có sóng gió nào mà chưa vượt qua, thuyền đến đâu cầu ai sẽ thẳng, bây giờ quan trọng nhất là phải bình tĩnh, trấn định vượt qua, mau đứng lên, đừng khóc nữa, tiểu thư sẽ làm phụ nhân thương tâm mất!"

Âu Dương Khả lau khô nước mắt, trên mặt vẫn còn vài phần do dự: "Phụ thân rất thương ta, sáng mai chờ người nguôi giận, ta sẽ đi khuyên người, nhất định phải làm cho người tha mẫu thân ra!"

Lâm thị lại lắc đầu, nhẹ nhàng ôm lấy nàng ta nói: "Khả nhi, con không cần lo lắng, phụ thân con chỉ nói là hạn chế cho ta gặp con, nhưng trong lời nói lại không nói là không cho con tới nơi này, con cứ yên tâm trở về, không quá mười ngày, ta nhất định có thể đường đường chính chính bước ra ngoài!"

38. Chương 38: Kế Mầu Trù Tính

Âu Dương Khả nghi hoặc nhìn Lâm thị, lại nghe bà ta chậm rãi nói: "Lần này ta một lòng chỉ muốn trừ bỏ đi đứa nhỏ trong bụng Chu di nương thế nhưng lại quên đi Thọ an đường bên kia cũng không phải ngồi không. Hôm nay Trương mama nói những lời kia đúng thật là những câu tru tâm, chỉ thiếu điều không nói thẳng ta là đồ độc phụ! Hừ, cái gì mà 'Sinh con cũng phải duyên phận', lời này của bà ta chẳng phải là muốn nói ta không sinh được con trai thì đừng si tâm vọng tưởng chiếm lấy vị trí chủ mẫu cả đời sao!"

Âu Dương Khả nghĩ nghĩ, nói: "Ý của mẫu thân là đây đều là ý tứ của Lão thái thái?"

Lâm thị hừ một tiếng: "Trương mama đem những lời lão thái thái không tiện nói, làm những việc lão thái thái không tiện làm, tất cả đều làm. Lão phu nhân không thể bỏ qua thể diện để mắng ta, Trương mama liền làm thay! Nhìn đi, chuyện này vẫn còn chưa xong đâu!"

Âu Dương Khả quá sợ hãi: "Nếu là như thế, mẫu thân phải làm sao bây giờ? Phụ thân có phải là sẽ không bao giờ gặp mẫu thân nữa không?"

Lâm thị ôn nhu cười: "Hài tử ngốc, sợ cái gì chứ? Nước đến đất chặn, binh đến tướng đỡ, mẫu thân tất nhiên là có biện pháp lung lay phụ thân con, đứa nhỏ trong bụng Chu di nương kia là tâm can bảo bối của lão gia, nếu như ông ấy nghi ngờ..."

Âu Dương Khả nghi hoặc nhìn chằm chằm Lâm thị: "Mẫu thân, ý của người là..."

Lâm thị lại lắc đầu, nhu hòa nói: "Khả nhi, con trở về trước đi, mẫu thân còn có việc phải thương lượng với Vương mama!"

Âu Dương Khả mang vẻ mặt nghi ngờ rời đi, Lâm thị kéo Vương mama đến trước mặt nói: "Nghe nói biểu huynh bà con xa của Chu di nương làm sai vật trong phủ này, có đúng không?"

Wương mama sững sốt, lập tức trả lời: "Đúng vậy phu nhân, năm trước lúc người triệu kiến các quan sự cũng đã gặp qua, hần cao, gầy tong teo, tướng mạo cũng không tồi, tên hần là Trương Á Sơn, người còn nói hần làm việc thỏa đáng còn thưởng cho hần nữa!"

Lâm thị lạnh lùng cười, nói: "Hần sao? Người có biết thu nhập của hần là bao nhiêu? Trừ tiền lương mỗi tháng thì hần có thêm nguồn thu nào khác không?"

Wương mama cười nói: "Nô tỳ theo phu nhân quản sự mấy năm nay, nhìn người cũng khá rõ ràng, hần vốn là định nương tựa nhờ vả Chu di nương, đáng tiếc lại chỉ là một di nương làm gì có quyền lực an trí hần! Chu di nương đành phải cầu lão gia, cho hần làm việc trong phủ, mỗi tháng ngoại trừ tiền lương thì thật sự không có nguồn thu nào khác!"

Trên mặt Lâm thị chậm rãi hiện lên vẻ tươi cười, nói: "Vạn nhất lão gia không cần hần, đuổi hần đi thì sao?"

Wương mama cười rộ lên nói: "Như vậy gia đình già trẻ của hần sẽ không còn đường sống!"

Lâm thị gật gật đầu nói: "Ta có một câu, người đi chuyển lời tới hần, nếu lão gia đuổi hần đi, ta mỗi tháng sẽ cho hần ba mươi lượng bạc, còn cấp cho hần một tòa nhà, để cho hần yên tâm!"

Wương mama cười nói: "Phu nhân nói vậy, lão gia đang yên đang lành, sao lại đuổi hần đi được?"

Lâm thị nhìn thoáng qua Vương mama nói: "Mama, tiền đồ của Chu di nương hiện nay rộng mở, ta thật sự không cam tâm chấp tay dâng lên hết thảy cho yêu tinh này. Người ta thường nói diệt cỏ không diệt tận gốc, xuân đến sẽ lại sinh sôi, một là không làm, hai là đã làm thì nhất định phải tiêu diệt hoàn toàn yêu tinh kia, khiến cho ả không còn đường sống! Trong Âu Dương phủ, lão thái thái tệ bạc với ta, lão gia lại không đáng tin cậy, ta chỉ tin tưởng một mình người, cho nên việc này ta còn phải dựa vào người mới mong chu toàn được!"

Wương mama đi theo Lâm thị nhiều năm, đối với tâm cơ thủ đoạn của bà ta đương nhiên hiểu biết, nghe đến đây liền hiểu được, liền thanh nói: "Phu nhân, đúng là kế hay! Chỉ là...Trương quản gia kia dù sao cũng là biểu huynh của Chu di nương, làm sao có thể ngoan ngoãn nghe lời chúng ta?"

Lâm thị đã khôi phục lại dáng vẻ tàn nhẫn khi xưa cùng bình tĩnh, thản nhiên nói: "Cứ theo lời ta, đuổi hẳn ra khỏi phủ, từ nay về sau ta sẽ an bày chỗ làm việc cho hẳn, còn có thể chi thêm cho hẳn ba mươi hai lượng, ta quyết không nuốt lời. Nếu theo Chu di nương, cho dù ả ta sinh được con trai thì sao, chỉ bằng chừng đó không thể khiến lão gia đưa ả lên làm chính thất được! Trương Á Sơn hẳn thì có gì ưu việt? Kêu hẳn làm là đã châm chước cho hẳn rồi, nếu có nửa điểm hàm hồ, hừ, ta sẽ có biện pháp xử lý hẳn!"

...

Vương mama làm việc nhanh nhẹn, sáng sớm hôm sau liền tìm đến Trương Á Sơn, vẻ mặt vui mừng nói: "Trương quản gia, ta đây là đến để chúc mừng người!"

Trương Á Sơn đang ở trong phòng tính toán doanh thu năm nay, đột nhiên nghe thấy tiếng Vương mama liền chạy ra nghênh đón: "Vương mama thực biết nói đùa, lương thưởng của tiểu nhân có hạn, đúng là đang túng quẫn gần chết, có gì mà chúc mừng chứ!"

Vương mama cười liền cùng Trương Á Sơn đi vào phòng, đóng hết cửa sổ lại, đem tất cả chủ ý của Lâm thị nói hết cho Trương Á Sơn. Vương mama nhìn biểu tình khiếp sợ của hẳn ta liền cười nói: "Trương quản sự nghe ta khuyên một câu, nếu người muốn phát tài thì hãy làm theo lời ta. Còn nếu như người không muốn thì xem như chưa từng nghe chuyện này!"

Trương Á Sơn nghĩ nghĩ, do dự nói: "Làm người thì phải có lương tâm, ta không nỡ nương tựa, biểu muội là người ra tay cứu giúp, dù phải xuống địa ngục hay lên thiên đường, làm trâu làm ngựa cũng không báo đáp hết ân đức này của muội ấy. Mama muốn ta lấy oán báo ơn, hãm hại muội ấy, ta thật sự làm không được..."

Vương mama bắt giác trầm mặt giận dữ, miễn cưỡng cười lạnh nói: "Hay cho một câu báo đáp ân tình, vậy được rồi, ta sẽ đi báo lại với phu nhân chúng ta. Có điều tính tình của phu nhân chắc người đã biết, nếu người không chịu thay phu nhân làm việc, đến lúc đó đừng có hối hận!" Nói xong, ra về cầm hận muốn đi.

Trương Á Sơn đột nhiên nhớ tới Lâm thị ngày thường thủ đoạn xử lý hạ nhân rất tàn nhẫn, nhất thời cảm thấy lạnh sống lưng, một tay kéo lấy Vương mama, mềm giọng lại nói: "Không giấu gì mama, thật ra ta cũng là lo sợ, làm bữa nào biết bữa đó, còn chưa tính được cho ngày sau. Khó có được cơ hội mà phu nhân ban cho, ta nhất định sẽ nghe theo lời phu nhân mà làm việc!"

Vương mama nghe thế liền cười rộ lên, một bên cùng Trương Á Sơn định ngày tốt, một bên quay về cùng Lâm thị an bài.

Những ngày này, khi Âu Dương Trì hồi phủ việc đầu tiên hẳn ta làm là đến nhìn Chu di nương, hôm nay vừa đi tới cửa liền nhìn thấy một người từ bên trong lao ra, bộ dạng hốt hoảng, thẳng hướng rừng trúc chạy tới.

Âu Dương Trì lấp bắp kinh hãi, hét lớn một tiếng: "Là ai?" Người nọ ngay cả đầu cũng không quay lại, chạy thục mạng.

Âu Dương Trì vén rèm đi vào, cười lạnh hỏi Chu di nương: "Ai vừa mới ở trong phòng vậy?"

Chu di nương nghi hoặc nhìn hẳn, nàng ta luôn luôn ngồi trong phòng, căn bản là không thấy được người nào, thành thật nói chỉ có một mình mình, Âu Dương Trì nghi ngờ trong lòng ngày một nhiều, lại ẩn nhẫn không bộc lộ.

Âu Dương Trì ngẫm lại có lẽ là bản thân lòng nghi ngờ sinh quỷ ám, nếu thật sự có nam nhân từ phòng Chu di nương đi ra, tất nhiên đúng là do hành vi không bị kiểm chế, hẳn vừa nghĩ liền một bên an ủi Chu di nương vài câu, thuận tay đem ly trà hương bên giường ném tới. Chỉ nghe "ba" một tiếng, chạm vào trên túi đựng. Âu Dương Trì thuận tay đem túi kia qua liền nhìn thấy có một tờ giấy được cuộn tròn lại. Âu Dương Trì biết Chu di nương không thích thơ văn tranh họa, liền hỏi: "Đây là cái gì?"

Nói xong liền nhẹ nhàng đem bức họa kia mở ra, chăm chú nhìn vào, hóa ra là một bức chân dung, người trong bức họa không phải ai khác, chính là biểu huynh Trương Á Sơn của Chu di nương mà hẳn đã từng gặp qua. Âu Dương Trì lúc này không khỏi tức giận, thuận tay cho Chu di nương mấy bạt tai, đánh đến mức mặt nàng ta đều sưng đỏ hết lên, mắng một hồi: "Không biết xấu hổ! Đúng là không biết xấu hổ!"

39. Chương 39: Sợ Tội Tự Sát Hay Vẫn Là Lầy Tử Minh Chí

Âu Dương Trì cầm bức họa trong tay, mở cửa sổ bước ra ngoài. Tương lai Chu di nương vốn đang rộng mở, còn tưởng rằng rốt cuộc cũng đã khổ tận cam lai, lại không hiểu vì sao lại bị đánh, không khỏi ngậy người một lúc lâu, thầm nghĩ: Sao lại kỳ lạ như vậy, bức họa kia sao lại ở trong phòng mình!

Âu Dương Trì ra khỏi cửa, hướng Phúc Thụy viện bước tới. Lâm thị cũng không có nghỉ ngơi, thấp đèn sáng rực, mặt mày hớn hở, mỉm cười tiếp đón. Sắc mặt Âu Dương Trì vẫn rất giận dữ, đem bức họa kia ném lên bàn. Lâm thị cầm lên xem, ra vẻ kỳ quái hỏi: "Lão gia sao lại đến đây giờ này? Đây là cái gì?"

Âu Dương Trì nổi giận dưng dưng đem chuyện kia nói lại một lần. Lâm thị cả kinh nói: "Ai gia, sao lão gia lại biết được việc này? Ai, người trăm ngàn lần đừng làm cho bản thân tức giận, việc này trong lòng thiếp cũng từng nghi ngờ, chẳng qua là không có chứng cứ, thật sự là không thể tưởng tượng được!"

Âu Dương Trì vội la lên: "Người đã sớm biết sao lại không nói?"

Lâm thị cười khổ: "Lão gia của thiếp, Chu di nương là người Thượng Thư đại nhân mang qua, không có chứng cứ sao buộc tội được? Thiếp đã sớm nghi ngờ đứa nhỏ kia lai lịch không rõ, chỉ tiếc là lão thái thái, lão gia đều chỉ cảm thấy là thiếp chỉ đang tranh giành sủng ái, hiện tại cũng đã biết được là thiếp có nỗi khổ tâm!"

Âu Dương Trì nhìn Lâm thị nỉ non, thút thít, cảm thấy tức giận vô cùng, trực giác nói rằng đứa nhỏ kia không phải của mình, liền cho rằng việc Lâm thị làm hại nó cũng là điều đương nhiên, bỏ qua chuyện mình đang cầm chừng bà ta, trực tiếp hỏi: "Bây giờ nên làm thế nào?"

"Chuyện này cũng không khó, nếu lão gia muốn ả chết thì liền ban cho một đoạn lụa trắng. Nếu như lão gia ngại việc ả ta do ai đưa đến mà giữ lại mạng sống, chỉ sợ giữ bên người cũng là mầm tai họa. Vậy nên người phải nhanh chóng quyết đoán, sợ rằng nếu để ngày mai lão gia nhìn thấy lại mềm lòng, như vậy càng khó khăn hơn. Huống hồ nếu để lão thái thái biết được, vẫn còn tin đứa nhỏ kia là của lão gia, chỉ sợ lão gia có nói ả ta hồng hạnh vượt tường thì lão thái thái cũng sẽ nghĩ thiếp không cam lòng mà xúi giục làm hại ở giữa!" Lâm thị không nhanh không chậm nói.

Âu Dương Trì nghiêng rằng nói: "Nếu không phải vì sợ huyền não làm mọi người biết thì ta đã sớm đánh chết ả rồi! Càng nghĩ càng giận, hừ, nếu không giết được chúng thì không hả được mối hận trong lòng ta!"

Âu Dương Trì nổi giận dưng dưng mang Lâm thị cùng đến Hà hương viện của Chu di nương, đi qua hoa viên đụng phải Âu Dương Noãn cùng Lý di nương mới đi thỉnh an ở Thọ an đường về. Lý di nương nhìn thấy Âu Dương Trì thì vội vàng hành lễ, đến khi nhìn thấy được người bên cạnh Âu Dương Trì liền cả kinh, lỡ lời nói: "Phụ nhân?"

Lời vừa ra khỏi miệng liền biết mình mới lỡ lời, không tự giác được nhìn thoáng qua Âu Dương Noãn, lại thấy Âu Dương Noãn ngay cả mày cũng không động một chút, ngược lại làm như vui sướng tiến lên thỉnh an: "Phụ thân, mẫu thân, hai người đi đâu vậy?"

Âu Dương Trì đang tức giận, hừ lạnh một tiếng rồi mang người đi. Lâm thị nhìn Âu Dương Noãn tươi cười nói: "Noãn nhi, Chu di nương làm việc đáng xấu hổ, phụ thân con là đang đi xử lý ả ta, ta khuyên lão gia cả nửa ngày mà người có nghe đâu!"

"Làm sao có thể?" Sắc mặt Lý di nương trắng nhợt, cái gọi là dèm pha trong nhà không phải là hồng hạnh vượt tường sao...Cứ như vậy, việc ở Thọ an đường hết thấy không phải là vô nghĩa sao, kiếm củi ba năm thiêu một giờ? Nàng ta nghĩ như vậy, sắc mặt không khỏi trở nên khó coi.

Âu Dương Noãn lại cười nói: "Mẫu thân là người nhân hậu, Chu di nương là chỉ là chuyện nhỏ, sức khỏe của Phụ thân mới là lớn, vạn nhất làm người tức giận thật không đáng. Mẫu thân vẫn nên nhanh chân đi xem xem sao, đừng để phụ thân nghe mấy lời khốc lốc kể lể của Chu di nương lại mềm lòng..."

Lâm thị nghe vậy liền sững sốt, thầm nghĩ tiểu nha đầu này tâm cơ lại thâm sâu như vậy, đáng tiếc là không thể để Chu di nương có cơ hội khốc lốc kể lể, nghĩ đến đây, bà ta lạnh lùng cười rồi xoay người bước đi. Lý di nương nhìn theo bóng dáng Lâm thị, sắc mặt càng thêm khó coi, không tự chủ nhìn Âu Dương Noãn: "Đại tiểu thư..."

Âu Dương Noãn mỉm cười: "Lý di nương nếu có thời gian lo lắng ở đây, chi bằng đến đó xem một chút!"

Lý Nguyệt Nga trong lòng thập phần không yên, cẩn thận nói: "Đại tiểu thư, người không đi cùng sao?"

Ánh sáng trong mắt Âu Dương Noãn lưu chuyển, dường như đoán được tâm tư bình thường của Lý di nương, thân nhiên nói: "Lẽ ra chuyện hậu viện của phụ thân ta không nên can dự, nhưng Chu di nương là do bề trên của phụ thân ban tặng, sợ người nhất thời tức giận mà xử lý không thấu đáo, thôi được rồi, ta đi cùng di nương đến đó xem sao!"

Phương mama cùng Hồng Ngọc liếc mắt nhìn nhau một cái, trong lòng không khỏi thầm than một tiếng, Đại tiểu thư đúng là quá hiểu Lâm thị, ngay cả việc bà ta sẽ có hành động sớm cũng đã dự liệu được, chỉ là việc này đúng là khó xử lý, một khi Chu di nương thật sự là hồng hạnh vượt tường, chủ mẫu xử lý năng ta như thế nào cũng là hợp lý, như vậy Lâm thị chẳng phải là sẽ thoát tội sao?

Âu Dương Trì đến Hà hương viện, liền thấy các cửa đều đóng chặt, gọi thế nào cũng không có người trả lời, càng thêm buồn bực liền sai người đi lên phá cửa, khi cửa phòng vừa mở ra liền thấy Chu di nương hé ra nụ cười tuyết trắng, đã dùng ba tắc lụa trắng để tự tử.

Âu Dương Trì nhìn thấy liền sửng sốt, nhanh chân sai người cởi khăn trắng trên cổ nàng ta xuống, ôm tới bên giường, thế nhưng cả người Chu di nương đã sớm lạnh băng, không còn hơi thở.

Mọi người vốn là đến để hung hăng xử lý Chu di nương, thế nhưng nhìn thấy cảnh này liền hoảng loạn. Có người nói với Âu Dương Trì phải đi bẩm báo lão thái thái, Lâm thị liếc mắt với Vương mama, bà ta liền ngăn cản người đó, lạnh lùng nói: "Cái này chính là sợ tội tự sát, chỉ là một di nương mà dám tìm đến cái chết ngay trong phủ, quả nhiên là đồ không biết quy củ, cho ả ta vài đồng tiền coi như khâm liệm đi!"

"Sợ tội tự sát"—bốn chữ này đã nhắc nhở cho Âu Dương Trì, sắc mặt hắn ta từ trắng chuyển sang xanh, không có ai để phát tác, một hơi nghẹn cứng ở ngực không thở được. Lúc này, Âu Dương Noãn đã cùng Lý di nương bước vào cửa, nhìn thấy cảnh tượng bên trong liền hiểu rõ, Âu Dương Noãn cũng đã nghe được bốn chữ "sợ tội tự sát", trong lòng cười lạnh, Chu di nương ngay cả một câu biện bạch cũng không nói được liền chết đi như vậy, chỉ sợ Lâm thị đã phái người động tay động chân, vì lợi ích của bản thân không tiếc giết liền hai mạng người, quả nhiên là lòng dạ độc ác! Nàng khẽ nói với Lý di nương: "Lý di nương, di nương cùng Chu di nương vẫn luôn có quan hệ tốt, thấy nàng ta như vậy, di nương cũng nên vì nàng ta mà khóc đi!"

Lý di nương vẫn còn đang kinh hãi vì nhìn thấy cảnh tượng đó, lúc này nghe thấy lời Âu Dương Noãn nói liền ngẩng mặt lên nhìn, nhìn thấy mặt nàng vẫn bình thường nhưng trong mắt đã hiện lên một loại lạnh lùng thấu xương. Nàng ta không tự chủ được rung mình một cái tỉnh táo lại, đúng vậy, không thể để Lâm thị xác định tội danh cho Chu di nương được!

Lý di nương hạ quyết tâm, không hề chần chờ, phá cửa đi vào, nhìn thấy Chu di nương liền ai oán khóc lên: "Chu di nương, tỷ là người thông minh, nếu quả thực tỷ làm ra việc như vậy thì liền nhắm mắt an nghỉ. Còn nếu như là người khác vu oan, tỷ hãy hiển linh, lão gia nhất định sẽ làm chủ cho tỷ!"

Chu di nương sắc mặt trắng bệch, đôi mắt mở thật to, chính là bộ dáng chết không nhắm mắt! Lý di nương ngã xuống khóc rống lên. Lâm thị biết rõ là trong lời có ý, trên mặt lạnh lùng cười nói: "Lý di nương sao lại nói như vậy, sao lại nói là người khác oan uổng cho nàng ta, nếu như nàng ta là người ngay thẳng, sao lại để lão gia thấy Trương quản sự đi từ trong phòng ra? Đã thế lại không đợi lão gia đến xử lý liền tự sát như vậy?"

Lý di nương cũng không để ý tới, chỉ ai oán khóc: "Chu di nương ơi Chu di nương, tâm địa tỷ vẫn luôn tốt, đáng tiếc thân phận chỉ là một di nương nhỏ bé, làm sao dám giúp người thân mình làm việc gì, thế nhưng bây giờ tỷ lại bị người ta hãm hại như thế này! Nếu tỷ có gì khó xử thì cứ đến nói cùng ta, khó khăn thế nào ta cũng cố thay người sắp xếp, tại sao lại lấy cái chết để chứng minh, như vậy còn ai có thể giải oan cho người!"

Lâm thị làm sao có thể để nàng ta tùy ý biến từ sợ tội tự sát thành lấy cái chết chứng minh trong sạch chứ, bà ta liền nhướng mày lạnh lùng nói: "Lý di nương, người ở đây ăn nói bậy bạ cái gì, người xem lão gia là loại người gì, chẳng lẽ lão gia oan uổng nàng ta sao?"

40. Chương 40: Đại Tiểu Thư Đen Tối Từ Khi Còn Nhỏ

Lý di nương xoay người trốn mất há mồm nhìn Âu Dương Trì, trong mắt hàm chứa bi phần nói: "Lão gia, vừa rồi phu nhân nói Chu di nương hồng hạnh vượt tường, người cũng không ngẫm lại sao, Chu di nương làm sao cùng với Trương quản sự được, nhân phẩm thường ngày vẫn tốt, hay là vấn đề tiền bạc? Thiếp tuy rằng vào phủ chưa lâu, thế nhưng vẫn biết Chu di nương xưa nay là người hiểu quy củ, nhất là việc tỷ ấy vẫn luôn một lòng một dạ với lão gia, khẳng định không có ý gì khác. Nữ nhân như Chu di nương sợ nhất là bị người ta vu oan nhân phẩm, người lại tin tưởng đứa nhỏ trong bụng không phải là cốt nhục Âu Dương gia, như vậy không phải là bức chết tỷ ấy sao? Thiếp còn có một câu, nếu như Chu di nương đúng là âm phụ, nàng ta chắc chắn sẽ không muốn chết. Thế nhưng, bây giờ nàng ta đang nằm đó, cho thấy lòng nàng bi thương, có thể tin tưởng nàng ta hoàn toàn trong sạch, chỉ đáng thương là tỷ ấy đã chết, cho dù có trong sạch, cũng có tác dụng gì nữa đâu!"

Âu Dương Trì nghe nàng ta nói, nhất thời nghi ngờ nổi lên, hết nhìn vẻ mặt đầy giận dữ của Lâm thị cùng dáng vẻ khóc lóc không dứt của Lý di nương, thật sự không biết là ai đang nói thật ai đang giả dối, xưa nay hẳn ở trong quan trường luôn quyết đoán nay lại bị chuyện nhà làm cho mơ hồ, thế nhưng hẳn ta vẫn không nói một lời.

Âu Dương Noãn thở dài, tựa như thập phần thương cảm an ủi khuyên giải: "Người thì cũng đã chết rồi, ở đây thảo luận chuyện ai đúng ai sai thì có ích lợi gì đâu? Phụ thân cũng đừng quá bi thương, tránh làm người trong nhà cũng cảm thấy thương cảm theo, vẫn nên cho người đi xuống chuẩn bị quan tài. Căn bản là phải phân phó họ nói với bên ngoài là Chu di nương do mắc bệnh mà chết, không được nói bất cứ điều gì khác." Nói xong nàng lại ôn nhu nhìn Lâm thị nói: "Phụ thân còn đang nổi nóng, mẫu thân cũng nên khuyên người một chút, còn dẫn thêm người âm ỉ đòi xử trí Chu di nương, chuyện này nếu truyền ra ngoài thì thực khó nghe! Nay người cũng đã chết rồi, chúng ta ở đây tranh cãi ai đúng ai sai, thứ nhất là bất kính với người chết, hai là Chu di nương dù sao cũng là cấp trên phụ thân ban tặng, vạn nhất để cho Thượng thư đại nhân biết được, lại hiểu lầm phụ thân là giận cá chém thớt, cố ý xử lý Chu di nương thì thật không hay..."

Âu Dương Trì bị mấy câu nói vô cùng đơn giản này làm cho kinh hãi, hẳn thực sự là rất chờ đợi đứa nhỏ trong bụng Chu di nương, cho nên ngay khi vừa biết được đứa nhỏ này có khả năng không phải là huyết mạch Âu Dương gia thì cảm thấy hết sức phẫn nộ, làm sao có thể nhớ được nàng ta là do Thượng thư đại nhân ban tặng chứ! Mặc dù nếu thật sự nàng ta có cái gì không ổn thì chỉ cần lặng lẽ xử lý là được, thế nhưng bây giờ lại bức người ta chết như thế này, nếu như truyền đến tai Thượng thư đại nhân há chẳng phải sẽ nghĩ là mình có điều bất mãn với ông ta nên mới cố ý xử lý người mà ông ta ban tặng sao? Vừa nghĩ đến đây, sau lưng hẳn đã chảy mồ hôi lạnh, nhìn Lâm thị người vẫn luôn xúi giục hẳn đi xử lý Chu di nương tức giận nói: "Người vì sao lại không khuyên ta? Có chuyện gì thì cũng không nên nháo đến mức này!"

Lâm thị không nghĩ tới tình thế lại bị xoay chuyển đột ngột như vậy, bà ta đã hao tổn biết bao tâm tư mới trừ bỏ được Chu di nương, vốn tưởng rằng Âu Dương Trì có thể tin tưởng mình lúc trước sở tác sở vi là vì tận trung với Âu Dương gia, ai biết được lại bị mấy câu nói vừa rồi của Âu Dương Noãn đánh gãy, mặc kệ là Chu di nương có hồng hạnh vượt tường thật hay không, bản thân mình ngược lại bị gán tội danh làm ảnh hưởng đến thanh danh của lão gia! Bà ta há mồm muốn cãi lại, rốt cuộc vẫn phải dè nén xuống, giọng điệu nhẫn nại: "Lão gia... Là thiếp nhất thời nóng vội nên không chú ý, lão gia yên tâm, hậu sự của Chu di nương thiếp sẽ lo chu toàn, tuyệt đối không để sự tình có cơ hội rơi vào tai Thượng thư đại nhân!"

"Không cần, người lo cho bản thân trước đi! Chuyện này giao lại cho Lý di nương giải quyết!" Âu Dương Trì đã phiền não đến cực điểm, phát tay áo xoay người bỏ đi.

Trong lòng Lý di nương vui vẻ, đối với Âu Dương Noãn có vài phần bội phục, bản thân mình khóc lóc kể lể cả nửa ngày mà Âu Dương Trì vẫn không hề động dung, vậy mà nàng chỉ cần nói hai ba câu lại làm cho lão gia lập tức thay đổi chủ ý, quả nhiên là nhân vật lợi hại!

Lâm thị nhìn Âu Dương Trì dứt khoát bỏ đi, chỉ cảm thấy lần này tính kế đã uống công, quả thực là tức giận đến cực điểm, khí huyết không lưu thông, trước mắt một mảng tối đen, vào lúc bà ta sắp ngất xỉu liền được một đôi tay mềm nhẹ khéo léo đỡ lấy, dịu dàng nói: "Mẫu thân, bên ngoài gió lớn, người vẫn nên về

ngủ ngời trước đi, ở đây đã có Lý di nương, người yên tâm đi, không loạn được đâu!”

Vương mama chạy nhanh lại đỡ lấy Lâm thị, bên trong hận nàng muốn chết nhưng vẫn tươi cười nói: “Đại tiểu thư, không cần làm phiền đến người, đã có nô tỳ đây rồi!”

Âu Dương Noãn mỉm cười giống như gió xuân thảng ba vậy, hết sức ôn nhu đáng yêu nói: “Làm phiền mama rồi!”

Dù là cáo già nhưng Vương mama vẫn bị tươi cười này làm cho lạnh run, giống như là gặp quỷ nhanh chóng cùng nha hoàn bên người dìu Lâm thị đi.

Lý di nương lau khô nước mắt, đi đến bên người Âu Dương Noãn nói: “Đại tiểu thư, ta đã phân phó hạ nhân lo liệu tang sự rồi, vậy ta xin cáo từ trước!”

Âu Dương Noãn gật gật đầu, nhìn theo bóng dáng xinh đẹp của nàng ta rời đi, còn bản thân lại quay trở lại phòng, thấy vậy Phương mama liền ngăn cản: “Đại tiểu thư, phòng này có điềm xấu, chúng ta vẫn nên trở về thì hơn!”

Âu Dương Noãn cũng không vì vậy mà dừng lại, nàng đi đến bên cạnh Chu di nương vẫn còn mở mắt trừng trừng, nhìn cả nửa ngày mới nhẹ nhàng vươn tay thay nàng ta khép mắt lại...

Sáng sớm hôm sau, Âu Dương Noãn vẫn như thường lệ đi thỉnh an lão phu nhân. Lý di nương thể nhưng lại tới rất sớm, vừa nhìn thấy Âu Dương Noãn lập tức trừu ra chỗ trống bên cạnh lão phu nhân, Âu Dương Noãn mỉm cười, giống như là không nhìn thấy một di nương đang vượt qua bốn phạm ngồi cạnh lão thái thái, vẫn tự nhiên ngồi xuống, một bên thân thiết nắm lấy bả vai Lâm thị, một bên lại nhỏ giọng thở thê: “Tổ mẫu, chuyện ngày hôm qua...”

Lý thị thở dài, nói: “Ta đều biết hết, ai, một tôn tử đang yên đang lành như vậy, cứ nghĩ rằng về sau con cháu Âu Dương gia có thể nhiều thêm một chút, Tước nhi cũng có thêm tiểu đệ, ai ngờ...”

Âu Dương Noãn nhẹ giọng nói: “Tổ mẫu nói phải, cũng là Chu di nương phúc bạc, có thể hưởng sự đãi ngộ tốt của tổ mẫu. Nhưng người cũng đừng quá thương tâm, phụ thân vẫn còn khỏe mạnh, tương lai Lý di nương cũng có thể vì Âu Dương gia mà khai chi tán diệp, đến lúc đó một nhà đầy con nhỏ vây quanh tổ mẫu, chỉ ngại là người còn sợ âm ỉ cũng nên!”

Lý thị nghe xong quả nhiên là hài lòng, trên mặt lộ ra chút ý cười nói: “Nguyệt Nga, có nghe thấy không, Noãn nhi cũng đã thúc giục người mau sinh cho nó một tiểu đệ đệ nữa đấy!”

Lý Nguyệt Nga nhất thời đỏ mặt, cười nói: “Lão thái thái lại lấy con ra là trò cười rồi...”

Lý thị cười rộ lên, rồi lại nhanh chóng nhíu mày: “Về phần Lâm thị...”

Âu Dương Noãn chậm rãi nói: “Con cũng đang muốn thỉnh cầu tổ mẫu, lúc trước Chu di nương mang thai, mẫu thân vốn còn có chút ủy khuất, nay Chu di nương đã không còn, chuyện lần này coi như xong đi, nếu cứ tiếp tục truy cứu, chỉ sợ gia đình sẽ không yên, lại còn ảnh hưởng đến thanh danh của phụ thân!”

Lý thị có chút ngạc nhiên nhìn nàng, tỷ đệ các nàng vẫn luôn bị Lâm thị âm thầm ức hiếp, bà còn tưởng rằng Âu Dương Noãn sẽ mượn cơ hội này yêu cầu mình trừng trị Lâm thị, không nghĩ tới nàng còn nhỏ như vậy đã biết suy nghĩ thấu đáo! Trong lòng Lý thị không khỏi dâng lên một cỗ vừa ý, kỳ thật bà cũng không tính nghiêm trị Lâm thị, tuy rằng nàng ta chỉ là thứ nữ Hầu phủ, nhưng lại có huynh ruột làm Bộ binh thượng thư ở trong triều, vạn nhất thật sự phải dùng đến gia pháp, cũng sẽ khó ăn nói với Hầu phủ.

“Trong phủ này ngoài con ra thì không có ai hiểu biết được như thế!”. Lão thái thái cười vỗ vỗ tay nàng, giữ nàng lại cùng dùng bữa sáng. Lý di nương đứng ở một bên, thỉnh thoảng gấp thức ăn cho Lý thị cùng Âu Dương Noãn, không khí đúng là thập phần hòa hợp.

Đang ăn thì nha đầu Ngọc Mai bỗng nhiên tiến vào bẩm báo: “Lão thái thái, Trần quốc Hầu phủ tới!”

41. Chương 41: Phong Ba Trấn Quốc Hầu Phủ

Lý thị ngẩng đầu, “Là ai?” Nghĩ nghĩ một chút liền cảm thấy không ổn, lập tức nói: “Nhanh mời vào!”

Lúc này một dáng người trung niên cao gầy, mặt hơi dài, mặc phục sức lông chồn màu trắng điểm hoa lan, áo choàng ngắn màu xanh khoác bên ngoài tiến vào thỉnh an.

Âu Dương Noãn nhìn bà, chậm rãi đứng lên, trong chốc lát, tươi cười của nàng là phát ra từ nội tâm: “Đỗ mama!” Nhưng rất nhanh tươi cười của nàng liền dịu xuống, Đỗ mama là người thân cận bên cạnh ngoại tổ mẫu nhất, tự nhiên sẽ không vô duyên vô cớ đến đây, nhất định là Trấn quốc Hầu phủ đã xảy ra chuyện gì rồi...

Âu Dương Noãn thành thật nhìn Lý thị, rồi bước qua bàn ăn, đi đến bên cạnh Đỗ mama, chậm rãi nói: “Đỗ mama, sao người lại tới đây?”

Đỗ mama nhìn Âu Dương Noãn một cái, cũng không trả lời, hướng Lý thị thi lễ, sau mới cung kính nói: “Thỉnh an lão thái thái!”

Lý thị mỉm cười, khách khí hai câu, tiếp theo phân phó Trương mama dọn chỗ châm trà.

Đỗ mama nhún nhường không dám ngồi, sau hướng Lý thị nói: “Lão thái thái, hôm nay nô tỳ đến đây, trước hết là do lão thái quân phái đến hỏi thăm lão thái thái, hai là...” Bà quay đầu nhìn Âu Dương Noãn một cái rồi nói: “Thứ hai là Ngũ thiếu gia Hầu phủ vừa mới qua đời, muốn mời biểu tiểu thư qua đó một chuyến!”

Ngũ thiếu gia? Đó không phải là con cậu ruột Trấn quốc Hầu Lâm Phong của nàng sao? Trong lòng Âu Dương Noãn căng thẳng, quay đầu nhìn Lý thị còn mang theo vài phần khẩn cầu: “Tổ mẫu...”

Lý thị hiển nhiên cũng rất kinh ngạc, trầm ngâm nói: “Một khi đã như vậy, con trước hết cứ theo Đỗ mama đến chỗ Lão thái quân cùng Đại phu nhân đi. Bây giờ chắc họ đều đang bị thương, con nên khuyên nhủ nhiều một chút, về phần phụ thân con ta sẽ từ từ nói với nó!”

“Đa tạ tổ mẫu!” Âu Dương Noãn cúi đầu hành lễ.

Lúc đi ra, bước chân Âu Dương Noãn có chút loạng choạng, tươi cười cũng dần biến mất, đến khi hoàn toàn ra khỏi Thọ an đường, mới thấp giọng hỏi Đỗ mama: “Ngoại tổ mẫu cùng Đại cử mẫu vẫn tốt chứ?”

Đỗ mama tươi cười tuy rằng vẫn như cũ nhưng Âu Dương Noãn lại thấy có một chút miễn cưỡng, nàng liền đến gần một chút, nhẹ nhàng nắm lấy tay Đỗ mama: “Đỗ mama, có chuyện gì cũng không cần gấp, cứ từ từ mà nói!”

Đỗ mama cảm giác được lo lắng trong lòng nàng truyền qua từ bàn tay, vô hình chung tinh thần cũng phần chấn lên nhiều, liền nói: “Biểu tiểu thư cũng biết, Lão thái quân tuổi đã lớn, thân thể không tốt, vẫn luôn ở trong phủ điều dưỡng. Đêm hôm qua Ngũ thiếu gia đột ngột qua đời, Đại phu nhân khóc ròng một đêm cũng đã ngã bệnh, đến bây giờ vẫn không ai dám nói cho Lão thái quân biết. Biểu tiểu thư, lão thái quân vẫn luôn để người trong lòng, luôn luôn yêu thương tiểu thư, đợi người đến đó, lão thái quân gặp được sẽ rất vui, thân thể tốt lên một chút, đến lúc đó nô tỳ sẽ tìm cơ hội nói với Lão thái quân chuyện này!”

Âu Dương Noãn gật gật đầu: “Đỗ mama, người yên tâm, ta nhất định sẽ cố gắng làm Lão thái quân vui vẻ, dưỡng bệnh thật tốt!”

Đỗ mama nhìn Âu Dương Noãn, vui mừng nói: “Biểu tiểu thư đã trưởng thành thật rồi, lúc còn nhỏ tiểu thư không thích đến Hầu phủ, còn nói Hầu phủ nhiều quy củ, chơi sẽ không vui!”

Âu Dương Noãn cười nhẹ: “Đỗ mama, lúc trước là do Noãn nhi không hiểu chuyện, nhất định đã làm cho ngoại tổ mẫu thương tâm!”

Đỗ mama vỗ vỗ tay nàng, nhẹ giọng nói: “Lão thái quân sẽ không trách người...”

Trấn quốc Hầu phủ là một tập thể kiến trúc khổng lồ, cơ hồ chiếm đi hơn nửa đường cái, bên cạnh có không ít quan viên phủ đệ, chỉ là so sánh với Hầu phủ vẫn còn kém xa. Xe ngựa tới Hầu phủ thế nhưng không vào cửa chính mà đi đến cửa phụ phía tây thì dừng lại. Xa phu chống đỡ càn xe, lập tức thay người kéo xe

thành sáu gã sai vặt nâng kiệu lên. Đi thẳng một hồi thì dừng lại ở một cánh cửa thùy hoa. Mấy gã sai vặt liền lui về sau, một mama nhẹ nâng màn xe lên ôn hòa nói: "Biểu tiểu thư, mời!"

Hồng Ngọc lên tiếng "Được!" rồi muốn bước xuống xe, mama nhanh chóng đem cái ghế nhỏ, Hồng Ngọc giẫm lên ghế con bước xuống, sau đó xoay người đỡ lấy Âu Dương Noãn, lúc này Đỗ mama đã từ phía sau xe bước xuống. Bà dẫn các nàng đi lên cầu thang rồi đi qua một hành lang dài, hai bên đều có nha hoàn đứng nín thở khoanh tay cúi đầu theo quy củ. Thấy Âu Dương Noãn đi cùng Đỗ mama, bọn nha hoàn đồng loạt hành lễ.

Trước mặt lúc này là ngũ gian thượng phòng, rường cột chạm trổ, bọn người Âu Dương Noãn vẫn bước tiếp đến trước cửa giữa phòng, lập tức có một nha hoàn vội vàng vén màn, cung kính hô một tiếng: "Biểu tiểu thư!"

Vừa mới bước vào phòng ngủ liền thấy một nha hoàn vội vàng đi ra.

Đỗ mama giữ chặt lấy nàng ta, vội hỏi: "Phù Dung, có chuyện gì vậy?"

Phù Dung mặt mày tái nhợt, nghiêm mặt trả lời: "Lão thái quân...Lão thái quân té xỉu, nô tỳ đang đi mời đại phu!"

Đỗ mama thoáng chốc liền không còn huyết sắc, rất nhanh đi vào bên trong, Âu Dương Noãn nhú mày, gắt gao bước vội theo.

Một bên giường lớn là chậu nước, khăn tay, bọn nha hoàn tuy rằng đều làm gọn gàng ngăn nắp nhưng trên mặt đều lộ ra thần sắc ngưng trọng.

Trong gian phòng một tiểu nha hoàn quay đầu nhìn thì thấy Đỗ mama, tựa như nhìn thấy cứu tinh liền lo lắng chào hỏi: "Đỗ mama, người đã quay trở lại rồi!" Nói xong nước mắt liền rơi xuống: "Lão thái quân vừa mới nghe được tin Ngũ thiếu gia không còn nữa liền té xỉu, gọi thế nào cũng không tỉnh, nô tỳ đã sai người đi mời đại phu rồi!" Tiếp theo nhìn thấy Âu Dương Noãn liền vội vàng hành lễ.

Âu Dương Noãn chạy nhanh đến bên giường, chỉ thấy búi tóc của Trữ thái quân rối loạn, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt tái nhợt, trên trán đổ đầy mồ hôi, đã hôn mê không biết gì.

"Ngoại tổ mẫu!" Âu Dương Noãn ở bên cạnh nhẹ giọng kêu lên, Lão thái quân một chút phản ứng cũng không có, Đỗ mama quay đầu đi, nước mắt đã chảy rơi.

Âu Dương Noãn quay mạnh đầu, trong mắt chứa toàn hàn ý lãnh khốc: "Ai? Là ai đã nói tin này với Lão thái quân?"

Mọi người không tự chủ được đều nhìn về một nha hoàn đang đứng cách đó không xa, nha hoàn kia vội quỳ mạnh xuống nền nhà, sắc mặt thất kinh nói: "Biểu tiểu thư, là tại nô tỳ lỡ miệng..."

Đỗ mama tức giận nhìn chằm chằm nàng ta: "Mộc Tê, ngươi thật to gan!"

Âu Dương Noãn nhìn chằm chằm nàng ta làm Mộc Tê không tự chủ được mà cúi đầu, nàng cười lạnh một tiếng, nói: "Đỗ mama, ta nhớ rõ nha đầu ở Vinh hi đường luôn luôn hiểu biết quy củ, từ khi nào lại trở nên như vậy?"

Đỗ mama nói: "Biểu tiểu thư nói phải!" Bà phát phát tay, lập tức có mấy mama làm việc nặng tiến lên bắt Mộc Tê đi, nàng ta còn muốn giãy dụa lại nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của Âu Dương Noãn, không tự chủ được rùng mình một cái, không dám nói gì nữa đành để yên cho người khác lôi đi.

Không bao lâu, Phù Dung dẫn vào một người ước chừng hơn năm mươi tuổi tiến vào, dáng người bình thường, tướng mạo đoan chính, biểu cảm nghiêm túc, trên cằm có hai chòm râu dài. Lưu đại phu đi đến bên giường, bắt mạch cho Lão thái quân, lại bảo nha hoàn hé miệng người ra để xem lưỡi sắc. Tiếp theo trầm ngâm một hồi liền quay đầu kêu được đồng phía sau đem hòm thuốc tùy thân mở ra lấy ngân châm, rồi hơi tiêu độc trên ngọn lửa, rồi lại châm lên mấy huyệt vị trên người Lão thái quân.

Một lát sau, lão thái quân từ từ tỉnh lại, suy yếu rên khê. Đỗ mama quỳ gối bên giường, chảy lệ nói: "Lão thái quân, cuối cùng người cũng đã tỉnh, làm nô tỳ sợ muốn chết!"

Lão thái quân vừa mở mắt, đầu tiên là nhìn về phía Âu Dương Noãn, run rẩy vươn tay.

42. Chương 42: Các Cữu Cữu Là Đang Xem Thường Lão Hồ

Âu Dương Noãn vội vàng đi qua nắm lấy tay bà, lão thái quân nhìn nàng, khoe miệng nổi lên ý cười nhợt nhạt.

Thấy lão thái quân đã tỉnh, Lưu đại phu liền đi ra gian ngoài viết đơn thuốc rồi phái người đi bốc, lại dặn dò lão thái quân phải nghỉ ngơi nhiều, ăn nhiều một chút rồi nhanh chóng rời đi.

Lão thái quân gắt gao nắm chặt lấy tay Âu Dương Noãn, cảm nhận nhiệt độ từ lòng bàn tay nàng, lại cẩn thận nhìn mặt nàng. Âu Dương Noãn có một đôi long mày lá liễu, lông mi cong vút, cái mũi thẳng thanh tú, ánh mắt trong suốt sáng ngời, gương mặt vô cùng yên tĩnh mà bình an...Bà không tự chủ được nhẹ giọng kêu: "Thanh nha đầu..."

Biết lão thái quân đang gọi mẫu thân mình, trong lòng Âu Dương Noãn hiện lên một chút bi thương, ôn nhu nói: "Là Noãn nhi, ngoại tổ mẫu!"

Lão thái quân sững sốt, miễn cưỡng cười cười, nước mắt lại rơi xuống...

Qua hồi lâu, Trữ lão thái quân mới ngồi dậy dựa trên giường, Âu Dương Noãn ở một bên cho bà uống nước, một bên nhỏ giọng dặn dò: "Ngoại tổ mẫu, cẩn thận một chút, coi chừng sặc!"

Lão thái quân cười cười, sắc mặt nhu hòa: "Sao con lại tới đây?"

Âu Dương Noãn điềm tĩnh ôn hòa cười, nói: "Con đến thăm ngoại tổ mẫu!"

Lão thái quân sờ sờ quần áo nàng, nói: "Sao lại ăn mặc phong phanh như vậy, Đồ mama, đi lấy áo choàng lông hồ ly đồ thăm kia lại đây..."

Đồ mama vâng lời rời đi, Âu Dương Noãn giật mình, ngoại tổ mẫu cũng không thích mặc đồ rực rỡ, nàng đoán nhất định là đồ mà mẫu thân khi chưa lấy chồng thường mặc, trong mắt không tự chủ được mà ảm Ứt, nói: "Ngoại tổ mẫu, trên đời này chỉ có người là tốt với con nhất!"

Sắc mặt lão thái quân càng thêm nhu hòa, nói: "Hài tử ngốc!"

Lúc này, chợt nghe thấy một trận tiếng động lớn xôn xao từ gian ngoài.

Nha đầu Lục Ngạc tiến vào bẩm báo, sắc mặt trầm trầm nói: "Lão thái quân, Nhị lão gia, Tam lão gia, Nhị phu nhân, Tam phu nhân cùng các vị tiểu thư thiếu gia đang đứng bên ngoài, nói là muốn vấn an lão thái quân!"

Vấn an? Nhị cữu cữu Lâm Văn Uyên là huynh ruột của Lâm thị, hiện tại Bộ binh Thượng Thư, Nhị cữu mẫu là Tương thị xuất thân nhà giàu ở Sơn Tây, nhưng cũng chỉ là thứ nữ. Tam cữu cữu Lâm Văn Bồi cũng không làm quan chức gì, thường ngày yêu thích du ngoạn nhân gian, Tam cữu mẫu xuất thân từ Giang Nam tứ đại cự cổ chi nhất mạnh gia, nhất là tính toán tỉ mỉ. Hai người cậu này đều không phải là thân sinh của lão thái quân, ngày thường cũng không thấy hiếu thuận nhiều lắm, hiện tại nghe nói con trai thân sinh của Đại cữu cữu đã không còn, lại thập phần mong đợi cùng đi đến đây. Đại cữu cữu tuy rằng chính trực, nhưng bản chất lại yếu đuối, Lâm Văn Uyên mơ ước vị trí Trấn quốc hầu này từ lâu nhưng còn ngại Lão thái quân vẫn luôn chống đỡ trong phủ, nếu bọn họ nhìn thấy Lão thái quân ngã bệnh chắc chắn sẽ có hành động! Âu Dương Noãn nghĩ vậy nhưng trên mặt lại phấn khởi tươi cười, nhướn mày nói với Lão thái quân: "Ngoại tổ mẫu, con đã lâu không gặp các cậu mợ, để con ra ngoài xem sao!"

Trữ lão thái quân lắc đầu, nói: "Nha đầu ngốc, bọn họ là vì ta mà đến, không thấy được ta thì sẽ không chịu đi! Phù Dung, mau đỡ ta dậy!" Phù Dung vội vàng tiến lên dìu lão thái quân, người còn chưa đứng lên đã ho khan mãnh liệt.

Âu Dương Noãn thấy vậy liền ngăn lại, nói: "Ngoại tổ mẫu, để Noãn nhi ra xem!"

Lão thái quân nhìn vào ánh mắt Âu Dương Noãn liền thấy một ánh mắt kiên định cùng lãnh ý chưa từng thấy qua, bà hơi chấn động nhưng Âu Dương Noãn đã vỗ vỗ tay trấn an, nhìn Phù Dung nói: "Chăm sóc cho ngoại tổ mẫu ta!"

Nói xong nàng liền mang theo Hồng Ngọc cùng Phương mama chậm rãi đi ra bên ngoài. Mới vừa đi đến giữa nhà, nàng đã nhìn thấy một nhóm tám người đang tiến vào, đi đầu là nhị cửu cửu Lâm Văn Uyên, Tam cửu cửu đi sau nửa bước, còn những người khác đều theo phía sau.

“Noãn nhi thỉnh an hai vị cửu cửu cùng cửu mẫu!” Âu Dương Noãn ôn nhu tươi cười nói.

Lâm Văn Uyên lấp bắp kinh hãi, thế nhưng rất nhanh đã lấy lại tinh thần, thân thiết nói: “Noãn nhi, sao con lại ở đây? Sao lại không báo cho chúng ta biết?”

Nhị cửu mẫu Tương thị thường ngày thập phần đoan chính thanh nhã, lúc này đã tiến lên nói: “Noãn nhi chắc là nghe được tin tức nên mới đến thăm Lão thái quân, nói vậy lúc này chắc là người cũng đang rất thương tâm, chúng ta nhanh vào an ủi khuyên giải người tốt một chút!”

Khuyên giải, an ủi? Các người biết Ngũ thiếu gia của đại phòng không còn, lão thái thái khẳng định là đang thương tâm, lại chuẩn bị xát muối vào miệng vết thương của bà, làm người hoàn toàn suy sụp! Trong lòng Âu Dương Noãn cười lạnh thế nhưng trên mặt lại cực kỳ ngọt ngào nói: “Khó trách mẫu thân vẫn thường nói Nhị cửu cửu cùng nhị cửu mẫu vẫn luôn hiếu thuận, biết lão thái quân thương tâm liền cố ý qua thăm, chỉ là hôm nay thật không đúng lúc, Lão thái quân vừa mới ngủ, các vị vẫn nên quay về trước đi!”

Âu Dương Noãn đứng ở cửa chắn ngang không cho ai bước vào, Lâm Văn Uyên sợ cứng rần sẽ hỏng việc liền nhẹ nhàng nói: “Chúng ta cũng là muốn trấn an lão thái quân thôi, nói không chừng người đã tỉnh lại rồi, Nguyên Nhu, còn không đi vào xem!”

Lâm Nguyên Nhu từ trong đám người bước ra, nàng ta mặc váy ngân bạch dài, áo khoác ngoài làm từ gấm vóc màu hồng, ở cổ còn có một lớp lông hồ ly tuyết trắng, nàng ta là nữ nhi của Lâm Văn Uyên cùng Tương thị, lớn hơn Âu Dương Noãn một tuổi, nàng ta bước đến đứng ngay bậc thang trước mặt Âu Dương Noãn nói: “Biểu muội Noãn nhi, tỷ muốn vào thăm lão thái quân, nếu người nhìn thấy tỷ khẳng định sẽ rất vui, phiền muội tránh qua một bên!”

Âu Dương Noãn thần nhiên cười, nói: “Nhu tỷ tỷ nói rất đúng, nếu tỷ đã được lão thái quân yêu thích thì càng nên hiếu quy củ của Vinh hy đường chứ!” Nói xong nàng lại vừa chỉ chỉ vào tấm biển làm từ vàng ròng ở phía trên vừa nói: “Bảng hiệu Vinh hy đường này là do Tiên hoàng ngự ban, ngày thường nếu không có sự cho phép của lão thái quân thì ai cũng không được phép tiến vào. Tỷ cũng nên khuyên mọi người, Ngũ biểu đệ vừa mới mất, tâm trạng của lão thái quân không tốt, nếu mọi người cứ đi vào chẳng may chọc ngoại tổ mẫu không vui thì thực là...Trăm việc chữ hiếu đi đầu, mọi người nên hiểu điều này!”

Nghe Âu Dương Noãn không nói hai lời nhất định không chịu nhường, Lâm Nguyên Nhu tươi cười bỗng cứng đờ, quay đầu liếc mắt nhìn phụ thân, mẫu thân, chỉ thấy Tương thị liếc mắt ra dấu với mình, nàng ta biết hai người dù sao cũng là trưởng bối, sẽ không tốt nếu nói thêm cái gì với văn bối như Âu Dương Noãn nên nàng ta tiếp tục nói: “Noãn nhi biểu muội sao lại nói vậy? Tổ mẫu ngã bệnh, phụ mẫu ta thân làm con luôn muốn đến thăm. Chúng ta cũng không ngồi lâu, chỉ là nói mấy câu trấn an người, sẽ không quấy rầy tổ mẫu nghỉ ngơi!”

Âu Dương Noãn nghe vậy, ảm đạm cúi đầu nói: “Nhu biểu tỷ nói cũng không sai, chỉ là hôm nay khi vừa nghe được tin tức của Ngũ biểu đệ thì lão thái quân liền tức giận, nói là đây tổ không hậu hạ tốt, lúc ấy đã muốn trừng phạt hạ nhân, ta cùng Đỗ mama khuyên một hồi lâu người mới hạ cơn tức. Lúc này vừa mới ngủ, hiện tại nếu bị đánh thức chỉ sợ là người sẽ nổi giận, nha đầu hay bọ nò tài bị phạt thì không sao, nhưng các cửu cửu cùng cửu mẫu không phải cũng muốn bị vạ lây chứ?”

Lão thái quân rõ ràng là ngã bệnh, vậy mà lại nói là nghỉ ngơi, Phương mama nghe tiểu thư nhà mình nói đối không chớp mắt thì liền sững sốt, rũ mắt xuống âm thầm nở nụ cười.

“Việc này sao có thể? Chúng ta đều là người thân của lão thái quân, người biết chúng ta đến đây lẽ nào lại không gặp mặt, người đừng cản nữa, tránh ra để chúng ta đi vào!” Tam lão gia Lâm Văn Bồi vốn đã không thêm để ý cái gì mà uy nghiêm của trưởng bối, lúc này không quan tâm ồn ào bước lên nói.

Nhị lão gia Lâm Văn Uyên ý vị thâm trường nhìn Âu Dương Noãn liếc mắt một cái, gật gật đầu lên tiếng: “Mặc kệ như thế nào, nếu đã đến đây, dù sao cũng phải vào xem. Noãn nhi, còn không mau tránh ra!”

Nói xong liền bước đi lên, chuẩn bị đẩy Âu Dương Noãn qua một bên để xông vào trong!

43. Chương 43: Kế Mẫu Khuất Nhục Liên Hoàn Độc Kế

“Cậu nói quá lời rồi. Noãn nhi sao dám! Cừu cừu, cừu mẫu đều là các vị trưởng bối, nếu đã muốn đi vào sao con dám cản. Nhưng dù sao đây cũng là viện của lão thái quân, mọi người cứ thể xông vào thì thực không ổn, vẫn nên để con cho người vào trong bẩm báo. Mọi người ở bên ngoài chờ một chút!” Âu Dương Noãn nói xong liền phát tay, Hồng Ngọc hiểu ý liền xoay người vào trong.

Chỉ chốc lát sau, Đỗ mama từ bên trong đi ra. Thần sắc lạnh lùng nói: “Hai vị lão gia, phu nhân cùng các vị thiếu gia, tiểu thư, mọi người hãy đi về trước đi, lão thái quân hôm nay không muốn tiếp kiến ai hết!”

“Ta không tin! Sao lão thái quân có thể nói lời này?” Tương thị nhíu mày nói

“Nhị tẩu nói rất đúng, các người nhất định không cho bọn ta gặp lão thái quân, chẳng lẽ bên trong đã xảy ra chuyện gì sao? Mau tránh ra!” Lâm Văn Bồi dẫn đầu hét lên.

Nghe Lâm Văn Bồi hét lên nhưng Âu Dương Noãn vẫn đứng yên ở cửa chính. Tuy thân hình nhỏ bé mảnh mai nhưng ánh mắt lại trấn định thong dong, không chút nghe vào ý tứ của bọn họ.

Lâm Văn Uyên cười lạnh nói: “Noãn Nhi, chớ có ý vào lão thái quân sủng ái người, người dám ngăn cản chúng ta sao?”

“Ta tất nhiên là không dám ngăn Nhị cừu cừu, nhưng Đỗ mama cũng đã nói là ngoại tổ mẫu không muốn gặp ai.” Tươi cười trên mặt Âu Dương Noãn cũng không thay đổi.

Lâm Văn Uyên cuối cùng cũng không thể tươi cười được nữa. Hắn không nghĩ tới người cháu gái trong ấn tượng của hắn vẫn luôn nhất gan thế nhưng bây giờ lại can đảm như vậy: “Người đây là đang muốn ta phải để cho hạ nhân ra tay sao? Đến lúc đó uy nghiêm tiểu thư của người cũng mất hết!”

Âu Dương Noãn một chút cũng không ảnh hưởng, tươi cười trên mặt lại càng tha thiết chân thành động lòng người: “Nhị cừu cừu sao lại nói vậy? Noãn nhi làm như vậy cũng là vì lo lắng cho người thôi. Thứ nhất, ngoại tổ mẫu biết Ngũ biểu đệ không còn tuy rằng rất thương tâm nhưng tốt xấu gì cũng có Đại cừu mẫu cùng ta ở bên khuyên bảo. Nhị cừu cừu là người có chức vụ, công việc bận rộn, chúng ta sao dám để người phải phiền lòng vì chuyện này chứ! Hai là, lão thái quân trong lòng đang không được vui, nếu mọi người cứ làm trái tâm ý của bà mà cứ muốn đi vào, đến lúc đó chọc cho ngoại tổ mẫu tức giận làm bệnh tái phát, trách nhiệm này hai cậu có gánh nổi không? Ba là, ta thật ra vẫn thường nghe phụ thân nói, Tông nhân phủ Tả tông vì nói sai một câu ngỗ nghịch với mẹ cả, sau khi truyền ra ngoài lại bị Ngự sử trong triều buộc tội. Ngay cả chức quan nhất phẩm của hắn cũng bị Thánh thượng tước bỏ. Nhị cừu cừu cũng biết, biển hiệu Vinh hi đường này là do Tiên hoàng ngự ban, vừa rồi Đỗ mama là đang truyền lại ý tứ của lão thái quân, lời này nhóm người Ngự sử chắc chắn sẽ tin. Không có việc gì cũng tự tìm phiền phức, Nhị cừu cừu bằng lòng để bọn họ mượn cơ hội nói ngài bất kính với Tiên hoàng, không tôn trọng mẹ cả sao?”

Từng câu từng chữ nói ra, đừng nói là Lâm Văn Uyên mà tất cả mọi người đang có mặt tại đây đều im lặng ngây ngốc. Chỉ có Tam lão gia Lâm Văn Bồi là người không có quan chức, lại là người vẫn luôn làm loạn, lúc này hắn lớn tiếng nói: “Hoàng thượng anh minh, nhất định sẽ không vì chuyện nhỏ này mà trách tội Nhị ca!”

Âu Dương Noãn sâu kín cười mà vẫn thập phần xinh đẹp, nói: “Tam cừu cừu nói phải, chỉ là mặc dù con còn nhỏ tuổi nhưng cũng biết gia đình yên ổn mọi sự hưng, quốc gia mới được thái bình. Vạn nhất làm cho Thánh thượng hiểu lầm, nghĩ rằng Hầu phủ là gia đình không yên. Đắc tội với người như vậy có gì tốt đâu!”

Lâm Văn Bồi vẫn không cam lòng, còn muốn nói nữa, lúc này Âu Dương Noãn lại nhẹ giọng nói tiếp: “Tam cừu cừu, Lão thái quân lúc này vẫn còn đang tức giận, nói rằng hai ngày trước ở cửa sau Hầu phủ có một nữ nhân bị điên, nàng ta nói nàng ta là Tam phu nhân, ta liền cảm thấy nực cười, Tam cừu mẫu của ta vẫn yên ổn đứng ở đây, tại sao lại xuất hiện thêm một người nữa? Noãn nhi cũng là vì suy nghĩ cho người thôi. Bây giờ vẫn không nên đi chọc giận ngoại tổ mẫu!”

Tam phu nhân Mạnh này giờ chỉ đứng xem kịch vui lúc này sắc mặt bỗng chốc đại biến. Lâm Văn Bồi thì như bị ai chặn họng, một câu cũng không nói nên lời.

Lâm Văn Uyên lại xem xét cẩn thận đánh giá Âu Dương Noãn một lần nữa, nghĩ rằng bản thân vẫn luôn kiên nghị, bất tri bất giác không nghĩ tới đại muội muội đã mất sớm lại có một nữ nhi can đảm như vậy. Uyển Nhu không phải nói là đã nắm chặt nó trong lòng bàn tay rồi sao? Làm sao lại biến thành như vậy? Hắn hít sâu một hơi, nói: "Thôi, lão thái quân đã không chịu gặp thì chúng ta cứ về trước vậy!"

Âu Dương Noãn mỉm cười nhìn đám người này cầm hận quay về, lúc xoay người lại thì thấy Đỗ mama đang tròn mắt kinh ngạc nhìn mình, liền hỏi: "Làm sao vậy?"

Đỗ mama cười cười, nói: "Không có gì, Lão thái quân còn đang chờ tiểu thư, chúng ta mau vào thôi!"

Bước vào phòng ngủ, tinh thần của lão thái quân cũng tốt lên rất nhiều, nhìn Âu Dương Noãn từ trên xuống dưới cả nửa ngày mới nhìn Đỗ mama cười nói: "Người nói đứa nhỏ này từ khi nào thì biết ăn nói như vậy! Hôm nay nhóm người kia đã bị con nói cho không thốt nên lời rồi!"

Âu Dương Noãn cười đi đến bên lão thái quân ngồi xuống: "Ngoại tổ mẫu, không phải Noãn nhi giỏi ăn nói, tại bọn họ bị đuối lý thôi!"

Đỗ mama kỳ quái hỏi: "Nhưng sao Biểu tiểu thư lại biết cửa sau Hầu phủ từng có nữ nhân đến náo loạn?"

Âu Dương Noãn quay đầu, hết nhìn Đỗ mama rồi lại nhìn Lão thái quân, cười hì hì: "Bởi vì con thần thông a, chỉ cần tính toán tốt một chút thì liền biết thôi!" Kinh đô này có rất nhiều chỗ, chỉ cần một chút tin đồn thôi cũng đã lan truyền nhanh chóng rồi. Ai lại không biết Tam lão gia Trần quốc Hầu phủ ở bên ngoài nuôi dưỡng tình nhân, còn bị người ta tìm đến cửa, huống chi Âu Dương Noãn vẫn luôn sai người âm thầm theo dõi động tĩnh bên này thì sớm đã biết rất rõ ràng rồi.

Lão thái quân không khỏi nở nụ cười, lại bị ho khan mấy tiếng, Âu Dương Noãn vội vỗ nhẹ lưng cho bà, nói: "Bọn họ hôm nay không gặp được, ngày mai chắc chắn lại đến, Đại cử cử cùng đại cử mẫu đang ở đâu?"

Đỗ mama lộ ra thần sắc khó xử, nói: "Thân thể Đại lão gia vẫn luôn không tốt, nên không chịu được gió lớn mà chỉ có thể nằm trên giường tĩnh dưỡng, trong nhà này chỉ dựa vào lão thái quân cũng đại phu nhân chống đỡ, nhưng nay đại phu nhân đang đau lòng vì mất con trai, bắt đầu từ hôm qua đã không chịu đi ra quản lý, bằng không cũng không để cho nhị lão gia cùng tam lão gia có thể ép người như vậy!"

Đại cử cử Lâm Văn Phong tuy rằng kế thừa tước vị nhưng lại hư nhược nhiều bệnh, tính cách yếu đuối. So với Nhị cử cử Lâm Văn Uyên thân thể cường tráng cùng tâm cơ thâm trầm thì đúng là kém hơn rất nhiều. Kiếp trước đại cử cử cũng là nằm trên giường bệnh nhiều năm, cuối cùng vẫn mất sớm, tước vị đương nhiên là được Lâm Văn Uyên rất có uy danh trong triều kế thừa. Nhưng Lâm Văn Phong mới là cậu ruột của nàng, Lâm Văn Uyên cùng Lâm thị là huynh muội ruột thịt, nhìn về điểm này tất nhiên nàng sẽ không để ông ta có thể đoạt được tước vị nhẹ nhàng như vậy. Nàng nghĩ nghĩ rồi nói với Lão thái quân: "Ngoại tổ mẫu, người cũng mệt rồi, nên nghỉ ngơi trước đã, con bây giờ qua thăm Đại cử mẫu, quay về lại chăm sóc cho người!"

"Đi đi, thay ta an ủi nó!" Lão thái quân thở dài, sắc mặt bao phủ một tầng u ám.

Âu Dương Noãn nhìn Đỗ mama hầu hạ lão thái quân ngủ xong mới quay người rời đi.

44. Chương 44: Kế Mẫu Khuất Nhục Liên Hoàn Độc Kế 2

Vinh hi đường của Lão thái quân có mật đạo thông ra hậu viện phía sau cửa phòng. Âu Dương Noãn đi qua mật đạo để tới hậu viện, sau đó đi xuyên ra ngoài đến một đường hẻm, đường hẻm này dẫn trực tiếp đến nội viện của Đại cử mẫu Trầm thị.

Chờ nha hoàn thông báo xong Âu Dương Noãn mới đi vào. Vừa vào liền thấy Trầm thị mặc một thân váy áo màu xanh nhạt, thần sắc mệt mỏi tựa vào trên giường. Dung nhan đại cử mẫu thập phần nhợt nhạt. Mà Hứa mama bên cạnh Trầm thị lại đang lặng lẽ rơi lệ.

Vừa thấy Âu Dương Noãn bước đến, Trầm thị đã lấy lại chút tinh thần, nói: "Noãn nhi tới rồi! Mau qua đây ngồi xuống!"

Trầm thị trong trí nhớ của Âu Dương Noãn là một người vô cùng rộng lượng. Khi mẫu thân nàng qua đời, bà cùng với Lão thái quân đến thăm, là người luôn ôm nàng vào ngực kiên nhẫn khuyên giải cùng an ủi. So với đám người Nhị cử cử hư tình giả ý, thì bà mới xem Âu Dương Noãn như người thân thật sự. Nàng mỉm cười dịu dàng bước qua, đến bên cạnh Trầm thị thì ngồi xuống: "Đại cử mẫu!"

"Đã lâu không gặp, tiểu cô nương ngày nào giờ cũng đã thành một thiếu nữ duyên dáng yêu kiều rồi!" Trầm thị cười yếu ớt, trong lời nói chứa đựng sự chua xót.

Ngũ biểu đệ không còn, chỉ có người thân của hắn là vì hắn mà khóc thương, người khác dù có nhiều nước mắt cũng chưa hẳn là thật lòng. Âu Dương Noãn rất hiểu tâm tình lúc này của Trầm thị, nhẹ giọng an ủi: "Đại cử mẫu, người đã khóc một ngày rồi, cẩn thận làm hỏng mắt. Người còn có Đại cử cử, các biểu ca, biểu tỷ cũng cần người chăm sóc, còn có việc nhà cần phải xử lý...Huống chi nếu người cứ như vậy, ngoại tổ mẫu cũng sẽ thương tâm theo!"

Tiếp theo nàng nhìn lên thấp giọng nói: "Hứa mama, ta có lời muốn nói riêng với Đại cử mẫu!"

Hứa mama gật đầu, nhanh chóng mang bọn nha hoàn, bà tử ra ngoài canh giữ. Sau đó cẩn thận đóng cửa lại rồi mới đi vào trong.

Trầm thị rốt cuộc cũng không nhịn được nữa, nước mắt thi nhau rơi xuống, khóc thành tiếng. Hứa mama nhanh chóng đem khăn tay lại cho Trầm thị. Bà nức nở vừa khóc vừa thấp giọng nói: "Noãn nhi! Tranh nhi nó vốn khỏe mạnh. Nó là bị người..."

Hứa mama vừa nghe thấy thế lập tức mở miệng ngăn cản: "Phu nhân hồ đồ rồi. Sao lại nói với biểu tiểu thư những lời mê sảng như vậy?"

Âu Dương Noãn sắc mặt thoáng lạnh, nói: "Hứa mama, Đại cử cử là cậu ruột của ta, Đại cử mẫu lại là người nhìn ta lớn lên từ nhỏ. Ta sẽ không một lòng với mấy người ngoài. Người yên tâm, cứ để Đại cử mẫu nói hết ra đi!"

Hứa mama vẫn luôn cảm thấy vị biểu tiểu thư này đã bị kẻ mẫu kia lừa cho hồ đồ rồi. Nhưng bây giờ lại nghe nàng nói như vậy thì lập tức bấp kinh hãi.

Những lời này Trầm thị đã muốn nói, nhưng lại không dám nói trước mặt phu quân mang nhiều bệnh tật. Cũng không dám nhiều lời với Lão thái quân đã lớn tuổi, lúc này rất cần một người có thể lắng nghe, nên liền nói tiếp: "Đại cử cử con thân thể không tốt, ta mấy ngày nay luôn túc trực bên cạnh để chăm sóc nên liền sơ sót Tranh nhi. Nó chẳng qua là lỡ ăn phải đồ hỏng nên bị đau bụng, chỉ cần uống thuốc thanh lọc liền khỏi. Ai ngờ tên lang băm kia nói là bị kiết lỵ, lại dùng hổ lang chi dược..."

Âu Dương Noãn chậm rãi nói: "Đại cử mẫu, đại phu kia có phải là..."

Hứa mama thở dài, nói: "Ngoại trừ Lưu đại phu mà lão thái quân vẫn dùng thì các chủ tử của các phòng khác nếu bị bệnh đều sẽ mời Chu đại phu. Thế nhưng nửa năm trước Chu đại phu đã chuyển về phía nam cho nên Nhị lão gia đã mời đến một vị Từ danh y!"

Danh y? Chỉ sợ người mà Lâm Văn Uyên mời đến là độc y thì có! Đáng tiếc Ngũ biểu đệ đã không còn, truy cứu lại chuyện này cũng sợ là không điều tra được điều gì. Âu Dương Noãn âm thầm nghĩ trong lòng như vậy nhưng ngoài miệng lại thấp giọng nói: "Đại cử mẫu nói lời này, Noãn nhi đều hiểu được, cũng có thể thông cảm được. Chỉ thương thay cho lão thái quân cùng đại biểu ca. Một người thì ngã bệnh, một người lại chỉ có thể trở mặt nhìn mẫu thân thương tâm..."

Trầm thị lập tức sững sốt, không biết lời của Âu Dương Noãn là có ý gì.

Âu Dương Noãn lại ôn tồn nhỏ nhẹ nói: "Ngũ biểu đệ là cháu ruột của ngoại tổ mẫu, người cũng vì thế mà rất thương tâm. Đại cử mẫu có thể đóng cửa lại khóc thương, nhưng lão thái quân một khắc cũng không thể nghỉ ngơi, vừa rồi mấy người nhị cử cử bọn họ kéo nhau đòi cầu kiến. Có bọn họ ở đó, ngoại tổ mẫu có đau cũng nói không nên lời!"

Trầm thị mở to mắt kinh ngạc, lại nghe Âu Dương Noãn nói tiếp: "Chuyện Nhị cửu cửu mơ ước tước vị chắc trong lòng Đại cửu mẫu cũng đã rõ ràng. Chỉ là Đại cửu cửu mới là con trai trưởng, lại thêm việc ngoại tổ mẫu vẫn còn nên tước vị này vô luận như thế nào cũng không đến lượt ông ta. Nhưng mong người thứ cho con tội bất kính, nếu như đại cửu cửu cùng ngoại tổ mẫu đều không ngăn cản được hẳn, một khi được kế thừa tước vị, đại cửu mẫu có từng nghĩ qua đại biểu ca lúc đó sẽ như thế nào không?"

Lâm Chi Nhiễm là con trai trưởng của Lâm Văn Phong cùng Trầm thị, nếu như thân thể phụ thân khỏe mạnh, tương lai người được kế thừa tước vị khẳng định là hẳn. Nhưng sức khỏe của trưởng phu không ai rõ bằng Trầm thị, chỉ sợ không chống đỡ được quá vài năm, Chi Nhiễm dù sao cũng mới là thiếu niên, sao có thể tranh được đám sài lang kia! Một khi Lâm Văn Uyên được kế thừa tước vị, ngay cả khi đại phòng không bị đuổi đi thì tiền đồ của Nhiễm nhi cũng sẽ bị hủy hoàn toàn.

"Đại cửu mẫu, người hãy suy nghĩ một chút, nếu cứ tiếp tục thương tâm như vậy, để mặc bọn họ chèn ép ngoại tổ mẫu khiến người gục ngã, Đại cửu cửu cũng suy sụp thì người được hưởng lợi sẽ là ai? Tranh nhì là con ruột người, hẳn mắt người đau khổ con đều biết, nhưng Chi Nhiễm biểu ca cũng là trưởng tử của người. Khi sinh huynh ấy, cửu mẫu bị khó sinh. Lúc bà mụ hỏi giữ người hay đứa nhỏ cửu mẫu đã không chút do dự mà lựa chọn giữ lại Chi Nhiễm biểu ca, người thương huynh ấy như vậy sao nhẫn tâm nhìn huynh ấy tương lai không có chỗ dựa, lại bị người ta khi dễ?"

Những lời này chính là lời mà Hứa mama vẫn muốn nói, nhưng ngại thân phận nên không dám, bây giờ nghe được Âu Dương Noãn nói như vậy liền vui mừng. Đại phu nhân đau thương quá độ nên bỏ bê gia sự, như vậy quá tiện nghi cho mấy người nhì phòng bọn họ. Một khi Lão thái quân bị họ bức tử thì đại phòng có thể chống đỡ được bao lâu? Đến lúc đó tương lai của đại thiếu gia Lâm Chi Nhiễm cũng bị hủy, Đồ mama thấy biểu tình suy nghĩ của Trầm thị liền chạy nhanh đến khuyên: "Phu nhân! Biểu tiểu thư nói phải, vì Đại thiếu gia ngài nhất định phải đứng lên!"

Trầm thị trầm mặc hồi lâu, Âu Dương Noãn cũng không thúc giục, chỉ chậm rãi chờ, mãi đến khi Trầm thị khẽ gật đầu nói: "Ta đã hiểu rồi!" mới thở ra.

Ánh mắt, cái mũi đều đã hồng hào trở lại, vẻ mặt cũng đã hiểu được toàn bộ.

Lúc này Âu Dương Noãn đã biết bà nghĩ thông suốt rồi liền nói với Hứa mama: "Làm phiền Hứa mama mang một chậu nước ấm lại đây để Đại cửu mẫu rửa mặt!"

Hứa mama vâng lời đi chuẩn bị, Âu Dương Noãn nắm chặt tay Trầm thị, thấp giọng nói: "Đại cửu mẫu đừng cảm thấy không cam lòng. Nhẫn chi diệu dụng, giấu kín chờ thời, tương lai nhất định sẽ có cơ hội báo thù rửa hận!"

Trầm thị lẳng lẳng nhìn người cháu gái mới mười hai tuổi này, vạn lần không ngờ được nàng có thể nói những lời như vậy. Bà gả đến Hầu phủ hai năm thì đại cô Lâm Uyển Thanh liền xuất giá, hai người mặc dù thời gian ở chung thì ít nhưng lại thập phần thân thiết, sau khi Uyển Thanh qua đời, bà cũng đau lòng cho tiểu cô nương này. Lo lắng nhất chính là cháu ngoại còn nhỏ tương lai không có người thật tâm chỉ bảo, nhưng bà không ngờ nàng bây giờ...So với Lâm Uyển Thanh cùng tuổi lại càng thông minh gấp trăm lần. Nhất là chuyện nàng còn nhỏ nhưng đã hiểu được đạo lý phải nhẫn nại, chờ thời cơ thích hợp mới hành động. Nghĩ đến đây, Trầm thị thận trọng gật gật đầu.

...

Âu Dương Noãn đi rồi, một người bước ra từ sau tấm bình phong vẽ tranh thủy mặc kia.

Trầm thị thấy hẳn, thần nhiên cười: "Nhiễm nhi, Noãn nhi là người trong nhà, tuổi lại còn nhỏ, con không cần tránh mặt như vậy!"

Lâm Chi Nhiễm một thân trang phục tối màu nhã nhặn bình thường, một đôi mắt hơi xéch thâm thúy sắc bén, sống mũi cao thẳng, hình dáng rõ ràng, tuy mới chỉ là thiếu niên mười bốn tuổi nhưng thân hình lại cao ngất, diện mạo hiên ngang. Nhưng giờ phút này, hẳn đang chau mày lại nhìn Trầm thị nói: "Mẫu thân, người cũng biết xưa nay con vốn không thích vị Noãn nhi biểu muội này!"

Trầm thị điềm đạm cười nói: "Đó là do con có thành kiến với nó thôi. Mẫu thân thấy Noãn nhi ngày thường vô cùng tốt, lời nói lại biết nặng nhẹ, cử chỉ cũng thỏa đáng. Toàn bộ kinh đô này, số người được như nó

chỉ đếm trên đầu ngón tay, nếu Đại cô con vẫn còn sống, nhìn thấy Noãn nhi như vậy chắc chắn sẽ rất vui mừng!”

Lâm Chi Nhiễm không tự chủ được nhìn ra ngoài cửa sổ, trong hoa viên Âu Dương Noãn đang mỉm cười cáo từ Hứa mama. Hần trầm ngâm nói: “Con vẫn cảm thấy, Noãn nhi biểu muội này có gì đó không đúng. Hôm nay trong lời nói của nàng ta có chứa huyền cơ, hoàn toàn không giống như bộ dạng đần độn trước kia!”

“Khi đó là do Noãn nhi vẫn còn nhỏ!” Trầm thị oán trách: “Trước kia, nó luôn đi theo Nhị cô con, cái gì cũng đều nghe muội ấy, lão thái quân và ta có nói vài câu thì liền cảm thấy phiền chán. Nhưng con xem Noãn nhi hôm nay đi, hoàn toàn khác trước, ta đoán là đã xảy ra chuyện gì làm cho nó hiểu được rồi!”

Lâm Chi Nhiễm gật gật đầu, nghĩ rằng chỉ sợ không phải là nhìn lầm mà là do Âu Dương Noãn rất giỏi bảo vệ bản thân. Ngay cả cửu mẫu gia cũng đều không tín nhiệm, có lẽ là hoàn cảnh sống của nàng quá phức tạp. Nghĩ đến Nhị cô tâm cơ thâm trầm kia, Lâm Chi Nhiễm đối với Âu Dương Noãn liền có vài phần chuyển biến.

Nhận lấy ly trà Hứa mama dâng lên, Trầm thị hòa hoãn khẩu khí nói: “Chỉ là lời nói hôm nay của Noãn nhi cũng có lý, nếu ta cứ thương tâm không dứt bọn người kia sẽ càng xem thường. Ta cũng nên đứng dậy, vì tương lai của con mà suy nghĩ mới đúng!”

Lâm Chi Nhiễm thấy mẫu thân vẫn luôn bị thương nay đã phần chần trở lại liền cao hứng gật đầu nói: “Mẫu thân có thể như vậy thật là tốt, tổ mẫu còn chờ người chăm sóc. Chuyện của Ngũ đệ...”

Trầm thị trong mắt vẫn đang còn nước nhưng đã nhanh chóng kiên định: “Con không cần phải nghĩ nhiều, cũng đừng để trong lòng. Xảy ra chuyện như vậy, những người đó khẳng định là đang nhìn chằm chằm đại phòng chúng ta, chỉ ước rằng lão thái quân cùng ta ngã xuống thì mới vừa ý! Hứa mama!” Ánh mắt bà dừng trên người Hứa mama: “Người hãy căn dặn các quản sự trong nhà, đặc biệt những chuyện không nên nói, nếu như nghe được lời ra tiếng vào gì người biết phải làm sao cho đúng rồi chứ?”

Hứa mama lập tức nói: “Điều này là tất nhiên, xin đại phu nhân yên tâm!”

Âu Dương Noãn trở lại Vinh hi đường, cùng lão thái quân nói chuyện một lúc, đỡ bà nghỉ ngơi rồi mới hồi phủ.

45. Chương 45: Kế Mẫu Khuất Nhục Liên Hoàn Độc Kế 3

Chuyện đầu tiên Âu Dương Noãn làm khi hồi phủ là bẩm báo chuyện này với tổ mẫu Lý thị.

Trước cửa Thọ an đường đã chong đèn, trên đường đi nha hoàn, bà tử đều cúi người hành lễ. Trên mặt nàng vẫn luôn mang theo ý cười, chỉ là càng đi sâu vào người lại càng ít, không khí lại càng ngưng trọng.

Nha đầu vén màn lên cho Âu Dương Noãn tiến vào. Liếc mắt liền thấy được Lý thị đang tức giận ngồi phía trên, Âu Dương Trì sắc mặt xanh mét ngồi ở một bên, Lâm thị lại mang theo vẻ mặt tươi cười kỳ dị, Lý di nương lại cúi đầu không nhiều lời.

Âu Dương Noãn liếc mắt nhìn nam nhân đang quỳ phía trước một cái, trên mặt liền tươi cười nói: “Tổ mẫu, sao lại tức giận như vậy?”

Mọi người trong phòng đều nhìn Âu Dương Noãn, chỉ có nam nhân kia là vẫn cúi đầu quỳ đó, thân mình cuộn lại sợ hãi, bộ dạng giống như là phạm phải trọng tội gì vậy.

“Noãn nhi, mẫu thân vốn đến đây thương lượng chuyện mai táng của Chu di nương, ai ngờ. Người...” Lâm thị trên mặt hình như có ba phần phiền não nhưng trong mắt lại toàn là đắc ý.

Lý di nương ngẩng đầu, liếc nhanh nhìn Âu Dương Noãn một cái, nhẹ giọng nói: “Đại tiểu thư, Trương quản sự hôm nay quỳ một ngày ở cửa, nói đứa nhỏ trong bụng Chu di nương là của hắn, muốn đưa xác về quê nhà mai táng, chộc lão thái quân tức giận nên muốn đích thân thăm vấn hắn!”

Oh, Quý một ngày sao? Tổ mẫu đã muốn cứ thế cho qua, Lâm thị lại vẫn chưa từ bỏ ý định, vẫn muốn đổ tội hồng hạnh vượt tường lên người Chu di nương sao? Ngay cả khi người chết rồi vẫn không buông tha. Bà ta đúng là tiểu quỷ khó chơi, không biết là đã cho Trương quản sự này lợi ích gì mà hắn ta lại bán mạng bất chấp nguy hiểm như vậy?

“Mau dọn chỗ cho Đại tiểu thư!” Lý thị thấy Âu Dương Noãn tiến vào, cũng không để ý đến người đang quỳ dưới kia mà chỉ hỏi nàng tình hình Hầu phủ như thế nào, Lão thái quân cũng Đại phu nhân ra sao... Âu Dương Noãn cười dài, đem hết sự tình kể đơn giản một chút, cũng thay lão thái quân đa tạ sự an ủi của lão thái thái. Lý thị hài lòng hật gật đầu, sự giận dữ vừa rồi cũng mất đi không ít.

Lâm thị thấy hai người càng nói chuyện lại càng hòa hợp, chuyện lại càng nhiều, trong mắt không khỏi có vài phần sốt ruột. Trông mắt chuyển động, bà ta quyết định nói: “Lão thái thái, thứ cho con dâu lắm lời được nói vài câu, nếu Trương quản sự một mực chắc chắn có tư tình với Chu di nương, nàng ta cũng không còn nữa. Chúng ta không nên ngăn cản một nhà người ta đoàn tụ!”

Một nhà đoàn tụ, bốn chữ này đã kích thích sự tức giận vẫn cố bình tĩnh nhìn xuống của Âu Dương Trì, hắn nhất thời cảm thấy nhục nhã, không khỏi giận tím mặt, nói: “Trương Á Sơn, người thực là vong ân phụ nghĩa, người đến kinh đô này không nơi nương tựa, là ai đã thu nhận người, cho người cơm ăn, cho người chỗ ở. Người báo đáp lại cho ta như thế này sao?”

Trương Á Sơn dập đầu một cái thật mạnh rồi ngẩng đầu lên, cầu xin: “Mong lão gia mở lòng từ bi, tình cảm của nô tài cùng Chu di nương thật sự là rất khó khăn... Chúng tôi là thanh mai trúc mã, lưỡng tình tương duyệt. Gia cảnh nàng bản hàn nên bị thúc phụ bán đi, sau này lưu lạc đến Âu Dương quý phủ, nô tài ngàn dặm xa xôi đi tìm nàng, thật vất vả mới tìm được nhau. Nay nàng cũng đã chết, ngài giữ nàng lại cũng không có ích lợi gì... Mong lão thái thái, lão gia thành toàn cho chúng nô tài...”

“Trương quản sự! Người ăn gan hùm mật gấu rồi sao, dám ở đây nói hươu nói vượn. Phá hoại danh dự của Chu di nương, người nghĩ rằng lão thái thái cùng lão gia có thể tha cho người sao?” Lý di nương lạnh lùng nói.

Trương Á Sơn lại dập đầu một lần nữa, lấy từ trong lòng ra một chiếc khăn tay. Run giọng nói: “Nô tài không nói bậy, nô tài có chứng cứ!”

Hắn đem khăn tay dâng lên, khoe mắt Âu Dương Noãn nhanh chóng đảo qua liền nhìn thấy khăn tay có thêu hai chữ ‘Trương lang’. Âu Dương Trì bước lên đoạt lấy khăn tay, nhìn thấy nét chữ tú lệ bên trên. Đúng là bút tích của Chu di nương, sắc mặt liền đỏ lên liền đập cho Trương Á Sơn một cước làm hắn lão đảo ngã xuống: “Đồ vô liêm sỉ!”

Lý di nương đi qua nhìn thì thấy trên khăn tay viết một bức thư tình. Còn thấy khuê danh Hương Tuyết của Chu di nương thì sắc mặt liền trắng bệch, nhất thời không nói được nên lời. Lâm thị ở phía sau cười lạnh, thầm nghĩ Lý di nương còn ở trong phòng Chu di nương khóc than thương tâm như vậy, hiện giờ không phải là đang tự tát vào mặt mình sao?

Lý thị vừa thấy, đương nhiên tức giận đến xanh mặt, đang lúc muốn bộc phát thì nghe Âu Dương Noãn ngồi một bên ôn nhu nói: “Tổ mẫu đừng tức giận, lúc trước mẫu thân trị gia cực kỳ nghiêm. Quản sự trong nhà nếu không phải được chủ tử tuyên triệu thì tuyệt đối không được đi vào nội viện. Cũng không biết Trương quản gia làm sao đi vào nội viện của Chu di nương, đi thẳng một mạch đến viện, lại còn có thể tránh được bọn nha hoàn, bà tử hầu hạ trong viện mà gặp Chu di nương chứ?”

Lâm thị há mồm nghẹn họng một lát rồi mới chậm rãi thở dài nói: “Noãn nhi a, vì thường ngày mẫu thân phải quản lý nhiều việc nên nhất thời có sơ sót. Để tiểu nhân thừa dịp đêm hôm khuya khoắt vụng trộm đi vào bên trong mà không bị phát hiện cũng không có gì kỳ quái, cũng là Chu di nương không biết kiểm chế!”

“Mẫu thân nói phải!” Âu Dương Noãn gật đầu chấp nhận rồi nói tiếp: “Tổ mẫu, việc này có liên quan đến danh dự Âu Dương gia chúng ta, con cũng muốn tra ra cho rõ ràng, người có trách không khi con muốn hỏi vài câu?”

Lý thị ngăn người, cuối cùng gật đầu đáp ứng. Âu Dương Noãn cảm tạ sau đó đi đến bên người Âu Dương Trì nhẹ giọng nói: “Phụ thân, cho con xem qua khăn tay này một chút!”

Âu Dương Trì nhìn nữ nhi của mình cứ nhiên lại muốn xem vật này, trên mặt hiện lên nghi hoặc nhưng vẫn đem khăn tay cho nàng: "Xem đi, xem đi! Có nhìn thì cũng là đồ dơ bẩn mà thôi!"

Còn Âu Dương Noãn lại thật sự cẩn thận xem xét một phen, sau đó hỏi lại: "Trương quản gia, người nói khăn tay là Chu di nương tặng cho người, có nhân chứng hay không?"

"Chuyện này..." Trương Á Sơn không tự chủ được thoáng ngẩn người, sau đó vội nói: "Chuyện trong viện biểu muội cứ hỏi Thôi mama là biết thôi!"

Lâm thị không chút hoang mang nói: "Một khi đã như vậy thì cho Thôi mama vào đối chất đi!" Thôi mama là người của mình, tất nhiên sẽ dựa theo lời mình mà nói thôi.

"Để cho nàng ta vào đi!" Lý thị lên tiếng.

Thôi mama vào phòng, run rẩy quỳ xuống thỉnh an. Âu Dương Noãn nói: "Thôi mama, có phải Chu di nương đã tặng khăn tay cho Trương quản gia không?"

Thôi mama cắn chặt răng, gật đầu nói: "Chu di nương đúng là có tặng cho hần một chiếc khăn tay, bên trên còn viết một bức thư tình..."

Lâm thị mỉm cười, chỉ cảm thấy hòn đá đè nặng đã được thả xuống.

Âu Dương Noãn lại mềm nhẹ hỏi: "Bức thư kia Chu di nương viết khi nào? Viết ở đâu? Lúc đó có những ai bên cạnh?"

Thôi mama tròn mắt. Ngây ngốc nhìn người đối diện, chuyện này phu nhân cũng chưa nói chi tiết. Thôi mama lắp bắp nói: "Là... Là vào một buổi tối nửa năm trước. Nô tỳ vẫn luôn ở bên cạnh. Nhìn thấy Chu di nương viết!"

"Oh, hóa ra là Thôi mama tận mắt nhìn thấy!" Âu Dương Noãn nở nụ cười, đi đến trước mặt Thôi mama vẫy vẫy khăn tay, hỏi: "Có phải là cái này không?"

Thôi mama không chút nghĩ ngợi, liên tục gật đầu: "Phải! Phải!"

Âu Dương Noãn lại hỏi tiếp: "Trên khăn tay này viết cái gì? Thôi mama có thể đọc qua một lần cho ta nghe không?"

"Muốn sớm tối cùng người đồng tâm. Đời đời kiếp kiếp..." Thôi mama trừng to mắt, nhìn chằm chằm vào một nửa lộ ra của chiếc khăn kia.

Âu Dương Noãn tươi cười nói: "Muốn sớm tối cùng người đồng tâm, đời đời kiếp kiếp hồn mộng khiên. Có phải câu này không?"

"Đúng vậy, đại tiểu thư nói rất đúng!" Thôi mama liên thanh nói

Âu Dương Noãn mỉm cười, xoay người đem khăn tay cho mọi người thấy, Âu Dương Trì cũng đứng lên nhìn, nhưng lại thấy 'Thiên lý hoàng vân bạch nhật, bắc phong truy nhạn tuyết phân phân'. Hần chần chờ nói: "Noãn nhi, đây là..."

"Phụ thân, vừa rồi Noãn nhi đã đưa nhầm khăn tay, cái đưa cho Thôi mama xem là cái mà vài ngày trước Tước nhi học được một bài thơ mới ở trường, tùy tiện vẽ lung tung. Ai, chắc là Thôi mama nhất thời hoa mắt mà nhận sai!" Âu Dương Noãn ngượng ngùng đem khăn tay của mình cất đi, giống như là thật sự lơ đãng mà lấy nhầm.

"Lão gia, Thôi mama này rõ ràng là không biết chữ nhưng lại cứ một mực khẳng định trên chiếc khăn tay kia là thư tình, chuyện này cũng thực kỳ quái!" Lý di nương xem một lát, ở bên khẽ nhắc nhở.

Âu Dương Trì nhíu mày, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Thôi mama. Mặt bà ta nhất thời trắng bệch. Lúc này Lâm thị đột nhiên cất cao giọng lạnh lùng nói: "Thôi mama, người biết lừa dối Lão thái thái là tội gì không?"

Thôi mama giật mình một cái nói: "Không dám lừa gạt lão thái thái cùng lão gia, lão nô thực sự không biết chữ, nhưng cũng nghe Chu di nương có ngâm qua vài lần. Làm sao có thể không nhớ rõ!"

“Thật không? Thôi mama, ta nhớ bên người Chu di nương có một nha đầu tên là Hoàn nhi, hiện tại nàng ta đang ở đâu?” Âu Dương Noãn nhẹ giọng nói

Thôi mama cúi đầu che dấu bất an trong mắt nói: “Hoàn nhi sau khi Chu di nương mất đi thì thương tâm quá độ, cả ngày chỉ ở trong phòng khóc lóc không làm việc. Lão nô thấy vậy liền xin phu nhân cho nàng ta xuất phủ”

Xuất phủ? Chỉ sợ là Hoàn nhi không chịu giúp đỡ các người hãm hại Chu di nương mà bị xử lý rồi. Âu Dương Noãn biết bọn họ sẽ không dễ dàng để lộ sơ hở, cười nhẹ chậm rãi đi đến trước mặt Trương Á Sơn nói: “Trương quản gia, không biết khăn tay này Chu di nương đưa cho người từ khi nào?”

Trương Á Sơn đã chuẩn bị tốt đáp án từ trước, liền nói: “Vừa rồi Thôi mama cùng đã nói qua, là nửa năm trước!”

“Oh, là nửa năm trước!” Âu Dương Noãn lặp lại một lần nữa, ra vẻ nghi hoặc nói: “Phụ thân, Noãn nhi không tinh thông về mực viết, chỉ là mơ hồ cảm thấy mực này không phải thượng phẩm, phụ thân có thể nhìn kỹ chữ trên khăn tay này một chút, có thể nhìn ra được là dùng loại mực nào không?”

Âu Dương Trì nghe vậy thì sửng sốt, tiếp nhận khăn tay của Trương Á Sơn một lần nữa rồi cẩn thận soi dưới ánh sáng sau đó chắc chắn nói: “Đây là mực Vân Châu!”

Âu Dương Noãn gật đầu, trên mặt lộ vẻ tán thưởng nói: “Phụ thân quả nhiên học rộng biết nhiều, chỉ cần nhìn chữ viết cũng biết mực dùng xuất xứ từ đâu!”

Âu Dương Trì mặc dù vẫn còn tức giận nhưng trong mắt không tự chủ có chút tự mãn, nói: “Tiểu hài tử như người thì làm sao mà hiểu được, màu của mực vân châu có ánh xanh, trong đó có lẫn tạp chất, ta không thích dùng nó, trong phủ này toàn bộ đều dùng mực khánh châu. Mực này chẳng những tính chất bền, màu đen bóng mà pha trộn lại vừa phải. Trên nghiên mực không thể để không, nếu không phải một tháng này Khánh Châu đột nhiên bị lũ lụt, mực không vận chuyển được thì trong phủ cũng không đến mức phải dùng tới mực vân châu...” Nói tới đây, sắc mặt Âu Dương Trì đột nhiên thay đổi!

Nửa năm trước trong phủ đều dùng mực Khánh Châu thượng đẳng. Chu di nương thân ở trong phủ, một bước cũng không ra khỏi nhà, ngay cả thật sự muốn viết thư cho nhân tình thì sao lại dùng đến mực Vân Châu kém chất lượng này? Âu Dương Trì là người thông minh, chẳng qua là bị lục vân tráo đỉnh làm cho tâm phiền ý loạn. Lúc này nghĩ lại mới thấy nhiều điểm không đúng, liền đem khăn tay ném xuống trước mặt Trương Á Sơn, quắc mắt nhìn trừng trừng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Chữ trên khăn tay này là được viết gần đây!”

“Nếu là mới được viết thì cần gì phải nói là nửa năm trước chứ?” Thanh âm Âu Dương Noãn có chút thấp, nhưng lại rất trong trẻo, ẩn chứa sự hàm nghi thật lớn, thể nhưng lại làm cho mọi người đều hiểu rõ.

Trương Á Sơn sửng sốt, nói: “Lão gia, nô tài thực sự không dám nói dối, đây quả thực là bút tích của biểu muội!”

Lâm thị bị Âu Dương Trì gầm lên giận dữ làm cho hoảng sợ, bà ta để Trương Á Sơn nói khăn tay này đưa từ nửa năm trước là muốn Âu Dương Trì tin rằng hai người họ có gian tình đã lâu, khẳng định đứa nhỏ này không phải là của Âu Dương gia! Nhưng lại không thể nghĩ tới Âu Dương Trì đoán được loại mực rồi lại biết được chữ trên khăn tay là được viết gần đây! Nghe được Trương Á Sơn khẳng định, bà ta vận dụng hết thông minh, khôi phục khí thế vốn có: “Lão gia, ngài hãy xem cẩn thận, rốt cuộc có phải là bút tích của Chu di nương hay không?”

“Lão gia, bút tích có thể bắt chước được, chỉ cần xem qua chữ của Chu di nương rồi tùy tiện ra ngoài tìm một thư sinh có thể bắt chước chữ viết thì có gì khó đâu?” Lý di nương không lạnh không nhạt nói vào một câu, nhìn thấy Âu Dương Trì biến sắc liền biết hắn đã tin một nửa.

“Hừ, vở diễn hôm nay đúng là phần kịch, giả thần giả quỷ cho ta xem sao!” Lý thị lạnh lùng nói: “Trì nhi, ta xem trong viện của người đúng là không sạch sẽ. Chẳng qua không phải là Chu di nương gây rối mà là có người rắc tâm muốn hãm hại!”

Sắc mặt Âu Dương Trì thoáng xanh rồi lại trắng, chỉ vào Trương quản sự, hung tợn nói: “Lôi ra ngoài đánh chết cho ta!”

Trương Á Sơn trầm nghĩ không tốt nhưng chưa kịp kêu ra tiếng thì Thôi mama đã ngã lộn trên mặt đất lớn tiếng nói: "Lão gia! Lão gia! Lão gia tha mạng! Lão nô cũng là bất đắc dĩ thôi!"

"Còn không mau bịt miệng hai tên điều nô này rồi lòi ra ngoài!" Lâm thị phản ứng cực nhanh, lớn tiếng quát.

Lập tức có tám mama làm việc nặng đi lên bịt miệng hai người lại, không quan tâm bọn họ sống chết giãy dụa lòi người đi ra ngoài.

Lý thị cũng không ngăn cản mà chỉ lạnh mắt nhìn, giả trò giả thần giả quỷ, Lâm thị đúng là xem bà mất mù tai điếc đây mà! Nếu không nể mặt Hầu phủ cùng huynh ruột nó thì bà đã sớm xử lý rồi!

Âu Dương Noãn nhu hòa nói với Âu Dương Trì: "Phụ thân, việc cấp bách bây giờ là phải ngăn việc này lan ra. Đến lúc đó, nhà chúng ta bị mất mặt mũi không nói, nếu như bị người ngoài biết được Chu di nương là vì chứng minh bản thân trong sạch mà phải tự vẫn chẳng phải sẽ hiểu lầm mẫu thân là chủ mẫu mà khắc nghiệt với di nương sao? Nếu như vậy thì có lẽ không thể âm thầm xử lý như hôm nay là ổn thỏa, chỉ sợ kinh động bên phía Thượng thư đại nhân, phụ thân sẽ vì vậy mà phải chịu sự ghét bỏ"

Vừa nghĩ đến đây, Âu Dương Trì không khỏi rung mình một cái, liền cảm hận nói: "Từ hôm nay trở đi không được nhắc lại chuyện của Chu di nương. Nói với bên ngoài rằng nàng ấy bị bệnh mà chết, ai dám nhắc lại một câu, gia pháp trừng trị!"

Sự tình đến bước này, người buồn phiền nhất chính là Lâm thị. Vốn là do Lý di nương đem Chu di nương sợ tội tự sát thành lấy cái chết chứng minh trong sạch nên bà ta liền đem Trương Á Sơn lôi ra làm chứng là có gian tình, chắc chắn rằng Âu Dương Trì sẽ tin tưởng. Ai ngờ được Âu Dương Noãn chết tiết kia chỉ cần nói hai ba câu liền đem bao công sức của bà ta đổ sông đổ biển. Thật sự là làm bà ta hận muốn chết!

46. Chương 46: Kế Mẫu Khuất Nhục Liên Hoàn Độc Kế 4

Âu Dương Trì sắc mặt âm trầm trở lại Phúc thụ viện, liền đóng cửa lại lạnh lùng quát lớn bảo tất cả đều lui xuống. Hắn thở hồng hộc ngồi xuống ghế, trừng mắt nhìn Lâm thị.

Lâm thị trong lòng có chút không yên, nhanh chóng nở nụ cười lấy lòng nói: "Lão gia!"

Âu Dương Trì không nói một lời, hung hăng cho bà ta một cái bạt tai. Lâm thị hét lên một tiếng, tay ôm má trái sưng đỏ, nước mắt lưng tròng không dám tin nhìn Âu Dương Trì, bộ dạng ủy khuất vô cùng.

Âu Dương Trì nổi giận đùng đùng quát: "Nói, có phải ngươi giả trò sau lưng hay không? Ngươi không thể chấp nhận việc Chu di nương có con nên đã thông đồng với Trương Á Sơn oan uổng nàng, bức tử nàng. Có đúng hay không? Ngươi hiền lương thực đức lúc trước chạy đi đâu rồi? Dù sao ngươi cũng xuất thân từ Hầu phủ, sao có thể làm ra loại chuyện này?"

Lâm thị ủy khuất nói: "Trì lang, chàng hiểu lầm rồi, nhóm di nương kia vì lão gia mà khai chi tán diệp, bản thân thiếp vui mừng còn không kịp làm sao có thể làm ra loại chuyện độc ác này. Tất cả đều là do Trương di nương lúc trước nói với thiếp Chu di nương có tư tình với nam nhân khác. Thiếp liền cho người kiểm chứng phát hiện Chu muội muội quả thật có đi lại gần gũi với Trương Á Sơn, vừa vặn lúc đó đại phu lại nói nàng ấy có thai. Lúc đó thiếp rất tức giận mất hết lý trí, chỉ biết oán nàng ta không biết suy nghĩ, có tư tình với người khác không nói đằng này lại còn mang thai của người khác, nên đã đem tin tức này giấu đi. Ai ngờ bọn người kia lại mang những thư dơ bẩn kia vào viện của nàng rồi lại đổ oan cho thiếp. Chuyện ở viện của Lão thái thái, thiếp vẫn luôn gạt đi, thà rằng để một mình thiếp gánh vác tội oan cũng không muốn người ngoài biết được sự thật rồi gièm pha này nọ. Sau này, Trương Á Sơn lại cứ một mực khẳng định hắn có tư tình với Chu di nương, thiếp không còn cách khác đành giao hắn cho Lão thái thái xử trí. Hôm nay nghe lão gia nói như vậy mới phát hiện toàn bộ việc này đúng là có chút kỳ quái, nếu như thiếp có làm gì sai thì cũng là do quá mức lo lắng cho chàng, tâm địa lại mềm yếu, sợ huyết mạch của Âu Dương gia bị lộn lộn!"

Lâm thị nói một hồi liền đem toàn bộ sai lầm của mình đổ hết lên người của Trương di nương, toàn tâm toàn ý muốn làm cho Âu Dương Trì tin tưởng.

“Đầu óc Trương Á Sơn kia hỏng rồi chắc? Nếu không phải là người sai khiến thì hẳn dám nói bản thân cùng người của ta có tư tình sao?” Âu Dương Trì cười lạnh nói.

Lâm Thị khóc nói: “Trì lang, chuyện trong nội viện này trước đây vẫn luôn do thiếp quản. Nếu thiếp vu oan cho Chu di nương chẳng phải là nói bản thân quản lý không nghiêm sao? Chàng hãy suy nghĩ cẩn thận, thiếp sao có thể làm chuyện ngu ngốc như vậy?”

Hơn mười năm qua quả thật Lâm thị quản lý Âu Dương phủ rất tốt, luôn được xem là vợ hiền của hắn, Âu Dương Trì nghe bà ta nói như vậy thì có chút động. Chân chờ nói: “Không phải là có ai khác chứ?”

Lâm thị thở dài một hơi, nói: “Chàng còn không nhìn ra sao? Trì lang, thiếp vẫn luôn quản lý nghiêm khắc, từ trên xuống dưới dắc tội với không ít người. Nếu chàng bắt thiếp nói ra ai đứng phía sau hạ độc thủ thì thiếp thực sự không nói nên lời. Chàng chỉ cần suy nghĩ một chút thôi, ai là người không mong muốn thiếp một lần nữa quản sự đây? Người nào lại có bản lĩnh làm cho lão thái thái thay nàng ta nói chuyện? Lý di nương chẳng phải sẽ nói lời lung lay người sao?”

Âu Dương Trì không nói nên lời. Lâm thị lại nói tiếp: “Bọn họ sử dụng chiêu này đúng là thâm độc. Vừa ly gián tình cảm vợ chồng chúng ta, lại còn làm tổn hại thanh danh của lão gia. Thiếp đã nói rồi, mình đã dắc tội với người nào đó, nhưng người ta có ngoan độc thể nào cũng không nên đem nước bẩn này hắt lên người thiếp chứ!”

“Người đừng nói nữa!” Âu Dương Trì đứng phắt dậy, nói tiếp: “Ta không tin Nguyệt Nga là người như vậy!”

Lâm thị chạy vội ào vào lòng hắn, nước mắt rơi như mưa: “Được! Trì lang, thiếp sẽ không nói nữa, có nói chàng cũng không tin. Nhưng tình cảm vợ chồng mười năm của chúng ta thì chàng phải tin. Thiếp là một lòng một dạ với chàng, cho dù bị đánh thì có sao. Chỉ cần chàng cảm thấy vui là được!”

Âu Dương Trì trong lòng giật giật, tuy rằng hắn không tin là Lý di nương-nữ tử mãnh mai yếu đuối kia ở phía sau làm chủ. Trong lòng hoài nghi Lâm thị nhưng cũng đã bớt đi vài phần. Lâm thị nhẹ nhàng hít một hơi, nói: “Đau quá!” Nói xong nước mắt lại như đê vỡ ào ào chảy xuống: “Trì lang, chàng thực sự muốn đánh thiếp sao?”

“Uỷển Nhu, là ta không đúng, để ta gọi người vô bồi thuốc cho nàng!” Âu Dương Trì đã tin tưởng lời nói của Lâm thị, vội vàng muốn đi mở cửa.

Thế nhưng Lâm thị lại giữ chặt tay hắn lại, ôn nhu nói: “Đừng, chỉ sợ làm cho bọn hạ nhân chê cười thôi. Nếu chàng thực sự lo lắng cho thiếp thì trong phòng có thuốc, để thiếp mang tới. Chàng thay thiếp bồi thuốc!”

Âu Dương Trì gật gật đầu, Lâm thị trong lòng cũng được thả lỏng, vừa muốn tươi cười thì cảm thấy trước mặt một mảnh đen, đột nhiên té xỉu.

Âu Dương Trì hoảng sợ, vội vàng gọi Vương mama tiến vào, bất chấp lúc này là nửa đêm đi mời Tiền đại phu đến xem bệnh cho Lâm thị. Tiền đại phu chậm rãi bắt mạch, một lúc sau không khỏi cười nói: “Chúc mừng chúc mừng. Chúc mừng phu nhân có hỉ mạch!”

Lời vừa nói ra làm Lâm thị kinh hãi, nhất thời không nói nên lời. Mặt Vương mama vui mừng như nở hoa liền nói: “Tiền đại phu, ngài hãy xem kỹ lại giùm. Hai ngày này phu nhân bị tức giận, không biết...”

Tiền đại phu nghe vậy sao còn không biết ngụ ý của Vương mama, liền cười nói: “Khó trách có chút động thai. Phu nhân phải nghỉ ngơi nhiều, cố giữ cho mình vui vẻ, cẩn thận dưỡng thai thì sẽ tốt!”

Âu Dương Trì vốn tưởng rằng mình mất đi một đứa nhỏ, hiện tại lại có một đứa từ trên trời rơi xuống. Lúc này đã vui mừng đến không biết phải làm sao cho đúng, vội vàng kêu Tiền đại phu viết phương thuốc, rồi lại sai người đi báo tin cho lão thái thái. Lâm thị đỏ mặt, cố ý nói: “Lão gia! Tiền đại phu cũng có nói là có chút động thai. Người bây giờ đi nói với lão thái thái, vạn nhất đứa nhỏ không được bảo đảm thì phải làm sao?”

“Đừng có nói bậy!” Trên mặt Âu Dương Trì vẫn chưa hết vui mừng nói: “Mấy người đại phu đều nói như thế. Không có bệnh cũng tìm chỗ yếu mà nói, nếu nàng cái gì cũng tốt thì người ta biết làm thế nào? Ông ấy nói như vậy là muốn nàng an tâm tĩnh dưỡng, cái gì cũng không cần lo. Nàng yên tâm, lão thái thái đã có ta. Để không bị người nói lần này nàng nhất định phải sinh con trai!”

Tiền đại phu ở gian ngoài vừa viết phương thuốc vừa cười nói: “Phu nhân, Dương lão gia nói rất đúng, ngài cứ yên tâm mà dưỡng thai đi!”

Âu Dương Trì cười nói: “Tiền đại phu, người hãy thay ta kê mấy phương thuốc dưỡng thai thật tốt. Nếu thật sự là con trai đến lúc đó ta sẽ trọng thưởng!”

Tiền đại phu kê xong đơn thuốc, Âu Dương Trì vui vẻ tiễn ông ta ra ngoài. Vương mama đi tới bên giường cười tươi như hoa: “Chúc mừng phu nhân!”

Lâm thị cười lạnh nói: “Mấy ngày này ta thực sự đã bị ghen khuất đủ rồi. Bây giờ trong bụng có bảo bối, xem như cũng thoải mái rồi!”

Vương mama cười đắc ý, ghé sát lỗ tai Lâm thị nói: “Ban đầu đại tiểu thư dựa vào mình là tỷ ruột của trưởng tử mà đối nghịch khắp nơi với phu nhân. Hiện tại phu nhân đã mang thai, Tước nhi ở trước mặt lão thái thái sẽ không còn quý giá như xưa nữa. Về sau chỉ cần một biện pháp nhỏ trừ đi hẳn, toàn bộ Âu Dương gia lúc đó không phải là nằm trong tay phu nhân hay sao!”

Lâm thị suy nghĩ một hồi, nói: “Người đừng xem thường nha đầu kia, tuổi thì còn nhỏ nhưng lại nhiều mưu mô, mấy chuyện gần đây đều do nó xúi giục lão thái thái cùng Lý di nương đối nghịch với ta. Nó biết cách lấy lòng người lớn, không riêng gì lão thái thái sủng ái nó ngay cả lão gia cũng nhiều lần nói với ta Noãn nhi vô cùng hiếu thuận, nếu Khả nhi có một nửa tâm nhân như nó thì chàng cũng yên tâm!”

Vương mama buồn cười nói: “Nàng ta không biết sống chết đi đối nghịch với phu nhân, rồi một ngày nào đó sẽ phải chịu thiệt, sau này đem nàng ta gả đi xa là được. Đúng rồi, Lý di nương nếu biết phu nhân mang thai không biết sắc mặt sẽ khó coi như thế nào đâu!”

Lâm thị càng nghĩ càng cao hứng liền nói: “Cái tiểu tiện nhân kia khẳng định là ngạc nhiên đến tròn mắt. Chỉ cần lần này là nam tử, từ nay về sau ta ở trước mặt lão thái thái cũng có thể thẳng lưng ngẩng cao đầu rồi!”

Vương mama vừa vén chăn cho Lâm thị vừa nói: “Phu nhân yên tâm! Chắc chắn là nam thai!”

Lâm thị gật gật đầu nói: “Nếu là như thế, ngay cả lão thái thái ta cũng không cần sợ!” Bà ta vừa nghĩ đến Lý di nương, không khỏi vuốt bụng mà cười rộ lên.

Lý di nương nghe nói Lâm thị không thoải mái là do mang thai liền ngây dại. Nàng ta hao tổn biết bao tâm tư mới làm cho Âu Dương Trì bất hòa với Lâm thị mà chuyên sủng chính mình. Vậy mà người ta đã có thai liền dễ dàng chiếm thế thượng phong, bảo sao nàng ta không sâu.

Khi tin tức được đưa đến là khi Âu Dương Noãn đang chơi cờ với Âu Dương Tước.

“Mang thai?” Âu Dương Tước hạ quân cờ trong tay xuống bàn cờ ngạc nhiên nói: “Điều này sao có thể?”

Phương mama cúi đầu nói: “Đại thiếu gia, đại phu đã xem mạch rất kỹ. Chỉ sợ là sự thật!”

“Đáng giận!” Âu Dương Tước gầm lên một tiếng, thở phì phì nói: “Ông trời đúng là không có mắt, ta đi nói với lão thái thái!”

“Đứng lại!” Âu Dương Noãn thản nhiên nói.

“Tỷ...” Âu Dương Tước sững sốt, Hồng Ngọc liền chạy nhanh đến kéo tay hắn khuyên nhủ nói: “Đại thiếu gia, người đúng là hồ đồ. Tin tức này lão thái thái đã sớm biết rồi!”

Kể mẫu không được lão thái thái coi trọng là do bà ta không sinh được con trai, nếu lúc này đây bà ta thực sự mang nam thai chẳng phải từ nay về sau có thể ngang tàng trong Âu Dương phủ sao? Âu Dương Tước càng nghĩ càng mất kiên nhẫn. Khuôn mặt nhỏ nhắn nhú lại, ánh mắt đen lầy chứa tia tức giận.

“Tỷ tỷ?” Âu Dương Tước quay đầu nhìn Âu Dương Noãn, trong thanh âm lộ ra tia bối rối: “Phải làm sao bây giờ?”

Nhìn đôi mắt trong suốt thuần khiết như nước đang nhìn chăm chăm, Âu Dương Noãn mỉm cười nói: “Trước hết lại đây hạ ván cờ đi đã!”

“Tỷ, rốt cuộc tỷ nghĩ như thế nào?” Nghe lời nàng đã trở thành thói quen của Âu Dương Tước, tên nhóc này đành phải trở lại bàn ngồi xuống, bàn tay cho vào hũ đựng quân cờ lấy lên một con màu trắng kẹp ở hai đầu ngón tay, suy nghĩ nửa ngày mới miễn cưỡng hạ xuống.

Âu Dương Noãn nhìn nơi hấn hạ cờ, không khỏi mỉm cười lắc đầu. Tước nhi luôn là đứa nhỏ thông minh, nhưng chơi cờ lại luôn rất lỗ mãng. Luôn luôn tính toán làm sao để có thể thần kỳ thoát hiểm. Sau lại ra nhiều chiêu kỳ quái. Lớn mật liều lĩnh, bất kể đại giới, vài bước bất lấy quân cờ đối phương liền nghĩ muốn dồn người ta vào chỗ chết. Hấn đánh không dựa vào một chút sách dạy đánh cờ, hoàn toàn là tùy ý phát huy, hứng trí mà đánh.

“Nếu muốn cùng tỷ chơi cờ thì nên chuyên tâm một chút. Những chuyện khác để nói sau!” Âu Dương Noãn chậm rãi nói

Phương mama nhìn bàn cờ, thấy quân đen đã muốn chiếm hết nửa giang sơn không khỏi bật cười, đại tiểu thư chơi nhìn như có như không, giống như một bản nhạc phổ vậy. Bố cục thế cờ lại lưu loát sinh động như nước chảy mây trôi, khắp nơi đều bố trí công thủ nhiều mặt. Động thì nhẹ nhàng như không thấy, tĩnh như xử nữ, thủ đoạn quỷ dị đa đoan, dồn nàng vô thế bí cũng bị hóa giải xảo diệu. Đại thiếu gia đối chọi với tiểu thư, giống như đối chọi với tường đồng vách sắt, rất khó chiếm thế thượng phong.

Quả nhiên, Âu Dương Noãn hạ xuống nước cờ cuối cùng đã toàn thắng. Âu Dương Tước mở to hai mắt lăm lăm bẩm nói: “Không có khả năng, tỷ rõ ràng là chấp ta ba nước ”

Nàng mỉm cười nói: “Thứ nhất là do đệ không chuyên tâm chơi cờ. Thứ hai, đệ xử lý quá lỗ mãng. Thứ ba, chưa đánh giá đối thủ đã tùy tiện ra chiêu. Như vậy đại thế đã mất thì còn giãy dụa gì nữa!”

Âu Dương Tước nghe vậy thì sững sốt, lại cảm thấy có vài phần đúng. Một lúc lâu cũng không tìm ra lý do để phản bác đành nói: “Chỉ là do đệ nhất thời phân tâm. Chơi thêm một ván nữa chắc chắn sẽ thắng! Lần này tỷ cũng nhường đệ ba nước, không! Năm nước!”

Âu Dương Noãn thản nhiên nói: “Đánh cờ chung quy cũng chỉ là trò chơi. Có cương có nhu, phải tuân thủ quy tắc lẫn nhau, cho nên đối với những người có xu hướng tâm lý bình thường thì các thủ pháp quái lạ đều trở nên có vẻ vô lực cùng buồn cười, không cần nói nhường đệ năm nước, cho dù là mười nước đệ cũng không thắng nổi!”

“Từ trước đến nay mỗi lần chơi cờ cùng tỷ đệ đều chưa từng thắng qua, tỷ cũng không chịu cho đệ thắng một lần!” Về mặt Âu Dương Tước oán trách.

“Tước nhi, đệ phải nhớ kỹ. Cùng người khác chơi cờ, có thể nhường nước, không thể cho cờ. Nhường nước cờ là vì người yếu. Làm cho cờ phát là gió. Tỷ nhường đệ ba nước là vì xuất phát từ tình cảm tỷ đệ. Nếu như để đệ thắng thì cũng chỉ là lừa người mà thôi. Nhân sinh như kỳ. Kỳ như nhân sinh. Ta thân là tỷ tỷ của đệ thì tự nhiên nhường nhịn đệ. Nếu là người khác thì dễ dàng nhường đệ sao? Cầu người khác nhường cho đệ không bằng ngẫm lại phải làm sao để nâng cao trình độ chơi cờ của bản thân lên!”

Âu Dương Tước tư chất thông minh, lúc này chớp chớp mắt nói: “Tỷ tỷ, sao đệ cứ cảm thấy trong lòng lời nói của tỷ là có ý khác?”

Âu Dương Noãn mỉm cười nói: “Đệ là trưởng tử Âu Dương gia, là đại thiếu gia danh chính ngôn thuận. Đệ trong lòng lão thái thái cùng phụ thân là không thể thay thế được. Người khác sinh long cũng được mà phụng cũng chẳng sao, chuyện đó cùng đệ không có liên quan. Đệ ở đây ảo não uể oải, oán trời trách đất. Không bằng ngẫm lại làm sao để nâng cao bản thân, hiểu chưa?”

Dứt lời, nàng đứng lên nhìn Âu Dương Tước cười hi hi nói: “Tỷ muốn đi chúc mừng phụ thân cùng mẫu thân, đệ có đi cùng không?”

Âu Dương Tước theo bản năng muốn nói không đi. Lại nhìn thấy Âu Dương Noãn đang mỉm cười chăm chú nhìn hắn, ánh mắt giống như nhìn một tiểu hài tử bình thường liền đứng lên, nói: "Tỷ tỷ, đệ hiểu được ý của tỷ, ta đi cùng tỷ đến Phúc thụ viện!"

"Không! Phải là Thọ an đường mới đúng!" Âu Dương Noãn nở nụ cười. Trong nụ cười xuất hiện một tia vui mừng, Tước nhi có thể học được cách làm thế nào hỉ nộ không đổi sắc mới là chuyện nàng quan tâm nhất.

Đến thọ an đường, quả nhiên nhìn thấy Âu Dương Trì, Lâm thị cùng Âu Dương Khả đã ở đây. Âu Dương Noãn vén rèm lên, ý cười dịu dàng nói: "Tổ mẫu, chúng con vội tới để chúc mừng phụ thân cùng mẫu thân!"

Lý thị đang nhắm hờ mắt lại nghe Âu Dương Trì nói chuyện, lúc này nhìn thấy Âu Dương Noãn cùng Âu Dương Tước lần lượt đi vào phòng, ánh mắt lập tức sáng ngời, nói: "Hai con mau qua bên đây ngồi xuống!"

Âu Dương Noãn cùng Âu Dương Tước vâng lời đi qua, cung kính thỉnh an rồi mới lần lượt ngồi xuống bên người Lý thị, Lý thị thấy Âu Dương Tước đang vô cùng cao hứng liền lôi kéo tay hắn hỏi lý do. Âu Dương Tước cũng tươi cười lễ phép đáp lời.

Âu Dương Noãn lại chủ động nói chuyện cùng Lâm thị: "Mẫu thân, con nghe hạ nhân báo tin lại đúng là rất cao hứng. Mẫu thân mang thai chính là chuyện đại hỉ của nhà chúng ta. Không biết mẫu thân muốn chúc mừng như thế nào?"

Lâm thị giống như từ mẫu bình thường nở nụ cười nói: "Hiện tại cũng mới hơn một tháng, chờ đứa nhỏ bình an khỏe mạnh được sinh ra rồi chúc mừng cũng chưa muộn. Tâm ý của Noãn nhi, mẫu thân rất cảm động!"

Âu Dương Khả có thể thấy được ý cười trong suốt trên mặt Âu Dương Noãn, kinh thường bĩu môi, nhưng vừa nhìn thấy Âu Dương Noãn nhìn mình liền nhanh chóng tươi cười nói: "Tỷ tỷ, tỷ đoán trong bụng mẫu thân là nam hay nữ?"

Âu Dương Noãn cười nói: "Ta đoán mẫu thân sẽ sinh cho ta một đệ đệ, đến lúc đó Tước nhi cũng có người bầu bạn."

Lý thị cười nói: "Cái này khó có thể đoán trước được, ngày trước khi ta mang thai phụ thân con, ai ai cũng đoán đó là một nữ hài tử. Thế nhưng ta lại không tin. Nam thai thường hướng vào trong ôm lấy mẫu thân, lưng hướng ra ngoài. Động một cái ta liền biết. Người ngoài có nói thế nào ta cũng vẫn nhận định là một nam hài tử, đến khi sinh hạ quả nhiên là không sai. Không biết mẫu thân con có được phần phúc khí này như ta không?"

Âu Dương Noãn nhìn Lâm thị vẫn luôn tươi cười như bình thường, nhưng trong ánh mắt lại mang theo một tia hờn giận. Nàng không khỏi ngăn cười lạnh, hiện tại trong lòng tổ mẫu đối với Lâm thị đã sinh ra chán ghét đến cực điểm, cho dù bà ta thật sự sinh được con trai cũng không thể nào làm Lý thị quá mức cao hứng được. Đương nhiên, nếu đứa nhỏ này sinh ra từ bụng Lý thị thì lại khác...

Âu Dương Khả buồn cười nói: "Tổ mẫu yên tâm. Mẫu thân nhất định sẽ sinh một tôn tử cho người. Phụ thân ngay cả tên cũng đã chuẩn bị cho đệ đệ rồi, gọi là Âu Dương Hạo!"

"Ồ nháo! Có đạo lý nào mà đứa nhỏ chưa được sinh ra đã đặt tên hử? Đây chính là giảm phúc!" Lý thị trầm mặt

Âu Dương Trì đỏ mặt xin lỗi: "Là do con nhất thời cao hứng, xin lão thái thái thứ tội!"

Lý thị hừ lạnh một tiếng liền không hề quan tâm đến Lâm thị, cố ý lôi kéo Âu Dương Tước hỏi han chuyện học hành. Sắc mặt Lâm thị càng ngày càng khó coi, nhìn Âu Dương Trì vẻ mặt xấu hổ.

Âu Dương Trì thấp giọng khuyên giải an ủi Lâm thị: "Nàng là thai phụ, vẫn nên về nghỉ ngơi sớm đi!"

Lâm thị gật gật đầu, theo lời đứng lên, vừa đi đến cửa thì hét lên một tiếng, thân mình ngã xuống vào người Vương mama ngay bên cạnh. Tiếng hét kinh động thật lớn, Âu Dương Trì lập tức nhảy dựng lên, Âu Dương Khả chạy nhanh ra. Âu Dương Tước cũng muốn đi qua xem liền bị Âu Dương Noãn giữ chặt lại: "Đệ đừng qua đó gây rối, ở lại bên cạnh tổ mẫu, đừng để người bị kinh hoảng!"

Nói xong nàng tiến về phía trước vài bước rồi dừng lại, bộ dáng giống như là muốn đi thăm nhưng lại chỉ dám đứng cùng đám người bên ngoài, cũng không đi tới gần.

“Uyển Nhu! Nàng làm sao vậy?” Âu Dương Trì không biết làm sao, chỉ đành ôm chặt Lâm thị, sợ bà ta có gì sơ suất.

Sắc mặt Lâm thị thống khổ, vừa khóc vừa nói: “Thiếp không biết! Đầu thiếp đau quá, thắt lưng cũng đau, bụng cũng vậy! Thật là khó chịu, giống như bị lửa thiêu vậy! Lão gia! Cứu thiếp! Mau cứu thiếp!”

Âu Dương Trì nghe Lâm thị kêu mà lòng bối rối, liền chất vấn Vương mama: “Phu nhân đây là bị làm sao, các người nhiều người như vậy mà cũng không chăm sóc nổi, còn không mau đỡ nàng trở về!”

Wang mama kinh hoảng thất sắc, nói: “Lão gia, lão nô luôn đi theo nhưng cũng chưa từng thấy qua phu nhân như vậy, rốt cuộc là có chuyện gì! Phu nhân! Phu nhân! Người đừng dọa nô tỳ a!”

“Mau! Trước hết đem phu nhân trở về đã!” Lý thị cũng đứng lên, cao giọng nói

47. Chương 47: Kế Mẫu Khuất Nhục Liên Hoàn Độc Kế 5

Âu Dương Trì sợ đứa nhỏ có chuyện gì, chạy nhanh hướng Lý thị cáo lỗi, nửa ôm nửa dìu Lâm thị đi. Lý thị đứng trong phòng, trên mặt mơ hồ xám xịt, hỏi Trương mama bên cạnh: “Người xem nó lại bị làm sao? Vừa này không phải còn rất tốt sao?”

Trương mama cung kính cười nói: “Phu nhân có lẽ là không được thoải mái!”

Lý thị lắc đầu nói: “Ta thấy không giống, mà bộ dáng nó như bị trúng tà vậy!”

Âu Dương Tước cũng biết sự việc vô cùng kỳ quái, không tự chủ được lôi kéo tay áo Âu Dương Noãn, nói: “Tỷ tỷ, tỷ xem bà ấy bị làm sao vậy? Vì sao đang êm đẹp lại bị đau toàn thân? Tỷ tỷ?”

Âu Dương Noãn không có trả lời, nàng vẫn lạnh lùng nhìn chăm chăm Lâm thị đang rời đi. Trong đầu vẫn quẩn quanh hai chữ ‘trúng tà’ của Lý thị. Nếu cẩn thận suy nghĩ một chút...

Âu Dương Noãn trở lại viện của mình, vẫn nghĩ chuyện xảy ra với Lâm thị. Càng nghĩ càng cảm thấy có vấn đề. Mọi chuyện đang êm đẹp vì mang thai, đúng là thời điểm tương lai rộng mở, phụ thân lại toàn tâm toàn ý lo lắng cho bà ta, lúc này nếu là giả bệnh tranh sung cũng không có gì kỳ quái, nhưng lúc này cả người lại đều đau...Trúng tà...Đột nhiên ánh mắt nàng lóe lên tia sáng lạnh, hỏi: “Phương mama, người nói xem lão thái thái ngày thường thấp hương bái phật, thờ phụng nhất là ai?”

Phương mama thành thật nói: “Lão thái thái luôn sùng bái Bồ tát. Mỗi khi gặp nạn, hoặc trong nhà có người mang thai đều phải đi vào miếu thăm hỏi hòa thượng, bố thí chút tiền bạc. Đại tiểu thư sao lại hỏi điều này?”

Âu Dương Noãn nhắm mắt trầm tư một lát, sau đó mở to đôi mắt nói: “Phương mama, người nhanh đi Hầu phủ một chuyến, nói với Đỗ mama, ta có việc cầu lão thái quân hỗ trợ!”

Âu Dương Tước nghe xong cảm thấy thập phần kỳ quái, vội hỏi: “Tỷ tỷ, có chuyện gì sao? Có cần đệ hỗ trợ không?”

Âu Dương Noãn mỉm cười, nói: “Đúng là có chuyện cần đệ giúp đỡ. Mau lại đây!”

Đêm hôm đó nghe nói Lâm thị khóc lóc náo loạn cả một đêm, chỉ nói đau, thắt lưng, bụng đều đau, tóm lại là cả người đều không thoải mái. Ngay cả Tiền đại phu cũng bị ép buộc nguyên một đêm. Nhưng mãi vẫn không tìm được nguyên nhân. Không cần nói Âu Dương Trì bên cạnh một tắc không rời, ngay cả Lý thị cũng đều thấy không ổn cả đêm phái Trương mama qua thăm hỏi hai lần.

Sáng sớm hôm sau, Âu Dương Noãn mang theo Âu Dương Tước đi thỉnh an. Lý thị thấy tôn tử tuy rằng cao hứng nhưng vẫn kỳ quái hỏi: “Tước nhi sao hôm nay lại không đi học?”

Âu Dương Noãn cười trêu ghẹo nói: "Tổ mẫu, hấn bướng bỉnh không chịu đi học. Hôm nay còn giả bệnh xin tiên sinh cho nghỉ!"

"Đó mới không phải!" Một đôi mắt gấu trúc nổi bật trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Âu Dương Tước, hấn chu miệng nói: "Tổ mẫu, người đừng nghe tỷ tỷ. Tỷ ấy chỉ biết giấu cọt con thôi! Hôm nay con nói với tỷ là tối qua con gặp ác mộng nên cả buổi tối không ngủ được. Tỷ ấy không tin còn nói mượn lý do, rảnh rồi không chịu đi học. Tổ mẫu phân xử giùm con. Một đứa nhỏ như con sao có thể nhàn hạ! Là do cả đêm không ngủ tốt nên mới muốn nghỉ ngơi một ngày!"

Lý thị nhìn hấn quả nhiên là một đôi mắt gấu trúc, tuy rằng đau lòng nhưng cũng kỳ quái nói: "Tiểu hài tử gia gia, sao con lại không ngủ được? Có phải trước khi ngủ lại uống trà không? Tổ mẫu đã nói với con bao nhiêu lần rồi, bọn hạ nhân không dám ngăn cản con, bản thân con phải cẩn thận..."

"Tổ mẫu! Không phải như thế! Tối hôm qua con gặp một giấc mơ rất kỳ quái, trong mơ con thấy một trận hồng thủy. Trong nhà là một đại dương mênh mông. Con chạy khắp nơi để tìm tỷ tỷ cùng tổ mẫu nhưng đều không thấy. Sau đó lại thấy..."

"Tước nhi! Chuyện trong mộng sao có thể là sự thật được! Đừng nói nữa! Tổ mẫu, người đừng để ý đến nó! Chỉ là lời nói của tiểu hài tử mà thôi!" Thanh âm Âu Dương Noãn đột nhiên nâng cao, khó có lúc lại lộ ra ý tứ nghiêm khắc với Âu Dương Tước làm hấn sửng sốt, bất tri bất giác liền ngậm miệng, muốn nói lại thôi, đành nhìn Âu Dương Noãn không dám nói nữa.

Lý thị liếc mắt với Trương mama, bà ta liền cười nói: "Nếu đại tiểu thư bảo đừng nói thì đại thiếu gia cũng đừng đề cập đến nữa! Lão nô còn có việc muốn cầu đại tiểu thư!"

"Trương mama có chuyện gì vậy?" Âu Dương Noãn ôn hòa hỏi.

"Lão thái thái muốn một cái đại đội đầu ngân giám cứu phượng tương thủy. Chọn nửa ngày cũng không biết cái nào cho thích hợp, lão nô muốn mời đại tiểu thư giúp đỡ nghĩ ra một chủ ý hay!"

"Mama sao lại nói như vậy, có cái gì cứ trực tiếp phân phó là được rồi!" Âu Dương Noãn cười càng thân thiết hơn.

"Nếu đã như thế, xin mời đại tiểu thư cùng lão nô đi vào phòng trong một chuyến, lão nô sẽ đem hết ra, ngài có thể từ từ chọn?"

Âu Dương Noãn gật gật đầu, đứng lên nhìn Âu Dương Tước nói: "Ở đây nói chuyện với lão thái thái, không được hồ ngôn loạn ngữ làm người mất hứng!"

Âu Dương Tước hướng về bóng dáng nàng le lưỡi. Quay đầu nhào vào lòng Lý thị, nói: "Vẫn là tổ mẫu tốt với con nhất, đại tỷ thật là hung dữ!"

Lý thị vỗ nhẹ lưng hấn, nói: "Đừng có nói vậy! Trong nhà ngoại trừ lão thái bà này thì người hiểu rõ con nhất chính là Noãn nhi. Trưởng tỷ tựa như mẫu thân, nó sẽ luôn che chở cho con! Sao ta có thể không biết chứ?"

Âu Dương Tước ngẩng đầu nhìn Lý thị, mặc kệ tổ mẫu này đối với người bên ngoài như thế nào, bà đối với hấn vẫn luôn rất tốt. Thậm chí còn thật lòng hơn phụ thân. Nghĩ như vậy hốc mắt hấn không khỏi đỏ lên, Lý thị vội vàng ôm hấn vào ngực, vì tâm can bảo bối mà kêu lên: "Tối hôm qua rốt cuộc đã mơ thấy gì, con hãy cẩn thận nói cho ta nghe!"

Âu Dương Tước nghĩ nghĩ, nói: "Tối hôm qua con mơ thấy một trận đại hồng thủy. Thế nước rất mạnh. Con liền tìm chiếc thuyền con, đi khắp nơi tìm tổ mẫu cùng tỷ tỷ nhưng đều không thấy. Cuối cùng nhìn thấy các gian phòng đều bị nước cuốn đi. Tỷ tỷ bị kẹt trên thanh xà ngang không nhúc nhích, cả người đều là máu, con có kêu thế nào tỷ ấy cũng không tỉnh lại. Con sợ tới mức không chèo được nữa. Rồi con lại nhìn thấy tổ mẫu, thấy người, thấy người cũng... Sau đó liền có một con sóng đánh tới, ngay cả con cũng bị chìm trong nước." Âu Dương Tước không nói được nữa, ánh mắt lộ ra sự sợ hãi cực điểm.

Lý thị nghe xong thì chấn động, mí mắt giật giật, cổ trắn định lại nhẹ nhàng vỗ vỗ mu bàn tay Âu Dương Tước, nói: "Hài tử ngốc! Tỷ tỷ cùng tổ mẫu con không phải vẫn an toàn ở đây sao? Dù sao cũng chỉ là mộng, là mộng thì không thể thành thật được!"

Âu Dương Tước tựa hồ cảm thấy cảnh trong mơ bỗng nhiên thập phần vớ vẩn, ngượng ngùng cười cười: "Tổ mẫu nói phải, cái này cũng chỉ là mơ mà thôi. Chỉ là cả đêm giấc mơ này cứ lặp đi lặp lại quấy nhiễu con, cuối cùng con đành phải thức, mở trừng mắt cho đến hừng đông!"

"Hài tử ngốc! Kinh đô này chưa từng bị lũ lụt bao giờ!" Lý thị bật cười. Thế nhưng rồi đột nhiên dừng lại, trong ánh mắt như có gì hiện lên, nhanh chóng bắt lấy tay Âu Dương Tước, nói: "Tước nhi, con chắc chắn là hồng thủy chứ?"

"Đúng vậy! Nước rất lớn, rất mạnh! Con thực sự rất sợ hãi!" Trong lòng Âu Dương Tước tựa hồ như còn sợ, trái lại cũng cầm chặt tay Lão thái thái: "Cũng may lão thái thái cùng tỷ tỷ không có chuyện gì!"

Lý thị cười an ủi hần vài câu, thấy Âu Dương Noãn trở về thì nhanh chóng đổi đề tài. Âu Dương Noãn thấy vậy cũng chỉ mỉm cười mà không nói gì.

Chờ tỷ đệ Âu Dương Noãn rời đi, Lý thị liền đem hết thấy kể lại cho Trương mama. Trương mama cười nói: "Lão thái thái, Đại thiếu gia vẫn chỉ là một tiểu hài tử, có thể báo mộng được gì sao? Kinh đô từ xưa đến nay vốn không có đại thủy a!"

"Ai nói không phải đâu, ta vốn cũng nghĩ vậy, thế nhưng càng nghĩ càng thấy không đúng. Người xưa thường nói mộng là do bên trên báo về hay đang cảnh cáo, người nói xem có phải ông trời đang muốn cảnh báo chúng ta hay không?"

"Ý của lão thái thái là..."

Lý thị không hề đáp lại, chỉ cúi đầu. Trong miệng lặp đi lặp lại một câu: "Ngu thư thượng nói 'Hồng thủy mệnh mông! Hồng thủy mệnh mông! Ông trời...'"

Trương mama biết lão thái thái vẫn luôn mê tín. Nếu đã nghi ngờ cái gì thì khó mà hóa giải. Chỉ có thể khuyên nhủ hai ba câu nhưng mặt Lý thị vẫn luôn âm trầm.

Trong Phúc thụ viện, Lâm thị kêu rên một đêm, Âu Dương Trì cũng đau đầu một đêm. Vương mama nhìn thấy tình hình này, thấp giọng nói: "Lão gia, lão nô thấy chắc là phu nhân đã bị cái gì đó đụng đến. Hay là thử mời linh thông tiên cô đến xem..."

"Hồ ngôn loạn ngữ cái gì! Ta đường đường là Lại bộ Thị lang, thê tử có bệnh không mời đại phu lại đi mời cái gì mà tiên cô hả? Truyền ra ngoài chẳng phải là làm trò cười cho thiên hạ sao?" Âu Dương Trì giận dữ trách cứ.

Lâm thị ở trên giường lại hét lên một tiếng, ôm đầu khóc lóc. Âu Dương Trì bị tiếng bà ta kêu làm cho nhảy dựng, vội vàng muốn vào xem, thế nhưng lại bị Âu Dương Khả ngăn lại, nói: "Phụ thân, nữ nhi cầu người hãy mau mau đi mời tiên cô xem cho mẫu thân. Nếu mẫu thân cứ như vậy mãi, vạn nhất xảy ra chuyện gì với đệ đệ thì phải làm sao?"

Âu Dương Trì sững sốt, nửa ngày cũng không nói nên lời, cuối cùng đành dậm chân nói: "Thôi được rồi! Lặng lẽ đi mời! Không được kinh động đến người khác!"

"Dạ!" Vương mama cúi đầu, khoe miệng không tự chủ khẽ nhếch lên.

Wương mama đi ra ngoài ước chừng nửa canh giờ liền trở về cùng một vị đạo cô, hướng Âu Dương Trì giới thiệu: "Lão gia, vị này là tiên cô nổi tiếng trong kinh thành. Rất nhiều người mời ngài ấy đến nhà trừ tà, có ngài ấy ở đây, phu nhân nhất định sẽ gặp dữ hóa lành, mẫu tử đều bình an!"

Âu Dương Trì gật gật đầu. Nhìn tiên cô nói: "Việc này làm phiền ngài! Nếu phu nhân ta có thể được bình an, nhất định ta sẽ hậu tạ chu đáo!"

Tiên cô nhìn qua mới quá bốn mươi tuổi. Khuôn mặt tròn tròn, mắt hẹp dài, một thân áo bào đạo trưởng, vẻ mặt nghiêm túc gật đầu nói: "Đại nhân yên tâm!"

Nói xong liền đi vào xem Lâm thị, một lát sau đi ra, sắc mặt nặng nề nói: "Phu nhân là bị người âm va chạm. Cần phải lập đàn thực hiện!"

Âu Dương Trì vừa nghe, lập tức phân phó: "Không nghe đạo cô nói gì sao? Còn không mau đi chuẩn bị!"

“Không! Nơi này không thích hợp, vừa rồi bước vào quý phủ ta đã xem xét qua. Chỉ có sân hướng Đông bắc kia là thích hợp nhất. Mong ngài để hết người trong viện kia ra ngoài, lập đàn thực hiện. Hóa giải một phen!”

Hướng đông bắc! Đó không phải là viện của Noãn nhi hay sao? Âu Dương Trì gật đầu, lập tức nói: “Phái người thông báo với đại tiểu thư, chuẩn bị một chút để đạo cô tới chỗ tiểu thư khai đàn thực hiện, vì phu nhân mà cầu phúc!”

“Dạ!” Vương mama cùng Âu Dương Khả trao đổi ánh mắt, rồi xoay người rời đi. Bên kia vẫn không ngừng truyền đến tiếng kêu khóc của Lâm thị, Âu Dương Trì nghe mà tâm phiền ý loạn. Ở trong phòng không ngừng đi tới đi lui.

Đến Noãn các, Vương mama cùng nhóm bà tử hung hổ gõ cửa đi vào. Nhìn thấy Âu Dương Noãn, Vương mama miệng cười mà lòng không cười thì lễ với nàng: “Nô tỳ bái kiến đại tiểu thư!”

Âu Dương Noãn đang ngồi ở hành lang đọc sách, lúc này ngẩng đầu nhìn Vương mama nói: “Không biết mama đến đây có việc gì?”

Wương mama cười nói: “Cũng không có chuyện gì lớn, phu nhân không được khỏe, lão gia có mời đến một vị đạo cô tinh thông lập đàn cầu phúc. Tiên cô nói Noãn các của tiểu thư rất phù hợp, mong đại tiểu thư có thể chiếu cố!”

Âu Dương Noãn còn chưa trả lời, Phương mama đã giận tái mặt nói: “Mama nói cái gì? Tiểu thư chúng ta còn nhỏ, còn chưa xuất giá. Có lý nào lại để người khác đi vào? Nếu như lúc đó trong viện xảy ra chuyện gì, mama có thể gánh vác được sao?”

Wương mama nghe vậy liền đành mặt nói: “Đại tiểu thư còn chưa lên tiếng, Phương mama gấp cái gì. Chuyện này cũng không phải lão nô tự ý chủ trương, là do lão gia phân phó. Nếu như đại tiểu thư không được vui, nô tỳ về bẩm báo lại với lão gia là được, sao lại phải tức giận với lão nô!” Nói xong lại quay về phía Âu Dương Noãn: “Đại tiểu thư, mong người minh xét. Có phải có đạo lý đó hay không?”

Âu Dương Noãn chậm rãi nói: “Wương mama không cần để ý. Phương mama cũng là suy nghĩ cho ta thôi. Chỉ là Vương mama nói đúng, nếu là vì cầu phúc cho mẫu thân, lập đàn trong viện này thì có gì đáng ngại!”

Wương mama nghe vậy sắc mặt vui mừng nói: “Nô tỳ biết tiểu thư là người hiểu lý lẽ mà!”

Âu Dương Noãn mỉm cười: “Hong Ngọc, đi thu dọn trong viện một chút, để cho hạ nhân trong viện lánh ra, đừng quấy nhiễu việc cầu phúc của mẫu thân!”

Wương mama lộ rõ vẻ mặt vui mừng rời đi. Âu Dương Noãn nhìn bóng dáng bà ta, cười lạnh một tiếng.

Tiên cô từ ngoài cửa đi vào. Âu Dương Noãn mỉm cười hướng nàng ta gật đầu. Nàng ta lại lạnh lùng nhìn thoáng qua không thèm để ý đến nàng, quay đầu đón lấy kiệu nhỏ được trang trọng nâng lên đi theo tiên cô. Phương mama nhìn thoáng qua, thấy có một chút hoàng phù, gạo nếp, đậu tương, các loại hương nến linh tinh gì đó thì không khỏi nhíu mày.

Hai người đi theo tiên cô bố trí một chút, một loại pháp đàn nho nhỏ, bốn phía để hoàng phù, các loại ngũ cốc được để lên trên, rồi cả hương và nến đều được thắp lên. Hai người một trái một phải đứng sang hai bên pháp đàn, giống như hộ pháp vậy. Qua nửa canh giờ, tiên cô khoanh tay lạnh lùng nói: “Giờ lành đã đến! Ta sẽ bắt đầu khai đàn! Mọi người hãy lui ra!”

“Người...” Phương mama thầm nghĩ đạo cô này thật là vô lễ, dám nói chuyện như vậy với đại tiểu thư.

Âu Dương Noãn vẫy tay, hòa thuận nói: “Mama, bảo tất cả mọi người lui xuống hết đi. Đừng quấy rầy tiên cô!”

Tuy rằng tất cả mama, nha hoàn đều rất ngạc nhiên nhưng vẫn nghe lời lui xuống. Trong viện tiên cô đã bắt đầu thực hiện. Bà ta rút ra ba nén hương, tay trái cầm lấy hơ trên nến đốt. Dưới chân dập mạnh, miệng lại hét lớn: “Ngũ lôi mãnh tướng. Xe lửa tướng quân. Đàng thiên ngã xuống đất, khu lôi bốn vắn, đội trận trăm ngàn. Thống lĩnh thần binh. Khai kỳ cấp triệu. Không thể kẻ ngừng! Bảo hộ đệ tử. Ban thưởng ngô thần thông. Lập tức tuân lệnh!”

Âu Dương Noãn quay đầu nhìn thoáng qua, vừa lúc tiên cô kia đánh mắt qua cùng nhìn đối diện. Tiên cô vốn thấy nàng chỉ là một nữ tử mới mười hai tuổi, cũng không đặt trong mắt, nhưng giờ phút này thấy nàng ôn nhu cười, trong ánh mắt có một loại lạnh lùng làm người khác hít thở không thông, trong lòng bỗng nhiên phát lạnh.

Cửa lớn gập gao đóng chặt, Hồng Ngọc ghé vào tai Âu Dương Noãn nói nhỏ: "Đại tiểu thư, vạn nhất bà ta ở bên trong giở trò quỷ gì..."

"Ta chính là đang chờ điều đó!" Âu Dương Noãn nhếch miệng, nở nụ cười.

Qua nửa nén hương, cửa đã được mở ra. Tiên cô vẻ mặt chính khí dạt dào. Nhìn Vương mama cùng nha hoàn bà tử canh giữ ở ngoài lớn tiếng nói: "Trong viện này không được sạch sẽ, có thứ gì đó đã đụng đến phu nhân!"

"Người thật to gan!" Phương mama sắc mặt giận dữ, quát lớn: "Đây là viện của đại tiểu thư chúng ta, sao người dám ở trong này hồ ngôn loạn ngữ?"

Vương mama lạnh lùng nhìn thoáng qua Phương mama rồi nói với tiên cô: "Tiên cô, lời ngài nói là sự thật chứ?"

Tiên cô giận dữ, nói: "Nói hay không là ở ta! Tin hay không là ở các người! Nếu muốn phu nhân khỏi hẳn, phải trục xuất tiểu quỷ trong viện này! Nếu như không tin ta, vậy ta đây xin cáo từ! Bệnh của phu nhân các người vui lòng mời cao nhân khác!"

Vương mama tiến lên ngăn cản, cười làm lạnh nói: "Tiên cô xin dừng bước, để lão nô nói đôi lời cùng đại tiểu thư!"

Tiên cô kiêu ngạo hừ lạnh một tiếng, xoay người sang chỗ khác. Vương mama đi đến bên cạnh Âu Dương Noãn, tươi cười đầy mặt nói: "Đại tiểu thư, lão nô biết người vẫn luôn hiếu thuận. Mong người có thể tạo điều kiện..."

"Nếu đã nói là có thứ dơ bẩn, ta tất nhiên muốn dọn dẹp sạch sẽ, viện này từ trong ra ngoài đều phải kiểm tra hết!" Tiên cô lạnh lùng thốt lên.

"Người..." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hồng Ngọc đỏ lên vì tức giận. Đây là viện của đại tiểu thư, sao có thể để người như bà ta kiểm tra chứ.

"Hồng Ngọc! Không được vô lễ!" Âu Dương Noãn một tay ngăn lại, nhẹ giọng nói: "Như lời tiên cô nói, ý là muốn lục soát viện này?"

Vương mama cười làm lạnh nói: "Đại tiểu thư, chuyện này thực sự rất quan trọng, là vì sự bình an của mẫu tử phu nhân. Lão gia đã nói là nhất định phải nghiêm tra. Đắc tội rồi!"

Khóe môi Âu Dương Noãn mang theo ý cười nói: "Mama khách khí rồi! Để mẫu thân được khỏe mạnh, điều ấy có là gì đâu!" Nói xong nàng xoay người phân phó nhóm mama quản lý: "Các người đều về phòng mình chờ hết đi, nếu tiên cô có gì cần phân phó thì nhất định phải tích cực phối hợp!"

Tất cả mọi người tuân lệnh đi vào, chỉ có Xương Bô là đứng bất động, Âu Dương Noãn mỉm cười nói với nàng ta: "Xương Bô, hôm qua Tước nhi nói có thứ muốn tặng cho ta, bây giờ chắc là cũng gần tới, người đi trước đón thiếu gia, nói với đệ ấy hôm nay ta còn có việc không gặp được. Vật kia người thay ta nhận rồi đem về đây là được!"

Xương Bô mặt mày kiên định gật đầu, người khác thấy thần sắc nàng ta trịnh trọng đều cảm thấy buồn cười. Nàng ta giống như binh lính tiếp nhận quân lệnh của tướng quân mà xoay người chạy đi.

Trong mắt Vương mama hiện lên một tia đắc ý, nói: "Đại tiểu thư quả nhiên suy nghĩ chu đáo, đại thiếu gia tính tình nóng nảy, nói không chừng nhìn thấy sẽ hiểu lầm cái gì đó. Không đến vẫn là tốt nhất. Đại tiểu thư, nô tỳ to gan, sẽ bắt đầu cho người kiểm tra trong viện!"

Âu Dương Noãn cười nhẹ: "Không, kiểm tra trong phòng ta trước!"

"Điều này sao có thể?" Vẻ mặt Vương mama giống như là rất khó xử cùng xấu hổ.

Âu Dương Noãn nói: "Sao lại không được? Cứ làm như lời ta nói. Đến kiểm tra những phòng khác cũng phải kiểm tra cẩn thận. Lục soát thật kỹ! Vương mama, ta nói trước, hôm nay là vì mẫu thân ta mới ngoại lệ cho phép người ngoài bước vào viện này. Nếu như thu hoạch được gì thì liền thôi, còn nếu như không lục soát được gì ta sẽ bẩm báo lại với tổ mẫu. Nói người vì mẫu thân mới đến một bà cốt chứ không phải tiên cô, tội danh này người phải tự mình gánh lấy!"

Vương mama nhìn thấy trên mặt Âu Dương Noãn lóe qua một tia lệ khí, theo bản năng đáp ứng một tiếng: "Dạ!"

Vương mama dẫn người đi các phòng kiểm tra một lần, phòng nào cũng thật cẩn thận chạm chỗ này đụng chỗ kia, Âu Dương Noãn ngồi phía xa xa, cũng không thèm quan tâm mặc bọn họ muốn làm gì thì làm.

Phương mama vẫn luôn theo sát phía sau, ngăn ngừa bọn họ động tay động chân. Lúc này lạnh lùng nói: "Các người phải kiểm tra thật cẩn thận, nếu bỏ sót chỗ nào, cẩn thận da các người!"

Trong viện, Âu Dương Noãn hơi hơi nhắm mắt lại, lẳng lặng chờ đợi.

Tất cả các phòng đều phải tra xét cẩn thận một lượt, quả nhiên cái gì cũng đều không có. Phương mama cười lạnh. Việc này cũng không có gì kỳ quái. Người ngoài như tiên cô này muốn vào viện, phòng ở toàn bộ tự nhiên sẽ được khóa lại. Đương nhiên cái gì cũng không đặt vào được. Trông mắt tiên cô vừa chuyển, giả lác cái chuông chỉ vào chân tường hạ viện, nói: "Ta đã bấm tay tính toán, chỗ này yêu khí nặng nhất, đào lên!"

Vương mama vỗ vỗ tay, một mama làm việc nặng lập tức cầm cái xẻng tiến lên, cúi đầu đào mấy chỗ nhưng không thu hoạch được gì. Tiên cô vung tay lên nói: "Thứ này sát khí rất nặng, để ta tự mình đào!" Nói xong liền nhận lấy cái xẻng, đi đến chỗ chân tường hung hăng đào xuống, qua một lát liền hô to: "Tìm được rồi!" Vừa hô bà ta vừa giơ lên một hình nhân. Trên mặt Vương mama lộ vẻ tươi cười.

Ngay trong nháy mắt, tiên cô lại nhìn thấy mọi người đều ngưng mắt nhìn mình. Sau đó lại nghe thấy một loạt tiếng bước chân, thanh âm vang lên dồn dập, bà ta thấy kỳ quái không tự giác quay đầu nhìn thoáng qua, ngay lập tức sợ hãi mở to hai mắt.

Là một con chó săn to bằng một con người lông lá rậm rạp đang điên cuồng dẫm mạnh lao về phía bà ta.

Thực sự là rất dọa người!

Tiên cô sợ tới mức tròng lớn mắt. Thường ngày hành sự lừa dối người đời có chỗ nào là chưa đi qua, thế nhưng một con chó khổng lồ như vậy thì chưa thấy bao giờ, cơ hồ cao bằng nửa con người. Nó le lưỡi, đôi mắt đỏ như máu đang lao rất nhanh về hướng này, làm cho người ta rất hoảng sợ.

Trung Quốc có một nói 'Gặp chó. Đừng chạy. Đứng thẳng đối mặt với nó'. Thế nhưng tiên cô này quá sợ hãi mà quên mất những lời này. Thậm chí quên luôn sứ mệnh của mình, bất chấp tất cả, liều mạng bỏ chạy! Bà ta điên cuồng chạy về phía Vương mama, Vương mama hoảng sợ, vội vàng muốn nhận lấy búp bê vải kia. Nhưng không biết lại bị ai ngăn chân, bị chó cắn một hồi.

Những người khác đều sớm tìm chỗ trốn. Ngay cả hai người đồ đệ của tiên cô cũng trốn một bên không dám chạy ra cứu. Vương mama vừa muốn đứng lên, Phương mama nhanh chóng chạy qua như muốn đỡ, lại cố ý hung hăng dẫm một cước thật mạnh lên bộ lưng già của bà ta, rồi kinh hô một tiếng: "Ai gia, Vương mama không sao chứ?"

Bọn nô tài nhìn thấy tình cảnh như vậy liền muôn lên hỗ trợ, lại bị ánh mắt lạnh lùng của nhóm mama trong viện của Âu Dương Noãn quét qua, như hổ rình mồi nhìn bọn họ chằm chằm làm cho sợ đến mức một cử động nhỏ cũng không dám, sợ con chó kia sẽ cắn đến mình.

Tiên cô không có ai để dựa vào nữa, đầu óc rối loạn cứ thế liều mạng chạy. Hoảng sợ quá độ, cuối cùng hướng ra phía ngoài chạy đi.

Tiên cô chạy trên đường cái một lúc thì vấp phải bậc cửa ngã sấp xuống. Đại cầu kia cũng hung mãnh chạy lên, hung hãn cắn xuống cái mũi của bà ta. Tiên cô hét lên một tiếng giống như nhà có tang! Tiếng hét chói tai xé rách màng nhĩ, khủng bố làm người ta kinh sợ!

Âu Dương Noãn nghiêng tai nghe. Trên mặt lộ ra một nụ cười.

Xương Bồ đứng cạnh cửa hắc hắc cười không ngừng.

Tiên cô ôm cái mũi, đau đến mức lẫn lộn dưới đất. Lúc này tâm trí đâu mà để ý đến con búp bê vải, sớm không biết đã quăng thứ đó ở nơi nào?

“Đồ súc sinh! Đây là đồ súc sinh! Mau! Mau bắt lấy nó!” Vương mama tức giận đến phát cuồng, giãy dụa thoát khỏi tay Phương mama, nhảy dựng lên lớn tiếng kêu. Cũng không để ý đến cái răng bị gãy, một miệng đầy máu, nói ra lại hở răng trông rất buồn cười.

Xương Bồ huýt sáo một tiếng, chó săn kia như nghe được tín hiệu, ngoan ngoãn chạy lại bên chân nàng ta, thở hồng hộc, le le đầu lưỡi giống như đang chờ chủ tử ban thưởng. Xương Bồ vỗ vỗ đầu nó tán thưởng.

Âu Dương Noãn lớn tiếng trách cứ: “Xương Bồ, ngươi mang đến thứ gì đây? Làm viện của ta náo đến mức rối tinh rối mù, còn không mau quỳ xuống!”

Xương Bồ quỳ mạnh xuống, hô to nói: “Tiểu thư, oan cho nô tỳ quá! Chó này là do đại thiếu gia mua ở ngoài chợ về. Còn nói là đặc biệt dũng mãnh hiểm辣, muốn mang lại đây để tiểu thư nhìn một cái. Ai ngờ nó lại đang đói bụng, chạy đi cắn cái mũi của tiên cô!”

Trong viện không biết là ai phụt một tiếng bật cười, tiếp theo là không ít người che miệng cười trộm. Vương mama giận tím mặt, bất chấp nói chuyện hở, miệng đầy máu, lớn tiếng quát: “Mau! Mau đỡ tiên cô dậy!”, cũng không để ý bản thân đang bị thương, dẫn đầu tiến lên đem tiên cô nâng dậy, tiên cô đau rên không thôi. Vương mama tìm kiếm khắp nơi trên người bà ta, ngay cả ống tay áo cũng lăn qua lộn lại xem vài lần, tuy nhiên vẫn không thấy tăm hơi con búp bê vải kia đâu, nhất thời toát mồ hôi lạnh.

Âu Dương Noãn thập phần nghiêm túc, lạnh lùng nói: “Vương mama, ngươi đang tìm cái gì vậy, chẳng lẽ sợ tiên cô mất nhiều máu mà chết sao?”

Vương mama sững sốt, đột nhiên hiểu được, quay đầu mở to hai mắt nhìn Âu Dương Noãn, mười phần là bộ dáng sợ hãi. Âu Dương Noãn nhẹ nhàng đi qua, vươn tay muốn đỡ lấy Vương mama, bà ta lập tức lui về sau hai bước, Âu Dương Noãn liền hỏi: “Mama làm sao vậy? Ngã gãy răng, bây giờ ngay cả nói cũng không nói được sao?”

“Đại tiểu thư, người thật rộng lượng. Bọn họ đến đây gây rối loạn Noãn các như vậy mà người còn lo lắng cho bà ta” Phương mama bước đến nhìn chằm chằm Vương mama: “Thế nào, Vương mama? Đã lục soát được gì chưa?”

Vương mama nhìn xung quanh đều là người của viện Âu Dương Noãn, mồ hôi lạnh lập tức chảy xuống. Bà ta đột nhiên cảm thấy, đây chính là một cái bẫy mà bản thân bất tri bất giác biến thành cá bị đặt trên thớt. Đã vậy bản thân lại còn đắc chí! Âu Dương Noãn này, quả thực là yêu nghiệt đầu thai! Thật là đáng sợ! Lão thiên gia!

“Đại tiểu thư thứ tội! Lão nô trước hết diu tiên cô về bôi thuốc rồi sẽ...rồi sẽ tới bồi tội với người!” Vương mama thở hồng hộc đỡ lấy tiên cô, thanh âm run run.

Trên mặt Âu Dương Noãn thế nhưng lại mang nụ cười áy náy, nói: “Đều là tại Tước nhi không tốt, trở về ta nhất định sẽ dạy bảo nó!”

Vương mama chỉ cảm thấy viện này rất bất ổn. Đại tiểu thư lại còn đáng sợ hơn. Bà ta một khắc cũng không dám ở lại, chạy nhanh quát lớn với hạ nhân đứng một bên: “Đi mau! Đi mau!”

Nhóm mama, nha hoàn ban đầu đi theo Vương mama vào viện đều xám xịt rời đi. Đi rất xa mà vẫn còn nghe được tiếng rên rỉ đầy thống khổ.

Chờ cửa phòng đóng lại, Âu Dương Noãn vươn tay. Hồng Ngọc vừa nãy thừa dịp hỗn loạn đã giấu con búp bê đem đến cho Âu Dương Noãn, nàng nhìn nhìn cười lạnh một tiếng: “Quả đúng như ta dự đoán!”

48. Chương 48: Trong Bụng Mẹ Kế Là Thiên Sát Cô Tinh

Phương mama cùng Hồng Ngọc đều tiến lên, liền nhìn thấy một con búp bê được may bằng vải trắng đơn giản. Dọc theo thân có viết một dãy chữ, đúng là ngày sinh tháng đẻ cùng tên Uyển Nhu của phu nhân.

Trên mặt búp bê còn có những cây châm thật nhỏ găm khắp nơi. Sắc mặt hai người không khỏi đại biến.

Lâm thị thật sự không tiếc hạ vốn gốc, vì để vu hãm cho Âu Dương Noãn còn đem ngày sinh tháng đẻ của bản thân đề lên, xem ra bà ta thật sự hận nàng đến tận xương tủy. Đầu tiên là ở trước mặt Lý thị giả bệnh để mời tiên cô đến, rồi cố ý nói Noãn các là nơi thích hợp để lập đàn cầu phúc, đây chính là muốn thừa dịp đuổi hết mọi người đi để đem hình nhân kia chôn xuống. Lúc ấy chỉ có tiên cô cùng hai đệ tử, bọn họ đem hình nhân chôn ở góc tường. Tiếp theo Vương mama sẽ mượn lý do đến điều tra, trước mặt mọi người phát hiện được hình nhân, nhân chứng vật chứng đều đầy đủ. Tất nhiên chủ nhân Noãn các sẽ bị nghi ngờ dùng vu thuật nguyên rửa Lâm thị. Đến lúc đó chỉ sợ Lâm thị sẽ nói Âu Dương Noãn vì việc bà ta mang thai, sợ đứa nhỏ uy hiếp đến địa vị của Tước nhi mà cố tình mưu hại. Cứ như vậy, Âu Dương Trì nhất định sẽ tin tưởng! Nếu làm tốt thì ngay cả Tước nhi cũng bị hiểu lầm là có đồng lõa... Quả thực là thủ đoạn thâm độc!

Khóe môi Âu Dương Noãn nhẹ nhàng cong lên, tay áo vừa lật liền đem búp bê vãi ném cho Hồng Ngọc: "Đốt đi!"

Rất nhanh, nó đã bị ném vào trong chậu than, Phương mama cầm que cời than vãi cái nó liền bùng cháy. Lâm thị hao hết tâm tư đặt lên con búp bê vãi này nhưng bây giờ đã hóa thành tro tàn. Âu Dương Noãn cười cười, nhìn Xương Bồ nói: "Vất vả cho người rồi!"

"Nô tỳ có làm được gì đâu. Đại tiểu thư mới thật là thông minh. Nếu không phải tiểu thư để đại thiếu gia tìm người luyện chó đến, lại cố tình bỏ đói nó một ngày, chỉ sợ hôm nay người chịu thiệt thòi lớn sẽ là chúng ta!" Xương Bồ ngại ngừng cười cười, không hề có nửa điểm kể công.

Hồng Ngọc có điểm không phục nói: "Đại tiểu thư, chúng ta như vậy liền quên chuyện này đi sao?"

Dưới ngọn lửa, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Âu Dương Noãn tựa hồ như cũng bị nhiễm một tầng hoa mỹ dị sắc, nàng mỉm cười nói: "Nếu bọn họ đã dâng đến cửa, ta đương nhiên cũng phải kính lại một phần đại lễ chứ!"

Nửa canh giờ sau, Âu Dương Trì nổi giận đùng đùng dẫn theo Âu Dương Khả, tiên cô cùng đến Thọ an đường, Âu Dương Khả giành nói: "Tổ mẫu! Tỷ tỷ lần này thật sự rất quá đáng..."

Lời còn chưa nói xong đã bị mắc lại trong cổ họng. Bên cạnh Lý thị là một người đang thần nhiên tươi cười, nhìn qua rất nhu thuận đáng yêu, không phải là Âu Dương Noãn thì là ai?

"Muội muội, làm sao vậy?" Âu Dương Noãn kinh ngạc nói

Âu Dương Khả chỉ vào cái mũi bị băng bó của tiên cô đang rên rỉ đau đớn ở một bên, nói: "Tổ mẫu, người xem. Tỷ tỷ dung túng chó dữ làm loạn, hung dữ cắn cái mũi của tiên cô thành như vậy! Đại phu nói nếu không trị liệu tốt, sẽ để lại hậu quả!"

Âu Dương Trì cũng lạnh lùng nói: "Noãn nhi, người lần này thật sự là quá đáng rồi! Sao có thể làm tiên cô bị thương thành dạng này?"

"Phụ thân nói phải! Tước nhi ở chợ nhìn thấy một loại chó hiếm lạ, nói là muốn mang về để tổ mẫu chiêm ngưỡng, con sợ đệ ấy quấy rầy tổ mẫu nghỉ ngơi nên đã bảo đem đến Noãn các để con xem trước, vừa vặn lúc đó tiên cô đang làm việc nên không khéo đã làm ngài ấy bị thương. Trong lòng con thực sự rất áy náy..." Âu Dương Noãn nói thập phần chân thành, tha thiết làm cho người khác vừa nhìn liền cảm thấy không đành lòng trách mắng.

"Người..." Mặt Âu Dương Khả lập tức trắng bệch, rồi lại đỏ bừng, trong mắt toàn là phần nộ. Muốn mắng lại không biết mắng cái gì cho tốt. Chỉ có thể cố giữ vẻ mặt bình tĩnh không nói một lời.

Lý thị không kiên nhẫn nói: "Tốt lắm! Tốt lắm! Các người đang trách Noãn nhi sao? Đem đến một đạo cô nói muốn lập đàn ở trong viện nó cũng liền thôi đi, Noãn nhi đã ngoan ngoãn để viện cho các người muốn làm gì thì làm rồi lại còn nói viện nó không sạch sẽ này nọ. Cuối cùng còn đi tra xét, cái gì cũng xét không ra lại chọc tức con chó để nó cắn cho. Các người còn không biết xấu hổ đi trách cứ nó! Cũng không ngần ngại xem, nếu như việc này truyền ra ngoài thì sẽ bị người ta chê cười nhà chúng ta ra sao! Đúng là không biết chừng mực!"

Âu Dương Trì ngẩn người, vốn là muốn trút giận nhưng nhìn đến vẻ mặt tức giận của Lý thị cùng hai mắt hiện rõ sự ủy khuất của trưởng nữ, nhất thời không biết nói gì cho phải, đành oán giận nói: "Đều do súc sinh kia gây họa, sáng mai lập tức đem nó đi giết!"

Âu Dương Noãn thở dài nói: "Phụ thân, con chớ kia dù sao cũng chỉ là đồ súc sinh, người nào, việc gì nó cũng đều không rõ. Mẫu thân nay đã mang thai nhưng lại đang sinh bệnh, lúc này không thích hợp sát sinh. Phụ thân tạm tha cho nó đi!"

Âu Dương Trì cau mày, ngẫm lại cũng thấy là điềm xấu nên vẫy tay nói: "Quên đi!"

Âu Dương Khả vẫn chưa vừa ý, phần hận không thôi, hình nhân tìm không thấy căn bản không thể vu hãm cho Âu Dương Noãn được nữa, nếu truy cứu thêm cũng không còn ý nghĩa gì nên nói: "Tổ mẫu, tiên cô có chuyện muốn nói với người!"

Tiên cô bùm mặt đi tới, một mùi máu tươi tanh nồng xộc vào mũi. Lý thị nhìn thấy bộ dáng chật vật của bà ta, nửa điểm tiên phong đạo cốt cũng không có, bất giác chán ghét thêm ba phần, nhíu mày nói: "Tiên cô có gì muốn nói?"

Tiên cô oán giận liếc mắt nhìn Âu Dương Noãn một cái rồi nói: "Lão thái thái, ta có câu này không biết có nên nói hay không, nhưng nếu ngài đã mời ta đến đây, ta liền phải nói cho hết lời mới phải đạo. Vị đại tiểu thư này, ngày sinh tháng đẻ lại khắc với đứa nhỏ trong bụng phụ nhân..."

"Người nói cái gì?" Không cần nói đến Lý thị, ngay cả Âu Dương Trì cũng ngây ngẩn cả người. Âu Dương Khả lại lộ ra nụ cười lạnh.

"Lão thái thái, Huệ An thái sư của Trữ quốc am cầu kiến!"

Lý thị lập tức đứng lên, thần sắc luôn luôn trấn định rốt cuộc cũng không giữ được nữa, thanh âm hưng phấn run run: "Cái gì? Huệ An thái sư? Mau mời ngài vào!"

Trữ quốc am là nơi Thái hậu từng trú ẩn thanh tịnh, là nơi chính Thánh Thượng tự mình ban danh, trụ trì kế nhiệm luôn được lựa chọn kỹ càng trong muôn ngàn nhân tuyển. Huệ An thái sư này là người trụ trì lâu nhất, cách giảng kinh phổ độ chúng sinh đức cao vọng trọng. Ngày thường Lý thị đi kính hương muốn gặp mặt còn phải xếp hàng mà cũng chưa chắc là đã được gặp, hôm nay tự nhiên lại tự mình đến nhà. Quả thực là gặp được đại vận!

Không bao lâu, chợt nghe âm thanh gõ mõ lúc ẩn lúc hiện, nghe được người nọ niệm câu 'Bồ Tát từ bi, giải oan giải kết!'. Sau đó thấy một người nhẹ nhàng vén rèm đi vào. Trong nhất thời ánh mắt mọi người đều hướng ra cửa liền nhìn thấy một người chưa tới năm mươi tuổi, tướng mạo bình thường, ánh mắt trời sinh có một loại thương xót từ ái, hoảng hốt nhìn lại thì giống như sen trắng nở rộ, làm người khác không tự chủ được mà nghiêm cẩn kính trọng.

Lý thị nhìn, quả nhiên là Huệ An sư thái, cười đến nổi mặt mày đều không nhìn thấy, tự mình đi ra tiếp đón: "Sư thái sao lại đại giá quang lâm đến đây?"

"A di đà phật, bản ni ngẫu nhiên đi qua nơi này, chỉ cảm thấy trong không khí có hơi thở bất thường, giống như dự báo trước sắp có chuyện xảy ra, liền bước vào quấy rầy gia chủ!"

"Sư thái nói phải. Đúng là sát khí của đại tiểu thư đọng vào đứa nhỏ trong bụng phụ nhân. Nên mới có hiện tượng dị thường này!" Tiên cô vội vàng nói, khiến cho cái mũi bị một trận đau nhức, vội vàng ôm lấy sợ gió đánh vào.

"Tiên cô, người bớt nói lại đi!" Lý thị lạnh lùng nhìn bà ta một cái. Chỉ cảm thấy thật chướng mắt, "Không biết sự khác thường trong lời sư thái rốt cuộc là vì sao?"

"Trước hết khoan nói vội, nếu bản ni đã đến đây, âu cũng là duyên phận, ta sẽ vì quý phủ phê một đám mệnh đi!" Huệ An sư thái sau khi ngồi xuống, suy nghĩ một lát rồi chậm rãi nói.

Lý thị nhộn nhạo vui mừng. Quý tộc kinh đô này có nhà nào mà không mong mời được Huệ An sư thái phê mệnh nhưng ngài vẫn luôn ít đáp ứng, hôm nay lại tự mình tới cửa chẳng phải là việc đại vui sao! Ngay cả Âu Dương Trì luôn luôn bài xích chuyện quỷ thần nghe được cũng nổi lên năm phần vui mừng. Có thể được Huệ An sư thái phê mệnh, nói ra bên ngoài cũng là một chuyện cực kỳ vinh hạnh! Chỉ có Âu Dương

Khả là nhúu mày, thăm nghĩ lão ni cô này đúng là nhiều chuyện, sớm không đến trễ không đến, lại có tình đến đúng thời khắc mấu chốt, cũng đánh gãy luôn lời nói của tiên cô.

Huệ An sư thái thứ tự xem qua ngày sinh tháng đẻ của Lý thị, Âu Dương Trì. Lại đối chiếu với tướng mệnh. Liền thừa nhận, nói Lý thị phú quý song toàn, phúc lộc không thiếu, nói hay đến nỗi hai người liên tục gật đầu, mặt mày hớn hở.

Lại nhìn đến Âu Dương Noãn, cũng không rời đi liền mà nhìn chăm chăm nàng hồi lâu, cuối cùng nói: "Số mệnh ngài cực kỳ cao quý! Bần ni quả thật không dám tính!"

Lý thị cùng Âu Dương Trì liếc mắt nhìn nhau một cái, cảm thấy thập phần kỳ quái, tướng mệnh của bọn họ đều có thể xem, vì sao của Âu Dương Noãn lại không xem được? Nhưng Huệ An sư thái cũng không có ý giải thích, chỉ cười cười mà không nói. Âu Dương Noãn cũng không thêm để ý đến số mệnh của mình, về mặt hết sức bình tĩnh nhìn Huệ An sư thái mỉm cười nói: "Sư thái, mẫu thân ta sinh bệnh, không biết ngài có thể vì người cũng phê một lời, xem đến rốt cục là bị cái gì quấy phá!"

Huệ An sư thái gật đầu nói: "Được!"

Âu Dương Trì vừa nghe lập tức đem ngày sinh tháng đẻ của Lâm thị viết ra rồi cung kính đưa qua nói: "Phu nhân ta mang thai đã hơn một tháng, từ hôm qua nàng nói cả người bắt đầu đau nhức không thể chịu được. Mong sư thái nhìn xem là do duyên cớ vì sao?"

Huệ An sư thái cúi đầu nhìn, gật gật đầu rồi hỏi: "Không biết phu nhân thụ thai từ khi nào?"

Âu Dương Trì có chút xấu hổ. Lý thị lạnh lùng nhìn hẩn một cái, hẩn liền lập tức cười ngại ngùng trả lời ngày sinh hoạt vợ chồng của hai người.

Huệ An sư thái cúi đầu bấm tay tính toán, một lúc thì sắc mặt liền ngưng trọng, nhúu mày nói: "Đây là chính xác?"

Âu Dương Trì gật đầu nói: "Đúng vậy!"

Huệ An sư thái đột nhiên thở dài một tiếng, không nói một lời liền hướng ra cửa bước đi. Lý thị kinh hoảng liền ngăn lại: "Sư thái làm sao vậy? Là do chúng ta đã mạo phạm đến ngài sao?"

Huệ An sư thái lắc đầu nói: "Chuyện này thực sự là không thể nói, thứ lỗi vì bần ni đã quấy rầy!" Nói xong liền muốn cáo từ

Trong lòng Lý thị lại càng nghi hoặc, một bên ngăn người lại, một bên khẩn thiết cầu xin: "Sư thái, mong ngài hãy nói ra suy nghĩ của mình, mong ngài nói thật chi tiết cho chúng tôi được biết!"

Âu Dương Noãn khẽ mỉm cười, nói: "Huệ An sư thái, ngài vừa rồi cũng có nói, ngài đi ngang nhà ta cũng là hữu duyên, tổ mẫu cũng thật tâm kính trọng ngài, ngài có điều gì lại cứ nói một nửa thì về sau tổ mẫu sao có thể yên tâm? Ngài từ bi, có cái gì xin cứ nói!"

Về mặt của Âu Dương Trì cũng kỳ quái, vội vàng thành khẩn nói: "Sư thái, có chuyện gì ngài cứ nói thẳng!"

Huệ An sư thái nhúu mày, trầm mặc nửa ngày không nói, cuối cùng thở dài một tiếng nói: "Một khi đã như vậy, bần ni mạn phép được nói thẳng. Trong bụng phu nhân của quý phủ, cùng nguyệt âm nhật âm khí âm phong âm mà đến, chính là mệnh cách Thiên sát cô tinh, chính là cái gọi là cô loan quả tức tinh. Tiến giác vì cô, lui giác vì quả. Thí chủ, đây quả thật là điềm chẳng lành!"

"Thiên sát cô tinh? Đây là ý gì?" Sắc mặt Lý thị đại biến, giữ chặt lấy tay áo Huệ An sư thái nói: "Sư thái, ngài hãy nói rõ ràng một chút!"

Huệ An sư thái thở dài nói: "Ban đầu bần ni nhìn thấy quý phủ được bao quanh một tầng hắc khí, trong lòng có nghi hoặc, cố ý tiến vào phê mệnh cách cho các vị, phát hiện tất cả mọi người đều không có gì khác biệt. Thế nên ta có tình hỏi Thị lang đại nhân ngày thụ thai của phu nhân, lại kết hợp với việc thân thể phu nhân không khỏe cùng với tầng hắc khí kia rồi mới dám kết luận. Đứa nhỏ trong bụng phu nhân quý phủ có mệnh cách Thiên sát cô tinh, loại mệnh cách này hình phạt chính khắc. Nay cả người phu nhân đều đau nhức không chịu nổi chính là do sát khí của nó. Nhưng cái này cũng chỉ mới là bắt đầu mà thôi, Thiên sát cô tinh khắc phụ thân, mẫu thân, khắc huynh đệ tỷ muội, khắc cả thế tử của mình. Nói chính xác là khắc

hết những người thân, lục thân vô duyên, chuyện hôn nhân khó khăn, số mệnh phải cô độc cả đời...Haizzz, chỉ sợ lão thái thái cùng Thị Lang đại nhân tuổi thọ sẽ vì đứa nhỏ này mà hoàn toàn đoạn tuyệt. Thí chủ cả đời ăn chay niệm phật, sao có thể gặp vận xui như vậy chứ?”

Lý thị vừa nghe, sắc mặt liền trắng bệch. Nghĩ đến giấc mơ kia của Âu Dương Tước cảm thấy không khỏi hoảng sợ. Âu Dương Trì nói muốn đặt tên đứa nhỏ là Âu Dương Hạo, nghĩa là vân hồng thủy mệnh mông. Hồng thủy kia chẳng phải là hóa thân của Âu Dương Hạo hay sao? Hồng thủy đánh sập phòng ốc, ép chết mình, chẳng phải chính là mệnh khắc thân nhân của đứa nhỏ này sao? Đây chính là ông trời đang cảnh báo mình! Trời ạ, tuy rằng Lâm thị hoài thai đứa nhỏ không phải là điều bà muốn, nhưng dù sao cũng là cốt nhục Âu Dương gia, bà cũng thực sự cao hứng, ai ngờ lại là sát tinh!

Âu Dương Trì vừa nghe, lập tức tiến lên trước vài bước, trên mặt toàn là thần sắc vội vàng, nôn nóng: ”Lời sư thái nói có chính xác không?”

Huệ An sư thái đen mặt lại, nói: ”Bần ni chỉ là vô tình đi qua nơi này, cùng người trong gia đình chưa từng gặp gỡ. Sao lại dám hồ ngôn loạn ngữ? Nói cũng đã nói rồi, tin hay không là ở thí chủ!”

Âu Dương Khả vừa nghe sắc mặt liền trắng bệch. Sao lại thiế này? Rõ ràng là mẫu thân cố tình giả bệnh để vu hãm cho Âu Dương Noãn, như thế nào qua miệng Huệ An sư thái lại trở thành là do đệ đệ khắc mẫu thân? Cái đó và kết quả ban đầu mà mẫu thân mong muốn hoàn toàn trái ngược!

Lý thị cùng Âu Dương Trì liếc nhìn nhau, trong lòng mỗi người đều tin đến tám phần. Huệ An sư thái cùng Âu Dương gia chưa từng lui tới, quả thật không có ý đồ gì để lừa gạt mọi người, đứa nhỏ kia...Thực sự là số mệnh khắc thân nhân sao?

”Sư thái không cần tức giận! Phụ thân cũng là sốt ruột. Vừa rồi nghe sư thái nói, nếu mẫu thân mang thai đứa nhỏ này sẽ khắc chết chính mình, không biết là có phương pháp hóa giải hay không?” Âu Dương Noãn sầu lo hỏi.

Huệ An sư thái thở dài, nói: ”Nữ thí chủ, đừng trách bần ni thấy chết mà không cứu. Cổ ngữ nói, Thiên sát cô tinh là không thể tránh. Cô khắc lục thân tử phụ mẫu. Thiên át quý nhân khó hiểu cứu. Chỉ có tu thân làm việc thiện mới giảm được một ít, vẫn là mong các vị sau này làm nhiều việc thiện, cẩn thận một chút!”

Lý thị vừa nghe liền nóng nảy, gắt gao giữ chặt tay áo Huệ An sư thái, nói: ”Sư thái, nếu như đứa nhỏ này không còn thì sao?”

Âu Dương Khả nhất thời sợ hãi, nói: ”Tổ mẫu, sao người lại nói như vậy?”

”Không phải, không phải thiếu gia tương lai là Thiên sát cô tinh! Mà là...”

”Tiên cô có chuyện muốn nói sao?” Ánh mắt lạnh lùng của Âu Dương Noãn đảo qua tiên cô, mỉm cười: ”Tiên cô, ngài bị thương nặng như vậy, phải tĩnh dưỡng thật tốt, hơn nữa hôm nay trong nhà còn có việc, thật sự không thể tiếp đãi chu đáo. Ngày khác Noãn nhi nhất định mang trọng lễ đến tạ tội!”

Tiên cô biết hôm nay Huệ An sư thái đến đây thì vai diễn này coi như chấm dứt, chỉ sợ một phen tiền của Lâm thị cũng không lấy được. Uy danh của Huệ An sư thái và mình chênh nhau một trời một vực, nếu ra mặt phản đối lời của sư thái bị truyền ra ngoài thì chắc chắn mọi người chỉ nghĩ mình là hạng người lừa đảo, sau này sẽ rất khó làm ăn. Đang ở thế tiến thoái lưỡng nan, lại nghe đến trọng lễ tạ tội, ngay cả cái mũi vì sao bị thương nặng cũng quên, cười làm lạnh nói: ”Phải, Huệ An sư thái nói phải, đạo hạnh của ta quá nhỏ bé, đã nhìn lầm quý khí trên người đại tiểu thư thành sát khí. Nói như vậy sát khí là đến từ đứa nhỏ trong bụng phụ nhân mới đúng!”

”Người lại nói bậy ta lập tức cắt đầu lưỡi của người!” Âu Dương Khả dậm chân, hung tợn nói.

”Ba” một tiếng, Âu Dương Trì hung hăng đánh cho Âu Dương Khả một cái tát. Âu Dương Khả khiếp sợ ôm mặt, không rõ vì sao phụ thân lại đánh mình, lại nghe Âu Dương Trì lạnh lùng nói: ”Hỗn xược! Không được vô lễ với khách nhân! Còn không mau cút ra ngoài cho ta!”

Âu Dương Noãn ánh mắt lạnh nhạt, nhưng lại vỗ giắt mình nói: ”Phụ thân, muội muội còn nhỏ không hiểu chuyện. Người đừng nóng giận!”

Âu Dương Khả giận dữ trừng mắt nhìn Âu Dương Noãn một cái, da mặt dày không chịu đi. Nếu như đi rồi, lão thái thái kiên trì muốn bỏ đi đứa nhỏ trong bụng mẫu thân thì phải làm thế nào? Như vậy thì bọn họ biết trông cậy vào đâu? Mẫu thân cúi đầu nhiều năm như vậy, nghĩ rằng có con là có thể trở mình, bây giờ sao mọi chuyện lại thành ra thế này?

Tiên cô thấy thế đành ngượng ngùng nhận lễ rồi theo nha hoàn đi ra ngoài.

Lý thị cũng không hề do dự, lời vừa thốt ra miệng liền hối hận. Biện pháp trừ bỏ đi đứa nhỏ này thì rất nhiều, cần gì phải hỏi Huệ An sư thái. Nếu không cẩn thận để chuyện này truyền ra ngoài không phải Âu Dương gia sẽ mất hết mặt mũi hay sao? Thấy nét mặt già nua của Lý thị thoáng hồng, Âu Dương Noãn liền đứng dậy đón lấy cánh tay Lý thị nói: "Tổ mẫu, người đừng nóng vội. Có chuyện gì thì từ từ nói. Sư thái cũng không phải người ngoài, tự nhiên sẽ có ý hay!"

Lời này vừa nói ra, Lý thị vội vàng gạt đầu, nói: "Đúng vậy, sư thái, cầu ngài hãy cho chúng tôi một biện pháp hóa giải!"

Huệ An sư thái nói: "Sự việc cho tới bây giờ cũng chỉ có thể nghe theo thiên mệnh. Từ hôm nay trở đi mong lão phu nhân mỗi ngày vì Âu Dương gia cầu phúc mà tụng kinh trăm lần. Đứa nhỏ sau khi ra đời thì mau chóng đưa lên chùa miếu, vì hấn mà tìm một cao sư đạo pháp để từ đó về sau xuất gia quy y cửa phật. Thứ nhất sẽ không liên lụy đến người nhà, thứ hai là vì bản thân mà tích phúc, lấy kiếp này cầu cho kiếp sau!"

"Không được!" Âu Dương Khả cơ hồ như nhảy dựng lên, đệ đệ này là lợi thế lớn nhất mà bọn họ có được để đấu với Âu Dương Noãn. Làm sao có thể vừa sinh ra đã phải đem lên chùa, nàng ta bất chấp tất cả lao lên nắm lấy cánh tay Âu Dương Trì, vội vàng nói: "Phụ thân, đệ đệ trong bụng mẫu thân là cốt nhục của người. Người làm sao có thể tin tưởng lão ni cô này hồ ngôn loạn ngữ chứ?"

"Nghịch súc! Còn không mau quỳ xuống!" Trong lòng Lý thị tức giận đến cực điểm. Lâm thị này trăm phương nghìn kế mưu hại trưởng tôn của mình, bây giờ còn chưa từ bỏ ý định, cư nhiên còn muốn sinh ra cái thiên sát cô tinh này, đây là cố ý muốn Âu Dương gia đoạn tử tuyệt tôn đây mà! Sinh hạ nữ nhi cũng không biết dạy bảo, dám ở Thọ an đường này cãi lộn, thật sự là không còn ra thể thống gì nữa!

49. Chương 49: Trong Bụng Mẹ Kế Là Thiên Sát Cô Tinh 2

Âu Dương Trì thấy mẫu thân tức giận liền dùng sức gạt Âu Dương Khả ra, nàng ta không kịp đề phòng liền ngã ngửa dưới đất, không dám tin trừng mắt nhìn ánh mắt vô tình của tổ mẫu cùng phụ thân. Tức giận đến phát khóc!

Âu Dương Noãn ở một bên nhìn Âu Dương Khả không giữ hình tượng mà khóc lóc nỉ non. Nàng cười lạnh, trong lòng tổ mẫu, con dâu thì tính là cái gì, cháu gái là cái gì. Con trai cùng tôn tử mới là vận mệnh của người. Nhất là Âu Dương Trì, đó là người mà bà dựa vào nửa phần đời còn lại. Làm sao có thể để người khác dễ dàng khắc đi!

Quả nhiên Lý thị không chút nghĩ ngợi đáp: "Nếu như hôm nay sư thái không đến. Nếu như không có ngài chỉ điểm. Chúng ta còn ngây thơ không biết đã có một nghiệt thai như thế. Tương lai con ta bị khắc, mạch máu Âu Dương gia không phải cứ như vậy mà đoạn tuyệt sao? Sư thái yên tâm, chúng ta nhất định sẽ theo lời ngài mà làm! Ít ngày nữa còn có thể vì am trung Bồ tát trọng tổ kim thân, mong cho tai qua nạn khỏi, cả đời bình an!"

Huệ An sư thái gạt gạt đầu, mỉm cười nói: "Ngã phật từ bi, chắc chắn sẽ giúp phúc con cháu của thí chủ kéo dài, phúc báo lâu dài!"

Lý thị niệm phật: "Chỉ hy vọng là thế, a di đà phật, Bồ tát phù hộ!"

Lúc Huệ An sư thái cáo từ, Lý thị tự mình tiễn ra tận cửa. Âu Dương Noãn đi theo bên cạnh, đỡ lên xe.

Huệ An sư thái mỉm cười chấp tay nói: "Không cần tiễn xa hơn, thí chủ xin dừng bước!"

"Sư thái đi thông thả!" Trên mặt Âu Dương Noãn mang theo tươi cười, mày ngài tuyệt trần giãn ra, sáng rọi chói mắt làm người ta không dám nhìn thẳng. Huệ An sư thái cẩn thận nhìn nhìn nàng rồi mới mỉm cười rời đi.

Xe ngựa của Huệ An sư thái không có về Trữ quốc am mà lại đi vào hậu viện Trấn quốc hầu phủ. Vừa vào đã thấy Lão thái quân đứng chờ ở cửa, Huệ An mỉm cười muốn đi lên hành lễ liền bị lão thái quân ngăn cản: "Ta với muội là chỗ thân quen, không cần đa lễ!"

Huệ An sư thái mỉm cười ngồi xuống bên cạnh lão thái quân, giọng điệu thân thiết nói: "Thân thể tỷ đỡ hơn chưa?"

Trữ lão thái quân gật gù đầu, lại cười nói: "Mấy ngày này tốt hơn nhiều rồi, A Nam, muội thì sao?"

Đỗ mama nhìn hai người mỉm cười, dâng trà xong liền lui qua một bên hầu hạ.

Huệ An sư thái mỉm cười, vỗ nhẹ tay lão thái quân, trong mắt ảm ảm có lệ quang: "Bàn ni vẫn luôn rất tốt, chỉ là, Hoa quân tỷ đã già rồi, trên đầu đã có sợi bạc..."

Tuy trên mặt Trữ lão thái quân còn mỉm cười, nhưng trong mắt đã có ánh lệ: "Mới năm nào còn nhiều tỷ muội, ta sống người chết nay còn mấy người, có đôi khi ta thường nhớ đến lần đầu tiên gặp muội. Năm đó muội mới mười một tuổi, trên đầu còn cài trâm hình con bướm khảm đá ngọc lục, lúc bước đi cánh bướm rung rinh lúc ẩn lúc hiện nhìn rất xinh đẹp..." Nói tới đây, bà đột nhiên nhìn đến thiện nữ trên đầu Huệ An, trong lòng đau xót không nói nên lời.

Người ngoài nghe được chắc chắn sẽ kinh ngạc vạn phần, hiện nay ai ai cũng biết Huệ An sư thái nhưng lại có cực ít người biết được xuất thân của bà. Huệ An sư thái kỳ thực xuất thân danh môn, cùng Trữ lão thái quân là bạn thân, đến khi phụ mẫu lần lượt qua đời, bà cự tuyệt việc gia tộc sắp xếp cuộc đời mình mà dứt khoát xuất gia.

"Không cần đau lòng. Bàn ni xuất thân từ nhà quyền quý, nửa đời người đều phải đoán tâm tư lòng người mà sống, ngay cả trong giấc mơ cũng đều kiêng kỵ những người tâm tư độc ác đó, sớm đã quá mệt mỏi rồi! Lúc trước bàn ni từng nói với người, nếu phải ở lại trong nhà mà phải xem sắc mặt những người đó mà sống thì tình nguyện cắt tóc đi tu, sống dựa nơi cửa phật, cả đời thanh tịnh. Người còn nhớ rõ không, những lời này đến nay bàn ni vẫn chưa từng hối hận!"

Lúc trước, khi phụ mẫu thân sinh của Huệ An qua đời, toàn bộ gia nghiệp lớn như vậy đều bị thúc thẩm chiếm lấy. Nhân duyên tốt bị cướp đi, từ một thiên kim hòa môn bị biến thành một đứa trẻ mồ côi phải xem sắc mặt người ta mà sống, bà sao lại không hận cho được! Đáng giận nhất là những người đó còn đem bà gả cho một tên ăn chơi trác táng, hủy hoại cả một đời người. Nếu đã như vậy, bà tình nguyện đem hết phú quý giao cho họ, chịu đựng trong am ni cô lạnh lùng cô tịch nhưng lại cả đời trong treo, an bình.

Thường nói làm bạn nơi cửa phật tâm tình thanh tịnh cùng thoải mái, thế nhưng với một thiếu nữ mới vừa thanh xuân lại phải ở am ni cô chịu đựng sống qua ngày, quả thực là một loại thiêu đốt, tra tấn tâm can! Chính vì hiểu điểm này nên Trữ lão thái quân mới càng đau lòng hơn khi nhìn Huệ An. Nghĩ đến muội ấy cứ như thế sống đến hết cuộc đời trong lòng bà càng khổ sở hơn. Trong lời nói không giấu được vài phần tiêu điều: "Nói cùng đúng, dù sao cũng muốn bình an. Lúc trước muội đính hôn, rõ ràng đó là một mối hôn sự tốt. Không ngờ lại bị người thím vu cho thân thể nhiễm bệnh hiểm nghèo, đem mối nhân duyên đó mạnh mẽ đoạt lấy cho biểu tỷ muội, làm chậm trễ cả đời muội muội. Mỗi khi nhớ lại, ta đều phẫn hận ông trời tại sao lại để cho bọn người đó hoành hành vô kỷ! Ép buộc một thiếu nữ ngay cả đường cũng không còn mà đi!"

"Tỷ đó!" Huệ An sư thái mỉm cười bình thản: "Cả đời bàn ni, nửa đời trước không chịu được thống khổ cùng tra tấn, tuổi già càng muốn thoát tục không vướng sự đời nơi cửa phật. Nhưng trải qua đời này cũng coi như là hơn những nữ nhân bình thường rồi! Thái Hậu muốn tới Trữ quốc am nghe bàn ni giảng kinh, Hoàng Hậu, Quý phi, quý nhân lại trăm phương nghìn kế muốn đến nịnh bợ chỉ cầu bàn ni phê cho một mệnh số tốt! Nhưng thật ra lúc trước biểu tỷ của bàn ni ghen tị thành tính, luôn muốn hãm hại con vợ kế, tiếng xấu đồn xa. Mẫu thân nàng ta thì tức tuổi mà chết, bàn ni so với những người đó thì thoải mái hơn nhiều!" Nói xong liền cười rộ lên.

Trữ lão thái quân cười nói: "Lúc trước, bên ngoài nhìn muội rất yếu đuối nhưng thực ra nội tâm lại rất kiên cường, sống chết cũng không chịu cúi đầu!"

Huệ An sư thái mỉm cười nói: "Nếu không như vậy, nhân sinh cả đời này làm sao vượt qua được!"

“Nói cũng phải, cả đời này của ta cũng không hơn muối bao nhiêu. Đầu tiên là ái nữ chết sớm, lão gia lại cũng qua đời, nay con trai ta cũng còn triền miên trên giường bệnh. Hiện tại Trần quốc Hầu phủ nhìn bên ngoài như gấm thêu hoa, nhưng thực chất lại toàn là đàn sói. Ta thật sự như...” Trữ lão thái quân thở dài.

Huệ An sư thái hiểu ý, âm thanh dần dần thấp đi: “Cả đời này của tỷ đúng là cũng không dễ dàng!” Một lát sau, bà hơi hơi nở nụ cười nói: “Nhưng mà ngoại tôn nữ của tỷ, bản ni thấy cũng không hề yếu đuối, nàng bị kẻ mẩu tính kẻ hãm hại như vậy, nếu đổi lại là bản ni lúc trước, chỉ sợ đã bị tức đến hộc máu. Nhưng nàng ta, bản ni nhìn mãi cũng không ra nửa điểm tức giận, ngược lại mỉm cười nhẹ nhàng đem đối phương quay vòng, còn biết đến đây cầu người đầu tiên. Nói thật, nếu không phải tỷ tự mình đến mời, Âu Dương phủ nhỏ nhỏ này, bản ni sao có thể xuất am?”

Trữ lão thái quân gật gật đầu, nói: “Ta cũng thấy vậy, nếu không phải là muối chỉ sợ lão thái thái hồ đồ cùng kẻ làm phụ thân nhân tâm kia sao có thể dễ dàng tin tưởng?”

Huệ An thở dài nói: “Nếu nữ nhi của tỷ có nửa điểm lợi hại như người cháu gái này thì cũng sẽ không bị thứ nữ kia bức tử!”

Trữ lão thái quân nhíu mày lại, nhớ đến lúc trước, nữ nhi bệnh nặng vẫn còn vì phu quân lang tâm cầu phước kia mà quỳ gối cầu xin mình, không khỏi cảm thấy đau đớn nói: “Uyển Thanh đúng là hồ đồ. Ta đã sớm nói với nó đừng quá tin nữ nhân kia, nó lại không nghe. Cứ bị tỷ muội tình thâm giả dối kia bịt mắt. Ta vốn định mang nữ nhân kia gả đi thật xa. Ai ngờ nàng ta quả nhiên thủ đoạn lợi hại, chẳng những thông đồng cùng tỷ phu, còn lừa dối nữ nhi ngốc nghếch của ta không để ý thân thể bệnh nặng mà quỳ xuống cầu ta thành toàn! Uyển Thanh khi đó nghĩ rằng nữ nhân kia dù sao cũng là muội muội của nó nên sẽ đối xử tử tế với tỷ đệ Noãn nhi. Không nghĩ rằng nữ nhân mà mình đưa đến lại là người lấy oán trả ơn, nay hối hận cũng đã muộn! Ta chỉ hận lúc trước không đủ nhân tâm trừ bỏ cánh của nó khi chưa bay được, miễn cho bây giờ lâm vào cục diện bó tay bó chân!”

Huệ An gật gật đầu, nói: “Nay biết cũng chưa muộn. Chỉ là hiện tại vẫn còn cố kỵ bào huynh của nàng ta đã là bộ binh Thượng thư mà thôi. Tỷ hãy để tâm tình thả lỏng. Có chuyện gì cũng đừng ngại mà tìm Noãn nhi thương lượng, nhiều người giúp cũng tốt hơn, làm việc cũng chu đáo hơn.”

Trữ lão thái quân cười nói: “Xem muội nói kia, Noãn nhi dù thông minh nhưng cũng chỉ là một tiểu hài tử. Để nó ở cái quý phủ kia, cùng với tổ mẫu bạc tình, phụ thân vô tình, kẻ mẩu lại ác độc đó ta vốn đã không yên lòng, sao còn để nó phải lo lắng cho ta nữa chứ?”

Huệ An lắc đầu cười nói: “Bản ni ở Trữ am cùng tiên sư tu hành nhiều năm. Hôm nay nói đùa nhỏ chưa kịp chào đời kia là thiên sát cô tinh theo lời tỷ nhắc nhở. Bản ni đáp ứng nói như vậy không biết đã tổn hại bao nhiêu tâm linh tu hành được. Nếu đã như vậy cũng không ngại tiết lộ thiên cơ, ngoại tôn nữ của tỷ, mệnh cực kỳ cao quý. Sau này đủ lông đủ cánh, chỉ sợ người hầu phủ cùng lão thái quân còn muốn dựa vào nàng nhiều hơn!”

Trữ lão thái quân mặc dù không quá tin tưởng nhưng mắt không tự chủ được mà đỏ lên, lấy khăn nhẹ nhàng lau nước mắt: “Nếu được như thế, nha đầu số khổ kia trên trời có linh cũng có thể mỉm cười!”

Huệ An gật gật đầu nói: “Nếu tỷ thật sự muốn nhìn ngày đó, phải bảo trọng cho tốt. Chăm sóc thân mình chu đáo, chuyện trước chuyện sau cái gì cũng không cần nghe cũng đừng nhìn, nên ăn thì ăn, nên ngủ thì ngủ. Tỷ đường đường là lão thái quân hầu phủ, là cáo mệnh nhất phẩm phu nhân, là mẹ cả của bọn họ. Nếu như bọn chúng không có mắt dám đụng đến tỷ, bản ni cho dù là người xuất gia cũng liều chết cùng bọn họ nói chuyện phải trái!”

Trong lòng Trữ lão thái quân cảm động, liền cầm lấy tay Huệ An, nhất thời không nói được lời nào. Đỗ mama ở một bên nhìn lại mỉm cười. Huệ An sư thái này tuy đã tu hành nhiều năm nhưng bản tính lại không thay đổi nhiều, nhất là tính cách trọng tình trọng nghĩa, nếu không sao có thể lão thái quân vừa ra mặt nhờ vả liền đáp ứng ngay. Đừng nói đến việc vì chuyện này mà tổn hại đến người xuất gia, nói ra những lời đó cũng cảm thấy áy náy trong lòng.

“A Nam, nay cũng chỉ có mình muội mới nói với ta những lời này. Nếu không phải sự tình nguy cấp, ta cũng sẽ không kéo muội vào mớ hỗn độn này!” Lão thái quân vừa nói, trong lòng bàn tay lại hơi run run.

“Lời này thật ngốc, bản ni chỉ là một người xuất gia, am môn đạo mỏng manh này sao có thể ngăn trở được người đời, việc đời? Làm người hay là hoa màu ngũ cốc thì đều phải chịu khói lửa nhân gian. Nếu thật sự là tự giữ thanh cao hy vọng đến tây phương cực lạc thì bản ni cần gì phải cố tình thân quen với người quyền quý như Hoàng đế, Thái hậu? Còn nữa, nếu là vì người mà trên đời này chỉ còn một mình người đó gọi ta là A Nam, ta cũng nguyện ý dốc hết sức một lần!”

“Tâm ý này của muội, ta suốt đời không quên. Muội yên tâm, tốt xấu gì ta cũng cố gắng chống đỡ được đến lúc Noãn nhi xuất giá. Muốn tận mắt chứng kiến kết cục của tiểu tiện nhân kia!” Trữ lão thái quân trịnh trọng nói.

...

Tại Phúc thụ đường.

Lâm thị vừa nghe Âu Dương Khả nói xong liền tức giận đến cả người phát run, há miệng một câu cũng không nói nên lời. Vương mama cảm thấy không tốt, chạy nhanh lên vuốt ngực cho Lâm thị: “Phu nhân, phu nhân! Người đang có thai, phải cẩn thận bảo trọng!”

“Đứa nhỏ? Đứa nhỏ này bây giờ còn tác dụng gì nữa! Huệ An sư thái là ai? Uy danh cao ra sao? Nếu bà ấy nói mệnh của đứa nhỏ này là thiên sát cô tinh, ai còn dám nói cái gì? Chỉ sợ ngay cả trượng phu ta đối với nó cũng không có mong đợi gì!” Lâm thị khổ tâm thiết kế màn này, nay toàn bộ đều uổng phí. Đứa nhỏ quý giá trọng bụng mình nay lại biến thành thiên sát cô tinh khắc người thân khắp nơi. Xong rồi! Toàn bộ đều xong rồi! Bà ta hy vọng có con trai nhiều năm như vậy, nay thật sự đã mang thai lại biến thành một tai ương mà người ta tránh còn không kịp! Đây là muốn mình mất toàn bộ hy vọng đây mà! Lâm thị vỗ mạnh mép giường, hai mắt đỏ ngầu!

Wang mama thấy thế thì rất vội vàng, lại cảm thấy không thể khuyên nhủ được khi Lâm thị đang điên cuồng, đành phải nắm lấy tay Âu Dương Khả nói: “Tiểu thư tốt của ta, lão gia có phản đối gì không?”

Âu Dương Khả liên tục lắc đầu, thần sắc uể oải.

Lâm thị nghe xong lại tức giận vạn phần, hận không thể lao ra đánh nát mặt Âu Dương Noãn. Vốn chỉ cần đạo cô kia một mực chắc chắn Âu Dương Noãn phạm hướng đến đứa con trong bụng mình, còn dùng vu thuật mưu hại bà ta. Sau đó bà ta sẽ thỉnh cầu Âu Dương Trì mang Âu Dương Noãn tổng đi xuất phủ, mặc kệ là đưa đến am ni cô hay biệt viện, cả đời này của Âu Dương Noãn coi như xong rồi. Không có tỷ tỷ che chở, Âu Dương Tước chẳng qua chỉ là một đứa nhỏ, không phải sẽ nằm trong lòng bàn tay mình sao? Không quá hai năm sẽ cho nó đi gặp mẫu thân, đến lúc đó con mình sẽ là trưởng tử Âu Dương gia! Toàn bộ kế hoạch đều rất hoàn hảo, mọi thứ đều chu toàn! Thế nhưng bà ta có nằm mơ cũng không ngờ Âu Dương Noãn lại có thể phản chiến đem tình thế đảo ngược lại!

“Âu Dương Noãn! Âu Dương Noãn! Người thật ngoan độc!” Lâm thị nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể cắn xé Âu Dương Noãn huyết nhục mơ hồ.

“Phu nhân! Phu nhân! Nô tỳ mong ngài hãy tỉnh táo lại, việc đã đến bước này, trăm ngàn lần không thể tự loạn bản thân mình a!” Vương mama quỳ rạp xuống đất, sống chết cầu xin.

Lâm thị sao lại không biết điểm này, chỉ là bà ta chưa từng thất vọng như lúc này, chẳng lẽ lại để Âu Dương Noãn tùy ý dẫm đạp trên đầu sao? Vương mama không khuyên được bà ta nên chỉ đứng một bên. Lâm thị lại vẫn tức giận không thôi!

Âu Dương Khả oán giận nói: “Tất cả đều do Huệ An sư thái kia phá hỏng. Sớm không đến muộn không đến, lại cố tình xuất hiện thời điểm quan trọng. Còn một mực khẳng định đệ đệ là thiên sát cô tinh, nếu không phải do bà ta thì hiện tại Âu Dương Noãn đã bị đuổi ra khỏi Âu Dương gia rồi!”

“Hiện tại nói vậy thì được ích gì! Sớm biết như vậy, còn không bằng để đứa nhỏ được sinh ra rồi hãy tính toán!” Lâm thị vuốt vuốt bụng mình, bắt buộc bản thân phải tỉnh táo. Dem chuyện này suy nghĩ thật kỹ vô số lần cũng không biết nên làm cách nào mới có thể cứu vãn lại đây!

“Mẫu thân, hôm nay con nghe tổ mẫu nói là người không nghĩ sẽ lưu lại đứa nhỏ này đâu!” Nghĩ đến giọng điệu lạnh băng của Lý thị, Âu Dương Khả không tự chủ được rung mình một cái.

Ánh mắt Lâm thị phát lạnh, Vương mama chậm rãi nói: "Phu nhân, quả thực là có ý như vậy, người vẫn nên tính toán sớm thì hơn!"

"Bọn họ dám! Huynh trưởng của ta là Thượng thư bộ binh, nếu bọn họ dám đụng đến ta huynh ấy sẽ không bỏ qua cho họ!" Lâm thị tràn ngập tức giận nói.

Wương mama vừa nghe liền linh động nói: "Phu nhân, việc này có nên báo lại với nhị lão gia hầu phu bên kia một tiếng không?"

"Tất nhiên!" Ánh mắt Lâm thị sáng ngời, chỉ cần có nhị ca làm hậu thuẫn Lý thị vô luận thế nào cũng không dám đụng đến đứa nhỏ này, bảo vệ nó tương lai còn có tác dụng khác. Nàng không tin khi Âu Dương Trì nhìn thấy đứa nhỏ mập mạp trắng trẻo có quyết tâm giữ ý định kia.

"Phu nhân, người nhanh nhanh đi viết thư, nô tỳ sẽ nghĩ cách truyền cho Nhị lão gia!" Vương mama chạy nhanh nói.

Lâm thị liên tục gật đầu, nhanh chóng viết một phong thư ngắn gọn. Vương mama giấu vào trong tay áo rồi đi ra ngoài. Âu Dương Khả lo lắng nhìn Lâm thị một cái nói: "Mẫu thân, chuyện này có thể thành được không?"

"Không được cũng phải được. Nếu không có đứa nhỏ này, lợi thế duy nhất trong tay chúng ta cũng không còn!" Trong lòng Lâm thị oán hận nghĩ chỉ cần có con, ngay cả khi Âu Dương Trì cùng Lý thị đều không vui mình cũng sẽ có biện pháp làm cho nó danh chính ngôn thuận kế thừa Âu Dương gia!

Thọ an đường.

Mùi hương tươi mát tỏa ra từ trong lư hương như có như không phiêu đảng bay khắp phòng, Lý thị đang nghiêng người dựa trên chiếc ghế dài bọc gấm màu đỏ, sắc mặt âm trầm.

Trong phòng còn có Âu Dương Trì sắc mặt nặng nề đang ngồi trên ghế. Thời gian ước chừng nửa nén hương, hai người một câu cũng không nói.

Cuối cùng vẫn là Lý thị mở miệng nói: "Đứa nhỏ này không thể lưu lại được!"

Âu Dương Trì trầm ngâm một lát, tuy rằng đó là cốt nhục của mình, nhưng lại có mệnh cách thiên sát cô tính, vạn nhất thật sự khắc phụ thân nó thì đúng là mất nhiều hơn được. Đứa nhỏ mất đi về sau có thể có lại, kể cả khi Lâm thị không sinh được nữa thì hẳn cũng còn có Lý di nương, tương lai còn nhiều nữ nhân khác có thể sinh con cho hắn. Khi hắn còn chưa nói gì thì Trương mama đã tiến vào bẩm báo: "Lão thái thái, Nhị phu nhân trấn quốc hầu phủ xin cầu kiến!"

Tương thị? Lý thị nhíu mày, Bộ binh Thượng thư Lâm Văn Uyên chính là huynh ruột của Lâm thị. Phu nhân hẳn hôm nay đã muộn như vậy còn đến, không phải là đã nghe được tin tức xấu gì chứ? Huệ An sư thái rời đi mới được hai canh giờ. Lâm thị hành động đúng là mau lẹ! Bà không khỏi âm thầm cắn răng nói: "Mời nàng ta ngồi ở phía trước chờ một lát. Trì nhi, con quay về trước đi!" Nói xong, bà lại nghĩ nghĩ rồi bổ thêm một câu: "Đi đến Noãn các mời tiểu thư qua đây!"

"Dạ!" Trương mama cúi đầu đáp ứng, thăm nghĩ lão thái thái đối với đại tiểu thư quả nhiên vẫn luôn để trong lòng.

Khi Tương thị bước vào liền thấy Âu Dương Noãn ngồi bên người Lý thị, đang hết sức thân thiết bóp chân cho bà ta.

Thấy Tương thị, Âu Dương Noãn nâng mắt lên. Đôi con ngươi tĩnh lặng, sáng trong như ngọc đang lẳng lẳng nhìn mình, làm cho Tương thị nghĩ ngay đến hồ sâu không thấy đáy, bỗng chốc cảm thấy khí lạnh tràn khắp toàn thân...

Tương thị mặt mũi hài hòa, bộ dáng cũng rất khá. Nhưng ánh mắt khi nhìn người khác rất vi tà, như từ trên cao nhìn xuống người khác, cảm giác như bản thân quá mức ưu việt, có vẻ khí thế quá mức bức người. Trương mama dâng trà, bà ta cũng không thèm động, chỉ nhìn Lý thị mỉm cười nói: "Lão phu nhân, ngài vẫn khỏe chứ?"

Lý thị gật gật đầu, thái độ có vẻ ôn hòa. Ngay cả khi trước mắt là phu nhân bộ binh Thượng thư thì sao, xét theo thân phận thì bà cũng là trưởng bối, một chút cũng không cần thoái nhượng.

Âu Dương Noãn cười nói: "Nhị cửu mẫu đột nhiên tới thăm, không biết là có chuyện gì?"

Đứng một lần ở Từ hy đường, Tương thị đã biết được miệng lưỡi của Âu Dương Noãn lợi hại nên bây giờ cũng không dám khinh thường, đành cười nói: "Nhị cửu cửu nghe nói thân thể mẫu thân con không thoải mái, cố ý bảo ta qua đây thăm nàng!"

Không thoải mái sao? Buổi sáng Huệ An sư thái vừa đi, buổi chiều Tương thị đã đến. Tin tức truyền đi cũng thật nhanh. Âu Dương Noãn khẽ cười đứng lên. Lâm thị muốn giữ lại đứa nhỏ này biện pháp tốt nhất chính là đem tin tức bà ta mang thai truyền cho Hầu phủ biết, Lâm Văn Uyên tất nhiên sẽ là chỗ dựa cho bà ta. Mượn chuyện thân thể không thoải mái để đến thăm là vì Lâm thị đang cảnh cáo nàng bà ta còn có huynh trưởng Lâm Văn Uyên bảo vệ? Hay là do bà ta lo lắng đứa nhỏ trong bụng không thể thuận lợi sinh ra nên tìm một người đến để yên tâm hơn? Mặc kệ là mục đích gì, Âu Dương Noãn nàng đều không thêm để ý. Vốn là nàng cũng không có tính toán gì với một đứa nhỏ chưa được sinh ra kia, hết thấy đều là do Lâm thị gieo gió gặt bão, vọng tưởng dùng đứa nhỏ để mưu hại nàng, quả nhiên là si tâm vọng tưởng mà!

"Nói gì vậy?" Lý thị chậm rãi nói, "Sáng hôm nay khi qua vấn an ta, nó vẫn còn rất tốt. Không nghe nói thân thể làm sao mà không thoải mái. Uyển Nhu nếu như đã vào nhà của ta thì chính là người nhà này. Âu Dương gia tuy rằng kém hơn so với Thượng thư đại nhân phú quý, nhưng cũng không đến nỗi không mời được đại phu tốt. Mong phu nhân trở về chuyển lời với Thượng thư đại nhân không cần phải quá lo lắng cho muội muội như vậy!"

Ánh mắt Tương thị lạnh lùng, chậm rãi nói: "Lão phu nhân, mong ngài đừng hiểu lầm. Chúng ta cũng không có ý gì khác!" Nói xong lại thở dài một hơi: "Uyển Nhu muội muội từ nhỏ đã thông minh. Lúc còn nhỏ rất được lão Hầu gia yêu thích, mặc dù không phải là đích nữ nhưng cũng xem như châu như bảo mà lớn lên. Trước khi đến đây phu quân ta cố ý dặn dò, Uyển Nhu muội muội tính tình ngay thẳng, làm người chân thành, tính tình lại quá thẳng thắn. Sợ rằng muội ấy vô tình chọc giận lão thái thái mà lại không biết, nên nếu có gì thất lễ mong lão phu nhân nể tình muội ấy từ nhỏ đã mất mẫu thân mà bỏ qua cho!"

Tính tình ngay thẳng, làm người chân thành? Lâm Văn Uyên đây là đang nói ngược sao? Nói giống như Lâm thị rất đáng thương, lại luôn làm cho người ta cảm thấy trĩu nặng. Đúng là quá buồn cười mà!

50. Chương 50: Phương Pháp Đối Phó Với Nha Đầu Điêu Ngoa

Âu Dương Noãn cười nói: "Nhị cửu mẫu, lão thái quân vẫn luôn nói với ta, mẫu thân tuy rằng không phải nữ nhi thân sinh của người. Nhưng từ nhỏ thông minh lanh lợi, tính tình ôn nhu làm trong lòng người thực sự vui mừng nên từ nhỏ đã xem mẫu thân như con ruột mà nuôi lớn. Ân đức của mẹ cả vượt xa cả mẹ đẻ, thể nhưng vừa rồi Nhị cửu mẫu lại nói mẫu thân từ nhỏ đã tang mẹ, nếu rơi vào tai lão thái quân thì không biết người sẽ đau lòng như thế nào đây!"

Mặt Tương thị đỏ lên, ý thức được mình lỡ lời, hào môn quý tộc nhà nào cho tới bây giờ cũng chỉ nhận thức mẹ cả mà không cần biết đến mẹ đẻ, hôm nay lỡ lời như vậy đúng là quá thất sách!

Lý thị lạnh mặt, lời nói cũng không khách khí nữa: "Uyển Như vào cửa nhiều năm như vậy, chỉ cần nó làm đúng bổn phận của mình thì Thượng thư phu nhân cũng không cần phải quá lo lắng cho cuộc sống trong Âu Dương phủ của nó. Trương mama, đi nói với phu nhân là có nhị tẩu nàng tới đây, nói vậy nhất định nó sẽ rất cao hứng!"

"Đa tạ lão phu nhân!" Tương thị ngại ngùng mỉm cười, đứng dậy cáo từ.

Âu Dương Noãn hơi hơi mỉm cười nói: "Nhị cửu mẫu không cần đa lễ. Tổ mẫu là người khoan dung rộng lượng, mong người hãy khuyên bảo mẫu thân cố gắng dưỡng bệnh, sớm ngày Khang phục!"

...

Khi Tương thị đi vào Phúc thụ viện, Vương mama đã sớm đứng ở cửa chờ. Vừa thấy Tương thị bước đến bà ta nhanh chóng chạy ra đón.

Tương thị hỏi Vương mama: "Phu nhân nhà các người vẫn tốt chứ?"

Wương mama lộ ra vẻ mặt u sầu nói: "Ngài vẫn nên vào trong xem thì tốt hơn!"

Tương thị nhíu mày, cùng Vương mama bước vào. Trong phòng Lâm thị đã sớm ngồi bên cạnh bàn chờ. Nha hoàn vén rèm lên thì thấy Tương thị bước vào. Bà ta tự mình nghênh đón, dìu Tương thị ngồi xuống rồi dâng trà: "Nhị tẩu!"

"Muội vội vã mời ta đến như vậy rốt cuộc là có chuyện gì?" Tương thị hỏi.

Mắt Lâm thị liền đỏ lên, bộ dáng mười phần ủy khuất nói: "Vốn là chuyện tốt nhưng nay lại thành tai họa rồi!"

"Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?" Tương thị nhíu mày. Ban đầu Lâm thị nhìn thấy mình cũng không quá thân thiết nhưng cũng khá khách khí. Hôm nay lại nói mấy câu không đầu không đuôi như vậy, trong lòng liền nổi lên nghi ngờ. Người truyền tin chỉ nói là có chuyện gấp muốn mình đích thân qua đây một chuyến, thế nhưng vô luận có hỏi thế nào cũng không nói là đã xảy ra chuyện gì. Bây giờ xem ra sự việc quả đúng là thập phần nghiêm trọng rồi!

"Nhị phu nhân, có chuyện ngài không biết, phu nhân nhà chúng ta đang có mang. Vốn đây là một chuyện tốt, vậy mà không biết vì sao Huệ An sư thái kia lại cố tình nói đứa nhỏ này là thiên sát cô tinh. Chuyện này chắc chắn là do đại tiểu thư kia giở trò quỷ, làm cho lão thái thái cùng lão gia trong khoảng thời gian ngắn đều trách phu nhân. Chỉ sợ đứa nhỏ này cũng không thể giữ lại được!" Vương mama đứng một bên rơi lệ nói.

Tương thị giật mình: "Thiên sát cô tinh?" Trong lòng bỗng chốc chuyển biến cực nhanh, địa vị của Huệ An sư thái kia ở kinh đô không phải bình thường. Âu Dương Noãn chỉ là một tiểu nha đầu sao có thể mời được ngài ấy? Chẳng lẽ chuyện này là có sự trợ giúp âm thầm của lão thái quân? Bà ta tính toán lợi hại, lập tức nhìn ra được điểm mấu chốt.

"Nhị phu nhân, ngài xem có thể nào xóa bỏ đi mệnh cách Thiên sát cô tinh trên người đứa nhỏ hay không?" Vương mama tiếp tục hỏi.

Tương thị thở dài: "Địa vị của Huệ An sư thái không giống người thường. Đó là người mà Thái hậu khá coi trọng, nếu người muốn thay đổi lời nói của bà ấy, trước mắt thì chuyện đó là không thể!"

"Chẳng lẽ lại đành trơ mắt nhìn bọn họ trừ bỏ cốt nhục của ta sao? Nhị tẩu, đây là chỗ dựa duy nhất ta có thể trông cậy vào, ta mong chờ bao nhiêu năm mới có được. Nếu tỷ đã biết, hãy nghĩ cách giúp ta đi!" Lâm thị vội vàng nói.

Tương thị gật gật đầu, cẩn thận cân nhắc trong chốc lát liền có chủ ý, nói: "Việc này nói khó cũng không khó, mà dễ cũng không phải dễ. Cũng may khi người báo tin đến nhị ca muội đang ở cùng với ta, lão thái thái kia cùng phu quân của muội có muốn trừ bỏ đứa nhỏ này cũng sẽ không tùy tiện hành động. Trước hết phải cố gắng bảo vệ đứa nhỏ này, tương lai tìm biện pháp xóa bỏ đi mệnh cách thiên sát kia trên người đứa nhỏ là được. Dù tâm địa bọn họ có ngoan độc thì khi thấy tôn tử thân sinh cũng sẽ mềm lòng. Chính là muội phải chịu nhẫn, mấy ngày nay dù có bị khinh bỉ cũng cố gắng nhịn xuống. Đừng vì nhất thời kích động mà làm hỏng đại sự!"

Đây vốn cũng là ý tứ của Lâm thị, chỉ là khi nghe được từ miệng Tương thị nói ra vẫn cảm thấy cam đoan được hơn một phần liền cười rộ lên nói: "Vẫn là nhị tẩu suy nghĩ chu đáo!"

Tương thị mỉm cười nói: "Muội yên tâm dưỡng thai đi, tương lai đứa nhỏ này sinh ra có một cửu cửu là Bộ binh thượng thư, dù sao có còn hơn không, huống hồ tương lai nhị ca muội không chỉ có như vậy!"

Ánh mắt Lâm thị sáng ngời: "Không phải là...Phong đại ca, hần..."

Tương thị cười lạnh: "Chống đỡ không được bao lâu nữa, Hầu phủ một ngày nào đó sẽ là của chúng ta. Nhưng muội ở đây vẫn phải sớm sinh hạ đứa nhỏ mới được, bằng không sẽ hỏng hết!"

Lâm thị gật đầu nói phải. Khóe mắt không dấu được vẻ đắc ý. Chỉ cần huynh trưởng kế thừa tước vị hầu phủ thì mình sẽ là thân muội của đương gia Hầu phủ. Đến lúc đó đứa nhỏ của mình sẽ danh chính ngôn thuận kế thừa Âu Dương gia! Cái gì mà thiên sát cô tình, đều miễn hết.

Tương thị vừa rời đi, Lâm thị lập tức thay đổi xiêm y, áo trong đỏ thẫm, váy phượng vĩ thêu cánh sen màu vàng nhạt. Trên đầu cài trâm bằng vàng ròng, tương xứng là đôi khuyên tai bảo thạch đỏ thẫm, soi gương cảm thấy vẫn còn quá đơn giản liền khoác thêm bên ngoài là một áo choàng thêu hoa màu hồng phấn, bộ dạng tái nhợt đầy oán khí lúc đầu đã được thay bằng sự quyền rũ cao quý.

“Phu nhân...” Vương mama nhìn, muốn nói lại thôi.

Lâm thị lạnh lùng cười nói: “Ta muốn cho bọn họ nhìn thấy, trong nhà này chỉ có ta mới là đương gia chủ mẫu. Đừng tưởng rằng có lão thái thái làm chỗ dựa thì có thể ngồi lên đầu ta. Cứ chờ mà xem đi, sớm muộn gì cũng có một ngày ta đem bọn chúng xử lý từng người một!”

Lâm thị tươi cười, dáng vẻ vui tươi dọc đường đi đến Thọ an đường. Nha hoàn vén rèm lên, người còn chưa tiến vào đã nghe tiếng cười của Lý thị vọng ra.

Trong phòng không biết là Âu Dương Noãn đã kể chuyện vui gì, chọc cho Lý thị bật cười. Lý di nương bên cạnh cũng cười không ngừng, cảnh tượng đúng là hòa thuận vui vẻ.

Lý di nương vắn tóc cao lên, giữa trán tô điểm hai cánh hoa nhỏ. Váy áo màu xanh nhạt, trang điểm nhẹ nhàng trẻ trung, liễu yếu đào tơ, vừa nhìn liền cảm thấy vừa đáng thương lại vừa đáng yêu. Lâm thị vừa nhìn thấy trong lòng liền chán ghét đến cực điểm, trên mặt lại bày ra bộ dáng thập phần thân thiết cùng vui vẻ nói: “Lão thái thái!” Bà ta hành lễ với Lý thị xong lại mỉm cười hỏi: “Không biết có chuyện gì làm người cao hứng như vậy?”

Vốn là rất tức giận, vậy mà sau khi Tương thị đến thì lại như không có gì.

Lý thị vừa rời còn tươi cười giờ lập tức lạnh mặt xuống, Lý di nương hoạt bát đáng yêu vừa rời cũng cúi mặt xuống nhìn mũi chân, giường như là không nghe thấy cũng không nhìn thấy cái gì. Còn Âu Dương Noãn thì lại cười cười nói: “Mẫu thân, mau qua đây ngồi xuống đi!”

“Lão thái thái còn chưa cho phép, ta làm sao dám ngồi chứ!” Lâm thị mỉm cười như có như không mà nói.

“Người khách khí như vậy từ bao giờ?” Biểu tình của Lý thị vẫn thản nhiên uống trà, phân phó: “Vương mama đã dọn chỗ, người thân thể không được khỏe, ngồi xuống rồi hẵng nói chuyện!”

Lâm thị tạ ơn rồi đoan trang ngồi xuống.

Lý thị lại hỏi: “Uống thuốc của đại phu, thân thể người khỏe hơn chưa?”

Lâm thị mỉm cười trả lời: “Đa tạ mẫu thân quan tâm, con dâu đã tốt hơn nhiều rồi. Chắc là có chuyện vui nên tinh thần cũng khỏe, con cảm thấy đứa nhỏ này cùng con thực sự là có duyên phận!”

Lý thị vừa nghe không khỏi lạnh lùng liếc nhìn bụng Lâm thị một cái, ánh mắt kia mang theo sự am lãnh không nói nên lời: “Xem ra đứa nhỏ này phải làm người khác mới khỏe được ngay!”

Lâm thị hướng bà khấn trương đi qua, mắt sáng như đuốc: “Lão thái thái...” Khóe mắt giống như có thủy quang lóe ra.

Lý thị thản nhiên nói: “Không cần khấn trương. Nếu ngay cả Thượng thư phu nhân cũng đã tự mình đến thăm thì người cũng nên dưỡng thai thật tốt rồi sinh ra một đứa nhỏ khỏe mạnh mới phải!”

Câu này vừa ra khỏi miệng, tảng đá trong lòng Lâm thị mới được rơi xuống, xem ra lão thái thái đã thay đổi quyết định, đồng ý lưu lại đứa nhỏ này. Về phần lý do sao, tất nhiên là không phải vì Lý thị đột nhiên nghĩ thông mà là Tương thị đến làm bà ý thức được hậu thuẫn của Lâm thị rất cứng rắn mạnh mẽ, không thể không tạm thời thỏa hiệp.

“Dạ!” Nếu đã đạt được mục đích, tâm tình Lâm thị khoái trá gật đầu, khóe mắt lại đánh giá Lý di nương cùng Âu Dương Noãn.

Biểu tình của Lý di nương thập phần bình tĩnh, tựa hồ như cái gì cũng không nghe thấy, không giận cũng không vui. Thế nhưng trong tận sâu ánh mắt lại không dấu được sự ghen tị cùng oán hận. Mà Âu Dương Noãn lại mỉm cười tủm tỉm nhìn mình, giống như thật sự mong muốn Lâm thị sinh được con trai vậy, dường như nàng đang rất cao hứng. Vì sao? Lâm thị không thể nhìn ra được, Âu Dương Noãn không giống như Lý di nương vừa nhìn là đã biết nàng ta nghĩ gì... Còn Âu Dương Noãn thì... Lâm thị âm thầm tức giận.

...

Thời gian như thoi đưa, Âu Dương phủ vẫn bình yên không xảy ra việc gì, chỉ có Lý thị trực tiếp hạ lệnh bảo Lý di nương từ từ quản lý tất cả mọi việc trong phủ. Ngay từ khi còn nhỏ nàng ta đã thập phần nhu thuận, nay tất cả việc lớn việc nhỏ đều sắp xếp người làm việc ổn thỏa. Cũng không quá đụng chạm đến lợi ích ban đầu của mọi người, gặp việc không thể định đoạt liền đi cầu Lý thị cách giải quyết, trong khoảng thời gian ngắn làm người ta rất hài lòng. Âu Dương Trì cũng không cần ai tới quản gia, trong phủ đã ổn định trật tự mọi mặt. Các mama lớn tuổi cũng quản sự thỏa đáng nghe lời, cũng thập phần vừa lòng, duy chỉ có Lâm thị là tức giận vạn phần. Lý thị mượn lý do bà ta mang thai cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng nên đem quyền quản sự giao cho Lý di nương từ nửa tháng kéo dài đến sau khi sinh đứa nhỏ. Chuyện này làm sao bà ta có thể cam tâm, nên liền làm đủ mọi cách với Âu Dương Trì, lúc thì sinh bệnh, lúc thì té xỉu, lúc lại buồn nôn, rồi một lúc lại khóc lóc kể lể. Tuy nhiên Âu Dương Trì vẫn kiên quyết không động tâm. Mặc kệ Lâm thị ầm ĩ như thế nào hắn cũng không thêm quan tâm. Thậm chí cũng rất ít khi đến Phúc thụ viện, sợ bị đứa nhỏ chưa chào đời này khắc mệnh. Còn nữa, Lâm thị từ sau khi mang thai dung mạo như hoa cũng bị ảnh hưởng, Âu Dương Trì đương nhiên sẽ tìm đến Lý di nương tươi trẻ để tìm sự thỏa mãn. Lâm thị thấy tình hình không ổn nên cắn răng toàn tâm toàn ý dưỡng thai, ghen một hơi muốn sinh một đứa con khỏe mạnh cho mọi người thấy, trong lòng hạ quyết tâm muốn cho đứa nhỏ kế thừa Âu Dương gia, hoàn toàn xóa bỏ Thiên sát cô tinh trên đầu đứa nhỏ.

Tương thị kia lại tới cầu kiến thêm một lần nữa, cũng tặng cho Lâm thị một nha đầu tên Kiều Hạnh. Lý di nương ban đầu không biết nàng ta lợi hại, đến khi đi mang canh dưỡng thai cho Lâm thị thì bị Kiều Hạnh chặn ngoài cửa, nói: "Phu nhân không được khỏe, mời di nương chờ một chút!" Lý di nương đứng trong gió lạnh một canh giờ, cuối cùng Lâm thị vẫn không chịu gặp. Lý di nương trở về đương nhiên trở bệnh nặng, Âu Dương Trì thương hương tiếc ngọc hỏi lý do, Lý di nương suy yếu không thể nói được nên nha hoàn bên người đã đem hết thấy mọi chuyện kể lại cho hắn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trung-sinh-cai-mon-dich-nu>